

Malý vlkodlak
aneb
Naposled v Bradavicích.

(2)

Obsah

Obsah.....	2
Kapitola 01 – Poslední školní rok začíná.....	3
Kapitola 02 – Lucas Connor.	13
Kapitola 03 – Profesorka Agnes Stampová.....	29
Kapitola 04 – Dagby a vlkodlak.....	46
Kapitola 05 – Konkurz.....	60
Kapitola 06 – Zrcadlo duše.	76
Kapitola 07 – Útěk Devila Gaunta.....	92
Kapitola 08 – Láska a smrt.....	109
Kapitola 09 – Zapovězený les.	123
Kapitola 10 - Smrt vlkodlaka.....	137
Kapitola 11 – Jelen a laň.	154
Kapitola 12 - Nováčci v Brumbálově armádě.	165
Kapitola 13 – Pokažené Vánoce.	177
Kapitola 14 - Soška Fénixe.	194
Kapitola 15 – Přátelé a jejich pomocná ruka.....	206
Kapitola 16 – Přísahám.....	235
Kapitola 17 – Kletba Imperius.	248
Kapitola 18 - Šílenství profesorky Stampové.....	259
Kapitola 19 – Udobřování.....	265
Kapitola 20 – Mozkomor.	280
Kapitola 21 - Politika.....	295
Kapitola 22 - Křiklanův večírek.	306
Kapitola 23 - Velikonoce.....	316
Kapitola 24 – Protivlkodlačí lektvar.....	329

Kapitola 01 – Poslední školní rok začíná.

V pátek po oslavě přišly dopisy ze školy. Hermiona, byla zase od rána s Křivonožkou na návštěvě v Doupěti. Tvrdila, že se Křivonožka v tom městském bytě nudí, že je mu tady lín a zabaví se tím, že na zahradě prohání trpaslíky. V Harryho dopisu přišla kapitánská páska a tak se mu po těle opět rozlil krásný pocit, že tento školní rok bude ten nejúžasnější v jeho životě. Pak si všiml, že Hermiona ztuhla a podíval se na ní. Držela v ruce stříbrný odznak primuse a nevěřícně na něj zírala. Harry se podíval na Rona a ten s očima v sloup zašeptal:

„No nazdar, to s ní bude k nevydržení.“

Hermiona ho asi zaslechla, protože se probrala a bez komentáře vrátila odznak zpátky do obálky. Pak teprve vytáhla dopis a začala studovat, jaké mají na letošní rok předepsané učebnice.

„Podívej, Harry, na obranu máme mít ty knihy, co jsi dostal od Siriuse a Remuse k Vánocům – Praktická obranná kouzla a jejich použití proti černé magii. Ty budou dost drahé, takže dost ušetříš, když je nebudeš muset kupovat.“

Harry se zamyslel:

„To jsou skvělé knihy, vypadá to, že budeme mít tentokrát opravdu schopného učitele. Neřekla ti McGonagallová, koho na to místo sehnala?“

Hermiona se zamyslela:

„Já jsem se jí vyptávala, ale nechtěla mi to říct. Vzhledem k tomu, že mluvila s úsměvem o tom, že to bude překvapení, tak to bude asi někdo, koho známe.“

Harry se podíval tázavě k portrétu profesora Brumbála, ale ten jen s úsměvem zavrtěl hlavou, jako, že také nic neprozradí. Harry tedy se smíchem řekl:

„Tak nám nezbyvá nic jiného, než si počkat na 1. září.“

Ron se zeptal mamky, proč prostě nemůžou okopírovat ty Harryho knihy, aby ušetřili za jejich nákup. Molly mu odpověděla:

„Jo, kdyby to šlo tak jednoduše, tak bychom opravdu dost ušetřili. Kopírovat se dají jen mudlovské knihy, většina našich knih je kouzly zabezpečená proti kopírování. Dávejte si na to pozor, kdybyste zkusili okopírovat kouzelnickou knihu, tak byste mohli vážně poškodit i originál.“

Pak se domluvili, že v pondělí vyrazí společně na nákupy. Paní Weasleyová s Ginny v sobotu přišli přebrat Ronovi a Harrymu oblečení, aby věděli, co bude ještě potřeba kupovat. Všechno oblečení, z kterého už Ron vyrostl, sbalily do ranečku, aby ho prodali v krámku s obnošeným šatstvem.

„Je toho dost, měli bychom za to pořídit nové kalhoty. Ty džíny už jsou dost ošoupané, potřebuješ něco lepšího.“

Pak se společně pustili i do Harryho věcí. Ten se mudlovským oblečením slušně zásobil v Austrálii, ale školní hábity si nekoupil. Když si dal do kufru kalhoty, trička, mikiny a zimní bundu s Fénixem, přidal

k nim společenský hábit, neviditelný plášť a navrch složil nevzhledný plášť odolnosti od Hagrida, tak se Molly podívala na hromadu hábitů a ostatního oblečení, která zůstala na jeho posteli.

„No, je tady toho opravdu hodně. Myslím, že bys měl vzít ty věci taky do krámku slečny Margret, napadlo mě, jak vylepšit, ten nehezky plášť, co jsi dostal od Hagrida. Když si koupíš trochu větší lehký cestovní plášť, tak můžeme ten Hagridův, ručně tkaný, připevnit do něj jako podšívku. Tak bude alespoň svrchu vypadat dobře a přitom neztratí nic na své kouzelné moci...”

Harry se na obě hezky usmál a řekl:

„Ještě, že vás mám. Já bych tuhle hromadu uměl tak akorát hodit do smetí.“

Ginny zavrtěla hlavou:

„To by byla škoda Harry, některé ty věci jsou ještě docela zachovalé. Měl by sis uvědomit, že mezi kouzelníky jsou i takoví, kteří nemají moc peněz, a pomůže jim, když si budou moct tyhle věci levně koupit. Víím, že my už jsme teď na tom líp, než dřív a i když budu později třeba mít peněz dost, budu nosit dál obnošené věci k slečně Margret. Ne proto, abych ušetřila, ale proto, že víím, že se vždycky najde někdo, komu ty věci přijdou vhod.“

Molly se na svou dceru laskavě usmála a pohladila ji po tváři, Ron jen s kyselým úsměvem kroutil hlavou a Harry se nadechl a se zavřenýma očima se snažil ovládnout. Měl tisíc chutí Ginny obejmout a vášnivě políbit. Ona to asi poznala, protože řekla mamce:

„Já tady pomůžu Harrymu ty věci zabalit, měla bys jít dohlídnout na skřítky, jak jsou daleko s obědem.“

Molly s všechápajícím úsměvem odvedla i Rona a vůbec se nedivila, že ti dva balili dva rance s mudlovským a kouzelnickým oblečením až do oběda. Když se v pondělí setkali s Grangerovými v hospodě U Děravého kotle, tak si Harryho nenápadně vzala stranou paní Grangerová, aby se s ním poradila:

„Chceme sem zajít v září bez Hermiony, abychom jí koupili k narozeninám sovu. Tenhle hostinec už najdeme, ale nevíme, jak se dostaneme do Příčné ulice, když nemáme hůlku, kterou ten průchod otvíráte.“

Harry se zamyslel:

„Nejlepší bude, když řeknete Tomovi – hostinskému, pojdte, představím vás, aby se zbytečně nevyptával.“

A odvedl paní Grangerovou k výčepu. Hostinský se mu uctivě klaněl a ochotně souhlasil, že samozřejmě rodiče jeho kamarádky do Příčné pustí a zpátky je určitě pustí kterýkoliv kouzelník, kterého požádají a poradil paní Grangerové:

„Kdyby se na vás náhodou někdo tvářil podezřívavě, tak stačí říct, že jste přátelé Harryho Pottera a každý vám rád pomůže paní.“

Paní Grangerová se na Harryho podívala s trochu překvapeným výrazem a on se zatvářil rozpačitě a pokrčil rameny.

„Za to nemůžu, potýkám se s tím už od jedenácti let a už jsem se naučil, že s tím nic nenadělám,“ řekl omluvně.

Pak se všichni vydali na nákupy. Obchod s obnošeným šatstvem slečny Margret byl hned na začátku ulice, tak tam odložili svoje rance a Molly se domluvila se staříčkou, laskavě vypadající slečnou Margret, aby šatstvo probrala, ohodnotila, že se u ní zastaví cestou zpět a vyberou si za své věci něco protihodnotou. Harry se v zatuchlém krámku zvědavě rozhlížel, protože tady ještě nikdy nebyl. Vlastně si zapadlého, nenápadného krámku ani nikdy nevšiml. Letmo přehlédl stojan s cestovními plášti a zaujal ho tmavě hnědý lehoučký plášť.

„Mamko, podívej...“ sundal ho z ramínka a zkusil si ho „něco takového sis představovala?“ Molly si ho prohlédla.

„Ano, to je ono. Je ti trochu větší, ten by měl na ten ručně tkaný dobře pasovat. A vypadá opravdu moc dobře a elegantně... Netušila jsem, že máš tak dobrý vkus...“

Přišla k nim slečna Margret a řekla Harrymu:

„Tento plášť je jedna z nejcennějších věcí, které tu mám. Je utkaný z vlny Tibetských horských antilop, a proto je velmi teplý, i když je tak lehoučký. Je dost drahý, nevím, jestli budou stačit ty věci, které jste přinesl, pane Pottere...“

Harry se na laskavou starou paní usmál a odpověděl:

„Stejně mi ho schovejte, rád ho doplatím. Opravdu se mi moc líbí.“

Slečna Margret si od něj plášť vzala a odložila ho pro něj pod pult.

Zašli všichni do Krucánek a kaňourů, aby si nakoupili učebnice, pak poslala mamka Ginny s Harrym k Madame Malkinové pro školní hábity. Cestou ke Georgeovi se stavili v lékárně pro přísady do lektvarů a v Mžourově, aby nakoupili dostatečnou zásobu krmení pro Papušíka, Hedviku, Trixi i Fawkese. Vzali s sebou paní Grangerovou, aby se v krámku rozhlédla. Koukala nerozhodně na tu spoustu různých sov a zeptala se Harryho, Ginny a Rona:

„Co myslíte, která by se mohla Hermioně líbit?“

Ron se zamyslel:

„Nedávno jsme se o sovách bavili. Říkala, že kromě sovic sněžných, jsou nejchytřejší a nejspolehlivější sovy pálené.“

Paní Grangerová se podívala na prodavačku:

„Neměla bych si na září nějakou zamluvit? Má to být dárek pro dceru k narozeninám.“ Prodavačka se podívala s úctou na Harryho, pak se obrátila k ní a řekla:

„Třetího, nebo čtvrtého září dostaneme novou zásilku. Tyhle sovy už jsou dost přebrané a v nové zásilce budou i sovy pálené ze severu. Jsou světlejší, větší a chytřejší, přijďte v září a já vám pomůžu vybrat opravdu pěknou sovu.“

Harry se na ni usmál a spiklenecky zamrkal na paní Grangerovou, ta se zasmála a cestou z obchodu mu řekla:

„Je vidět, že si Hermione umí vybrat správné přátele...“

Harry se na ni vážně podíval a opravil ji:

„Kdyby nebylo Hermiony, tak nejen, že bych nebyl slavný, ale nebyl bych ani živý, na to nezapomeňte, protože já na to nikdy nezapomenu.“

Ona přikývla a laskavě se na něho usmála.

Pak usadili pana a paní Grangerovi k Floreanovi Fortescueovi na zmrzlinu a složili k nim všechny nákupy. Florean byl pohublý a bledý z dlouhého pobytu v Azkabanu, ale když Harryho vítal a s díky objímal, bylo vidět, že se už začíná vzpamatovávat. Ostatní se vydali do Georgova krámku s žertovnými rekvizitami. Tentokrát bylo v krámě dětí víc a George i Verity měli oba dost práce. George poprosil Harryho a ostatní, aby ty děcka chvíli pohlídali, aby mu krám nerozebrali, že musí mamce něco ukázat a odvedl ji dozadu. Hlídat moc nemuseli, protože mezi dětmi okamžitě proběhla šeptem zpráva:

„Harry Potter, to je on, je tady Harry Potter...“

A všechny děti ztuhly a s úžasem na něj zíraly. Harry si povzdechl, vzal Ginny kolem ramen a šeptal jí:

„Až mamka přijde, tak se taky půjdeme podívat dozadu. Myslím, že už tam má Fredův portrét.“

Mamka byla ale vzadu dlouho. Mezitím přišli do krámu Lenka s Deanem. Drželi se za ruku, a když uviděli Harryho s Ginny, tak se k nim hned hrnuli. Ginny se divila:

„Neříkejte, že jste to vy dva dali spolu dohromady?“

Dean s úsměvem odpověděl:

„Nevím, co tě na tom překvapuje, začali jsme spolu chodit už na Harryho oslavě. Zjistili jsme, že nás společná dobrodružství sblížila.“

Lenka se jen šťastně uculovala. Harry se zasmál:

„Tak to vám gratuluji, jsem rád, že byla ta oslava aspoň takhle užitečná.“

Příjemně se bavili a přitom po očku hlídali děti, aby nevyváděly v obchodě nic nepřístojného. Když se vrátila do obchodu uplakaná mamka, tak Harry zašeptal Georgeovi: „Půjdeme ho taky pozdravit, můžeme?“

George se usmál, kývnul a řekl:

„Jistě, já se zatím pokusím trochu uklidnit mamku.“

Když Harry, Ron, Ginny a Hermione prošli za závěs, pozdravil je Fred v životní velikosti. Obraz byl umístěn tak, že to vypadalo, jako by tam ve zdi byli dveře a on stál v nich. V pozadí louka a les a Fred, který se právě vrátil domů. Ginny a Hermioně přesto, že byly připravené na to, co uvidí, tekly slzy po

tvářích i Ron lapal po dechu a měl co dělat, aby se taky nerozbrečel. Harry začal s Fredem vtipkovat a bavit se s ním tak, jako kdyby nikdy neodešel. Fred pochopil a sršel vtipem tak, že ostatní brzy rozesmál.

„Škoda, že je tvůj portrét tak velký, ráda bych tě měla občas doma, Frede...“, zalitovala Ginny. Fred se zasmál:

„Prozradím ti tajemství, sestřičko, George nechal udělat menší kopii, právě proto, aby mě mohl brát domů, mě už se po vás totiž taky stýskalo. A nejvíc mě mrzelo, že jsem přišel o tvoje zásnuby a Tedovy křtiny, to musela být sranda k popukání, teda alespoň, jak mi to líčil George...“

Všichni se skvěle bavili a Fred si samozřejmě nezapomněl dobírat Hermionu pro její odznak primuse a Rona zlobil:

„Ty se budeš muset začít pořádně učit, nebo tě primuska pustí k vodě...“

Když pro ně přišel George, že se mamka šla uklidnit zmrzlinou k Floreanovi a vzkazuje jim, aby si ji tam vyzvedli i s nákupy co nejdřív, tak se s oběma srdečně rozloučili a šli taky na zmrzlinu. Ještě chvíli se srdečně bavili s Grangerovými a Floreanem, aby dali mamce čas na vzpomínání se a slečně Margret na to, aby se stihla probrat jejich šatstvem. Pak si cestou domů Harry vyzvedl cestovní plášť a ani nemusel moc připlácet, protože Margret ocenila svetry od Molly, jeho staré školní a společenský hábit dost vysoko. Hermiona zase vybrala Ronovi pěkné černé manšestráky, Ginny zase pro sebe dlouhý vlněný plášť s kapucí na zimu a tak šli všichni spokojeni domů.

Zbytek prázdnin utekl jako voda. Harry se ani chvíli nenudil. Byly to ty nejúžasnější prázdniny, jaké si jen uměl představit. Spoustu času trávil tím, že buď sám, nebo s Ginny a ostatními vyprávěl rodičům, co všechno zažil. Už jim toho dost pověděl i Brumbál a při několika návštěvách u Tonksových, kam vzal Harry vždy portréty sebou, se bavili společnými vzpomínkami i s Remusem a Tonksovou. Při jedné z takových návštěv, když Ginny chovala Teda, přinesla Darinka láhev s mlékem a Ginny se nabídla, že Teda zkusí nakrmit. Šlo jí to docela dobře, Ted spolupracoval a Harry se díval se zalíbením, jak to Ginny s dítětem v náručí sluší. Když Ted dojedl, tak Andromeda navrhla, aby si ho vzal Harry na odříhnutí. „Ještě počkej Harry, dám ti na rameno plenu, někdy si při říhnutí ještě trochu ublinkne.“ Harry se zasmál:

„Jo, poblínkat se mu mě ještě nepodařilo.“

Všichni se zasmáli a vzpomněli si na tu nemilou příhodu při křtinách. Lily se na ně dívala s laskavým úsměvem a James si dělal legraci:

„Tak je to správně, jen se koukejte hezky na malým Lupinovi naučit, jak se správně starat o naše vnoučata.“

Probudil tím bouři smíchu a Dora se podívala na Lupina:

„No to máš tedy opravdu dobré kamarády Remusi.“ Tomu tekly slzy smíchu a odpověděl: „Jo, to tedy mám.“

Domluvili se, že Harry přijde, i s portréty, na návštěvu o Vánočních i Velikonočních prázdninách.

Hodně času strávili také učením. Bavilo je to, protože James, Sirius a ke konci prázdnin i Fred, tak rozpustile všem napovídali, kibicovali a hecovali, že je musel profesor Brumbál napomínat. Tak se staly hodiny přeměňování příjemnou zábavou, kterou si všichni užívali. Často se k nim připojovala i Hermiona a tak si opakovali i kouzelné formule a další předměty. Harry naučil Ginny vyvolávat Patrona, protože to jí zatím, jako jediné, moc nešlo. Když konečně získal její Patron konkrétní podobu tak se Harry zeptal:

„Páni, to je pěkně silný Patron, vypadá to jako nějaká velká kočka. Co je to, levhart nebo jaguár?“

A Ginny šťastná, jak její Patron poslušně pobíhá po obývacímu a skáče z křesla na křeslo, odpověděla.

„To bude nejspíš americký horský lev – kuguár. Mám ho v jedné knize na obrázku, vždycky se mi moc líbil...“

Pak je Hermiona s Brumbálovou vydatnou pomocí naučila, jak po Patronovi posílat ústní vzkazy a tak se do konce prázdnin bavili tím, že si posílali navzájem po svých Patronech žertovné poznámky, než jim to mamka zakázala, když se lekla Harryho jelena tak, že málem spadla ze schodů. Hermiona si od Harryho vypůjčila Princovu učebnici, aby si opsala pár receptů na vylepšení přípravy lektvarů a za to je naučila, s Brumbálovým přispěním, jak připravit protijedy na kombinované jedy podle Golpalttova třetího zákona, jak rozlišit jedy ve směsi pomocí Scapinova odhalovacího kouzla a jak vybírat dodatečné přísady, které protijedy spojí. Harry zase Brumbálovi a rodičům vyprávěl, jak se při pokusu přimět Křiklana mluvit o té vzpomínce, blýsknul bezoárem, právě při přípravě těchto protijedů a jak se pak ten samý bezoár hodil při Ronově otravě.

Při jedné z dalších hodin přeměňování ke konci prázdnin, se Hermiona podivila, že s nimi Brumbál probírá už látku sedmého ročníku. A profesor se s trochou váhání rozhodl, že jim to vysvětlí.

„Původně jsem chtěl, aby vám to řekla až paní profesorka McGonagallová ve škole, ale možná bude lepší, když vás na to připravím už teď. Vaše nová profesorka přeměňování se jmenuje Agnes Stampová a možná z ní bude skvělá profesorka a moje obavy se vůbec nepotvrdí. Je v přeměňování opravdu dobrá, dokonce i několikrát publikovala v odborných časopisech. Učil jsem ji já a byla opravdu nadaná...“ když se odmlčel, tak se Harry zeptal: „Tak v čem bychom měli mít problém?“

„Minerva ji ve škole nepotkala a tak to nemohla vědět. Agnes byla, co se týče odbornosti nejlepší z kandidátů... Ale ve škole, pokud vím, tak i potom, byla velká kamarádka s ... Dolores Umbridgeovou.“

Ron vykulil oči, zalapal po dechu a vyrazil ze sebe:

„No nazdar... a já se letos do školy docela těšil...“

Harry si jen povzdechl a odpověděl mu:

„Třeba to nebude tak zlé, možná po tom, co Umbridgeová v poslední době prováděla, přestaly být kamarádky...“

Brumbál s ním souhlasil.

„Ano v to doufám i já. Agnes byla mnohem inteligentnější než Dolores, takže je možné, že její názory nebude brát v potaz. Ale také se může stát, že se bude chtít přesvědčit, jestli Umbridgeová přece jen neměla pravdu...“

Do hovoru se zapojila Lily:

„Co jsi měl za problémy s tou Umbridgeovou Harry?“

Harry se zasmál:

„Ta si o mně myslela, že jsem rozmazlený, nevychovaný, protekční spratek, nebezpečný pro své okolí. Poslala na mě mozkomory, nutila mě psát vlastní krev,“ ukázal, stále ještě znatelnou jizvu na své ruce, „a pak se pokoušela přinutit mě mluvit kletbou *Cruciatus*. Opravdu roztomilá, hodná paní.“

Brumbál se zarazil:

„To jsem ani já nevěděl, opravdu na tebe použila *Crucio*?“

Harry se zasmál:

„Ne, Hermiona jí to nedovolila. Sehrála divadýlko se zhroucením a přiznala všechno, co si myslela, že chtěla ta baba slyšet. Pak jsme ji odvedli do lesa, aby se seznámila s našimi kentaury. Myslím, že to se jí opravdu líbilo...“ a uličnický se na Brumbála usmál.

Brumbál se také rozesmál. Pak Harry zvažněl:

„To bych jí všechno dokázal odpustit, vytrestali jsme ji konečně dost, ale ona si přidělala na dveře své kanceláře Pošukovo kouzelné oko a udělala si z něj magické kukátko, aby mohla šmírovat... Sebral jsem jí ho a pohřbil v lese... To jí nedokážu odpustit. Až ji potkám, tak ji proměním v ropuchu a prodám do Mžourova...“

Hermiona se usmála a řekla:

„Jenže v té mudlovské pohádce byla do ropuchy zakletá krásná princezna, musela si získat lásku sličného prince, aby ji polibkem vysvobodil. Dovedeš si představit, jak by byl překvapen, kdyby se po polibku neobjevila krásná princezna, ale taková ježibaba?“

Harry se zasmál a Sirius se podívil:

„Hele, tuhle pohádku neznám...“

A James se přidal:

„Já taky ne.“

Lily se rozesmála a uklidnila je:

„Tak já vám ji budu večer před spaním vyprávět, abyste nezlobili...“ Všichni se smáli a Brumbál řekl, že si ji taky přijde poslechnout.

„Ale abych se vrátil k profesorce Stampové, možná bude trochu provokovat, aby se přesvědčila, jestli jsi opravdu drzý a nevychovaný. Měl bys na to být připravený a tvoji přátelé také. Chtělo by to, abyste

se k paní profesorce všichni chovali velmi zdvořile a uctivě, nesmíte se nechat vyprovokovat, jako od Umbridgeové. Už jste všichni starší, svoje divoká léta dospívání byste měli mít za sebou a měli byste se už umět ovládat...”

Harry se zlehka usmál a vzpomněl si na svoje vzteklé chování v tom roce a pochopil, jak to Brumbál myslel. Pak mu řekl:

„Je dobře, že jste nás upozornil včas, stihneme varovat i svoje ostatní přátele, aby se nenechali vyprovokovat. Možná, že jsou naše obavy zbytečné a z profesorky Stampové se vyklube milá a hodná dáma, kterou budeme mít rádi.“

Hermiona se přidala:

„A jestli ne, tak se nám může hodit, že budeme mít trochu náskok. Tak bychom měli pokračovat v nácviku toho zastíracího kouzla...”

Pro Harryho se staly nezapomenutelné i procházky po blízkém lese, kam rádi chodili s Ginny randit. Užívali si nádherné letní počasí a jeden druhého velmi intenzivně. Jednou, asi týden před koncem prázdnin, je zrovna když se dost vášnivě muchlovali v tichém zákoutí, překvapil Charlie, který si vyšel na rande s Katií Bellovou.

„Ale, kdopak to tady je?“ zasmál se a dodal: „Nenechte se rušit, my si najdeme jiné útulné místočko...” A s úsměvem pokračovali dál.

Harry trochu znejistěl, nevěděl, jak bude Charlie reagovat doma na jejich setkání a trochu se bál, aby vášnivost jejich vztahu neprobíral se zbytkem rodiny. Ginny ho uklidňovala, že Charlie takový není a on opravdu dělal, jako by se nepotkali. Poslední den prázdnin, když si odpoledne s Ronem balili kufry, přišel za ním nahoru do pokoje Bill.

„Rone, mamka ti vzkazuje, že máš jít za ní do kuchyně.“

Ron reptal a ptal se, co zase mamka chce a Bill mu odpověděl:

„Myslím, že říkala něco o kapesném...”

V tu chvíli se Ron rozzářil a utíkal dolů. Bill směrem ke dveřím s hůlkou v ruce zašeptal: „*Ševellissimo*.“ Pak se podíval s úsměvem na Harryho.

„Je to správně? Potřebuji si s tebou v klidu promluvit...”

Harry s úsměvem přikývl a upřel na něj zvědavý pohled.

„Mluvil jsem s Charliem...”

Harry cítil, jak začíná rudnout, sklopil oči a zeptal se:

„Tak přeci žaloval? Přišel jsi mi vynadat?”

Bill se rozesmál:

„Ne, nic takového, jen mě upozornil, že je nejvyšší čas, abys dostal náš rodinný poklad – červenou knihu...“

Harry se odvážil zvednout oči a viděl, že se Bill laskavě usmívá.

„Já jsem si také všiml, že je váš vztah dost intenzivní... Nebudu ti dávat žádné moudré rady do života Harry, na to už máš svoje rodiče. Nevím ale, kolik ti toho budou schopni, nebo ochotni říct... Náš tatka je třeba, co se týče poradenství ohledně lásky, naprosto nepoužitelný. Naštěstí jsem se ve svých osmnácti letech dostal k téhle knize.“

Mávnutím hůlky přivolal do své ruky knihu v červeném obalu.

„Je to mudlovská kniha a je napsána s takovým zvláštním, trochu vědeckým odstupem, ale dozvíš se z ní spoustu užitečných věcí... Udělal jsem kopii pro každého ze svých bratrů k osmnáctým narozeninám. Tedy kromě Rona, ten má ale myslím dost času, dostane ji k Vánocům... Protože mi velmi záleží na tom, aby byla moje malá sestřička šťastná, a její štěstí máš teď v rukách ty, tak ti dám tuhle knihu a přidám k ní jednu radu. Pořádne si ji prostuduj, pak ji dej přečíst Ginny a až budete dost zralí na to, číst ji spolu a povídat si o tom, co jste se z ní dozvěděli, tak budete dost zralí i na to, vyzkoušet si to v praxi...“ a podal mu ji.

Harry se podíval na červenou obálku, zlatým písmem tam stálo: LIDSKÁ SEXUALITA TAJEMSTVÍ ZBAVENÁ. Znovu cítil, jak mu do tváří stoupá horkost. Kouknul na Billa a ten se stále chápavě usmíval.

„Já... díky Bille... nevím, jak...“

„Nemusíš mi děkovat, Harry. Víš, že tě mám opravdu rád. Cítím se být mnohem víc tvým bratrem, než jen nastávajícím švagrem. Chci, abys věděl, že kdykoliv budeš mít nějaký problém, nebo jakoukoli otázku, tak za mnou můžeš přijít, kdykoli... Vždycky ti rád pomůžu, nebo poradím, jak nejlépe budu umět...“

Harry se na něj díval s vděčností.

„Díky Bille, taky to cítím podobně, ale to už jsi asi poznal... Rona mám moc rád, je to můj nejlepší kamarád, ale o některých věcech se s ním bavit nedokážu... S tebou je to jiné... Chci, abys věděl, že to platí i opačně... Kdykoli ti budu moct nějak pomoci, tak stačí říct...“

Bill přikývl a zrušil *Sevellisimo*. Pak se zeptal:

„Půjdeš se mnou dolů?“ Harry se podíval na knihu ve své ruce a hromádku věcí na posteli: „Běž napřed, přijdu za chvíli, jen to dobalím.“ Pak uklidil červenou knihu na dno kufru a pokračoval v balení. Za pár minut už pospíchal do kuchyně. Ve dveřích se potkal s Ronem, který se šťastným výrazem a rukou v kapse, spěchal nahoru dobalit.

V kuchyni bylo plno. S Billem přišla i Fleur, byl tu Perci i s Penelopou a Ginny s Georgem se potichu chechtali - pravděpodobně se bavili na jejich účet. Když přišel Harry, tak je mamka začala vyhánět ven.

„Bille, odneste stoly na zahradu a zůstaňte už tam. Můžete připravit všechno na večeři na rozloučenou s našimi školáky. Počítej s tím, že Charlie přivede na večeři Katii a s tatkou přijde Kingsley s Angelinou. Já už tady potřebuji prostor, abychom se mohli s Winky a Kráturou pustit do vaření.“

Tak se všichni společnými silami pustili do stěhování, a když se k nim za chvíli přidal Ron, tak se ho Harry zeptal:

„Hermiona nepřijde?“

Ron se tvářil radostně a spokojeně, nejspíš díky štědrému kapesnému. S kyselým úsměvem odpověděl:

„Hermionu uvidím až na nádraží. Rozhodla se, že poslední den stráví celý se svými rodiči.“

A pokrčil rameny, jako kdyby říkal, že tím si rozhodně náladu zkazit nehodlá. Když přišli i Charlie s Katií, tak už byly stoly připraveny a prostřeny a Harry došel do kuchyně pro portréty, aby se mohly zúčastnit skvělé zábavy, která se venku rozběhla. Večeře byla jako vždy vynikající a celý večer panovala na zahradě tak skvělá nálada, že Harry zahodil za hlavu všechny pochybnosti o tom, jak bude vycházet s profesorkou Agnes Stampovou a zase se začal neobyčejně těšit na nastávající školní rok.

Kapitola 02 – Lucas Connor.

Ráno je Krátura vzbudil včas, aby ještě před snídaní zavřeli svoje sovy do přepravních klecí a dopravili zavazadla dolů. Při snídani řešil Harry problém, jak bude přepravovat Fawkese, protože ten vypadal, jako by se chystal s ním cestovat vlakem.

„Měj přece rozum Fawkesi, nemůžu se s tebou na rameni procházet po mudlovském nádraží...“

Molly se Fawkese zastala:

„To přece nebude potřeba Harry. Letos poprvé odpadnou ty hrozné zmatky kolem přesunu na nádraží. Letos se můžeme na nástupiště všichni, i se zavazadly, přemístit, tak proč bys ho nemohl vzít sebou. Podívej se, jak se těší, celé ráno si čistil peří, aby vypadal co nejlépe. Asi ještě nikdy vlakem nejel, bude to pro něj hezký zážitek.“

Harry si povzdechl:

„Jako by nestačilo, že na mě i tak budou všichni zírat. S Fénixem na rameni mě určitě nikdo nepřehlédne...“

Ginny se také rozhodla, že se Fawkese zastane.

„Na to, že na tebe lidé zírají, už sis přece zvyknul Harry, jestli nechceš vzít Fawkese sám, tak ho vezmu já...“

Harry se zasmál:

„Proti takové přesile nemám šanci. Tak dobře Fawkesi, vezmu tě s sebou, svezeš se vlakem. Bidýlko nechám zmizet a ve škole ti ho zase přivolám – souhlasíš?“

Fawkes radostně štěbetal a z jeho hlasu bylo cítit, jakou má radost a jak se na tu cestu těší.

Pak ještě uložil portrét svých rodičů do pouzdra a do kufru. Profesora Brumbála nechal na jeho žádost v Doupěti.

„V Bradavicích za mnou můžeš kdykoli přijít Harry, i já za tebou. A tady budou jistě všichni vděční za novinky ze školy.“

Harry se zasmál:

„Budete na nás chodit žalovat?“

Brumbál se na něj přísně podíval.

„To jsem si od tebe nezasloužil, Harry. Ale jestli budete zlobit a zahazovat svůj poslední rok školními tresty, tak asi žalovat budu.“

Harry se na něj omluvně usmál a slíbil jemu, svým rodičům i Molly:

„Tak já se budu snažit, abyste na mě žalovat nemusel.“

V půl jedenácté se všichni přemístili rovnou na nástupiště devět a tři čtvrtě, přímo k lokomotivě Bradavického expresu.

„*Locomotor kufr*“ Ron a Harry před sebou hůlkou strkali svoje kufry, v druhé ruce nesli klece s Hedvikou a Papušíkem, Fawkes seděl Harrymu na rameni a zvědavě se rozhlížel. Ginny si nesla jen domeček s Trixi. O její kufr se postarala mamka.

Vydali se podél vlaku dozadu, aby si našli volné kupé. Harry se pokoušel ignorovat zírající rodiče a děti a srdečně zdravil těch pár přátel, které cestou potkali. Pozdravil se s Demelzou Robinsonovou a jejími rodiči, mávali mu i Jimmy Peakes a Ritchie Coote, další členové jeho předloňského famfrpálového týmu. S Dennisem Creeveyem a jeho rodiči se chvíli zdržel, aby jim řekl, jak velmi lituje Colinovi smrti.

„Byl velmi statečný a věrný kamarád. Chci, abys věděl Dennisi, že se na mě můžeš kdykoliv obrátit, když budeš potřebovat radu nebo pomoc. Dlužím ti to za tvého bratra...“

Pak se vydal za ostatními, kteří mu zatím utekli. Cestou si všiml chudě, ale čistě oblečených manželů, kteří se loučili se svým synem. Droboučkový blondátý chlapec se špičatým nosem plakal, objímal nešťastnou maminku a prosil:

„Neposílejte mě tam, vím, že se mi tam nebude líbit, chci zůstat doma mami...“

A otec mu konejšivě odpovídal:

„My tě s maminkou nemůžeme naučit všechno, co se naučíš ve škole Lucasi, musíš být statečný, věřím, že si tam zvykneš a třeba si najdeš i nějakého kamaráda.“

Lucas ale fňukal:

„Nenajdu, ty víš, že si kamaráda nenajdu...“

Tahle scéna byla tak netypická u bradavického vlaku, že Harryho zaujala.

Přistoupil k nim, s Fawkesem na rameni, pozdravil a přidřepł ke chlapci, aby mu koukal přímo do očí.

„Ahoj Lucasi, jmenuji se Harry a tohle je Fawkes. Přišli jsme ti říct, že škola, do které teď pojedíš, je ta nejlepší a nejbáječnější škola na celém světě. V téhle škole si každý najde spoustu kamarádů.“

Lucas na něj upřel svoje uplakané oči a potichoučku špitnul:

„Ale já jsem vlkodlak, víš...“

Harry se na něj podíval se zájmem.

„Nepovídej, skutečně?“ řekl tónem, jako kdyby se právě dozvěděl úžasnou novinu.

Pak zvedl oči k jeho otci, který mu vysvětlil:

„Našeho syna před rokem pokousal Fenrir Šedohřbet, protože jsme nechtěli spolupracovat. Naučili jsme se s jeho postižením bojovat, a když nám paní ředitelka nabídla, aby Lucas nastoupil do školy, že se postará o všechna bezpečnostní opatření, tak jsme byli velmi šťastní. Ale Lucas se bojí, že se k němu budou děti chovat špatně...“

Harry se podíval na Lucase.

„Jeden z mých nejlepších přátel a nejstatečnějších spolubojovníků byl také vlkodlak. Jmenoval se Remus Lupin a měl jsem ho velmi rád. Nedávno jsem se stal kmotrem jeho syna Teda.“

Lucas se na něj díval s úžasem:

„O tom mi táta vyprávěl... Ty jsi Harry Potter?“

„Ano Lucasi, to jsem já. Mě nezáleží na tom, že jsi vlkodlak a mým přátelům, na tom taky nebude záležet. Ve škole tě se všemi seznámím. Kdyby se k tobě někdo choval ošklivě, nebo ti ubližoval, tak se na nás obrátíš a my si to s ním vyřídíme – platí?“ a podal mu ruku. Lucasovi se nevěřícně rozšířily oči údivem a stiskl ji. Jeho otec i matka se na něj vděčně usmívali, a když odcházeli, tak maminka děkovala:

„Jste moc hodný, i já teď budu mnohem klidnější, když budu vědět, že má malý Lucas tak silného přítele.“ Harry na ni s úsměvem mrknul a pospíchal za Ronem a za Ginny.

Ginny už ho vyhlížela.

„Kde se couráš, už jsem měla strach, že ses někde ztratil.“

Harry se na ni usmál a omlouval se:

„Zdržel jsem se s Creeveyovými a pak s jedním malým vlkodlakem.“

Mamka žasla:

„Cože? Bude s vámi chodit do školy vlkodlak?“

Harry ji uklidnil.

„Remus taky chodil do školy. Teď máme vlkodlačí lektvar, takže to bude mnohem bezpečnější. Je to malý vystrašený kluk, kterého pokousal Šedohřbet proto, že jeho rodiče nechtěli spolupracovat se Smrtijedy...“

„Ano, jistě, já jsem to nemyslela zle, Harry. Ale myslím, že ten chudáček bude potřebovat vaši podporu.“ Hned ho uklidňovala mamka.

Harry se usmál na Ginny a pak mamce odpověděl:

„Však už jsem mu ji slíbil, za sebe i za své přátele...“

V tom z předposledního vagónu vyskočila Hermiona, převlečená do školního hábitu a s odznakem primuse připnutým na hrudi. Objala Rona, dala mu pusu a spustila jedním dechem:

„Už jsem nám obsadila kupé, dala jsem si tam svoje věci, ale teď musím do prefektského vagónu. Přijdu za vámi hned, jak to bude možné, místo vám hlídají Dean s Lenkou, tak si to tam nastěhujte, já už musím letět.“

Objala na rozloučenou Molly a pospíchala s rozevlátým hábitem k lokomotivě. Ron a Harry nastěhovali všechny tři kufry do kupé, pozdravili se s Deanem a Lenkou, a když Ginny přinesla dovnitř klece, tak je nadnášecím kouzlem strčili nahoru na kufry. Ginny uklidňovala rozčilenou Trixi, že až se vlak rozjede, pustí ji ven. Pak se šli rozloučit s mamkou.

Mamka je ještě jednou všechny napomínala, aby se soustředili na učení, že je všechny čekají moc důležité zkoušky a zvlášť pronikavě se zahleděla na Ginny a Harryho.

„A vy dva se koukejte chovat slušně. To že jste zasnoubení, vám nedává žádné právo porušovat školní řád, tak na to myslete. Jestli uslyším jedinou stížnost, tak si mě nepřejte. Schytáte to oba bez rozdílu – jasné?“

Harry se na ni zářivě usmál, objal ji a dal jí pusku na obě tváře.

„Budeme hodní, mamko, slibuji.“

Ginny se uculovala a řekla:

„Však si nás budeš moct zkontrolovat mami, jestli McGonagallová schválí ten náš kroužek vaření, tak se spolu uvidíme dřív, než si myslíš.“

„No... Já pořád ještě nejsem rozhodnutá...“

Ginny kroutila hlavou:

„Tak ty nechceš, abychom se naučili vařit? Harry bude chodit taky – že ano?“

Harry se na ni vyčítavě podíval, a když se významně podívala směrem k Ronovi, tak s přimhouřenými očima souhlasil. Pak ale, když se mamka loučila s Ronem, naklonil se k Ginny a zašeptal jí do ucha:

„Tohle si s tebou ještě vyřídím miláčku.“

Ginny se zachichotala, pak se objala s mamkou a všichni nastoupili do vlaku, protože od lokomotivy se už ozývalo houkání. Zůstali stát na chodbičce a z odjíždějícího vlaku ještě mamce všichni mávali. Pak se šli posadit k Deanovi a Lence.

Fawkes se usadil na stolku u okna a fascinovaně koukal na to, jak vlak opouští město a vjíždí do krajiny. Ginny hůlkou namířila na Trixinu klíčku – „*Alohomora*“ – otevřela dvířka a zavolala ji k sobě. Lenka už předtím vypustila z košíku Křivonožku, který se rozvaloval na Hermionině sedačce. Trixi na něj začala hravě dorážet a on po ní jen ospale občas mávnul packou se zataženými drápkami. Lenka se obávala:

„Mohl by ji dost ublížit, kdyby ho rozzlobila.“

Ginny ji uklidnila.

„Už jsme je spolu seznámili, budou spolu na pokoji, tak jsme je skamarádili. Ona mu čistí srst a on jí olizuje peří na hlavě. Mají se opravdu rádi.“

Harry zahlédl otevřenými dveřmi procházet okolo Justina Finch – Fletchleye z Mrzimoru a zavolal ho dovnitř.

„Harry, tebe právě hledám... Ahoj všichni, jsem opravdu rád, že vás vidím.“ Posadil se k nim. Ron se ho zeptal:

„Kde jsi byl celou tu dobu?“

Justin se zatvářil zahanbeně.

„Mrzí mě, že jsem tu nebyl, abych vám pomohl. Ale když začaly ty hony na mudlorozené, dostali rodiče strach, co s námi bude, protože moje malá sestřička má taky kouzelnické schopnosti. A tak jsme se narychlo sbalili a odletěli jsme prvním letadlem do Ameriky k máminu bratrovi.“ Vytáhl minci BA a smutně se na ni podíval.

„Věděl jsem, že se svoláváte k boji, ale byl jsem moc daleko, abych vám mohl přijít na pomoc.“

„To je v pořádku Justine, to ti nikdo vyčítat nemůže,“ uklidnil ho Harry, „určitě se najde příležitost, abys nám mohl pomoc s něčím jiným.“

Justin se rozzářil a ptal se:

„Máš na mysli něco konkrétního?“

Harry se usmál a řekl:

„Mám dvě věci. První je, že jsem vzal pod svá ochranná křídla malého, vyděšeného vlkodlaka. Jmenuje se Lucas a v Ioni ho pokousal Šedohřbet, protože jeho rodiče odmítli spolupracovat se Smrtijedy.“

Justin se zarazil:

„Maličký blondatý prvňáček?“

Harry se na něj podíval:

„Znáš ho?“

„No, jestli je to tenhle Lucas, tak ten sedí u mě v kupé a seznamuje se s mojí sestřičkou Sárrou. Moc milý a plachý chlapec, Sáře se moc líbí a právě na něj chrlí všechno, co se ode mě dozvěděla o škole.“

Harry se zasmál:

„Říkal jsem mu, že si určitě brzy najde kamarády. Jde mi o to, že ještě nevíme, do jaké koleje se dostane. Na Zmijozel nevypadá a na ostatních kolejích by měl mít někoho, kdo ho bude chránit a dá na něj pozor. Ideální by bylo, kdyby skončil v Nebelvíru, abych ho měl pod dohledem, ale kdyby skončil v Havraspáru, nebo v Mrzimoru, tak na něj dohlédnete, ano?“ podíval se na Lenku a Justina. Dostalo se mu společné odpovědi:

„Jistě Harry, můžeš se spolehnout.“

„A sestřičke vysvětlí, že to, že je vlkodlak, neznamená, že by byl špatný, aby s ním nepřestala kamarádit.“

Justin se zasmál:

„To nemusím, to už ví. Vyprávěl jsem ji o Lupinovi, měl jsem ho rád... Hele, je to pravda, že děláš kmotra jeho synovi?“

Harry s úsměvem přikývl.

„Spoustu mi toho navyprávěl Ernie, když jsme se vrátili...“

Pak se ozvala Lenka:

„Co je ta druhá věc, co jsi chtěl Harry?“

„Druhá věc, o které jsem chtěl mluvit s vámi dvěma, se jmenuje profesorka Agnes Stampová a bude nás učit přeměňování. Nevíme, jak to s ní vypadá teď, ale dřív to bývala kamarádka Umbridgeové. Takže se může stát, že bude provokovat, aby si ověřila, jestli jsem drzý a nevychovaný a je potřeba mě držet hodně zkrátka, nebo ke mně nasadí rovnou naprosto nepřátelský postoj. V obou těchto případech se hodlám bránit naprosto zdvořilým a uctivým chováním a potřebuji, abyste informovali, ty z vašich kolejí, kteří budou chodit s námi, aby se nesnažili bojovat za má práva a chovali se k ní stejně jako já. Nicméně doufám, že už kamarádky nejsou a že profesorka Stampová, bude naprosto normální.“

Lenka se zamyslela:

„Dobře, že jsi nám to řekl včas, v naší koleji bys asi nenašel nikoho, kdo by se tě nezastal.“ Justin se přidal:

„Jo, u nás taky. V celém vlaku se nemluví o nikom jiném, zvlášť když tě spousta lidí viděla s tím Fénixem... To je ten samý, kterého měl Brumbál?“

„Ano, seznámte se, to je Fawkes, přidal se ke mně letos v létě v Austrálii.“

Ginny se přidala:

„A zachránil mu život, když se nechal ožehnout Prokletým ohněm...“

Harry se na ni podíval s výrazem, tak už mi to nevyčítej, prosím' – a na zvědavé otázky Justina a Deana začal s Ronem a Ginny vyprávět o jejich Australském dobrodružství.

Když přijela paní s občerstvením, tak se objevila i Hermiona a Justin se rozloučil:

„Páni, teda vy se fakt nikdy nenudíte, co? Musím zpátky, nechal jsem tam ty mrňata pod dohledem dvou milých holek od nás z koleje, ale nemůžu jim je nechat na krku celou cestu.“ Harry se s ním rozloučil slovy:

„Dobře Justine, jsme domluvení, ano?“

Justin se usmál:

„Na mě se můžeš spolehnout...“ a odešel.

Harry vytáhl z kapsy hrst drobných, dal je Ginny, aby nakoupila dýňové paštičky a kotlové koláčky pro všechny.

„Nic jiného nekupuj, sladkostí mám půl kufru...“

Vylezl na sedačku a vytáhl jeden z objemných pytlíků dobrot, co dostal k narozeninám. Pak při jídle poslouchali novinky, s kterými přišla Hermiona.

„Druhý primus je John Fox Barrett z Havraspáru.“

Lenka se zasněně ozvala:

„Jo, toho znám, je z mého ročníku – to je fakt chytrý kluk...“

Hermiona se na ni podívala a pokračovala:

„No chytrý asi bude... Ale jinak...“ A na tázavé pohledy ostatních dodala: „Je naprosto nepraktický, nemá žádné organizační schopnosti. Hustil do prefektů neužitečná moudra a přitom jim nic neřekl... Kdybych se do toho nevložila, tak tam sedíme ještě teď a prefekti by tam usínali nudou. Jen jsem jim řekla, co se od nich čeká, co mají dělat a rozpustila jsem to.“ Rozbalila čokoládovou žabku, koukla na kartičku a zeptala se Rona:

„Ještě je sbíráš?“

Ron se zamyslel:

„Já vlastně nevím, už mám totiž všechny, chybí mi jen Agrippa, jinak mám sbírku kompletní, teda dokud do ní nezařadí tady Harryho...“

Hermiona se usmála a řekla:

„Já jen, že jsem ti právě našla tu Agrippu...“ a podávala mu kartičku.

Ron na ni ohromeně zíral.

„Páni, tak už mám všechny...“ Pak se zamračil. „To je škoda, teď už nemám důvod, abych jedl čokoládové žabky...“

Hermiona se zasmála:

„Tak je můžeš jíst prostě jen proto, že je máš rád, ne?“

Ron se rozzářil a pak dodal:

„Nebo taky proto, abych poznal, že přibyl někdo nový.“

A znova se významně zadíval na Harryho. Ten se na něj zamračil:

„Dej pokoj...“ pak se otočil zpátky na Hermionu: „Někdo z profesorů ve vlaku nebyl?“

Hermiona se na něj podívala s úsměvem:

„Ne, nikoho jsem neviděla, a ani nevidím žádný důvod, proč by měl někdo expresem jet...“ Ron se na ni podíval s nelíčeným údivem.

„Jak to? Lupin a Křiklan, přece vlakem jeli.“

„Ale Rone, ti přece měli oba svoje důvody...“ a pro jeho překvapený výraz začala vysvětlovat: „Remuse poslal Brumbál vlakem proto, aby pohlídal Harryho. Ještě přece nevěděli, že je Sirius nevinný, mysleli si, že půjde po něm...“

Harry se usmál nad tou vzpomínkou.

„Myslíš, že to byla náhoda, že jsme skončili právě v jeho kupé?“

Hermiona uvažovala:

„To nevím, nenapadá mě, jak by to mohl zařídit...“

Harry pokračoval:

„No každopádně se musel docela bavit, když jsme si k němu přisedli a já vám začal vyprávět, co jsem se dozvěděl...“

Ron se na něj s údivem podíval:

„Počkej, vždyť přece celou cestu spal. Probudil ho až ten zmatek kolem toho mozkomora.“ Hermiona zakroutila hlavou:

„Rone, ty dovedeš být někdy tak naivní...“ Všichni se rozesmáli.

A Hermiona, aby to rychle zamluvila, protože Ron se na ni ošklivě zamračil, pokračovala: „No a Křiklan jel vlakem, aby mohl založit ten svůj slavný klub oblíbenců.“

Ron se přestal mračit a škodolibě se uchechtnul a s pohledem na Harryho řekl:

„To si budeš letos užívat co? Budeš jeho největší celebrita...“

Harry si povzdechl:

„Jo, s ním bude asi letos k nevydržení. Budu muset něco vymyslet, abych se tomu vyhnul. Letos mám rozhodně spoustu plánů, ale večírky u Křiklana mezi nimi nejsou.“

A zamrkal při tom rozpustile na Ginny. Ta se zasmála, přitulila se k němu a řekla:

„No, možná, že bychom tam mohli občas spolu zajít. Měl tam vždycky spoustu dobrot...“

Hermiona se zasmála a pokračovala ve sdělování novinek.

„Víte, kdo to vlastně propadl ze Zmijozelu?“

Harry se zasmál a hádal:

„Goyle a kdo ještě?“

Hermiona se smála:

„Jasně, že Goyle a pak Pansy Parkinsonová. Vždycky jsem říkala, že je tupá jako troll. Nikdy jsem nepochopila, jak z ní mohli udělat prefekta...“ a zavrtěla hlavou. „Ale Goylovi to myslí ještě mnohem míň. Představte si, že se dal do party se dvěma zmijozelskými páťáky a vyrazil po vlaku šikanovat prvňáčky.“

Zasmála se a pokračovala:

„Použila jsem na něj *klihandu* a řekla jsem mu, že mu dávám první školní trest v tomto roce. Bude se zítra po vyučování i se svými kamarádky hlásit u Filche, musím mu říct, aby si pro ně vymyslel nějakou hodně nepříjemnou práci...“

Všichni se rozesmáli.

Skvělá zábava pokračovala a cesta uběhla neobvykle rychle. Najednou si Hermiona všimla, že se venku stmívá, popadla Křivonožku, podala Ginny Trixi, která usnula u něj na zádech a řekla:

„Už bychom je měli zavřít a měli byste se převlíknout do hábitů. Za chvíli tam budeme.“ Pak se s nimi domluvila, aby jí vzali věci, že bude muset dohlížet na pořádek při vystupování a odešla organizovat prefekty.

Když společnými silami vystěhovali všechna zavazadla, tak Harry zahlédl, jak vede Justin svou sestru a Lucase k Hagridovi, který opět vyvolával:

„Prváci, ke mně, všichni prváci sem ke mně!“

„Ahoj Hagrid, jsem rád, že tě zase vidím...“

„Ahoj Harry, kamaráde, všechno v pořádku?“ A poplácal Harryho po rameni, až poklesl v kolenou. Harry se zasmál, vzal kolem ramen Lucase, kterého spolu se Sárrou dotlačil Justin až k nim.

„Dohlédni mi tady na mého malého přítele Lucase, Hagrid.“

Hagrid se podívil:

„Proč máš strach Harry, vždycky jsem přece přivezl všechny v pořádku...“

Harry ho uklidňoval:

„Jistě já vím, chci jen, abys věděl, že je Lucas můj chráněnc a bude potřebovat i tvoje přátelství.“

Hagrid se na něj se zájmem podíval a potichu se zeptal:

„Není to náhodou ten malej vlkodlak?“ A když Harry s úsměvem přikývl, tak pokračoval: „No jistě, taky kdo jiný by se ho měl ujmout, když ne ty, co? To bude asi dědičný ne?“ zasmál se. Harry se na něj zářivě usmál a Hagrid řekl:

„Neboj, já na něj dohlídnu, ano?“

Justin se přidal:

„A na moji malou sestřičku taky, Hagrid, prosím...“ a strčil před sebe maličkou Sárú. „Nebojte se, běžte si radši najít nějaký kočár, nebo budete muset jít pěšky.“

Oni ale ještě chvíli stáli a s úsměvem sledovali jak Hagrid vede tu bandu mrňat k jezeru. Hermiona, Ron, Ginny, Dean už na ně čekali u posledního kočáru a Lenka stála u testrálů a uklidňovala je, aby ještě chvíli počkali.

Cestou se Harry domluvil s Fawkesem, že ho do velké síně nemůže takhle přinést. Jestli chce být u toho, co se tam bude dít, aby si našel nějaké nenápadné místo pod stropem, aby ho nikdo neviděl. Fawkes souhlasně pípnul a s ohnivým zášlehem se ztratil. Když dorazili jako poslední do Velké síně, tak s překvapením viděli, že je opět rozdělena na stůl pro učitele a čtyři kolejší stoly. Harry se podíval tázavě na Hermionu.

„Možná je to jen kvůli rozřazování, Harry, aby prváci věděli, kam patří. Zítra to snad zase zruší.“

„To doufám,“ řekla Lenka, dala Deanovi letmý polibek a šla si sednout ke svému stolu.

Justin se taky rozloučil a tak šli k nebelvírským. Studenti začali obsazovat místa od vchodu a tak museli projít podél celého stolu až dopředu k profesorskému stolu, kde bylo ještě pár volných míst pro nové studenty. Pro Harryho to byla cesta nepříjemná, protože se s ním chtěl každý pozdravit, sáhnout si na něj, podat mu ruku. Vzali to radši úprkem, aby se tomu vyhnuli. Když se konečně usadili tak si s úlevou oddychl. Dean se posadil vpravo, Ginny se posadila po jeho levici a tak ji pod stolem chytil za ruku. Pak se podíval na Rona a Hermionu, kteří se usadili naproti, a viděl, jak s rozzářeným úsměvem oba vzhlížejí k profesorskému stolu. Podíval se tam taky a jeho tvář se rozzářila úplně stejně.

Uprostřed seděla paní ředitelka, s vážnou tváří je pozorovala, ale na jejích očích bylo vidět, jakou má radost z jejich příjemného překvapení. Po její pravé ruce byla prázdná židle, pak seděl Kratiknot a vedle něj - Sturgis Tobolka a Hestie Jonesová. Pak seděly profesorka Prýtová a madam Pomfreyová a na konci stolu samozřejmě Hagrid. Harry se podíval i na druhou stranu profesorského stolu, aby zjistil, komu patří ta prázdná židle. Nikde neviděl Křiklana... Hermiona se k němu naklonila přes stůl, jako by věděla, o čem právě přemýšlí. „To je senzace Harry. Myslím, že Sturgis bude učit obranu a Hestie vzala studium mudlů...“ Harry se usmál:

„No, po roce stráveném s Dursleyovými na to má dostatečnou kvalifikaci, ale kde je Křiklan?“

Hermiona zase šeptem odpověděla:

„Myslím, že z něj udělala McGonagallová zástupce ředitele, aby jí neutekl...“

A když Harry otočil oči v sloup, tak pokračovala:

„Ale no tak Harry, vždyť přece není tak hrozný, bojoval přece s námi, zasloužil si to...“

„Ale já vím, nemyslel jsem to zle.“

Jejich rozhovor přerušila paní ředitelka, která povstala a magicky zesíleným hlasem požádala o ticho.

„Možná vás trochu překvapilo kolejní uspořádání stolů ve Velké síni. Nemusíte mít obavy, je to jen pro dnešek, aby čerstvě zařazení studenti věděli, kam patří. Zítra bude opět Velká síň uspořádána tak, jak jsme si zvykli na konci minulého školního roku. A teď už je na čase, abychom mezi námi přivítali naše nové studenty.“

A podívala se k bočním dveřím, odkud již Křiklan se stoličkou a kloboukem v ruce přiváděl vyděšené prváky.

Postavil stoličku doprostřed, přímo před ředitelku a položil na ni Moudrý klobouk.

Ten hned do napjatého ticha spustil:

Když jsem byl kouzlem stvořen,

Před více, než tisíci lety,

Byl tento hrad založen,

Jako spoj mezi dvěma světy.

Ať tvoji rodiče kouzlí, či nikoli,

V jeho zdech najdeš bezpečí,

Před vámi všemi stojí stejné úkoly

A nevraživost přátelství nesvědčí.

Já zařadím vás podle schopností

Tam, kde nový domov získáte.

Tento hrad skrývá mnohá tajemství,

Jak brzy sami dobře poznáte.

Semkněte se a odložte nepřátelské spory

A pochopíte, že s láskou a přátelstvím

Zaženete zlo, nenávisť i všechny chmury

A pak se snadno smíříte s mým posláním.

Nebelvír srdce statečné

Od svých žáků žádá

A Rowena z Havraspáru

Má bystrou hlavu ráda.

Studenty všechny z Mrzimoru

Obětavost a píle ctí

A ti co patří k Zmijozelu

Dosáhnou všeho chytrostí a lstí.

Proč by se moudrý se statečným

Neměli mít rádi,

Vždyť i lstivý s pilným

Můžou být kamarádi.

Už mnohá přátelství

Zde byla navázána

A není žádné tajemství,

Že i smrt už byla jimi překonána.

Tak poslechněte radu mou,

Ctěte přátelství a lásku,

Překonáte tak každou chvíli zlou

A nedáváte nic víc v sázku,

Než dobro, co se v každém z vás již skrývá.

A to je to, o čem Váš Moudrý klobouk dneska zpívá.

Všichni poslouchali za hrobového ticha, ale jakmile klobouk dospíval, ozval se stále sílící potlesk, až se první vyplašeně tiskli k sobě. Harry tleskal taky spolu s ostatními a přitom se povzbudivě usmíval na Lucase a Sárú, kteří vyděšeně jezdili očima po síni. Pak už Křiklan rozvinul pergamen a začal předčítat jména malých studentů:

Anny-Beth Altayová, tmavovlasá dívenka s černýma pichlavýma očima, skončila ve Zmijozelu, Julii Jane Bartleyovou přivítali potleskem nejen havraspárští, ale i nebelvírští a mrzimorští.

Pak už přišel na řadu Lucas Robert Connor. Klobouk se chvíli odmlčel a uvažoval kam s ním. Harry napjatě čekal, a když se trhlina u krempy otevřela a vyslovila:

„Nebelvír!“

smál se a vydatně tleskal spolu s ostatními.

Pak se širokým úsměvem přivítal Lucase u stolu a posadil ho mezi sebe a Deana. Ten ho přátelsky poplácal po zádech. Zařazování pokračovalo a za chvíli přišla na řadu Sarah Betty Finch –

Fletchleyová. Když ji klobouk poslal za jejím bratrem do Mrzimoru, zatvářil se Lucas hodně zklamaně. Harry ho uklidňoval:

„Copak jsi neposlouchal, co klobouk zpíval? To přece nevádí, že spolu nejste na koleji Lucasi, od zítřka můžete spolu sedávat u jídla, budete mít společné vyučování, tak můžete spolu sedět ve třídě. Jen budete chodit spát každý na jinou kolej.“

Mezitím k nim přisedl droboučký chlapec s orientálními rysy – Mark Joki Hagihara – a s obrovskou úctou pokukoval po Harrym. Pak se k nim přidala dvě děvčátka, u kterých si Harry zapamatoval jen, že se jmenují Linda a Justina a tak se začal opět soustředit na zařazování. U hezoučké modrooké blondýnky Carmen Luisy McKinneyové se klobouk dlouho nemohl rozhodnout, ale nakonec ji poslal do Havraspáru. Další dva kluci skončili ve Zmijozelu, přestože vypadali docela sympaticky. Pak, sotva dopadl klobouk na rzavou hlavu Roberta Juliána Quinna, zvolal nahlas

„Nebelvír.“

A za vydatného potlesku chlapec se širokým úsměvem dosedl k jejich stolu. Čím méně prvků zbývalo, tím víc kručelo Harrymu v břiše a tak s úlevou zaregistroval jak poslední – Daniel Percival Zacharus – odchází ke zmijozelskému stolu.

Jenže místo hostiny povstala profesorka McGonagallová se svým uvítacím proslovem. „Dříve, než se vaše pozornost otupí výtečnou hostinou, tak bych vám ráda řekla pár slov. V první řadě chci přivítat nové studenty a popřát jim mnoho úspěchů v jejich prvním školním roce v Bradavicích. Vítám samozřejmě i vás ostatní a přeji vám, aby tento školní rok splnil vaše očekávání.“

Harry se sám pro sebe pousmál. A paní ředitelka pokračovala:

„Dále bych vám ráda představila nové členy profesorského sboru. Vítám mezi námi paní profesorku Agnes Stampovou, která po mě převezme výuku přeměňování.“

Nové profesorky si Harry všiml, až když povstala, aby se představila. Byla to drobná hubená čarodějka, v hábitu z černého sametu vypadala, jako na pohřbu. Ostatně stejně se i tvářila, její semknutá ústa vypadala, jako by vůbec neměla rty a ostré, skoro černé oči se chladně rozhlížely po Velké síni. Její obličej rámovaly černé vlasy, zakroucené do zcela zřetelně umělých kudrlinek a velké náušnice s obrovskými smaragdy, nepřírozeně vytahovaly lalůčky uší. Celkový dojem na Harryho zapůsobil tak, že vrhnul na Rona a Hermionu naproti utrápený pohled. Všichni se ale přidali ke zdvořilému potlesku, kterým ji studenti přivítali.

Paní ředitelka pokračovala:

„Studium mudlů převezme profesorka Hestie Jonesová.“

Potlesk byl mnohem srdečnější, protože Hestie povstala s milým úsměvem v tváři a přátelsky všem zamávala.

„Dále vám chci představit profesora Sturgise Tobolku, nového učitele obrany proti černé magii a zároveň nového ředitele Nebelvírské koleje.“

Od nebelvírského stolu se rozpoutal velký aplaus, ke kterému se brzy přidaly i mrzimorský a havraspárský. Jen od Zmijozelu nic slyšet nebylo. Harry tleskal, co mu síly stačily a šťastně se na oba usmíval.

Profesorka McGonagallová po chvíli pokračovala:

„A teď už jen rychle pár organizačních věcí. Náš školní řád je poměrně rozsáhlý a komplexní. Ve společenské místnosti každé z kolejí najdete několik výtisků, a proto doporučuji všem, opakuji **všem**, aby si ho prostudovali a vyhnuli se tak případným kázeňským trestům za jeho porušování. Kapitáni famfrpálových týmů – před tím, než na nástěnce své koleje vyvěsíte datum konání konkurzu, tak ho nahlásíte mě, aby vaše termíny navzájem nekolidovaly. A teď už vám všem přeji dobrou chuť.“

V tom okamžiku se stoly naplnily spoustou dobrot a malý Lucas zůstal sedět s vyvalenýma očima a otevřenými ústy. Harry se na něho usmál, podal ták s dozlatova upečenými kachními prsíčky a zeptal se ho:

„Tak co Luku, dáš si se mnou kachnu, nebo máš radši kuře...“

Lucas si dal nakonec od všeho něco a Harry nestačil žasnout, kam se to, do toho drobného tělíčka, všechno vejde. Když se propracovali celou hostinou až k zákuskům, tak se u ředitelky objevil domácí skřítek a něco s ní řešil. Paní ředitelka se zvedla, kývla na Sturgise a madam Pomfreyovou a namířila si to s nimi přímo k jejich stolu.

Harry jim hleděl vstříc, zvědavý, co se děje. Když přišli k nim, tak profesorka McGonagallová řekla:

„Máme tady malý problém, s kterým nám musíte pomoci. Vaši ložnici,“ a přejela pohledem od Rona, přes Deana až k Harrymu, „měli letos zdědit studenti prvního ročníku. Vzhledem k tomu, že jste zůstali tři a prváci jsou také jen tři, tak to skřítky vyřešili jednoduchou provizorní příčkou a rozdělili vaši ložnici na dvě menší. Jen potřebují vědět, kam nastěhovat vaše věci. Rozhodnutí je na vás starších. Chcete zadní část ložnice, nebo tu část u dveří?“ Harry se podíval tázavě na Deana.

„Vezmeme asi tu zadní část ne?“ odpověděl mu na nevyřčenou otázku Dean. Harry přeskočil pohledem na Rona. Ten souhlasil:

„Lepší, když budeme courat my přes ložnici prvků, než naopak...“

Tak se Harry podíval na paní ředitelku a odpověděl jí za všechny:

„Tak my si tedy vezmeme tu zadní ložnici, paní ředitelko.“

Ta se podívala na skřítku, jestli rozuměl a ten s kývnutím zmizel. Pak se znova otočila k Harrymu a s vážnou tváří pokračovala:

„Také s potěšením konstatuji, že jste se ujal pana Lucase Connora...“

Harry se na ni usmál a řekl:

„Někoho mi připomíná, paní ředitelko, Hagrid říkal, že to asi bude dědičné...“

To už McGonagallová s vážnou tváří nevydržela a s úsměvem pohlédla na Sturgise směřujícího se nahlas. Lucas němě sledoval jejich rozhovor a cpal se při tom rebarborovým koláčem. Když se k němu ředitelka otočila:

„A teď k vám pane Connore,“ tak mu zaskočilo a začal se dusit.

Dean mu dal dobrácky herdu do zad, Lucas se postavil, bledé tvářičky mu zrudověly a se slzami v očích špitnul:

„Ano prosím...“

Paní ředitelka s laskavostí v hlase pokračovala:

„Chci vás seznámit s madam Pomfreyovou, bude se o vás starat. Dohlédne na to, abyste pil pravidelně svůj lektvar, který pro vás bude každý měsíc připravovat pan profesor Křiklan a vytvořila vám v ošetrovně útulnou ložnici bez oken, kam budete chodit každý měsíc při úplňku ještě před setměním...“

Lucas nesměle vzhlédl k madam Pomfreyové a když viděl její laskavý úsměv, tak se potichu zeptal:

„Vy tam budete se mnou madam?“

Odpověděla mu paní ředitelka:

„Ne, pane Connore, jednu noc v měsíci budete muset strávit sám...“

Lucas se zatvářil nešťastně.

„Doma se mnou byla vždycky maminka, abych nebyl tolik nervózní a nebál se...“

Harry se podíval na profesorku McGonagallovou a zeptal se:

„Nemohli bychom – „

„Ne, v žádném případě Harry. Lucas je už velký chlapec a jistě se s tím dobře vyrovná. Nikdo ze studentů, ani z profesorů, mu s tím pomoci nemůže.“

Vtom se k nim přitočil Skoro bezhlavý Nick:

„Já bych mu klidně mohl dělat společnost...“

Profesorka McGonagallová se podívala na Lucasův naprosto vyděšený výraz a odpověděla mu:

„Nemyslím, že by to byl dobrý nápad Nicolasi, možná později, až si na vás Lucas trochu zvykne...“

Harry si povzdechl, ale pak mu v hlavě vzklíčil nápad.

V tom se, s podezřením v hlase, ozval Sturgis:

„Copak tě napadlo Harry?“

Harry k němu s úsměvem zvedl oči.

„Nebojte se, pane profesore, nehodlám porušit nařízení paní ředitelky. Musím si ale nejprve něco zjistit. Jakmile si svou teorii ověřím, tak slibuji, že ten nápad uskutečním pouze s vaším svolením.“ Sturgis na něj s úsměvem kývnul a pak se profesori odebrali zpět ke svému stolu.

Mezitím hostina pomalu končila a studenti se začali ospale rozcházet do svých kolejí. Justin jim přišel popřát dobrou noc a Lenka si přišla přisednout k Deanovi. Nebelvířští prefekti si přišli pro prváky, aby je odvedli na kolej. Harry kývl na Lucase a zašeptal mu: „Běž, za chvíli se zase uvidíme, máme přece společnou ložnici.“

Lucas se usmál a popadl ještě na cestu jeden kousek koláče. Harry si ještě v klidu pochutnával na sirupových košíčkách a společně s Ginny, Lenkou, Deanem, Ronem a Hermionou probírali, jaký dojem získali z profesorky Stampové, která právě odešla z Velké síně. Mezitím u nich na stole přistál Fawkes a pustil se s chutí do zbytků hostiny. Při odchodu ze síně se u nich zastavil i Hagrid, aby jim popřál dobrou noc.

„Vím, že budete mít letos hodně práce, ale doufám, že si aspoň občas najdete chvíli na to, abyste za mnou zašli.“

Harry se na něj usmál a odpověděl:

„O tom nepochybuji Hagrid.“

Pak se zvedli Dean s Lenkou:

„My už půjdeme, musím to vzít oklikou kolem Havraspárské věže...“

Harry se za nimi s úsměvem díval a pak navrhnul:

„Asi už taky půjdeme. Musím zařídit Fawkesovi bidýlko a vysvobodit rodiče z kufru...“

A Hermiona se přidala:

„Jo, měli bychom jít dnes brzo spát, zítra nás čeká náročný den. Už jsme všichni trochu odvykli...“

Cestou na kolej, ale nijak zvlášť nespíchali, a když se v prázdné společenské místnosti loučili na dobrou noc, tak Harry, když se na chvíli odlepil od Ginny s úsměvem poznamenal:

„Asi si budeme muset zítra přečíst ten školní řád. Jestli třeba není zakázáno muckati se na veřejnosti.“

S výmluvným mlasknutím mu Ron odpověděl:

„Ty tady snad vidíš nějakou veřejnost?“

Vtom se ozval Dean, který právě dorazil:

„Mě si nevšímejte, jako bych tu nebyl.“

A tak se všichni, se smíchem, rozloučili a popřáli si dobrou noc.

Kapitola 03 – Profesorka Agnes Stampová.

Ráno přišel pro prváky zase prefekt a nabádal je:

„Ještě vás naposledy dovedu do Velké síně na snídani. Koukejte se pořádně naučit tu cestu, protože od teď už budete chodit sami. Kdybyste, ale někdy potřebovali vědět, jak se někam na hradě dostat, tak se můžete kdykoli zeptat mě, nebo některého ze starších studentů. Na této koleji není nikdo, kdo by vás nechal ve štychu - jasné?“

Harry, Ron a Dean teprve vylézali z postelí, a když slyšeli ten prefektův projev, tak se pobaveně uculovali. Pak se Ron s úsměvem zeptal Harryho:

„Pamatuješ, jak jsme tu ze začátku hrozně bloudili? Byla to docela legrace, objevovat hrad a všechny ty zkratky...“

Harry se usmál:

„Jo, jen pokud jsme nezabloudili cestou do učebny přeměňování. Uvažuji o tom, že bychom možná mohli našim prvákům v tom objevování trochu pomoci. Dnes odpoledne ještě snad nebudeme mít tolik úkolů a mohli bychom jim věnovat trochu času...“

Ron se na něj překvapeně podíval:

„To se mi teda moc nechce, přece jim nechceš zkazit tu legraci, když občas zabloudí...“ Harry se na něj překvapeně podíval:

„Nemusíš, když nechceš. Já to taky nebudu přehánět. Ale ukážu Lucasovi alespoň, kde najde ošetřovnu a pro jeho vlastní dobro i učebnu přeměňování. Víš přece, jaký měla Umbridgeová vztah k vlkodlakům. Bude lepší, když Stampová nebude mít žádný důvod se do něj navážet.“ Ron se rozesmál:

„No jistě, tvůj miláček Lucas. Hele nezdá se ti, že to s tou péčí o něj přeháníš? Nechceš ho rovnou adoptovat?“

Harry se zarazil a zamyšleně se podíval na Deana.

„Ty si taky myslíš, že to přeháním?“

„No, pravda je, že ten kluk vypadá tak, že si o trochu rozmazlování říká, takže mě to vzhledem k okolnostem, u tebe ani nepřekvapuje. Myslím, že trocha přehnané péče do začátku mu neuškodí. Jen mu musíš umožnit, aby se včas postavil na vlastní nohy...“

Harry se usmál a řekl:

„Jo, to mám taky v úmyslu.“

A s těmito slovy vyrazili na snídani. Hermiona a Ginny už na ně dole čekaly.

Když přišli do Velké síně, tak se rozhlédli. Harry zahlédl Justina, s kterým seděla Sára, Lucas i další dva nebelvírští prváci. Justin zachytil jeho pohled a s úsměvem zvedl palec na znamení, že je všechno v pořádku. Pak Hermiona řekla:

„Hele, támhle sedí sám u stolu Hagrid, nepůjdeme si sednout k němu?“

„Jasně.“

A šli popřát dobré ráno Hagridovi. Dean se od nich odpojil, že půjde najít Lenku a když bude chtít, tak přijdou za nimi. Hagrid se Harryho zeptal:

„Kde máš Fawkesa Harry, chtěl jsem se s tebou domluvit, jestli mi ho někdy pučíš do hodiny. Abych ho moh' ukázat děckám...“

„Nevím, Hagride, to si budeš muset dohodnout přímo s ním, mě moc neposlouchá, je dost nezávislý. Celou noc někde lítal a teď vyspává nahoře v ložnici. Asi je to tak lepší, myslím, že by se ředitelce moc nelíbilo, kdyby všude chodil se mnou.“

Hagrid se zasmál:

„Jo on měl vždycky svoji hlavu, ale když ho Brumbál potřeboval, tak byl vždycky po ruce...“ Pak se zamyslel a pokračoval:

„Ještě mám pro vás jednu novinku... Sehnal sem Klofanovi holku, měli byste se s Rézinou přijít co nejdřív seznámit.“

Všichni se na něj překvapeně podívali.

„Cože?“

Hagrid se zasmál.

„No dalo to práci, sehnat opravdu krotkýho hipogryfa, ale divokého mi paní ředitelka nechtěla dovolit. S Rézinou přiletěl před týdnem jeden můj známej až z Irska. Je úplně krotká, moc milá a celá zrzavá jako tady Weasleyovi,“ řekl a usmál se na ně.

Harry něžně pročísl prsty Ginny vlasy a taky se usmál. Hagrid s pohledem na ně pokračoval: „No Klofan se do ní taky na první pohled zamiloval. Od té doby co je tady, sem je skoro neviděl, poletujou spolu pořád někde nad lesem. Ale když je zavolám, tak vždycky na chvíli přijdou. Dnes je chci představit pátákům, aby měli pěknou první hodinu. Vloni jsem s nima probíral samou nezajímavou drobotinu, jako kůrolezy, hafoně a tak... Měli byste se s ní taky brzy seznámit, protože to vypadá, že tu budeme mít za čas malýho hipogryfa a to si přece nenecháte ujít, co?“

Harry se smál:

„No to tedy opravdu ne Hagride, o to bych fakt nerad přišel.“

Když už byli skoro po snídani, tak se k nim konečně pracoval Sturgis.

„Tak už mi zbýváte jen vy čtyři.“

A pak dodal na vysvětlenou:

„Nesu vám rozvrhy na letošní rok a musím s vámi projít pár záležitostí.“

Hagrid se zvednul a řekl:

„Du se připravit na hodinu, nebudu vás rušit...“

A Ron s pohledem na svůj rozvrh povídal:

„Paráda, dnes máme jen od devíti dvouhodinovku bylinkářství a po obědě ..., no nazdar, dvouhodinovka přeměňování.“

A podíval se kysele na Harryho.

Sturgis se na ně usmál, posadil se k nim a začal:

„Tak to je první věc, kterou s vámi chci vyřešit. Paní ředitelka mě informovala o tom, že by mohli nastat nějaké problémy s vaší novou profesorkou...“

Harry ho uklidnil:

„To je v pořádku, jsme na to připraveni a budeme se všichni chovat zdvořile a slušně, kdyby k něčemu došlo – pane profesore,“ dokončil s úsměvem.

Sturgis se také usmál a řekl:

„Dobře Harry, ale stejně, chci vědět, kdyby to vypadalo, že by nějaké problémy vyvolávala. Chtěl bych, abys mi to po hodině přišel říct. Neber to jako žalování, jen chci vědět, na co se mám připravit – jsem teď konec konců ředitel vaší koleje, rozumíš mi?“

Harry se znova usmál a přikývl.

„Další věc, co s vámi všemi chci probrat, je ročníková práce. Většina studentů se tomu nevěnuje, protože má dost starostí s tím, připravit se řádně na OVCE, ale v každém ročníku se najde pár nadaných studentů, kteří v některém předmětu vynikají a rozhodnou se, že jim jen OVCE nestačí a chtějí ze svého oblíbeného předmětu absolventský diplom...“

Ozvala se Ginny:

„Neville dělal vloni ročníkovou práci z bylinkářství... Ani jsem se ho nezeptala, jak dopadl, jestli ten diplom získal...“

Sturgis se na ni usmál a řekl jí:

„Můžeš se zeptat za chvíli profesorky Prýtové, alespoň předpokládám, že mu dělala regenta, tak bude vědět, jak to dopadlo.“

„Regenta?“ zeptal se Harry.

„To je profesor, kterého požádáš, aby na tebe při ročníkové práci dohlížel a v určitých mezích ti pomáhal...“ odpověděla mu Hermiona. A pročítala si u toho pergamen, který měli u rozvrhu. „Tady to máš všechno napsané, i jaké podmínky musí ročníková práce splňovat a tak.“

Ron se zatvářil rozpačitě:

„A k čemu je to dobré, mít kromě OVCE ještě i diplom?“

Sturgis mu to vysvětloval.

„Při shánění povolání je to s diplomem jednodušší. Na většinu z nich diplom nepotřebuješ, třeba na bystrozorech je nikdo nevyžaduje, ale na některá významnější místa je diplom potřeba. Třeba léčitelé... nebo profesorské místo, bez diplomu z předmětu, který chceš učit, nemáš šanci dostat,“ dodal s pohledem na Harryho.

Ten se nejdřív usmál tomu, co všechno jim tady Brumbál vykecal, ale pak se zamyslel a také se začel do přiloženého pergamenu. Ginny si povzdechla:

„Přemýšlela jsem o tom, že bych zkusila ročníkovou práci z přeměňování, ale když si představím, že by mi dělala regenta Stampová...“

„Profesorka Stampová, Ginny,“ opravil ji Sturgis. „Výběr regenta je na tobě. Třeba seženeš jiného profesora nebo profesorku, která bude ochotná s tebou spolupracovat...“

Ginny se na něj usmála a radostně řekla:

„To se jí budu muset co nejdřív zeptat.“

Sturgis se zasmál a ukončil debatu:

„No každopádně máte čas čtrnáct dní, abyste se rozhodli. Do patnáctého září musíte sdělit paní ředitelce téma ročníkové práce a regenta, který na vás bude dohlížet.“ Pak se zvedl. „Spolu máme první hodinu zítra, hned po snídani, tak se uvidíme...“

Když odešel, tak se k jejich stolu přiblížil Justin s houfem prváků za sebou. Harry se na něj usmál.

„Tak co, jaký máš rozvrh?“

Justin nahlédl do jeho rozvrhu a řekl:

„Pro dnešek stejný jako ty, Harry, přišel jsem kvůli mrňatům. Mají od osmi první hodinu přeměňování. Půjdu teď se Sárrou na kolej, aby si vzala učebnice, a odvedu jí do učebny, aby někde nebloudila. Myslel jsem, jestli se neujmeš těhle tří výtečníků...“

Harry hodil pohledem po Ronovi, ale odpověděl:

„Jistě, že se jich ujmu, pojďte kluci, ukážu vám teď nejkratší cestu na kolej....“ a zvedl se. Ginny se zvedla taky.

„Jdu s vámi.“

A tak jim ukázali všechny zkratky a dali jim cestou čas na to, aby si zapamatovali všechny důležité orientační body. Potkali cestou Protivu, který se začal chechtat:

„Ha, ha, ha, Potter rozmazluje mrňata! Ha, ha, ha. Svěřte je mě, já je tady provedu...”

„A už bychom je nikdy neviděli, že Protivo? Ani náhodou. Radši zmiz, nebo si tě podám...” odpověděl Harry a vytáhl hůlku. Protiva se zachechtal, zmizel a Harry poučil prváky: „Duchové vám většinou rádi poradí a pomůžou, když se ztratíte, ale Protivovi se radši vyhýbejte, a když se do vás pustí, tak si ho prostě nevšímejte. Jeho největší zábavou je přivádět studenty do průšvihů...”

Když se konečně ocitli u Buclaté dámy, tak prváčci vypadali tak zmateně, že se musel Harry zasmát.

„Heslo?”

Zeptala se Buclatá dáma. Ginny odpověděla:

„*Expelliarmus*” a pak se Harryho zeptala:

„To vymýšlela Hermiona nebo Sturgis?”

„Myslím, že Sturgis, prefekti se ho přece po večeři byli ptát na heslo, Hermiona ho neznala. Asi nás bude pomoci hesel učit, jak správně vyslovovat formule obraných kouzel. Pro ně je to docela užitečné...” A ukázal na prváky.

Pak, když prolezli otvorem do společenské místnosti, řekl jim:

„Běžte si vzít učebnice na celé dopoledne, půjdete z hodiny do hodiny a sem se dostanete až po obědě. My tady na vás počkáme, tak si pospěšte, za chvíli vám začíná první hodina.”

Když kluci odešli, tak se přitulil k Ginny a zeptal se jí:

„Nevadí ti, že rozmazluji mrňata? Ronovi se to moc nelíbilo, že jim kazím legraci z objevování hradu a dobrodružství z občasného bloudění...”

Ginny se zasmála a dala mu pusku.

„Naopak, mě se to moc líbí, že jsi tak starostlivý. Právě mi předvádíš, že z tebe bude jednou skvělý táta.”

Harry ji objal a zašeptal jí do ucha:

„Políbím tě, až u toho nebude tolik lidí, ano?”

Ginny se na něj krásně usmála. Pak ukázala na čtyři dívenky z prváku, které rozpačitě studovaly plánek školy na zadní straně svého rozvrhu, a dohadovaly se, jestli se mají od Buclaté dámy vydat doleva, nebo doprava.

„Asi bychom je měli vzít taky sebou,” řekla se smíchem.

A tak když přišli kluci, zavolala na ně:

„Jdeme do učebny přeměňování, nepřidáte se k nám, děvčata?”

Holky rychle vyskočily a ochotně se k nim připojily.

Cestou vzal Harry Lucase kolem ramen a vysvětloval mu:

„Někdy se stane Luku, že se najdou lidé, kteří se k tobě budou chovat špatně jen pro to, že jsi vlkodlak. Mezi lidmi je pořád spousta předsudků, nesnaží se poznat, jaký jsi člověk a odsoudí tě předem, jen proto, že jsi, co jsi. Možná ses už s někým takovým setkal?“

Lucas se na něj podíval a vážně kývnul hlavou. Tak Harry pokračoval:

„Takové lidi můžeš jen litovat, přichází o hodně, protože jsou omezení. Na takové lidi, nemá cenu plýtvat svými city, ti si nezaslouží, ani tvou nenávist. Musíš si zvyknout na to, že existují, ale nemá cenu, aby ses jimi zabýval, nestojí za to.“

Lucas se na něj zkoumavě podíval a zeptal se:

„Myslíš na někoho z profesorů Harry?“

„No, nevím jaká je profesorka Stampová, tu vůbec neznám. Vypadá dost přísně, tak se na jejích hodinách chovej slušně, zdvořile a pozorně poslouvej, co vám bude říkat. Pak by neměla důvod být na tebe zlá. Ostatní profesory všechny moc dobře znám, jsou to všechno báječní lidé a já je mám rád. To ale neznamená, že na jejich hodinách můžeš zlobit, potrestali by tě stejně jako mě, když jsem zlobil...“ usmál se.

Pak se před učebnou se všemi rozloučili a vraceli se zpátky na kolej. Cestou Harry odtáhl Ginny do jednoho tajného zákoutí, aby splnil svůj slib a políbil ji.

Moc času už jim nezbývalo, tak si jen připravili všechny předepsané ochranné pomůcky a společně s Ronem a Hermionou, pomalu vyrazili ke skleníkům. Profesorka Prýtová je všechny přivítala proslovem:

„Letos se budeme učit zacházet s některými velmi nebezpečnými a jedovatými rostlinami. Vzhledem k mým dlouholetým zkušenostem vím, že vám studentům, chvíli trvá, než se po prázdninách zadaptujete a dokážete se naplno soustředit a tak jsem pro vás na první hodinu připravila něco méně náročného. Kdopak mi řekne, co je toto za rostliny?“

A ukázala na asi dvacet podivných šedivých kaktusů, pokrytých vřídky. Harry se usmál a tak ho profesorka vyzvala:

„Tak třeba Harry?“

„Jmenuje se *Mimulus mimbletonia*,“ odpověděl.

„A co nám o ní můžete říct?“

Harry zavzpomínal:

„Pochází z Asýrie, je velmi vzácná, když se do ní píchne, tak vyvrhne obrovské množství tmavozelené páchnoucí mrvomízy a kromě Trevora to byl nejoblíbenější mazlíček Nevilla Longbottoma.“

Profesorka se zasmála a odpověděla:

„Ano, díky Nevillovi, také máme takové množství těchto vzácných exemplářů. A teď, kdo mi řekne, na co se mrvomíza používá?“

Kromě Hermiony se přihlásila i Lenka a tak na ni profesorka ukázala:

„Prosím, slečno Láskorádová.“

Lenka se svým stále zasněným pohledem začala odříkávat:

„Mrvomíza je skvělý léčebný prostředek na hnisavé rány a vředy. Používá se i do lektvarů na uklidnění, jako je uspávací lektvar, různé lektvary proti bolestem a je součástí lektvaru na Amok.“

Profesorka ji radostně pochválila:

„Výborně, dávám vám oběma po deseti bodech. A teď mi ještě řekněte, pane Pottre, jak byste odebral mrvomízu?“

Harry se rozhlédl po pomůckách připravených na stole a začal dělat to, co popisoval:

„Dal bych květináč s *Mimbulusem* do téhle mísy, přiklopil bych ho tímhle skleněným krytem a tím malým otvorem tady, bych prostrčil špejli a zlehka píchnul do některého z těch vřidků.“ V okamžiku kdy to udělal, byl opravdu rád, že držel kryt dost pevně, protože ten pod proudem mrvomízy málem nadskočil. Mísa byla v tu chvíli úplně plná.

„Výtečně, Harry, všichni jste to viděli a tak pro vás nebude žádný problém podojit i ostatní rostliny. Až budete mít hotovo, tak se naučíme složitý proces čištění mrvomízy. Na rány a vředy se dá používat v surovém stavu, ale do lektvarů je potřeba několikanásobným pročištěním odstranit zápach a některé vedlejší příměsi.“

Když se ostatní chystali pustit se do odběru, tak je Harry ještě upozornil:

„Držte ten kryt pořádně, je to docela silný proud.“

Pak se během dlouhého procesu čištění Ginny paní profesorky zeptala, jestli Neville získal absolventský diplom, že se nějak zapomněl pochlubit, když ho naposled viděli. Profesorka s úsměvem přisvědčila, a zatímco nechávali mrvomízu překapat přes hrubé plátno, tak jim nadšeně vyprávěla, jaké projevil Neville nadání při křížení různých léčivých rostlin a spojil tak různé účinky těchto bylin.

„Všechny ty rostlinky vypěstoval ještě před tím, než musel utéct. Pak jsem o ně pečovala já. Měli jsme co dělat, abychom za ten poslední měsíc vyzkoušeli a popsali účinky všech těch dvaceti nových kultur, ale společně jsme to zvládli.“

Harry se divil:

„Páni, a vůbec se uličník nepochlubil, řekl mi jen, že má z bylinkářství vynikající, o diplomu se ani nezmínil.“

Profesorka Prýtová zakroutila hlavou:

„No, to je celý Neville.“

Do konce hodiny všichni dokončili svou práci a nechali po sobě několik bandasek vyčištěné a již téměř nepáchnoucí mrvomízy. Za domácí úkol dostali, jako přípravu na příští hodinu: zacházení se Životodárnou agáve.

Harry měl plný nos toho zápachu a tak navrhnul:

„Do oběda máme ještě čas, měli bychom si vyčistit nosy na čerstvém vzduchu. Co třeba zajít za Hagridem a seznámit se s tou Klofanovou láskou?“

Ginny, Ron, Hermiona, ale i Justin a Dean s Lenkou se k nim připojili. Když přišli k Hagridovi, tak z otevřených dveří jeho hájovny vyběhl Tesák a všechny je ze samé radosti poslintal.

Hagrid vystrčil hlavu a zasmál se:

„Ste zvědaví na Rézinu co? No tak si Klofana zavolej Harry, za tebou rád přiletí a Rézina se od něj nehne.“

Tak se Harry otočil směrem k lesu, dal si ruce k ústům a ze všech sil zavolal:

„Klófáné!“

Za chvíli viděli, jak přilétají dva Hipogryfové. Přistáli kousek od nich. Rézina zůstala trochu nedůvěřivě opodál, ale Klofan se rozběhl k Harrymu a bez zbytečných formalit s ukláněním, se s ním radostně vítal. Přivítal se i s Ronem a Hermionou, jako se starými známými a ostatní se s ním na Harryho doporučení raději seznámili tradiční úklonou.

Pak se Harry Klofana zeptal:

„Tak co, dovolíš mi, abych se seznámil i s tou tvou kráskou?“

A udělal pár kroků k Rézině.

Nechala ho přiblížit asi na dva metry, pak ale o krok couvla a výstražně zaklapala zobákem. Harry se uklonil a nespouštěl ji z očí. Rézina roztomile naklonila hlavu a prohlédla si ho nejdřív jedním a pak druhým okem, pak se velice ladně poklonila. Harry k ní došel a podrbal ji nad zobákem. Přišel k nim i Klofan a majetnický začal svojí družce probírat peří na hlavě.

„Je opravdu roztomilá, Klofane, moc vám to spolu sluší...“ Pak se s ní seznámili i ostatní.

Když i s Hagridem odcházeli na oběd, tak jim řekl:

„Měli byste se jít umýt před jídlem, pořádně zapácháte.“

Harry si očichal rukáv hábitu a řekl:

„Mám toho smradu plný nos, ani to necítím. Holky nemáte nějaké kouzlo k odstranění zápachu? Nebo se budeme muset jít ještě před hodinou převléknout a vykoupat?“

Hermiona se zasmála:

„Jestli se nebojíš, tak na tobě něco vyzkouším. Ještě jsem to kouzlo nepoužila...“ a když se Harry zastavil a roztáhl ruce na znamení, že je připraven na vše, tak vytáhla hůlku a pronesla: „*Plainesentis*“.

Harry se očíchal.

„No, je to spíš trochu holčičí vůně, ale pořád lepší, než ten puch z mrvomízy.“

A tak se všichni navzájem zbavili toho zápachu. Hagrid si pochvaloval:

„No, vidíte, to už je něco jiného, docela pěkně to voní. Musíš mě to kouzlo taky naučit. Koupil jsem si v létě novou hůlku u Ollivandera“ a vyndal z kapsy dlouhou a silnou hůlku „z bukového dřeva s blánou z dračího srdce. Ale víš, jak to se mnou je, moc kouzel neumím. Paní ředitelka mě učí, ale moc času na mě nemá...“

Hermiona se zasmála.

„To je báječné Hagride, ráda tě naučím pár užitečných kouzel a víš co? Dnes se jdeme s Ginny zeptat profesorky McGonagallové, jestli můžeme založit kroužek kouzelnického vaření. Učila by nás Ronova mamka, tak bys tam mohl chodit s námi, určitě by ses rád naučil jak si ulehčit práci v kuchyni.“

Hagrid se zamyslel:

„No Molly vaří fakt skvěle, to jo, ale jak by to vypadalo, kdybych tam chodil s váma holkama...“

Ginny ho uklidnila:

„Neboj, Harry bude chodit taky, že?“

A do toho vstoupil Ron:

„Hele, to už říká pokolikáté, to fakt myslíš vážně, že se budeš učit vařit?“

Harry se na Rona vážně podíval a řekl:

„Nevím, co tě na tom překvapuje. Zažili jsme spolu dost hladových dnů... Nikdy nevíš, kdy se zase ocitneš sám v pustině a k jídlu budeš mít jen to, co si budeš umět sám připravit...“ Ron se po těch slovech začervenal a rozpačitě pokukoval po Hermioně.

Justin se s nadšením začal zajímat:

„Hele, já o kouzelnickém vaření nevím vůbec nic. Jestli budete brát i kluky, tak se taky přihlásím, ty ne Deane?“

Dean se zaculil na Lenku a odpověděl:

„Já už jsem vlastně přihlášený...“

Hermiona uzavřela debatu při jejich příchodu do Velké síně:

„Dobře, tak si vás zapíšu všechny. Až budeme vědět víc, tak vám řeknu.“

Po obědě si jen rychle došli na kolej pro učebnice přeměňování, dali si navzájem do pořádku oblečení, uslintané od Tesáka a pak už šli do učebny, aby byli včas připraveni na hodinu. Byli tam první a tak si mohli vybrat, kam se posadí. Hermiona s Ronem se posadili do první lavice u okna, Harry s Ginny za ně a Dean s Lenkou do třetí. Pak přišel Justin se sympatickou dlouhovlasou blondýnkou z Mrzimoru,

„Terry asi znáte? Je taky z našeho ročníku...“ a přisedli si za ně.

Trousili se další a další studenti, se zmijozelskými přišli i Goyle a Pansy Parkinsonová. V tom utichl šum a šepot, protože do třídy vstoupila profesorka Stampová. Došla rázným krokem ke svému stolu a chladným pohledem přejela celou třídu.

„Přeji vám dobrý den.“

Všichni sborem, jak je naučila Umbridgeová, odpověděli:

„Dobrý den paní profesorko.“

Stampovou to očividně docela překvapilo. Chvíli na třídu mlčky zírala, než zase pokračovala: „Čeká nás společně velmi těžký školní rok. Mým úkolem je, abych vás všechny připravila na velmi náročné zkoušky. Vzhledem k tomu, že jste v sedmém ročníku a vaše předešlá profesorka je velmi schopný pedagog, tak by vaše znalosti v oboru přeměňování, měli být již velmi komplexní. Měli byste již všichni ovládat neverbální kouzla. První hodinu tedy věnujeme opakování toho, co už byste měli všichni ovládat, zároveň si vás všechny přezkouším a navzájem se seznámíme.“

Harry si všiml, že během tohoto proslovu často zajížděla očima k němu, proto se na ni raději nedíval a soustředěně si prohlížel svou učebnici.

Všiml si, že už je dost otlučená, má roztřepené rohy, škrábanec přes celé desky a mastnou skvrnu na hřbetu, o které netušil, jak se tam ocitla.

Když profesorka domluvila, neomylně zamířila přímo k řadě lavic u oken.

„Začnu třeba u vás, slečno...“

Hermiona se postavila a zdvořile se představila:

„Hermiona Grangerová, paní profesorko.“

Stampová mávnutím hůlky přivolala na její lavici bílého králíka.

„Nejprve změňte jeho barvu, třeba na modrou?“

A Hermiona mávnutím hůlky králíka přebarvila.

„A teď vy pane...?“

Ron se postavil a řekl:

„Ronald Weasley, paní profesorko.“

„Takže pane Weasley, dobře si toho králíka prohlédněte, protože slečna Grangerová ho teď nechá zmizet a po vás budu chtít, abyste ho znovu přivolal.“

Hermiona se na Rona podívala, jestli je s prohlídkou hotov a když na ni kývnul, tak ho nechala zmizet a posadila se. Ron se podíval na profesorku.

„No prosím...“

Tak zavřel oči a bez problémů modrého králíka přivolal.

„Teď změňte jeho barvu na červenou prosím.“

Ron mávl hůlkou a tázavě vzhledl k profesorce.

„No, to je spíš růžová, než červená že? Chápu, že od muže nemohu očekávat rozlišení barev až do nejjemnějších odstínů, ale zkuste to ještě jednou a prosila bych trochu sytější barvu.“ Tak Ron přebarvil chudáka králíka na sytou, krvavě rudou barvu.

„No vidíte, to už je mnohem lepší pane Weasley, teď přeměňte králíka v rukávník.“

To nedělalo Ronovi žádné problémy, protože to byla jedna z věcí, které přes prázdniny také trénovali a tak profesorka se slovy:

„Děkuji, posadte se...“ odnášela k Ginny rudý rukávník.

Když přišla k ní, tak se Ginny postavila a představila se. Profesorka si ji prohlédla zkoumavým pohledem a uložila jí:

„Přeměňte tohle v kočku, slečno Weasleyová...“

Ginny namířila na rukávník hůlku a v tu chvíli před ní stál temně rudý Křivonožka.

„No, to je trochu zvláštní zvíře, že? Ačkoli skutečně to jako kočka vypadá.“

Harrymu bylo jasné, proč si Ginny vybrala pro kočku tuhle podobu. Křivonožka byl svým zjevem tak výjimečný, že by mu nemělo dělat problémy ho zase přivolat, kdyby to dostal za úkol.

Stampová pokračovala:

„Zkuste, jestli by té kočce neslušela víc třeba bílá barva.“

A během okamžiku stál před ní sněhově bílý Křivonožka.

„A teď ji nechte zmizet...“

A lavice před Ginny byla prázdná.

„Výtečně, můžete se posadit, slečno.“

Otočila se k Harrymu. Ten vstal, ale dřív, než se stačil představit, tak Stampová řekla:

„Pan Potter, jestli se nemýlím?“

A tak Harry řekl jen:

„Ano paní profesorko.“

„Dobře pane Pottere, zkusíme teď něco trochu jiného. Budete potřebovat kopii své učebnice...“

Harry vytáhl svou hůlku, ale pak se zarazil, podíval se na profesorku a opatrně řekl:

„Paní profesorka McGonagallová nás varovala, abychom se nikdy nepokoušeli kopírovat své učebnice, protože jsou, jako téměř všechny kouzelnické knihy, zajištěny proti kopírování. Říkala, že bychom tím mohli zničit i originál, paní profesorko...“

Ta na něj vrhla zvláštní, zkoumavý pohled, pak ho ale pochovalila:

„Jistě, velmi správně, je vidět, že jste při vyučování dával opravdu pozor. Tak tedy nechte zmizet originál své učebnice, pane Pottere.“

Harry bez rozmyšlení nechal knihu zmizet a cítil zadostiučinění, že si svou učebnici tak důkladně prohlédl, protože, když ho Stampová vyzvala, aby ji zase přivolal, tak mu to nedělalo žádné problémy. Když k ní zvedl oči, tak si všiml, že upírá zvláštní hladový a nenasytný pohled na jeho hůlku. Když si všimla, že na ni kouká, tak se zase zatvářila chladně neutrálně a potichu se zeptala:

„Tak takhle tedy vypadá Starodávná hůlka, Hůlka osudu?“

Harrymu se už při tom, když zachytil ten hladový pohled na svou hůlku, zježily chlupy a tak velmi opatrně a zdvořile odpověděl:

„Ne, paní profesorko, to není ona. Tohle je hůlka z cesmíny a Fénixova pera, kterou jsem si koupil ve svých jedenácti letech u pana Ollivandera. Hůlky osudu jsem se zbavil, je příliš nebezpečná, již kvůli ní zemřelo příliš mnoho lidí na to, abych ji měl u sebe...“

Na ní bylo vidět, jak potlačuje zklamání, ale když se na něj podívala, aby mu řekla:

„Dobře děkuji, můžete se posadit,“ tak byl její pohled opět bezvýrazný a chladný.

Harry se posadil a zamyšleně zíral na svou hůlku, kterou držel stále v ruce. Jen vzdáleně vnímal, jak profesorka Stampová pokračuje s přezkušováním ostatních, nutí je měnit barvu vlasů, přičarovávat plnovousy, židli proměnit v psa a podobné kousky. Většina studentů uspěla, dokonce i Goyle dokázal přivolat psa, kterého nechala Pansy na druhý pokus zmizet. Stampová pokračovala ve zkoušení celé dvě hodiny a na druhé kolo si zvala studenty ve dvojicích dopředu na stupínek. A tak z něj nejdřív Ginny udělala pihovatého kudrnatého zrzka s plnovousem a pak mu s úsměvem vrátila zpět jeho podobu. A on jí na oplátku udělal účes z krátkých kudrnatých blond vlasů a zářivě modré oči a pak jí s úlevou vrátil původní podobu. Cestou do lavice jí ještě nenápadně pročísł vlasy, jako by se chtěl přesvědčit, že to udělal správně.

Zbytek hodiny proběhl hladce a profesorka se věnovala několika studentům, kteří ještě dobře nezvládali neverbální kouzla. Těm co jejím testem znalostí prošli, doporučila, aby zbytek hodiny věnovali rozpracování domácího úkolu, který jim zadala:

Možnosti přeměňování při změnách základních charakteristik postavy.

Kladla jim na srdce, aby úkol vypracovali velmi pečlivě a brali ho jako teoretickou přípravu na příští hodinu. Harry byl docela v klidu, protože to už s Brumbálem také probírali. Když druhá hodina končila, tak se profesorka Stampová rozloučila slovy:

„S úrovní znalostí v této třídě jsem docela spokojená, doufám, že spolu budeme dobře vycházet. Nashledanou.“

Odpověděli jí zase sborem:

„Nashledanou paní profesorko.“

Když odešla, tak se k nim přitočili Lenka, Dean a Justin a konstatovali, že to zatím vypadá, že s ní snad žádné problémy nebudou. Harry si povzdechl a řekl:

„To doufám.“

To zarazilo Hermionu a tak, když se Harry chystal vyjít za ostatními, zadržela ho a zeptala se:

„Co se děje Harry, co se ti nezdá?“

Posadil se na lavici a Ginny, Ron a Hermiona ho obstoupili.

„Obávám se, že s ní budou úplně jiné problémy, než jsme původně mysleli. Bude to asi mnohem horší, protože ona vzala to profesorské místo proto, aby získala Hůlku osudu.“ Hermiona se na něj zkoumavě podívala:

„To si usoudil jen z toho, že se o ni zajímala? Nebyla to prostě jen přirozená zvědavost Harry?“

Harry se zeptal:

„Tys neviděla ten pohled, jakým se dívala na mou hůlku, když si myslela, že je to ona, vid’?“ ozvala se Ginny:

„Jo, já jsem si všimla. Ona ji moc chce...“

Hermiona stále pochybovala:

„Opravdu si myslíš, že by to mohlo být vážné?“

Harry se zamyslel:

„Nevím, jak bych ti to vysvětlil. Mám z té ženské mnohem horší pocit, než jsem měl z Devila Gaunta...“

Hermiona i Ron zvažovali. Ron řekl:

„Dobře, budeme si na ni dávat pozor.“

A Hermiona ho vyzvala:

„Tohle bys měl říct Sturgisovi, je to mnohem vážnější, než kdyby si na tebe jen zasedla, Harry.“

„Máš pravdu, půjdu za ním hned.“ Pak se podíval na Ginny:

„Počkáš na mě na koleji? Snad se tam dlouho nezdržím.“

Ginny se usmála:

„Dobře, ale chceme ještě před večerí zajít s Hermionou za McGonagallovou kvůli tomu kroužku, takže kdybys nás nezastihl, tak se sejdeme u večere...“

Harry vyrazil sám do učebny Obrany proti černé magii. Zaklepal na dveře kabinetu, a když uslyšel Sturgisovo – „Dále.“ – tak vešel.

Nijak ho nepřekvapilo, když tu uviděl i paní ředitelku. Sturgis se na něj usmál a zeptal se: „Copak je za problém Harry? Slyšel jsem, že hodina proběhla docela hladce...“

Harry se zarazil:

„Ale... Od koho? Šel jsem rovnou po hodině sem...“

Od stěny se z portrétu ozval Brumbálův hlas:

„Ode mě, Harry, byl jsem tam celou hodinu a kromě toho, že se tě paní profesorka pokusila nachytat s tou učebnicí, tak jsem si ničeho podezřelého nevšiml...“

Harry se usmál:

„No jistě, že mě to nenapadlo... Problém je v tom, že to nebyl pokus mě nachytat. Chtěla jen vidět v akci Hůlku osudu... Byla jen zvědavá, jestli dokáže prorazit kouzla, která tu učebnici jistí proti kopírování.“

Ozvala se profesorka McGonagallová:

„Mimochodem, Harry, vůbec si nepamatuji, že bych někdy na toto téma ve třídě mluvila?“ Harry se usmál:

„Jistě paní profesorko, říkala nám to o prázdninách paní Weasleyová, ale já si ještě nebyl jistý, jaký bude její postoj ke mně a tak jsem to radši svedl na vás...“

Všichni se zasmáli a pak se ho Sturgis zeptal:

„Pořád mi není jasné, proč si přišel? Máš pocit, že by s profesorkou Stampovou mohly být nějaké problémy?“

Harry se posadil na volnou židli vedle ředitelky a začal:

„Obávám se, že s ní budeme mít mnohem horší problémy, než jsme čekali. Je tady jen proto, aby pro sebe získala Starodávnou hůlku, moc ji chce a udělá pro její získání cokoliv.“

Ozval se Brumbál:

„A na to jsi přišel jen proto, že se o tu hůlku zajímala?“

„Ne, pane profesore. Vy jste asi neviděl ten pohled, kterým koukala po mé hůlce, ještě když si myslela, že je to ona? Chtivý a lačný pohled. Jen jsem ho zahlédl, tak mi přeběhl mráz po zádech.“

Začala se hned kontrolovat, když si uvědomila, že se na ni dívám. A pak to zklamání, které jí problesklo v očích, když jsem ji vyvedl z omylu... Je mi z ní zle, bojím se, čeho může být schopná, aby ze mě dostala, kde je ta hůlka ukrytá.“

„No, tak to vypadá opravdu vážně,“ zamyslel se Sturgis, „Artur mi říkal, že se vyplatí věřit tvým instinktům... Takže – co s tím budeme dělat?“ a pohledem přešel po Harrym i profesorce McGonagallové.

Paní ředitelka odpověděla:

„Nemůžeme dělat nic, než být ve střehu a dávat na ní pozor...“

Harry nesouhlasil:

„Já rozhodně musím udělat víc. Musím si projít všechny způsoby, kterými by mě mohla přinutit, abych jí řekl, kam jsem hůlku schoval. Třeba veritasérum... Musím si vyzkoušet, jak na mě působí, abych poznal, že jsem ho vypil a nosit u sebe pořád lektvar, který ruší jeho účinky...“

Sturgis se zeptal:

„Co kdyby na tebe použila kletbu *Imperius*, to je přece jednodušší?“

Harry se na něj podíval a chápavě se usmál. Vzpomněl si na to, že právě kvůli této kletbě musel strávit půl roku v Azkabanu.

„Nemyslím, že by měla šanci, jestli se ovšem nedomníváte, že je silnější než Bártý Skrk nebo Voldemort...“

Sturgis se na něj překvapeně podíval:

„Oni tě nedokázali ovládnout? To jsem nevěděl Harry.“

Paní ředitelka se přidala:

„O Skrkovi jsem věděla, ale o tom, že tě nedokázal ovládnout ani Voldemort, to jsem netušila. Kdy se to stalo, Harry?“

Harry si povzdechl.

„Tenkrát na tom hřbitově, když získal zpátky svoje tělo... Nejdřív na mě použil *Crucio* a pak se mě pokoušel přinutit, abych žebřil o život... Dostal ze mě jen, ne to neudělám‘ a dost ho to rozzlobilo...“ a otřásl se při té vzpomínce.

Profesorka ho konejšivě poplácala po ruce. Pak řekla:

„V nitrobraně už bys měl být taky dost silný, takže na tebe nemůže ani pomoci nitrozpytu...“ Harry zaváhal:

„Já si nejsem jistý... Víím jen, že jsem se naučil ovládat svoje propojení s Voldemortem. Jestli bych byl schopen odolat třeba profesorovi Snapeovi při nitrozpytu, to opravdu nevím. Asi bych si to měl ještě vyzkoušet...“

A podíval se tázavě na profesorku.

„V tom ti já moc nepomůžu, nitrozpyt příliš neovládám...”

A vrhla tázavý pohled na Sturgise. Ten se smutně usmál a řekl:

„Ani já, Harry. Ale Kingsley je v tomto oboru dost dobrý, možná by ti mohl chvíli věnovat...”

A tak se opět ozval hlas profesora Brumbála:

„Zajdu za ním hned Minervo. Vysvětlím mu situaci a požádám Harryho jménem o lekci v nitrobraně. Souhlasíte?”

Harry se k němu otočil:

„To budete moc hodný, pane profesore, nevíte ještě o nějakém jiném způsobu, jak by mě mohla přinutit mluvit?”

Brumbál se na něj laskavě usmál:

„Nenapadá mě žádný další způsob, alespoň takový, který by fungoval na tebe Harry.”

A odešel za svým posláním.

Sturgis se Harryho zeptal:

„Kdy máte hodinu lektvarů Harry?”

Harry zavzpomínal na svůj rozvrh:

„Zítra, hned po obraně...”

Sturgis se usmál:

„Tak tedy s paní ředitelkou požádáme profesora Křiklana, aby se s vámi věnoval přípravě veritaséra a protilátky rušící jeho účinky.”

Profesorka McGonagallová se zvedla.

„Dobře, takže jsme dohodnutí. Musím ještě před večerí něco zařídit a mám schůzku se slečnou Grangerovou...”

Harry se také zvedl.

„Půjdu s vámi, paní ředitelko...”

Cestou se ještě McGonagallové zeptal, jestli už má obsazený nějaký termín na konkurz do famfrpálového týmu.

„Ne, zatím si ještě nikdo termín nezadal...”

„Tak si prosím na první sobotu dopoledne napište Nebelvír. Chci to mít za sebou dřív, než se nám nahromadí moc učení. A taky jsem se chtěl zeptat, jestli by bylo možné, přijmout do týmu pár náhradníků, kteří by s námi trénovali...“

Ředitelka se na něj překvapeně podívala:

„Proč potřebujete náhradníky Harry?“

Ten se usmál.

„Víte, pokouším se myslet taky trochu na budoucnost. V tomto roce budeme končit já, Ron i Ginny a Demelza by to měla příští rok mnohem snazší, kdyby se nám podařilo vychovat si za sebe slušnou náhradu.“

Profesorka se zasmála:

„No není to obvyklé, ale nevidím důvod, proč by s vámi nemělo trénovat i pár mladých nadějí. Jen si při tvorbě týmu uvědomte, že nemůžete nasadit víc než dva starší studenty, protože v ostatních kolecích jich víc není. I v tom se ukázal Nebelvír zase výjimečný, že?“ Pak se rozloučili a šli každý jinam.

Kapitola 04 – Dagby a vlkodlak.

Harry po příchodu na kolej napsal a pověsil na nástěнку datum a čas konání konkurzu a pak se zeptal Rona, jestli si myslí, že se konečně zbavil té své hráčské trémy. Ron se zamyslel:

„Po tom co jsme prožili, by se dalo předpokládat, že jo, ale přesvědčím se o tom, až na tom konkurzu...“

Harry se na něj usmál a řekl:

„Já ti věřím, Rone, chci letos ten konkurz zorganizovat trochu jinak. V pátek večer si svolám starý tým a probereme to spolu, připravíme se na to.“

Hermiona je pobaveně poslouchala, pak se podívala na hodinky a vybídla Ginny, že je nejvyšší čas vyrazit k ředitelce. Harry vstal:

„Já se jdu podívat na Fawkese a taky na rodiče. Mamka si ráno stěžovala, že táta se Siriusem jsou jak malí kluci, že vyrazili na toulky po škole v okamžiku, kdy jsem je vyndal z kufru, a celou noc se neukázali...“

Všichni se zasmáli a rozešli se. Ron šel s Harrym do ložnice.

Našli Fawkese, jak si hraje s prváky. Chvilku se tam s nimi zdrželi a povídali si s nimi o jejich prvním dni ve škole. Vyprávěli, jak si pro ně přišel pan profesor Tobolka až k učebně přeměňování a odvedl je do své učebny, aby zbytečně nebloudili. Jak jim všem představil Lucase a vysvětlil jim, že vzhledem k tomu, že mají vlkodlaka ve svém středu, tak je nutné, aby věděli všechno i přes to, že je to látka až pro třetí ročníky. Jeden přes druhého s vyvalenýma očima vyprávěli, jak jim Lucas popisoval, jak hrozná a bolestivá je jeho přeměna a proč je tedy nutné, aby vůbec nespátřil úplněk, ani když pije svůj lektvar a mění se jen v krotkého a poslušného vlka.

Harry s potěšením sledoval, že ostatní prváci jsou vlkodlakem ve svém středu spíš fascinováni a nadšeni, než vystrašení a v duchu děkoval Sturgisovi, za ten skvělý tah. Později u večere si všiml, jak si k Lucasovi a Sáře kromě dvou prváků, přisedly i čtyři nebelvírské prvňáčky a Justin si s úlevou šel přisednout i s Terry k nim. Usmál se na Harryho a řekl:

„Tak to vypadá, že tu vzniká kolem Sáry a Lucase pěkně silná parta. Počítám, že se jim to ještě trochu nabalí a profesori budou mít časem, až se ta banda trochu rozkouská, dost problémů.“

Všichni se tomu zasmáli, a když přišly Ginny s Hermionou, že je kroužek vaření schválen, domluvili se, že k doručení zprávy pro mamku použijí Fawkese, aby ho trochu zaměstnali. Hned se jim taky přihlásila Justinova kamarádka Terry, která také pochází z mudlovské rodiny a chce se naučit, jak vaří kouzelníci. Hermiona se zamyslela, že by měli ten kroužek zpřístupnit jen pro studenty šestého a sedmého ročníku, protože mladší studenti ještě neovládají kouzla, která budou při tom používat.

„Takhle už je nás i s Hagridem dost, už moc lidí přijmout nemůžeme, aby nás mamka dokázala všechny zvládnout.“

Harry se jí zeptal:

„A kde se budeme učit? Chceš se plíst skřítkům v kuchyni?“

Hermiona se na něj podívala s údivem:

„No Harry, ty mě překvapuješ. Existuje přece mnohem praktičtější řešení. Když pro nás komnata nejvyšší potřeby dokázala vytvořit učebnu obrany proti černé magii, tak určitě svede i kuchyň, kde bychom se mohli učit vařit, nemyslíš?“

Harry se zasmál:

„No jasně, to mě mělo napadnout. A když už jsem se zmínil o skřítcích... Jdu po večeři do kuchyně, abych si od nich něco zjistil a byl bych rád, kdybys šla se mnou, abys mi pak třeba nevyčítala, že je chci nějak zneužívat, jak to máš ve zvyku.“

Hermiona se na něj zkoumavě podívala a pokusila se z něj vytáhnout, co má za lubem. On ji ale s úsměvem odbyl, že to nehodlá všechno probírat na dvakrát nejdřív s ní a pak se skřítky, tak ať si laskavě chvilku počká.

Po večeři se k němu kromě Hermiony přidali i zvědaví Ron a Ginny. Když došli do kuchyně, tak našli skřítky v plné práci se sklízením nádobí po večeři. Harry i ostatní je zdvořile pozdravili a Harry se zeptal, jestli je můžou na chvilku zdržet, že by se jich potřeboval všech na něco zeptat. Skřítkci se k němu všichni okamžitě obrátili a ze všech stran se ozývalo:

„Samozřejmě pane – moc rádi pane – s čím vám můžeme pomoci, pane.“

A tak se Harry zeptal, silným hlasem, aby ho slyšeli všichni:

„Potřebuji vědět, jestli jste někdo z vás už slyšel o případu, že by vlkodlak pokousal, nebo jinak ublížil domácímu skřítkovi.“

Hermiona okamžitě zareagovala:

„Harry, co to děláš? To přece nemůžeš...“

Ale on ji zarazil a řekl:

„Počkej, chci slyšet, co mi k tomu můžou říct oni.“

Skřítkci vrtěli hlavou, jako že nikdy o takovém případě neslyšeli. Pak se do popředí protlačil staříček domácí skřítek se zkrabatělým obličejem, s šedivým chmýřím na hlavě a řekl:

„Marleův pán byl vlkodlak, pane. Když byl úplněk, tak musel být zavřený ve sklepě, aby nemohl napadnout svoje rodiče, nebo jiné lidi. Mohl tam s ním být jen Marley a naše kočka pane, protože vlkodlak napadá jenom lidi, touží po lidské krvi. Skřítky ani zvířata nenapadá, pane.“

Harry se na něj usmál.

„Myslel jsem si to, děkuji ti, Marley.“

Pak se zas otočil k ostatním:

„Chtěl bych vás o něco požádat.“

Vysvětlil jim jak je to s Lucasem a řekl, že hledá skřítku, který by se chtěl stát jeho přítelem a trávit s ním tu jednu noc v měsíci, kdy nemůže být z bezpečnostních důvodů s ostatními studenty. Že by to chtělo přátelského skřítku, který si rád povídá. Dopředu se protlačil skřítek s legračním kohoutem z černých vlasů, jaký občas Harry vídal u mudlovských miminek. Měl na skřítku poměrně malé uši, ale o to větší oči, které na Harryho vypouklil.

„Dagby je přátelský skřítek, pane a moc rád si povídá. Ostatní skřítki, nemají moc času, aby se s Dagbym bavili a tak se Dagby rád stane přítelem pana Lucase a bude mu dělat při úplňku společnost, pane.“

Harry se na skřítku laskavě usmál, podal mu ruku a řekl:

„Jsem moc rád, že tě poznávám Dagby.“

Skřítek se rozčilením celý rozklepal, podal Harrymu ruku a pak se otočil k ostatním skřítkům, kteří na ně civěli s velmi udiveným výrazem, a řekl:

„Viděli jste? Velký pán Harry Potter, podal Dagbymu ruku.“

Pak se otočil k Harrymu:

„Pro Dagbyho je to velká čest, pane. Krátura nám vyprávěl, že jste velmi hodný a laskavý pán a všichni skřítkové velmi obdivují vaši udatnost a statečnost, pane.“

Harry se na něj usmál a mrknul omluvně na Hermionu. Ta se už ale taky usmívala. Pak se ještě domluvil s Dagbym, že ho zítra odpoledne seznámí s Lucasem a ještě jednou mu před všemi skřítky podáním ruky poděkoval. Pak vyrazili na kolej, aby poslali po Fawkesovi dopis mamce a napsali si dnešní domácí úkoly, aby se jim to nezačalo nepříjemně hromadit.

Zítra je čekal náročný den. Dopoledne měli obranu a lektvary, po obědě formule a Hermiona ještě staré runy, tak si šli všichni brzy lehnout. Ráno vstávali trochu dřív a vzali s sebou prváky na snídani. Harry se s Lucasem dohodl, že mu odpoledne ukáže hrad a slíbil mu překvapení. Ginny se smála:

„To jsi mu neměl říkat Harry, podívej jak je vykulený, jak se má teď chudák soustředit na vyučování.“

Vzali si sebou na snídani učebnice na obranu i na lektvary a tak šli ze snídaně rovnou do učebny. Posadili se stejně jako na přeměňování a rozhlíželi se, kdo s nimi bude letos chodit. Harry se podívil, že nevidí Goyla a Parkinsonovou ze Zmijozelu a Hermiona mu vysvětlila, že dostali příležitost opakovat jen přeměňování, formule a bylinkářství.

„Počkej, ale na bylinkářství s námi přece nebyli?“ Divil se Ron.

Hermiona s úsměvem odpověděla:

„Na bylinkářství a formule chodí skoro celý zmijozelský sedmý ročník a tak mají hodiny samostatně – naštěstí. Takže s nimi budeme mít společné jen ostatní předměty a z těch budou ti dva jen na přeměňování.“

Pak už se ale utišili, protože přišel Sturgis. Rozhlédl se s úsměvem po třídě a řekl:

„Jak už jste zajisté od mých kolegů slyšeli, čeká nás náročný školní rok. Protože jsem tady nový, tak si nejprve ověřím vaše znalosti a umění v oboru obrany proti černé magii. Nejprve si uděláme takový rychlý teoretický ústní test vašich znalostí a pak si pár obranných kouzel vyzkoušíme v praxi.“

Na chvíli se odmlčel a podíval se do pergamenu, kde měl asi připraveny podněty k opakování.

„Tak začneme s nebezpečnými tvory. S většinou nebezpečných tvorů už byste si měli umět poradit. Alespoň s těmi, kteří byli v otázkách na NKÚ, protože jste je všichni absolvovali minimálně na známku nad očekávání. Takže jen zběžně: Jak se vyrovnáte s bubákem?“

A ukázal na prvního studenta v řadě u dveří. Pak postupoval od jednoho k druhému a dával další otázky:

„Jak se ubráníte – tůňodavům, ďasovcům, bludníčkům... Jak rozeznáte vlka od vlkodlaka...“ Pak přešel k jednoduchým obraným zaklínadlům:

„Jak svého přítele zbavíte provazů, pokud je spoután? A jak ho zbavíte řetězů? Také nevíte? Tak kdo nám to řekne?“ A rozhlédl se zezadu po třídě.

Hermiona se samozřejmě hned hlásila, ale když se k ní přidala i Ginny, Lenka, Dean i Justin, tak se s kyselým úšklebkem přihlásil i Ron. Harry pořád ještě váhal, jestli se má hlásit a tak se podíval na Sturgise. Hleděl přímo k nim, vlastně přímo na Harryho. Ten po něm hodil utrápeným pohledem, ale nakonec se taky přihlásil. Sturgis se usmál a vyvolal – Lenku. Ta vstala a odpověděla:

„Provazy odstraníme pomocí kouzla *Diffindo* a řetězy pomocí kouzla *Relashio*.“

Sturgis se usmál a pochválil ji:

„Výborně Lenko, tak budeme pokračovat...“

Probral s nimi kouzla rušící lehké kletby – *Finite*, *Enervate* – které vás probere z mdlob, překážecí kouzlo – *Impedimenta*, ale také částečné a úplné spoutání a další kouzla.

Když narazil na někoho, kdo neznal odpověď, tak už bez toho, aby je pobízel k přihlášení, automaticky vybral někoho z jejich rohu, aby odpověděl. Tak se dostalo na všechny, kromě Harryho. Když skončil, tak přešel zpátky ke svému stolu a řekl:

„Než upravím třídu na praktické přezkoušení, tak si ještě ověřím, jak jste na tom s Patronovým zaklínadlem. Tomu se budeme věnovat jako prvnímu v tomto školním roce. Vzhledem k tomu, že někteří z vás již Patrona zvládli, tak si vás teď vyzkouším. Harry můžeš začít?“

Harry se usmál, zavřel oči a během okamžiku z jeho hůlky vyběhl stříbrný, zářící jelen, oběhl celou třídu, zastavil se před Sturgisem a Harryho hlasem pozdravil:

„Přeji vám dobrý den, pane profesore.“

Sturgis se rozesmál:

„Ano, jistě... Tak tedy, ti z vás, kteří již po svých Patronech umí posílat ústní vzkazy, tak nám to samozřejmě také předvedou.“

A tak ho tedy postupně pozdravili Hermionina vydra, Ronův teriér i Ginnin kuguár.

Lenka svého zajíce a Dean svou husu ještě mluvit nenaučili, ale byli už jediní, kdo vytvořil fyzického Patrona. Justin, Terry a několik dalších studentů už dokázali pochopit podstatu kouzla, ale byli schopni zatím vytvořit jen něco jako stříbřitý štít, nebo mlhu. Větší část studentů Patrona neuměla.

V druhé části hodiny odstranil ze třídy lavice a přičaroval dvě velké žíněny. Pak z Rona, Harryho, Hermiony, Ginny, Lenky a Deana udělal figuranty a vyzkoušel si, jak ostatní studenti ovládají obranná a zneškodňující kouzla. S některými studenty nebyl vůbec spokojen a doporučil jim účast na doučování ve středu po večeři, které založil kvůli některým slabším studentům šestého ročníku. Pak řekl:

„Teď se budeme až do konce hodiny věnovat Patronům. Hermiono, ty si vezmeš na starost Lenku a Deana a vysvětlíš jim, jak naučí svého Patrona mluvit. Ti, kteří již pochopili podstatu kouzla a dokáží vytvořit štít, nebo alespoň mlhu, půjdou s Harrym, Ronem a Ginny a budou se pod jejich vedením pokoušet dát svým Patronům konkrétní tvar. Se mnou tu zůstanou ostatní a budeme se učit základní podstatu tohoto kouzla.“

A protože Hermiona i Harry byli schopní a již zkušený učitelé, tak Dean a Lenka do konce hodiny naučili svoje Patrony mluvit a Harry je navedl, aby je poslali za Sturgisem. A tak za chvíli před Sturgisem roztomile panáčkoval Lenčin zajíc a hlásil mu:

„Už to umím, pane profesore!“

A kolem hlavy mu kroužila husa a Deanovým hlasem pokřikovala:

„Já taky, já taky!“

Tak si je se smíchem přišel zkontrolovat. S potěšením sledoval, jak pod Harryho vedením Justin dal svému Patronovi tvar chobotnice, Terry kuny a střelec Havraspárského famfrpálového týmu Leslie, sice ještě nevýrazného, ale zcela zřetelného berana. Dal všem úspěšným učitelům i žákům po deseti bodech. Než je z hodiny propustil, tak jim oznámil: „Nepodceňujte přípravu a všichni si poctivě Patrona procvičujte. Byl jsem informován, že si zkušební komise na zkoušky objednala několik skutečných mozkomorů a tak, abych vás všechny připravil na setkání s ním, objednal jsem si na jaro od pana Kopála, také skutečného mozkomora, abyste měli příležitost si svou obranu vyzkoušet.“

Pak se přesunuli rovnou do učebny lektvarů. Křiklan je všechny velmi srdečně přivítal, obzvlášť z Harryho byl neuvěřitelně nadšený. Ron se na něj kvůli tomu pořád uculoval. Vysvětlil jim z kolika

střídajících se fází přípravy a zrání se skládá výroba Veritaséra a pak se ve dvojicích vrhli na přípravu prvního polotovaru.

„Vzhledem k tomu, že je první fáze dost jednoduchá, tak až odložíme polotovar ke zrání, tak si vytvoříme protilátku rušící jeho účinky. Nalistujte si ve svých učebnicích stranu 248 a pusťte se do toho. Měli byste to zvládnout včas na to, abychom si ještě mohli vyzkoušet na nějakém dobrovolníkovi, jak veritasérum funguje a vyzkoušet si lektvar, který si připravíte.“

I k přípravě tohoto lektvaru našel Harry pár užitečných poznámek ve své učebnici a nakoukl přes rameno Hermioně, jestli si je opsala. Pak Harry ve dvojici s Ginny a Ron zase s Hermionou, díky princovi dvojí krve, dokončili své lektvary nejdříve a samozřejmě nejlépe z celé třídy. Křiklan s lahvičkou veritaséra v ruce přišel nejprve ke zmijozelskému stolu.

„Ani jeden z vašich lektvarů nevypadá příliš důvěryhodně, být vámi, příliš bych nespolehal na to, že bude fungovat.“

Pak pomocí odstraňovacího kouzla – *Evanesco* – nechal jejich lektvary pro jistotu zmizet. Když přešel ke stolu, kde byla dvojice mrzimorských studentů a Lenka se svým kolegou, primusem z Havraspáru, tak se zatvářil celkem potěšeně. U mrzimorských konstatoval: „Lektvar by měl být čirý s jemným růžovým nádechem. Tato sytě růžová barva je nejspíš způsobena příliš nahrubo pokráceným listem šedavice. Musíte ho příště rozsekat velmi nadrobno... Jinak je ten lektvar ucházející a možná by skutečně fungoval, tak vám přidělím po dvou bodech.“

Pak se otočil k Lenčinu lektvaru:

„Tento lektvar již vypadá téměř tak, jak by vypadat měl. Když ho budete ještě chvíli míchat, tak ještě zesvětlá a určitě bude mít, ty správné účinky – přiděluji vám po pěti bodech.“

A když nakoukl do kotlíků u Harryho a Hermiony, tak řekl nadšeně:

„Ano, tyto lektvary jsou dokonalé. Myslím, že je bez obav můžete nalít do lahviček. Jsou připraveny k použití. Přiděluji vám za ně po deseti bodech...“

Pak přešel ke svému stolu a ukázal jim lahvičku s veritasérem.

„Najde se nějaký dobrovolník, který si chce vyzkoušet účinky veritaséra?“

Přihlásila se Lenka Láskorádová. Křiklan nahlédl do jejího kotlíku a řekl:

„No, váš lektvar již vypadá použitelně, tak si odlijte jednu dávku do skleničky.“

A zatím co do poháru s vodou nakapal pár kapek veritaséra, tak Lenku vyzval:

„Teď si vyberte jednoho ze svých spolužáků, kterému důvěřujete, aby si pro vás připravil otázku, na kterou chce znát pravdivou odpověď.“

Lenka se s důvěrou obrátila na Ginny. Ta se usmála, a když Lenka vypila pohár, tak se jí zeptala:

„Opravdu věříš, že existují muchlorozí chropotalové?“

Lenka jí bez rozpaků odpověděla:

„Jistě, že věřím...“

„A ani jsi nikdy nepochybovala?“

Lenka po pravdě přiznala:

„Ach ano, měla jsem období, kdy jsem o jejich existenci pochybovala. Po několika neúspěšných expedicích, kdy jsme s tátou po nich nenašli žádné stopy, ale teď již zase věřím, protože na poslední výpravě jsme zaslechli jejich volání. Teď již vím, že skutečně jsou...“ Ginny se rozesmála a řekla jí, ať si vypije protilátku.

Lenka byla trochu zmatená z toho, co odpověděla.

„Je možné, že bych neřekla pravdu? Nepamatuji se, že bych někdy pochybovala o jejich existenci...“

Křiklan se zasmál:

„To je právě kouzlo veritaséra. Donutí vás prozradit i myšlenky ukryté v hloubce vaší duše, myšlenky, které nechcete přiznat ani sami sobě...“

Pak se zeptal:

„Je tu ještě nějaký dobrovolník?“ A podíval se na Harryho.

Ten se ohlédl po ostatních studentech a pak s pohledem na Křiklana zavrtěl hlavou. Křiklan se usmál a strčil lahvičku s veritasérem do kapsy hábitu. Pak ukončil hodinu.

Harry se chvíli zdržel, a když ostatní odešli, tak poprosil Křiklana, aby mu dal pár kapek, že by si jeho účinky rád vyzkoušel v trochu intimnějším prostředí. Křiklan se usmál a do malé lahvičky mu trochu odlil. U oběda se pak Harry domluvil s Ronem, Hermionou a Ginny, aby si promysleli otázky, které mu pod vlivem veritaséra budou chtít večer položit.

„Prosil bych nic důležitého, ale přes to nějaké, na které si myslíte, že bych vám normálně neodpověděl.“

Když se najedli, tak ještě Harry zašel ke stolu, kde seděli profesorka McGonagallová se Sturgisem a vysvětlil jim, jak našel Dagbyho a co má s ním a s Lucasem v úmyslu. Sturgis se rozesmál a řekl:

„Ve čtyři hodiny už budu mít volno. Stavte se pro mě při prohlídce, u toho jejich seznamování bych chtěl být...“

Pak už byl nejvyšší čas odebrat se na hodinu Kouzelných formulí. Jak už si zvykli, hodina proběhla v duchu opakování. Všichni si postupně zkopírovali u Kratiknotova stolu ozdobnou karafu s vodou, pak ji proměnili na víno, předvedli na ní přenášecí kouzlo, přivolali si z police pohár, do kterého část vína nadnášecím kouzlem odlili na ochutnání a karafu pak doplňovacím kouzlem opět naplnili. Harry, Ginny i Hermiona všechna ta kouzla zvládli perfektně a své karafy měli plné výborného vína. Profesor Kratiknot jim po ochutnání a po pochvale dovolil, aby si své karafy dobře prohlédli a nechali je zmizet pro další použití.

Jen Ronovo víno ohodnotil jako nekvalitní a nedobré a doporučil mu procvičování přeměny vody ve víno. Pak přišla na řadu další a další kouzla. Kromě Hermiony, která jako jediná zvládla úplně všechno,

si ostatní studenti odnesli různé domácí úkoly na procvičování, protože zvládali opakování se střídavými úspěchy. Ron jen kroutil hlavou:

„Ty se máš, my strávíme procvičováním minimálně dva večery...”

Hermiona se na něj utrápeně podívala a řekla:

„Neboj, já se taky nudit nebudu. Nezapomeň, že mám dnes ještě staré runy a zítra věštění z čísel, takže mě čeká taky spousta úkolů...”

Po hodině se zeptal Harryho Justin:

„Sára mi u oběda říkala, že jsi naplánoval pro prváky prohlídku hradu a chtěla by se k vám taky připojit...”

Harry zakroutil hlavou:

„Doufám, že se nám to moc nenabalí, původně to měla být akce jen pro Lucase. Nerad bych po hradě vodil příliš početnou výpravu.”

Justin se zasmál:

„Pokud vím, tak půjdou jen vaši tři prváci, tak bys mě a Sáru snad mohl přibrat... Je na to překvapení, co jsi slíbil Lucasovi snad ještě zvědavější než on sám...”

Harry se rozesmál:

„No dobře, budeme cestou vyzvedávat i profesora Tobolku v jeho kabinetu, on si to překvapení taky nechce nechat ujít, tak se sejdem ve čtyři u učebny obrany – vyhovuje?” Justin jen se smíchem kývnul na souhlas.

Hermiona odešla na hodinu a Ron s Deanem se rozhodli, že budou volné odpoledne věnovat psaní úkolů a tak s Harrym a třemi prváky šla jen Ginny. Cestou k učebně Obrany proti černé magii jim Harry ukázal chodby vedoucí k astronomické věži, do Pamětní síně, k Havraspárské a Mrzimorské koleji. Taky jim doporučil, aby se občas při volném odpoledni vydali sami na průzkum hradu, aby se naučili správně se tu orientovat.

„Jen do podzemních částí bych být vámi zatím nechodil, alespoň do doby, než se budete umět dobře bránit proti uřknutí. Je tam Zmijozelská kolej a zmijozelští jsou na vetřelce z ostatních kolejí trochu alergičtí.”

Na chodbě u učebny obrany už na ně čekali nejen Justin se Sárou, ale také Sturgis a tak se společně vydali k ošetřovně. Ošetřovna byla prázdná a tak měla madam Pomfreyová dost času. Ukázala Lucasovi malou, ale útulnou ložnici bez oken, do které byl vchod hned vedle dveří její kanceláře. Dovnitř se vešli tak akorát Lucas, Harry, Sturgis a madam Pomfreyová. Ostatní zůstali ve dveřích, aby si pokojík prohlédli. Lucas se Harryho nesměle zeptal:

„Já... Chtěl jsem se zeptat Harry... Víš, včera jsme se skamarádili s Fawkesem a mě napadlo... Jestli bys nedovolil, aby tu se mnou při úplňku mohl být alespoň on. S ním bych se tady sám nebál...”

Harry se zasmál:

„Fénixové jsou dost samostatní, moc si poroučet nenechají, ale jestli jste se spřátelili, jak říkáš, tak ti tu jistě bude rád dělat společnost, když ho o to požádám...”

Přidala se i madam Pomfreyová:

„Já jsem také přemýšlela, jak bych ti pobyt tady ulehčila Lucasi. Dám ti sem na tu jednu noc vždy portrét madam Sedmikráskové. Je to moc milá a vzdělaná dáma, dělala tady na hradě kdysi dávno také ošetřovatelku a souhlasí s tím, že ti bude za úplňku dělat společnost.“

Harry se usmál a prohlásil:

„Takže teď je ta pravá chvíle na to moje překvapení. Někoho ti teď představím Lucasi – Dagby!“

A s hlasitým „prásk“ se mezi nimi objevil domácí skřítek. Lucas se tak lekl, že vyskočil na postel. Harry, když viděl zděšený výraz v Lucasově tváři a stejně tak i v obličejích ostatních prváků, začal vysvětlovat:

„Lucasi, chtěl bych ti představit Dagbyho. Je to jeden z bradavických domácích skřítků. Spolu s ostatními skřítky pro nás vaří a uklízí po nás nepořádek. Domácí skřítkové byli dlouhá staletí kouzelníky zotročováni a zneužíváni. Proto si myslím, že je nejvyšší čas abychom se k nim začali chovat s láskou a úctou, kterou si zaslouží. Domácí skřítkové jsou totiž úžasní. Jsou hodní, laskaví a velmi stateční, dokážou věci, které nikdo z kouzelníků nedokáže. Třeba tady v Bradavicích se kouzelníci přemísťovat nedokážou, ale skřítkům to nedělá žádný problém. Proto může za tebou Dagby přijít i když tu budeš zavřený. Sám se přihlásil, že se stane tvým přítelem a bude ti dělat při úplňku společnost, aby ses nebál Lucasi.“

Dagby ho poslouchal s téměř nábožnou úctou a když Harry domluvil, tak přistoupil k Lucasovi a řekl mu:

„Dagby je moc rád, že vás poznává, pane Lucasi. Může tu s vámi při úplňku strávit třeba celou noc, když si to budete přát. Může vám přinést něco k jídlu, nebo k pití, když budete chtít a už se moc těší, až si s vámi bude moct povídat. Dagby si moc rád povídá, pane.“

Lucas se už tvářil víc potěšeně než vystrašeně. Harry Dagbymu navrhnul:

„Myslím, že nejdřív bys měl Lucase seznámit s tím, jakými zákony se vy skřítkové řídíte, aby ti třeba z vděčnosti nechtěl dát něco na sebe. Musíš si uvědomit Dagby, že o vás nic neví...” Dagby se zatvářil zděšeně a odpověděl:

„Dobře, za týden bude úplňek a Dagby bude panu Lucasovi vyprávět všechno o domácích skřítcích, pane.“

Lucas se po těch slovech otočil k madam Pomfreyové a zeptal se:

„Zítra mám dostat první lektvar madam, mám si pro něj přijít sem k vám?“

Ta se na něj laskavě usmála a odpověděla:

„Prozatím vám budu nosit váš lektvar do Velké síně k snídani. Nebudeme riskovat, že zabloudíte při hledání ošetřovny. Až náš hrad dobře poznáte, tak si budete pro lektvar chodit na ošetřovnu.“

Dagby se otočil k Harrymu:

„Skřítkové už připravují večeři, pane, Dagby už by měl jít do kuchyně pomáhat...“

„Dobře Dagby, s Lucasem už ses seznámil, tak tě nebudeme zdržovat od tvé práce...“ odpověděl mu Harry a skřítek opět s prásknutím zmizel.

Sturgis se přidal:

„Já už taky půjdu, mám na stole hromadu domácích úkolů a rád bych jich do večeře ještě pár zkontroloval...“

Nakonec šli všichni. Justin se Sárrou šli s nimi k Nebelvírské kolejí, aby Sára věděla, kde Lucas bydlí, kdyby mu potřebovala něco důležitého ,sdělit‘ jak to vysvětloval se shovívavým úsměvem Justin. Harry s Ginny usoudili, že nemá cenu do večeře začínat rozepisovat nějaký úkol a tak se jen posadili k Ronovi a Deanovi a poslouchali, jak Dean líčí svou první hodinu studia mudlů s Hestie Jonesovou.

Měl jí, když oni byli na lektvarech a byl z Hestie nadšený.

„Věděli jste, že se taky narodila jako mudla? Chodí nás tam jen pět a jenom já jsem taky mudlorozený. Dnes nám rozdala mudlovské příručky *Základní ovládní počítače pro začátečníky* a řekla, že nám bohužel o počítačích víc říct nedokáže, protože v době kdy žila mezi mudly, tak mezi lidmi ještě moc počítačů nebylo. Tak jsem jí vyprávěl, že doma mám počítač, teda společně se sestrami, a že dřív jsem na něm hrál především různé hry, ale teď spíš brouzdám po internetu. Všichni přímo žasli, když jsem jim vyprávěl, co můžete díky počítači na internetu všechno najít...“

Harry se pobaveně koukal na Rona a Ginny, kteří naprosto nechápali, o čem to vlastně mluví. Během Deanova vyprávění přišla Hermiona s plnou náručí knih z hodiny starých run. Když viděla, jak se tváří, tak jim nabídla, že můžou přijít o vánočních prázdninách na návštěvu k nim domů, že jim může na tátově počítači všechno ukázat. Harry se usmál:

„To já přijdu taky. Dudley sice měl počítač, ale jen takový jednoduchý na hraní her. O internetu jsem slyšel jen v televizi.“

Dean se zasmál a vyprávěl:

„Profesorka Jonesová měla stejný nápad. Dostal jsem za úkol dohodnout s našima, aby nám umožnili udělat jednu hodinu u nás doma, že bychom ostatním ukázali, jak fungují různé domácí spotřebiče a předvedl jsem jim práci na počítači. Musím po večeři našim napsat dopis a dohodnout to s nimi.“

Po večeři si Harry, Ginny, Ron a Hermiona obsadili svoje oblíbená místa u krbu a dohodli se, že se zatím budou věnovat úkolům a veritasérům vyzkouší, až se společenská místnost trochu vyprázdní, aby na to měli klid. Ještě nebylo ani jedenáct, když zůstali sami a tak si Harry vypil svou dávku veritaséra a připravil si do ruky protilátku. Pak pohlédl na Ginny a Hermionu, které seděly proti němu. První otázku mu položila Hermiona:

„Jak se cítíš Harry, má to na tebe nějaké účinky?“

Harry se uvolněně protáhl a opřel se pohodlně do křesla.

„Cítím se skvěle, jsem uvolněný a bezstarostný, je mi všechno jedno. Ale také je mi jasné, že až příště propadnu takové náladě, musím si vypít protilátku...“ a podíval se na lahvičku ve své ruce.

Hermiona ho zarazila:

„Ještě počkej, musíme vyzkoušet, jestli je možné tě donutit říct něco, co bys říct nechtěl.“ Slova se ujal Ron.

„Řekni mi, co cítíš k Hermioně Harry.“

Harry se na něj překvapeně podíval.

„To už jsem ti přece řekl, Rone, je jako moje sestra, mám ji moc rád a udělám pro ni cokoli, ale zamilovaný jsem do ní nikdy nebyl. Věřím, že ona to cítí stejně jako já... Už jsem ti to říkal, čekal jsi, že ti teď řeknu něco jiného?“

Ron se usmál:

„Ani ne, ale zkusit jsem to musel, promiň...“

Hermiona zakroutila hlavou, pak se podívala na Ginny a zeptala se:

„Řekneš nám, kdy ses zamiloval do Ginny?“

Harry se zamyslel:

„Já to nevím přesně... Snad někdy o prázdninách mezi pátým a šestým školním rokem...“ Ginny se udiveně podívala na usmávající se Hermionu a ta pokračovala:

„Tak kdy sis to uvědomil?“

Harry se usmál a řekl:

„Na první hodině lektvarů – ucítil jsem z Amorova šípu vůni jejích vlasů...“

Ginny se ozvala:

„Ale... to jsem přece ještě chodila s Deanem...“

Harry se zamračil:

„Jo, bylo to dost hrozné období. Dean a taky Ron, měl jsem strach, jak by reagoval na to, kdybych s tebou začal chodit. Báł jsem se, že by mohl řídit, jako kvůli Deanovi... Že bych mohl ztratit jeho přátelství...“

Hermiona se rozesmála a otočila se k Ginny:

„Vidíš, co jsem ti říkala, měla jsem pravdu.“

Pak se otočila zpátky k Harrymu:

„Ale tohle bys nám asi řekl i bez veritaséra že?“

Harry se zamyslel a odpověděl:

„Ano, asi ano...“

Ginny se v křesle předklonila, dívala se mu přímo do očí a položila mu další otázku: „Poslední den prázdnin šel za tebou Bill. Řekl mamce, aby nějak zaměstnala Rona, že s tebou potřebuje mluvit mezi čtyřma očima. O čem jste spolu mluvili Harry?“

Harry se v křesle napjatě napřímil, kroutil hlavou, zrudnul a na čele mu vyrazil pot.

„To nemůžu... možná později ti to řeknu... nemůžu tady a teď...“

Ginny začala naléhat:

„Jen mi to řekni Harry, chci to vědět.“

Harry začal rychle dýchat, pak otevřel ústa, jako by se chystal něco říct, znova zavrtěl hlavou a rychle si vypil protijed. Začal se pomalu uklidňovat a podíval se na ostatní. Dívali se na něj naprosto ohromeně.

„To bylo hrozný,“ řekl jim, „jako by na mě ve vlastní hlavě mluvil nějaký naléhavý hlas a přesvědčoval mě, abych ti všechno řekl. Bylo to jako pod vlivem kletby *Imperius*, je hrozně těžké s tím bojovat...“

Hermiona se ho fascinovaně zeptala:

„Harry, uvědomuješ si vůbec, co si právě dokázal? Ty ses postavil veritaséru, odolal jsi jeho účinku stejně jako kletbě *Imperius*. To je neskutečné, neslyšela jsem o nikom, kdo by tohle dokázal.“

Z portrétu nad krbem se ozval hlas profesora Brumbála.

„Ano, Harry tvoje odolnost je skutečně výjimečná. Musím se přiznat, že mě trvalo alespoň padesát let, než jsem se dopracoval k odolnosti, se kterou ty ses už musel narodit.“

Všichni k němu vzhledli a Harry se, se smíchem zeptal:

„Vy asi víte o všem, co se na hradě šustne, že pane profesore. Ani jsme si nevšimli, kdy jste přišel.“

Brumbál se zasmál.

„Profesor Křiklan řekl paní ředitelce, že sis od něj vzal jednu dávku veritaséra, abys ho vyzkoušel v soukromí a paní ředitelka mě požádala, abych na vás pro jistotu dohlédl. Kromě toho je zvědavá jak si dopadl, takže jí budu muset jít prozradit, že ani veritasérum nedokáže zlomit tvou vůli. Myslím, že z toho bude mít opravdu radost Harry...“ a odešel z portrétu.

Harry si unaveně sbalil svoje úkoly a učebnice do tašky a prohlásil, že ho souboj s veritasérem docela unavil, a že jde spát. Ginny se také zvedla.

„Počkej chvilku, chci se tě ještě na něco zeptat...“

Harry se na ni utrápeně podíval.

„Ale Ginny, když jsem ti to neřekl pod vlivem veritaséra, tak ti to neřeknu ani teď, proč mě chceš ještě trápit?“

Ginny se zasmála.

„Neboj, nebudu tě trápit, chci se zeptat na něco jiného...“ a došla s ním až pod schody k ložnicím. Objala ho a zašeptala mu do ucha:

„Řekl jsi, že mi to řekneš někdy později, chtěla bych jen vědět, kdy?“

Harry ji políbil a řekl:

„Nevím, kdy to bude, ale poznám, až nastane ta pravá chvíle, abych ti to řekl. Takže ti nezbývá nic jiného, než se obrnit trpělivostí a prostě si počkat.“

Dal ji ještě jednu pusu a šel spát.

Když se převlíkal do pyžama, tak se ozvali jeho rodiče z portrétu.

„Viděli jsme, jak si dokázal vzdorovat tomu veritaséru Harry...“ oznámil mu táta.

„To bylo opravdu skvělý Harry.“ Přidal se Sirius.

Harry si lehnul.

„Tak už jste se konečně nabažili Bradavic? To jsem rád, že jste se na mě taky přišli podívat. V poledne jsem za vámi přišel na kus řeči a portrét byl úplně prázdný...“

„Ale no tak Harry, stačilo přece, abys nás zavolal, jestli jsi s námi chtěl mluvit zlato.“ Podívala se na něj vyčítavě maminka.

Harry se na ni usmál.

„Ale já se přece nezlobím, mami, jsem rád, že se dobře bavíte. Tebe jsem párkrát zahlédl i na hodině, jak si mě kontroluješ...“

Maminka se na něj nádherně usmála:

„No, musím říct, že jsem s tebou byla zatím opravdu spokojená. A jestli chceš, tak ti pomůžu s procvičováním těch formulí, co ti zatím moc nejdou.“

Harry si zívnu.

„Dobře mami, ale až zítra ano, jsem fakt hrozně unavený...“

„Dobře, tak dobrou noc, jsme na tebe opravdu moc pyšní.“

A Harry s úsměvem na rtech zavřel oči a v okamžiku usnul.

Zbytek týdne proběhl docela hladce, když nepočítáme napínavou a nebezpečnou hodinu bylinkářství ve čtvrtek. Už když psali domácí úkol na téma Životadárná agáve, tak jim připadalo fascinující, jak se ta nebezpečná, agresivní a smrtelně jedovatá rostlina může jmenovat tak optimisticky. Až když si přečetli, jaké neuvěřitelné účinky má nektar této rostliny, tak pochopili. Na hodinu se vybavili všemi ochrannými prostředky, které měli k dispozici a Harry s trochou váhání přibalil do tašky i plášť odolnosti od Hagrida.

Profesorka Prýtová je odvedla do oplocené části zahrady pod jižní hradní zeď. Tam byly ty nejnebezpečnější rostliny. Bylo tam i pět rozložitých mohutných agáve s růžicemi silných, ostnatých listů seřazených ve třech patrech. Profesorka jim vysvětlovala:

„Dole jsou předloňské listy, které přes zimu odumřou, nad nimi jsou čtyři loňské listy, které jsou již v plné síle a na vrcholu jsou čtyři letošní, které pevně uzavírají jádro rostliny s kalichem plným životadárného nektaru. Naším úkolem je dnes tento nektar rostlinám odebrat. Je to práce, která vyžaduje naprosté soustředění. Osm spodních listů rostlinu aktivně brání a jejich ostny obsahují velmi nebezpečný jed. Proto se před tím, než k rostlině přistoupíte, musí jednotlivě znehybnit pomocí kouzla *Imobilius*. To však není jediná zbraň této úžasné byliny. Má neuvěřitelně účinný obranný mechanismus. Z každého i sebenepatrnějšího poranění, od zlomeného trnu, až po sebemenší škrábanec, vytryskne proud velmi žíravé mléčné mízy. Mám tady sebou protijed i neutralizační lektvar na poleptání, ale jsou to velmi drahé lektvary, jejichž příprava trvá šest měsíců a je na ně potřeba několik vzácných a velmi drahých přísad, tak bych vám byla opravdu vděčná, kdybychom je dnes na nikoho nepotřebovali.“

Pak je nechala, aby se rozdělili do pětic a rozdala jim dlouhé čerpací pipety na odběr. Vysvětlila jim přesný postup a tak se dali do práce. Harry a Hermiona si vzali nejprve na starost znehybnění osmi velkých listů. Pak si společně s Deanem a Ronem navlékli rukavice z dračí kůže, opatrně se protáhli mezi listy až ke středu rostliny a mezi ostny pevně uchopili čtyři mladé listy a silou je roztáhli od středu. Potom se ke středu protáhla Ginny, na Harryho naléhání oblečená do pláště odolnosti, a zasunula dovnitř pipetu. V okamžiku, kdy se ponořila do nektaru, začala čerpat tekutinu do láhve, kterou Ginny přidržovala druhou rukou. Když odčerpala téměř plnou láhev, tak vytáhla pipetu a opatrně vycouvala do bezpečí, aby pevně uzavřela vzácný nektar bezpečně v láhvi. Potom mohli ostatní pomalu a opatrně vrátit listy do jejich původní polohy a odblokovat ty staré.

Když se rozhlédli, tak zjistili, že jsou první. U havraspárských už sice Lenka čerpala, ale Justin s mrzimorskými děvčaty, měli problémy. Děvčata neměla dost síly, aby dokázala roztáhnout středové listy od sebe a tak jim Harry, Ron a Dean šli pomoci. Zbylé dvě rostliny nechali na zítřek pro Zmijozel. Profesorka Prýtová byla nadšena z toho, jak hladce a bez problémů se jim podařilo odebrat tak velké množství vzácného a cenného nektaru, že jim všem přidělila po deseti bodech a třem nebelvírským chlapcům dalších deset za nezištnou pomoc a skvělou spolupráci s Mrzimorem.

Kapitola 05 – Konkurz.

V pátek před večerí si Harry svolal členy svého předloňského famfrpálového týmu. Kromě Ginny a Rona Weasleyových, Demelzy Robinsonové, Jimmy Peakea a Ritchie Cootea pozval na poradě i Deana.

„Je to jen na tobě Deane, jestli se rozhodneš s námi spolupracovat. Předem tě musím upozornit na to, že nemůžu do základního týmu postavit víc než dva studenty o rok starší, ale můžu ti nabídnout místo prvního náhradníka, pokud by jeden z nás dvou z nějakých důvodů vypadl. Chtěl bych do týmu letos zařadit několik mladých nadějí, od McGonagallové oficiálně schválených jako náhradníci.“

A s pohledem na Demelzu dodal:

„Abys neměla příští rok problémy sestavit tým, protože počítám, že to budeš ty, kdo po mě zdědí kapitánskou pásku.“

Pak se s úsměvem obrátil znova na Deana:

„Jestli přijmeš roli prvního náhradníka, tak ti k ní přibalím i funkci asistenta trenéra pro mládež...“

Dean se rozesmál:

„Tak tuhle nabídku nejde odmítnout Harry. Budu spokojený, když s vámi budu moct alespoň trénovat. Díky...“

Pak jim Harry všem vysvětlil, jak chce zorganizovat konkurz a co od přítomných očekává.

V sobotu ráno, když se oblékali, tak se ozval z portrétu táta:

„Docela rád bych tě viděl při práci na tom konkurzu. Nemohl bys nás tam vzít sebou?“

Harry se zamyslel a pak se zeptal Rona:

„Nevíš, jestli půjde i Hermiona?“

Ron se usmál:

„To si nenechá ujít, určitě půjde. Včera si psala úkoly až do půlnoci, aby měla o víkendu volno...“ a tak je vzal sebou.

Cestou na snídani svěřil portrét Hermioně a s úsměvem ji požádal, aby je při konkurzu trochu krotila, aby mu do toho moc nekecali. Během snídání se k nim připojil Sturgis. Přišel říct Harrymu, že za ním zítra po obědě přijde Kingsley a zeptal se, jestli se k nim může připojit na konkurz. Celé osazenstvo portrétu se s ním vítalo jako se starým známým. A Harry si uvědomil, že je Sturgis vlastně jen o tři roky starší, než by byli jeho rodiče a museli se znát už ze školy. V klidu se nasnídali, a když dorazili na hřiště, tak zjistili, že je skoro plné.

Sturgis se udiveně díval na ty davy a řekl:

„Tolik studentů snad ani v Nebelvíru nemáme?“

Harry se zasmál, namířil si hůlkou na hrdlo – „*Sonorus*“ – a v tu chvíli se jeho hlas rozléhal po celém hřišti.

„Ti studenti, kteří nepatří k Nebelvíru se laskavě okamžitě odeberou na tribuny. Nebelvírstí se rozdělí do skupin po deseti a připraví se na test základních dovedností.“

Po těchto slovech se minimálně třetina studentů se smíchem hrnula na tribuny. Sturgis se smál a spolu s Hermionou a Lenkou, která se k nim připojila cestou, se šli také posadit. Harry, obklopen svými hráči, došel až ke shromážděným studentům.

„Tak můžeme začít...“ a s pohledem na skupinku praštěných uhihňaných holek, které se pod vedením Romildy Vaneové, protlačili dopředu, pokračoval:

„Ginny, Demelzo, tahle skupina si přímo říká o vaší pozornost.“

A šeptem dodal:

„Dejte jim zabrat.“

Skupinu nejstarších studentů z šestého a sedmého ročníků dal na starost Ronovi a Deanovi: „Vezměte si je nahoru nad hřiště, ti už snad z košťat padat nebudou a zkuste s nimi i slalom mezi tyčemi...“

Jimmy a Ritchie dostali desítku složenou z třetáků a doporučení, ať s nimi radši nelítají moc vysoko. Pak, když si chtěl vybrat jednu skupinu z čtvrtého a pátého ročníku, tak za ním přiběhla Demelza:

„Potřebujeme pomoci, Harry. Jedna hromadná havárie, zlomený nos a trocha krve, nám tam způsobily trochu hysterie...“

Harry přicházel ke skupině a slyšel Ginny, jak se pokouší ječící skupinu uklidnit:

„Tak už přestaňte šílet, nic to není. Odvedte ji na ošetřovnu, madam Pomfreyová to spraví jedním mávnutím hůlky.“

Harry se usmál, a když došel až k nim, tak zařval:

„Ticho tady bude!“

V tu chvíli ztichlo všechno ječení, kvílení a protesty a bylo slyšet jen kňourání té zraněné dívky.

Harry k ní došel, namířil jí hůlku na nos:

„*Episkey*“, pak ji ještě smyl krev z obličeje: „*Tergeo*“ a řekl:

„Tak a je to v pořádku, teď laskavě vyklidte plochu a nepřekázejte tady těm, kteří chtějí skutečně hrát famfrpál.“

Holky stáli s vykulenýma očima a nehnuli se z místa. Tak vzal Ginny kolem ramen a se slovy: „Pojď si vybrat další skupinu.“ Ji odváděl do středu hřiště.

A tak si Ginny s Demelzou vzali ty větší studenty, Dean s Ronem další a na Harryho zbyla mrňata. S úžasem sledoval, že se k druhákům přidali i všichni tři prváčci. Přišel k nim a zeptal se:

„Kolik hodin létání už jste letos absolvovali, pánové?“

Lucas se sklopenýma očima špitnul:

„Jednu...“

Harry s úsměvem pokračoval:

„A myslíte si, že už umíte létat tak dobře, že můžete hrát famfrpál?“

Lucas a Robert se sklopenýma očima kroutili hlavou, ale Mark Hagihara mu hleděl zpříma do očí a řekl:

„Mě učil létat táta už doma, on hrál famfrpál v reprezentaci za Japonsko.“

Harry se na něj podíval se zájmem.

„Dobře, Mark tu zůstane a vy dva si běžte sednout támhle k panu profesorovi – rozumíte?“

A když viděl, jak jsou zklamaní, tak je utěšil:

„Letos se naučte pořádně létat a příští rok to můžete zkusit znovu. V týmu bude spousta volných postů, tak budete mít mnohem větší šanci...“

Jak se díval za odcházejícími chlapci, tak si všiml, že se na tribuně, vedle Sturgise, usadil jeho Fénix. Dostal nápad.

„Fawkesi!“ zavolal a natáhl ruku, aby měl kde přistát. „Chceš mi trochu pomoci?“

Fawkes radostně zapípal.

„Mohl bys tady ty chlapce trochu vyzkoušet tak, že by sis s nimi zahrál na honěnou... Ale nelítej s nimi vysoko, jsou ještě malí a já bych nerad, aby padali z velké výšky. Trochu je povod' tady nad hřištěm, kličkuj, aby ukázali co v nich je, ano?“

Fawkes byl nadšený a kluci se tvářili trochu vyděšeně. Harry se na ně usmál:

„Úkolem vaší šestice je chytit Fawkese, nasedněte na košťata, připravte se – a START!“

Pak už se jen s úsměvem koukal, jak hned v první zatáčce odpadli tři druháci po společné havárii a také na to, jak se velmi šikovným manévrem Mark té havárii vyhnul. V jedné další, trochu prudší zatáčce, spadl z koštěte další z druháků a tak, když se k němu Fawkes za chvíli vrátil, vedl za sebou už jen Marka a druháka v červeném svetru.

„Dobrá práce pánové, postoupili jste do druhého kola...“ a odvedl je do středu hřiště, kde na něj čekali ostatní a asi třicítka těch, co prošli úspěšně prvním kolem konkurzu.

Harry se rozhlédl po skupině, která ho napjatě sledovala.

„Takže, potřebujeme tým doplnit jen o jednoho střelce, ale budeme vybírat i náhradníky na post brankáře, střelce a chytače. Budou s námi celý rok trénovat, když bude potřeba, tak naskočí, kdyby někdo ze základní sestavy nemohl nastoupit, ale především se budou zároveň s týmem připravovat na příští rok, aby nahradili končící členy týmu. Samozřejmě předem nezavrhují ani možnost, že se mezi vámi objeví někdo, kdo ukáže, že je lepší než původní členové týmu a dostane se do základní sestavy na úkor některého z nás. Takže se snažte a ukažte mi to nejlepší, co ve vás je.“

Pak, po menší odmlce pokračoval:

„Začneme s postem brankáře. Kdo to chce zkusit, zvedne ruku.“

Přihlásila se skoro polovina zúčastněných. Harry se otočil k Ronovi:

„Měl bys asi začít, Rone, až tě uvidí v akci, tak jich to aspoň polovina vzdá...“

Ron přikývl, se sebevědomým úsměvem nasedl na koště a odlétl k brankovým obručím. Harry se otočil k děvčatům:

„Ginny, Demelza a Dean – vezměte si camrály a začněte.“

Každý z nich vystřelil dvakrát a Ron s jistotou všech šest střel pochytil. Pak slétl k usmívajícímu Harrymu, připraven hodnotit ostatní. Harry měl pravdu, po jeho výkonu pokračovalo v konkurzu už jen šest odvážlivců. První dva nestáli za nic. Jeden nechytí nic, druhý se štěstím zachytil Deanovu střelu, ale málem při tom spadl z koštěte. Pak nastoupil šikovný černý chlapec ze čtvrtého ročníku. Jimmy se přitočil k Harrymu a řekl:

„To je Will Davies, hrál s námi loni na postu střelce – byl docela dobrý...“

Tak Harry se zvýšeným zájmem sledoval, jak Will pochytil pět ze šesti střel a vryl si tohoto hráče do paměti. Po něm následovali dva dost beznadějní třetíáci a nakonec šel svoje štěstí vyzkoušet druhák v červeném svetru. Na koštěti se držel docela s jistotou a svými dlouhými rukama pochytil tři ze šesti střel.

Ron s úsměvem prohodil:

„Ten prcek vypadá docela nadějně, s trochou tréninku by mohl být dobřej...“

A tak, když u nich přistál, zeptal se ho Harry na jméno.

„Steve Fowles,“ špitnul chlapec a celý zrudnul.

Harry se zase rázně ujal velení:

„Takže teď si Dean, Ginny a Demelza vezmou camrály a půjdou s nimi zájemci na post střelce. Chci vidět pohyb po celém hřišti, přihrávky a střely na obruče.“

Pak vytáhl Harry z kapsy krabičku s tréninkovou zlatonkou, kterou dostal k narozeninám a vyzval zájemce o post chytače, aby s ním šli do středu hřiště. Tam krabičku otevřel a vypustil ji.

„Dávejte si všichni pozor na potlouky, protože bude zároveň probíhat i konkurz na odrážče. Nerad bych někoho musel transportovat na ošetřovnu. Je vám to jasné?“

Když se zvedlo do vzduchu asi dvanáct střelců a osm chytačů včetně malého Marka, tak rozdál pátky šesti zájemcům o post odrážedla a Jimmy a Ritchie dostali za úkol, aby je vyzkoušeli. Ti vypustili oba potlouky a pustili se do nich s takovou vervou, že odrážedla začali padat dolů, jako zralé hrušky. Ron s Harrym rychle naskočili na košťata a měli co dělat, aby ty chudáky zachránili od tvrdého dopadu na zem. Takže konkurz na odrážedla byl během několika minut ukončen.

Harry si se smíchem ty dva výtečníky přivolal:

„Netušil jsem, že to vezmete takovým fofrem, takže teď zůstaňte ve vzduchu a s trochou opatrnosti vyzkoušejte, jak umějí uhýbat naši střelci.“

Pak s Ronem zachraňovali ještě tři střelce, které ti dva sundali z košťat. Najednou se před ním objevil malý Mark Hagihara a se širokým úsměvem mu podával zlatonku. To už u nich přistávali i střelci. Ginny hlásila:

„Koukala jsem na toho prváka, je z těch chytačů fakt nejlepší, bude z něj možná lepší chytač, než jsem byla já.“

Harry se usmál a zeptal se:

„Koho jste si vybrali mezi střelci?“

Demelza ukázala na Willa Daviese a ramenatou černovlasou třetáčku.

„Willa bereme do základní sestavy a tohle je Donna McKinneyová, s camrálem jí to docela jde a umí hbitě uhýbat potloukům, tak ji bereme za náhradníka.“

Harry zavelel:

„Kromě vás dvou tu s námi zůstanou ještě Steve Fowles, jako náhradní brankář a Mark Hagihara, jako náhradní chytač. Tímto je konkurz ukončen.“

Jeho rozhodnutí se kupodivu tentokrát obešlo bez jakýchkoli protestů a odmítání a na ploše zůstali jen členové jeho letošního týmu a upírali na něj rozzářené pohledy.

„Vy mi všichni dnes na večeri přinesete své rozvrhy, abych mohl napláňovat tréninky. Až budu mít zadané termíny, tak vám dám včas vědět. Hlavně se snažte nedostávat moc školních trestů, abyste nechyběli.“

Pak poslal Marka, aby uklidil zlatonku do krabičky, rozpustil tým a šli s Ronem a Ginny na tribunu k Hermioně a Sturgisovi.

Táta ho z portrétu přivítal slovy:

„Takhle skvěle zorganizovaný konkurs jsem ještě neviděl. Netušil jsem, že máš takovou autoritu, Harry...“

Ten se zasmál:

„Kdybys viděl ty zmatky, hádky a protesty na mém předchozím konkurzu, tak by ses nedivil, proč jsem tentokrát zvolil trochu tvrdší přístup... Proběhlo to rychleji, než jsem čekal, nemáte chuť ještě před

obědem zajít na návštěvu k Hagridovi? Vezmu s sebou Fawkese, aby se s ním Hagrid mohl dohodnout na společné hodině Péče o kouzelné tvory.“

Ginny kývla na souhlas a maminka odpověděla za ostatní osazenstvo z portrétu:

„Jistě Harry, moc rádi se s Hagridem zase uvidíme...“

Mark mu přinesl krabičku se zlatonkou a spolu s ostatními prváky odešel s profesorem Tobolkou na hrad.

Harry se zeptal Rona a Hermiony, jestli půjdou za Hagridem s nimi.

„Já už jsem s Hagridem domluvená na dnešní odpoledne. Chtěl, abych ho naučila kouzla, která bude potřebovat na kroužek vaření. Mimochodem až budeš plánovat ty tréninky tak nezapomeň, že od pátku je každé dva týdny odpoledne ten kroužek s mamkou.“

Odpověděla mu Hermiona a Ron dodal:

„Teď asi využijeme toho krásného počasí k malé procházce kolem jezera...“ A culil se na Hermionu.

„Dobrý nápad.“ Souhlasil Dean, popadl Lenku za ruku.

„My to vezmeme z leva...“ a se smíchem se rozběhli z hřiště k jezeru.

Když přišli do hájenky a Harry postavil na stůl portrét, tak se Hagridovi začaly zase do vousů kutálet slzy dojetí. Fawkes přelétl k němu na rameno a začal konejšivě prozpěvovat a tak svoje dojetí brzy zvládnul. Připravil pro Ginny, Harryho a pro sebe silný čaj a dal na stůl svoje pověstně nestravitelné griliážové hrudky vlastní výroby. Fawkes se kupodivu nedomníval, že jsou nestravitelné a pustil se do nich s takovou chutí, že měl Harry strach, aby mu po nich nebylo špatně.

„No jo, Fawkesovi vždycky moje hrudky chutnaly, když mě občas přišel navštívit,“ řekl Hagrid a se zalíbením sledoval, jak u něj Fénixovi chutná.

Tak se Harry uklidnil a doporučil Hagridovi, aby se s Fawkesem domluvil na tom, kdy by ho chtěl ukázat svým studentům. Pak se až do oběda skvěle bavili, když táta se Siriusem vzpomínali na svoje dobrodružné výpravy do Zapovězeného lesa a Hagrid zase na to, jak je při tom naháněl. Na oběd odešli na poslední chvíli a tak byla Velká síň už skoro prázdná. Vzali sebou i portrét a Fawkese.

Když k jejich stolu přišla paní ředitelka, tak měl Harry obavy, že kvůli nim dostane vynadáno, ale ona jen přišla Harrymu připomenout, aby zítra po obědě přišel k ní do ředitelny, že bude nejlepší, když svou lekci nitrobrany s Kingsley Pastorkem absolvuje tam. Po obědě odnesli portrét zpátky do ložnice na kolej a vysvětlili jim, že hodlají odpoledne strávit jen ve dvou, příjemnou potulkou po školních pozemcích. Sirius mu se smíchem řekl:

„To jsi jim neměl říkat, to je vždycky rozněžní tak, že se musím vydat osamoceně na toulky, abych jim tu nedělal křena.“

Po velmi příjemně stráveném odpoledni si s Ginny sedli po večeři s kopiemi rozvrhů všech členů týmu, aby vybrali vhodné termíny pro tréninky. Pak si ještě dopsali rozdělaný úkol z lektvarů, domluvili se, že zítřejší dopoledne budou věnovat opakování formulí, které jim zatím nejdou, pod

odborným vedením Harryho maminky. Protože šli spát dost brzy a společenská místnost byla ještě plná lidí, tak dostala Ginny jen letmý polibek na dobrou noc. Ale Harry si všiml, že i ten byl provázen závistivými pohledy přítomných děvčat. V neděli ráno byla zamračená, deštivá obloha jak venku, tak na stropě Velké síně a tak se tam moc dlouho nezdržovali a šli všichni čtyři zpět do společenské místnosti své koleje.

Hermiona si přinesla dolů hromadu učebnic a pustila se s neobyčejným nadšením do složitého domácího úkolu z věštění z čísel. Ron se rozhodl, že se připojí k Ginny a Harrymu a udělají si společně cvičení z formulí. Harry přinesl dolů portrét a pod mamčiným vedením do oběda všichni zvládli většinu formulí, které jim zatím nešli. Po obědě se Ginny dohodla s Ronem a Hermionou, že půjdou společně přesvědčit komnatu nejvyšší potřeby, aby jim vytvořila kuchyň, kde by se mohlo patnáct lidí včetně Hagrida učit vařit, aby byli připraveni na první páteční kroužek. Harry se zatím vydal do ředitelny. Až když stál před chrličem, tak si uvědomil, že nezná heslo. Chvilí tam stál a přemýšlel o tom, že pošle paní ředitelce Patrona se vzkazem, že čeká dole, ale pak ho něco napadlo.

Zeptal se chrliče:

„Pustíš mě dovnitř?“

Chrlič se samozřejmě zeptal na heslo. Harry mu se zatajeným dechem oznámil:

„Já jsem Harry Potter.“

A chrlič se opravdu začal odsouvat a odhalil schody. Harry zaklepal, a když uslyšel „dále“, tak vstoupil do ředitelny.

„Dobrý den paní ředitelko.“ Pozdravil Harry a pak si všiml, že jsou vzhůru i všechny portréty a usmívají se na něj, tak ještě dodal:

„Přeji dobrý den vám všem.“

Profesorka McGonagallová se na Harryho usmála a řekla:

„Vítám tě Harry, Kingsley přijde asi za půl hodiny, tak co kdybys mi zatím řekl, jestli už jsi našel téma na svou ročníkovou práci?“

Harry se usmál a odpověděl:

„Něco už mě napadlo, ale ještě si to chci trochu vyzkoušet, než to proberu se S... s profesorem Tobolkou.“

Profesorka se na něj podívala trochu přísně, za to přehnutím, ale pak se zase zatvářila přívětivě.

„Mohl bych využít čas, který zbývá, abych naplánoval nějaké tréninkové termíny pro famfrpálový tým?“ zeptal se Harry.

Profesorka mu podala knihu, která byla uspořádána jako diář.

„Tady je famfrpálový kalendář, napiš si termíny sem. Zatím jste jediní, kdo má už tým pohromadě. Profesor Tobolka mi včera při večeři vyprávěl, jak jste měli skvěle zorganizovaný konkurz, a pěl chválu na tvoje velitelské schopnosti...“

Harry upadl do rozpaků.

„No... já jsem se jen snažil... po zkušenostech se zmatky ze svého prvního konkurzu v šestém ročníku, aby nebyly takové problémy jako tehdy.“

Ředitelka se na něj usmála a řekla:

„Myslím, že i takové zkušenosti ti v budoucnosti přijdou vhod Harry...“

Harry se trochu začervenal a pak si mlčky naplánoval termíny tréninků na první měsíc. To už se v krbu objevily smaragdově zelené plameny a během okamžiku z nich vystoupil ministr kouzel Kingsley Pastorek. S širokým úsměvem pozdravil:

„Přeji dobrý den paní, profesorko, nazdar Harry...“ oprášil si hábit od popela a pokračoval: „Než začneme, tak bys mi měl říct, jak daleko ses dostal v nitrobraně s profesorem Snapem, abych věděl, kde začít...“

Než Harry stačil odpovědět, tak se ozval z portrétu vedle krbu, hlas profesora Snapea:

„Vůbec nikam jsme se nedostali. Pan Potter neprojevil ani špetku nadání, projevoval se jako lenoch a lajdák a vůbec se nesnažil něco se naučit.“

Harry vzhlédl k jeho portrétu, kterého si před tím nevšiml.

Byl to obraz ve velikosti jeho portrétů a z něj na něho, s obvyklým nenávisným pohledem, shlížel profesor Snape, tak jak si ho Harry pamatoval. Harry se na něj usmál, trochu zavrtěl hlavou a pak řekl:

„Tohle už je přece zbytečné, pane profesore...“

Snape se zle ušklíbl:

„Jistě, opět nezdravě sebevědomý a arogantní jako vždy, že?“

Harry se podíval na profesorku a Kingsleyho. Ti se na Snapea dívali se shovívavým úsměvem a čekali, co na to Harry odpoví.

„Pane profesore – mám vás rád a příliš si vás vážím na to, abych se s vámi hádal. Ale přísahám, jestli toho už konečně nenecháte, tak budu žalovat svojí mámě. A jak ji znám, tak si to s vámi přijde vyříkat hezky z očí do očí.“

Snape na něj překvapeně vytřeštil oči, zalapal po dechu:

„Jak se opovažujete... tohle mi přece nemůžete...“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „To od vás byla rána pod pás, Pottere...“

Kingsley a McGonagallová se tvářili vesele a profesor Brumbál se smál nahlas. Harry se s úsměvem omlouval:

„Já vím, že byla, pane profesore. Ale musel jsem vám trochu oplatit to, jak jste se ke mně těch šest let choval. Donutil jste mě, abych vás nenáviděl, a pak jste mi, až po své smrti ukázal, že jsem sedm let nenáviděl člověka, který si to nezasloužil. Nedovolil jste mi, abych vám projevil úctu a lásku, během

života, dovolte mi to aspoň teď. Víím, že mě máte rád, tak už odložte tuhle hroznou pózu a chovejte se ke mně alespoň neutrálně, když už ne přátelsky – prosím.“

Nastalo ticho. Profesor Brumbál se na Harryho laskavě usmíval a ředitelka i Kingsley vypadali taky spokojeně. Ticho první přerušil Kingsley:

„Dobře, tak teď, když už jste si to spolu vyříkali, tak bych rád slyšel, jak jste se dostali daleko v nitrobraně.“

Profesor Snape si odkašlal a pak mu odpověděl:

„Řekl bych, že Potter díky své vrozené odolnosti byl v podstatě schopen kontrolovat, které vzpomínky si prohlížím. Protože když jsem se dostal k takové, kterou nechtěl, abych viděl, tak mě dokázal obraným kouzlem odrazit. Nicméně byl tak přeplněn různými emocemi, že se dal přecíst i bez nitrozpytu a nedokázal vůbec vyprázdnit svou mysl.“

Brumbál se s chápavým úsměvem přidal:

„Neprožíval si tehdy zrovna nejšťastnější období, že Harry?“

Harry se podíval na Kingsleyho a vysvětloval mu:

„Bylo to v době, kdy se ze mě ministerstvo snažilo udělat vyšínutého lháře, Umbridgeová mi dávala pořádně zabrat a profesor Brumbál se mnou nemluvil a vyhýbal se mi. Do toho ty příšerné výlety do Voldemortovy hlavy... Bylo to pro mě dost těžké, byl jsem naštvaný na celý svět a na profesora Snapea zvlášť...“

Snape se zasmál:

„Jistě a do toho ještě první láska – že?“

Harry sklopil oči, zavrtěl hlavou a zatvářil se trochu rozpačitě. Když ale, opět oči zvednul, tak zjistil, že se tahle poznámka nesetkala s žádnou odezvou u přítomných. Kingsley se zamyslel: „Samozřejmě, při takovém emociálním vypětí je zcela pochopitelné, že jsi měl s nitrobranou problémy Harry. Nicméně doufám, že jsi alespoň teoreticky podstatu pochopil, takže bychom asi udělali nejlépe, kdybychom to vyzkoušeli v praxi. Uklidni se a pokus se vyprázdnit mysl.“ Vytáhl hůlku a podíval se na něj. Harry si také připravil hůlku, zavřel oči a pokusil se na nic nemyslet. Když mu připadalo, že je připraven, tak se podíval Kingsleymu do očí.

„Legilimens!“

V tu chvíli se Harry ocitl s Hagridem na Siriově motorce a prchali před Smrtijedy, Hedvika umírá, odzbrojuje Stana Silničku, jeho hůlka samostatně kouzlí, pohled do Voldemortových očí a pak pád... A už byl v Doupěti, Brousek předává Ronovi zhasínadlo, Hermioně knihu, jemu zlatonku a odmítá mu dát meč... Jde po schodech, otevřené dveře na odpočívadle v prvním patře. Ginny ho zve k sobě do pokoje. Harry ji nervózně následuje.

„Ne, to ne! *Expelliarmus!*“

Harry se probral na všech čtyřech na podlaze, hlava mu třeštila, a když vzhlédl, tak uviděl Kingsleyho, jak sbírá svou hůlku ze země.

„Jsi v pořádku Harry?“ zeptal se.

Harry se zvednul ze země, zatřepal hlavou, jako by se pokusil zbavit toho tlaku, co v ní cítil a potichu zklamaně odpověděl:

„Jo... Myslel jsem, že už mi to půjde...“

Kingsley ho utěšoval:

„Pro začátek to nebylo nejhorší Harry, nenechal jsi mě proniknout moc hluboko a dokázal jsi mě zarazit dost brzy, ale tvoje vzpomínky jsou pořád volně přístupné. Zkusíme to ještě jednou, dám ti víc času na přípravu. Vyčisti si hlavu, nemysli na nic...“

Harry se snažil, soustředil se na tmou, černočernou tmou, nic jiného než tma. Jeho oči byli upřené na Kingsleyho, ale neviděly ho, viděly jen černou nicotu.

„Legilimens!“

Tma... Najednou z té tmy problesklo světlo, ohlédl se zpátky, viděl je všechny, jeho matka se na něj usmála a otec přikývl, aby mu dodal odvahy... Uprostřed mýtiny plál oheň, jehož třepotavé světlo dopadalo na kruh zamlklých, ostražitých Smrtijedů. Každé oko se upíralo na Voldemorta, který stál s hlavou skloněnou a svýma bílými rukama svíral Starodávnou hůlku. „Myslel jsem, že přijde,“ řekl Voldemort svým vysokým jasným hlasem a oči měl upřené na poskakující plameny.

„Předpokládal jsem, že přijde.“ Nikdo nepromluvil.

Vypadali stejně vyděšení jako Harry, jehož srdce divoce vráželo do žeber, jako by chtělo uniknout z těla, které on chtěl opustit. Potily se mu ruce. Sundal si plášť a spolu s hůlkou si ho strčil do hábitu. Nechtěl, aby byl v pokušení se bránit.

„Zdá se, že... jsem se mýlil,“ řekl Voldemort.

„Nemýlil.“ Harry to řekl, jak nejhlasitěji mohl, vši silou, kterou v sobě našel: nechtěl, aby to znělo bázlivě. Životodárný kámen mu proklouzl z ochromených prstů a koutkem oka zahlédl, jak jeho rodiče, Sirius a Lupin zmizeli, když se přiblížil k ohni. V tu chvíli však záleželo jenom na Voldemortovi... Harry si nevysvětlitelně vzpomněl na Ginny, její planoucí pohled, dotek jejích rtů na jeho – Voldemort pozvedl svou hůlku. Jeho hlava byla stále skloněná na stranu jako hlava zvědavého dítěte, které zvažuje, co se stane, pokud bude pokračovat. Harry opětoval pohled jeho rudých očí, chtěl, aby se to stalo teď, rychle, dokud ještě stál, než ztratí kontrolu nad svým tělem, než odhalí svůj strach – Uviděl pohyb rtů a záblesk zeleného světla a najednou bylo všechno pryč.

Bellatrix se zasmála stejně rozjařeně, jako Sirius, když spadl za závoj. Mollyina kletba vletěla Bellatrix pod paži a trefila ji přímo do hrudníku, rovnou do srdce. Bellatrix zmrzl úsměv na rtech, vykulila oči: na chvíli pochopila, co se stalo, a pak se svalila na zem. Od přihlížejících se ozvalo zahučení a Voldemort zařval. Harry cítil, jak se dal automaticky do pohybu: viděl McGonagallovou, Kingsleyho a Křiklana vržené do vzduchu, kterak se krouží a svíjí. Jako by Voldemortův vztek padnutím jeho

posledního přívržence vybuchl jako bomba. Voldemort pozvedl hůlku a namířil ji na Molly Weasleyovou.

„*Protego!*“ zvolal Harry a ochranné kouzlo se rozložilo uprostřed sálu.

Voldemort se rozhlédl okolo a uviděl Harryho, který si konečně sundal neviditelný plášť. Šokovaný i radostný jekot a výkřiky typu:

„Harry!“ „On je naživu!“ ihned umlkly. Dav se bál.

Když se na sebe Voldemort a Harry podívali a začali kolem sebe kroužit, nastalo absolutní ticho.

„Nechci, aby mi někdo pomáhal,“ řekl Harry nahlas a v tom tichu se jeho hlas nesl jako troubení trubky. „Má to tak být. Musím to udělat já.“

Voldemort zasyčel.

„Potter to tak nemyslel,“ řekl a jeho červené oči byly doširoka otevřené. „Takhle to přece nedělá, ne? Za koho se schováš dnes, Pottere?“

„Za nikoho,“ řekl Harry jednoduše. „Nemáš už žádné další vteály. Je to jen mezi námi. Ani jeden nemůže žít, dokud je druhý stále naživu, a jeden z nás z toho vyvázne...“

Stále se pohybovali šikmo, oba dva, v dokonalém kruhu, udržujíc si navzájem od sebe stálý odstup. Harry se díval jen do Voldemortovy tváře. Pán Zla zařval, v tu samou chvíli také Harry slyšel svůj hlas křičet:

„*Avada Kedavra!*“

„*Expelliarmus!*“

Znělo to jako výbuch z kanónu, vybuchující zlaté plameny, jako by označovaly místo, kde se jejich kouzla střetla. Harry viděl Voldemortův zelený paprsek, jak se setkal s jeho vlastním kouzlem, viděl, jak Bezová hůlka vyletěla vysoko do vzduchu, temná proti vycházejícímu slunci, letící přes očarovaný strop ke svému novému pánovi, kterého nemohla zabít. A Harry se spolehlivým umem chytáče ji chytil do své ruky, zatímco Voldemort byl odhozen dozadu, s rukama roztaženými. Tom Riddle dopadl na podlahu, jeho tělo bylo slabé a scvrklé, jeho bílé ruce prázdné a hadí hlava bezduchá a prázdná. Voldemort byl mrtev, zabit vlastní kletbou, Harry tam stál se dvěma hůlkami v ruce, zírající na tělo svého nepřítele.

A obraz se zase změnil. Harry se pomalu probouzel s pocitem, že na sobě cítí pohled něčích očí. Připadalo mu zvláštní, že necítí strach. Místnost byla ponořena v šeru, hleděl přímo nad sebe a viděl závěsy kolem svého lůžka. Pochopil, že je ve své posteli v ložnici Nebelvírské koleje. Chtěl sáhnout na noční stolek pro své brýle, aby se podíval, čím upřený pohled ho probudil. V tom samém okamžiku ucítil tu úžasně vzrušující květinovou vůni, po které se mu tak stýskalo.

„Ginny“ zašeptal.

„Přišla jsem ti říct, že je čas vstávat,“ řekla a posadila se na kraj jeho postele...

V tu chvíli uslyšel sám sebe, jak šeptá:

„Ne, to ne... „*Protego!*“

Ještě zahlédl ve své mysli malého černého chlapce, který si vybírá u Ollivandera svou první hůlku a pak ztratil vědomí.

Probral se na podlaze, ležel na zádech a paní profesorka McGonagallová a Kingsley se k němu skláněli. Harry vstal, ale sotva se držel na vratkých nohách, cítil se úplně vyždímaný. Kingsley mávnul hůlkou a vedle Harryho se objevilo pohodlné čalouněné křeslo. Mlčky do něj Harryho posadil. Další dvě, menší, dřevěná křesla, přivolala profesorka McGonagallová a oba si sedli proti němu. Chvíli na něj mlčky hleděli, jako by čekali, až bude úplně při vědomí. Pak se ho Kingsley zeptal:

„Už jsi schopný mě vnímat?“

Harry mu pohlédl do očí a kývl.

„Tohle se mi ještě nikdy nestalo, Harry. Uvázl jsem v tvých vzpomínkách tak pevně a tak hluboko, že jsem to spojení nedokázal vlastními silami přerušit. Byl jsem zcela závislý na tom, až ho přerušíš sám. Nechápu to, nevím, co se stalo...“

Ozval se zamyšlený hlas profesora Snapea:

„Mně se to taky stalo, přerušilo se to, až když ztratil vědomí... Nikdy před tím, ani po tom, jsem se s tímto jevem nesetkal...“

Harry tázavě vzhlédl tam, kde vždycky hledal vysvětlení pro věci, kterým nerozuměl – do modrých očí profesora Brumbála.

Ten se usmál a zpoza svých půlměsícovitých brýlí upřel nejen na Harryho, ale i na ostatní, laskavý pohled.

„Myslím, že to jen dokazuje, že mysl a duše jsou jedno a to samé. Už jsem ti to říkal Harry, tvoje duše je neuvěřitelně čistá a hluboká, tak hluboká, že ten, který se do ní pokusí proniknout proti tvé vůli, by se v ní mohl utopit. Všechno co prožíváš, vnímáš mnohem intenzivněji a výrazněji, než my ostatní. Asi si to neuvědomuješ, ale když prožíváš nějaké silné emoce, tak z tebe vyzařuje takové zvláštní vlnění, které zasáhne všechny v tvé blízkosti. Cítil jsem to, ale dlouho jsem to nedokázal pochopit. Došlo mi to všechno tenkrát po návratu z ministerstva. Vnímá jsem tvou bolest a utrpení ze ztráty Siriuse, cítil jsem, jak se ti snaží vyrvat srdce z těla. Pochopil jsem, že to je ta *moc, jakou Pán zla sám nezná*... Je to tvá nejsilnější zbraň i tvá největší slabost, je to velký Dar, ale i prokletí... K tomu, aby ses s těmito schopnostmi naučil pracovat, a využívat je ve svůj prospěch musíš konečně pochopit to, co jsem se ti od té doby snažil vysvětlit. V tomto směru jsi výjimečný a naprosto jedinečný Harry... Všichni, kteří měli tu čest, blíž tě poznat, to vědí, jen ty pořád nejsi ochotný si to připustit.“

Harry se podíval udiveně na ředitelku a Kingsleyho, kteří při těchto slovech souhlasně pokyvovali hlavou. Pak se podíval zpátky na Brumbála.

„Vy si nedovedete představit, jak je těžké něčemu takovému uvěřit...“

Ten se zasmál:

„Tom Radle byl přesvědčený o své výjimečnosti ještě dřív, než se výjimečným opravdu stal.“ „No tak v tomhle si rozhodně podobní nejsme... A když už o něm mluvíme – je tu jeden zásadní rozdíl od mých hodin s profesorem Snapem – necítím tu jízvu, jako by tu vůbec nebyla...“

Profesor Brumbál se šťastně usmál.

„Víš, co to znamená? To už by mohlo konečně zaplašit všechny ty pochybnosti, které jsi měl kvůli tomu, že ti zůstal hadí jazyk. Kdyby tady ještě někde byl, tak by se to teď určitě projevilo.“

Harry pocítil obrovskou úlevu, pak se zase zamyslel:

„Takže si myslíte, že dokud nepochopím a nenaučím se ovládat svoje emoce, nemůžu se naučit nitrobranu?“

Brumbál se zamyslel.

„Nemyslím, že by to nemohlo jít. Připadalo mi, že jsi tentokrát začal opravdu dobře... Kingsley jak to probíhalo na začátku?“

Ten kýval hlavou.

„Opravdu to zpočátku vypadalo dobře, viděl jsem jen tmou, už jsem myslel, že to zvládl, když se začalo objevovat světlo, stále zřetelněji a pak tam byl oheň uprostřed lesa a Harry si šel pro smrt... Chtěl jsem to ukončit dřív, než se to stane, ale už jsem z toho nemohl ven...“

A podíval se omluvně na Harryho.

Ten se smutně usmál a pokrčil rameny. Brumbál se zase zamyslel:

„To vypadalo opravdu nadějně, tma a pak se objevilo světlo... Dobře, co to zkusit obráceně? Znáte východní metodu, Kingsley?“

Tomu se objevilo v očích pochopení.

„Jistě pane profesore, máte pravdu, to by mohlo zabrat...“ otočil se k Harrymu.

„Tuhle metodu propracovali do detailu Japonci, proto se jmenuje východní. V okamžiku, kdy ucítíš, že ti někdo vstoupil do mysli – a to ty poznáš – musíš myslet na slunce. Představ si teplý letní den a ty se díváš přímo do toho oslepujícího světla. Je tak prudké, že se od něj musíš vzdálit, abys neoslepl. Vznášíš se vesmírem pryč od něj. Světlo se zmírňuje, slunce se vzdaluje, až z něj zbude jen malý zářící bod uprostřed černé nicoty. Musíš se na ten bod naprosto soustředit, aby ses v té tmě neztratil, je to jediný orientační bod uprostřed ničeho. Zavři oči a skus si to představit.“

Pak napjatě sledoval Harryho mimiku – zamhouřené oči, jako by ho skutečně oslňovalo prudké světlo, pak se jeho obličej postupně uvolňoval, přešel stádiem napětí, až se úplně uvolnil...

„Harry? Harry, slyšíš mě?“

Musel do něj strčit, aby ho začal vnímat.

„To je ono, to je přesně ono. Jak se cítíš, máš už dost sil na to, abys to vyzkoušel?“

„Ano, myslím, že ano...” odpověděl Harry a nadzvedl se, že si stoupne.

„Jen zůstaň v klidu sedět, bude to tak lepší, aspoň si nenatlučeš, kdyby se to nepovedlo...” Ozval se Snape:

„Na to je lehká pomoc, paní ředitelka pozná, že jste do toho zase spadli. Stačí, když vás prostě odzbrojí Kingsley...”

Ten se podíval na ředitelku, která kývla, že je připravená, pak namířil na Harryho hůlku a znova řekl:

„Legilimens!”

Harry byl v Australské buši a bojoval s Prokletými plameny a pak se podíval přímo do slunce. To světlo ho oslepovalo a tak se začal vzdalovat...maličký jasný bod uprostřed nicoty – nesmím ho ztratit...

„Skvělá práce Harry, to bylo přesně ono. Připadalo mi to naprosto přirozené, až ses mi úplně ztratil, takhle z tebe nikdo nic nedostane.”

Harry s úsměvem otevřel oči a cítil se naprosto uvolněný. Přestala ho bolet hlava, cítil se skvěle. Vstal a tvářil se šťastně.

„Děkuji vám, Kingsley, ani netušíte, jak se mi ulevilo...”

Ten mu podal ruku a díval se mu přímo do očí.

„Harry, chtěl jsem ti to nabídnout už dřív, ale teď po tom výletu do tvých vzpomínek už musím: Bylo by pro mě ctí, kdybys mi tykal Harry.”

Ten se na něj usmál a řekl:

„Děkuji ti za pomoc, Kingsley.”

Ten se taky usmál:

„Se mnou můžeš počítat kdykoli Harry.”

„Ano já vím, nápodobně.”

Pak se ještě rozloučil s ředitelkou a portréty, hodil do krbu hrst letaxu a odešel.

Harry pokračoval:

„Vám taky děkuji...”

Podíval se na profesorku McGonagallovou, na profesora Brumbála i na profesora Snapea.

Ten se tvářil zamyšleně a na jeho díky odpověděl:

„Mrzí mě, že mě ta východní metoda nenapadla už tehdy...”

Harry se na něj usmál.

„Myslím, že jsem stejně ještě nebyl dost zralý, abych to zvládnul...”

Snape se na něj zkoumavě podíval.

„Asi ne, ale zkusit jsem to s vámi mohl...“

Před večeří strávil ještě příjemný čas ve společnosti Ginny, Rona a Hermiony. Vyprávěli mu, jak ještě společně s Lenkou a Deanem skvěle zařídili jejich učebnu vaření a Hermiona, jen tak mimochodem mezi řečí Harrymu sdělila, že včera odpoledne, když učila Hagrida základní kuchyňská kouzla, tak se přidal i Ron a konečně se rozhodl, že se k nim taky přidá. Ginny, pohodlně usazená na koberci v jeho nohách k němu zvedla obličej a culila se. Tak ji dal pusu, ale při tom jí zašeptal:

„Nezapomněl jsem, jistě se najde vhodná příležitost, abych ti to vrátil.“

On jim na oplátku vyprávěl, jak pomocí východní metody zvládl nitrobranu. Podrobně jim to popsal:

„Není to těžké, myslím, že byste to zvládli i vy, kdyby se vám někdo začal hrabat ve vzpomínkách, někdy si to zkuste v duchu představit, abyste tu vzpomínku měli uloženou, pak už stačí při kterékoli vlastní vzpomínce pohlédnout do slunce a naběhne vám to do mysli samo a nikdo na vás nemůže.“

Hermiona se zamyslela:

„Myslíš, že Stampová ovládá nitrozpyt?“

Harry pokrčil rameny.

„To netuším, ale musím být připravený na vše.“

Ron se na něj vážně podíval.

„Co když to zkusí přes nás? Všichni vědí, že jsme ti blízcí. Mohlo by jí napadnout, že to dostane z nás.“

Harry se usmál:

„A proč myslíš, že vám to říkám... Odolávat kletbě Imperius vás naučit nedokážu, lektvar rušící účinky Veritaséra máte všichni a právě jsem vám vysvětlil, jak se bránit nitrozpytu...“ Hermiona navázala:

„A tu hůlku jsi stejně nedal tam, kam jsi nám řekl, že mám pravdu?“

Ron vytřeštil oči a zeptal se:

„Jak jsi na to přišla? Je to pravda Harry?“

Harry si povzdechl:

„Nedokázal jsem to, schoval jsem ji jinam.“

„Jistě, mě to bylo hned jasné, že nedokážeš tu hrobku otevřít... navíc to není zrovna nejbezpečnější místo...“ a když viděla, jak se Ronovi objevuje v obličeji dotčený výraz, tak pokračovala:

„Já tedy rozhodně nechci vědět, kde je ta hůlka schovaná, ty ano?“ obrátila se na Ginny. Ginny zavrtěla hlavou.

„Ani za nic!“

Ron se zamyslel:

„No... mě se vlastně taky ulevilo, že její úkryt nemůžu vyrazit... asi je to tak lepší Harry.“

Kapitola 06 – Zrcadlo duše.

Po večeri odcházeli z Velké síně ve skvělé náladě a po cestě k mramorovému schodišti plánovali, co s načatým večerem. Najednou se Harry zastavil.

„Ticho!“

Všichni ztuhli a uslyšeli to taky – z chodby vedoucí ke Zmijozelské koleji uslyšeli tichý pláč a tlumený hovor a smích. Podívali se na sebe a jako sehraný tým vyrazili vpřed. Jen vešli do chodby, tak to uviděli:

U stropu visela za kotníky, hlavou dolů, čtyři mrňata. Hábity jim visely přes hlavu dolů, ale Harry tušil, kdo to je. Pod nimi stál Goyle se dvěma páťáky ze Zmijozelu a mířili na ně hůlkami. Reakce byla okamžitá – nejprve zablesklo jedno kouzlo a vzápětí následovala tři další, vyslaná v podstatě zároveň. Harry, Ron, Ginny a Hermiona se rozběhli pod děti visící ze stropu.

Vtom okamžiku do chodby vběhl profesor Sturgis Tobolka a ptal se:

„Co se to tady děje?!“

Z druhé strany současně přicházel profesor Křiklan.

„No to by mě také zajímalo...“

Harry a ostatní už stáli pod prváky, tak odpověděl:

„Nejspíš něco jako záchranná akce?“

A pak společně s ostatními mávnutím hůlky odpoutali děti od stropu a zachytili je do náručí. Pak je postavili na zem a přetáhli jim hábity zpátky přes hlavu dolů. Ginny konejšila plačící Sáru Finch – Fletchleyovou a urovnávala jí rozježené vlasy. Harry, Ron a Hermiona pevně drželi kolem ramen Lucase, Roberta a Marka, aby je uklidnili a dodali jim odvahy.

Vtom ze vstupní haly přibíhal Justin.

„Sáro! Co se děje, co tady děláš, říkal jsem ti přece, abys sem nechodila!“

Chytil ji do náruče a prohlížel ji, jestli je v pořádku. Sára s popotahováním vysvětlovala: „Chr... My jsme sem nechtěli... Oni nás donutili...“ A ukázala na dva zmijozelské páťáky, kteří stáli vyděšeně přitisknutí ke zdi chodby, bílí jako stěna za nimi.

Vypadali, jako by je někdo zmrazil a vyděšeně zírali na Goyla, který se válel před nimi na podlaze. Harry uznal, že na něj není nejhezčí pohled. Na zemi ležel, protože ho jeho zrosolovatělé nohy neunesly a příšerně nateklýma rukama se pokoušel odstranit si z obličeje několik obrovských, hrůzu nahánějících netopýrů.

Křiklan se na něj díval se zájmem a pak se zeptal Sturgise:

„Vy jste viděl, co se tady stalo, pane kolego?“

Sturgis se usmál:

„Něco jsem viděl a zbytek jsem si domyslel. Mám dost přesnou představu o tom co se dělo. Myslím, že pár studentů z mé koleje, by zasloužilo poučení o účelnosti některých kouzel.“ Křiklan se zatvářil zamyšleně.

„Dobře, pak tedy zhodnocení této situace nechám na vás. Budete nějak trestat tyto dva výtečníky?“ a ukázal na svoje pátáky.

Sturgis se na ně podíval a odpověděl:

„Ne, ti jsou ve vaší jurisdikci, pane profesore...“

„Tak tedy vy dva – uděluji vám školní trest. Půjdeme do mé učebny, mám tam sud tlustočervů, které potřebuji před příští hodinou trochu přebrat.“

Pak se otočil ke Goylovi a řekl:

„Až s ním skončíte, tak ho za mnou pošlete také, vymyslím pro něj nějakou užitečnou práci...“

Při odchodu se ještě usmál na Ginny:

„To vaše nestvůrné netopýří zaklínadlo se mi vždycky moc líbilo, slečno...“

Sturgis s úsměvem zakroutil hlavou, pak se otočil k nim.

„První jsem viděl odzbrojovací kouzlo. V dané situaci dobře zvolené, rychle a přesně provedené...“

Zvedl ze země Goylovu hůlku, podal ji Harrymu a dodal:

„Za to přiděluji panu Potterovi pět bodů. Pak přišla současně další tři kouzla. Takže třeba to žihadlové – pan Weasley?“

Ron rozpačitě přikývl. Sturgis mávnutím hůlky odstranil Goylovi otoky z rukou a pak se podíval na Rona.

„Myslíte si, že tohle kouzlo zneškodní vašeho protivníka?“ Ron pokrčil rameny.

„Nebo ho snad mělo jen trochu potrápit a způsobit mu bolest?“ Ron rozpačitě mlčel.

Sturgis se zlehka usmál a pokračoval:

„Za nevhodně zvolené zneškodňující kouzlo vám udělím školní trest. Ve středu po večeři, v učebně obrany – pomůžete mi při hodině doučování.“

Ron si bez protestů jen smutně povzdechl.

„A teď to sulcové zaklínadlo – slečna Grangerová, že? Domníváte se, že je to zaklínadlo, které protivníka zneškodní?“

Hermiona se zlehka usmála.

„To asi ne zcela, ale každopádně mu zabránilo, aby utekl z místa činu, že?“

Sturgis se rozesmál.

„No... Když to berete takhle, tak asi svůj účel splnilo i když za příliš účinné ho nepovažují. Takže bez odměny i bez trestu – souhlasíte?“

Hermiona pokrčila rameny a vypadalo to, jako by se tvářila zklamaně, ale její směřující se, zářící oči ji prozradily. Sturgis zatím mávnutím hůlky uvedl Goylovi nohy do původního stavu.

Pak se podíval na Ginny.

„To vaše nestvůrné netopýří zaklínadlo je opravdu úžasné, nicméně spíš, než zneškodnit protivníka ho má asi především ztrestat – že?“

Ginny se zamyslela:

„No... většinou jsem ho používala jako trest, ale Malfoye tenkrát zneškodnilo dost účinně. Myslím, že se strachy počural... Rozhodně nebyl schopen pokračovat v boji...“

Všichni přítomní (kromě Goyla), včetně prvků, se rozesmáli. Sturgis zakroutil hlavou. „Původně jsem vám za něj chtěl udělit také školní trest, ale vzhledem k tomu, že se profesorovi Křiklanovi tak líbilo, tak to asi nechám být. Jen vás prosím, abyste toto zaklínadlo ve škole nepoužívala příliš často, protože na slabší povaze, by mohlo zanechat trvalé následky...“

Ještě se chvilku kochal pohledem na Goyla a pak ho mávnutím hůlky netopýrů v obličeji zbavil. Počkal, až se trochu vzpamatuje a když se posadil a vyčerpaně se opřel zády o stěnu, tak pokračoval:

„A teď tedy zúčtují s vámi, pane Goyle. Dostal jste druhou šanci, ale jestli s ní budete nakládat tímto způsobem“ a ukázal při tom na prváky, „tak si ji nezasloužíte. Dnes vám jen strhnu body a váš ředitel koleje už pro vás chystá školní trest. Ale varuji vás: Ještě jeden podobný průšvih a zařídím vám podmíněčné vyloučení... Pro dnešek to bude mínus pět bodů za každého týraného studenta – takže vám odečítám dvacet bodů. A teď si jděte k profesorovi Křiklanovi pro svůj trest.“

Goyle se vyškral na nohy a chystal se protáhnout kolem Harryho. Ten ho zarazil: „Nechtěl bys hůlku Goyle?“ A ukázal mu hůlku, kterou držel v ruce.

Goyle se zarazil:

„To je moje hůlka...“

Harry se na něj zářivě usmál.

„To byla tvoje hůlka Goyle, teď už patří mě. Rád ti ji půjčím, ale pamatuj si, že tvá hůlka je mým vlastnictvím... Radím ti dobře – nezkoušej ji použít proti mně, nebo mým přátelům, víš, jak by to mohlo dopadnout, že?“

Goyle zalapal po dechu, popadl hůlku a utíkal do bezpečí své koleje.

Sturgis jejich rozhovor sledoval s přimhouřenýma očima, pak se podíval na směřující se mrňata a řekl:

„Vzhledem k tomu, jak jste se z tohoto nepříjemného dobrodružství hezky a rychle vzpamatovali, tak si zasloužíte ty body, které jsem panu Goylovi odečetl. Každý z vás dostane pět bodů – za... no třeba za statečnost.“

Prváci se rozzářili a pak se všichni společně odebrali zpět do vstupní haly ke schodišti. Sturgis se přitočil k Harrymu.

„To s tou hůlkou... myslíš, že by mohl dělat ještě problémy?“

Harry se zasmál:

„Goyle? Určitě. Znáte to přísloví: Býk je nebezpečný zepředu, kůň zezadu a blbec ze všech stran... S Goylem budou problémy vždycky...“

Za nimi jdoucí Ron si stěžoval Hermioně:

„Nakonec jsem to odnesl jen já. Připadá ti to spravedlivé?“

Sturgis se zastavil a otočil. Než ale stačil Ronovi něco říct, ozvala se Hermiona:

„Jestli potřebujete pomoci s tím doučováním, tak přece stačí říct, nemusíte nám kvůli tomu vymýšlet školní tresty, pane profesore...“

Sturgis se zasmál, podíval se na Rona a řekl:

„Dobře, tak ruším váš školní trest. Nicméně bych ocenil, kdybyste mi mohli občas s těmi nešiky přijít pomoci.“

Ron se rozzářil.

„Dobře... Tak já ve středu přijdu...“

Ginny s Justinem a prváky už byli o patro výš. Harry se podíval na Hermionu a pak se otočil ke Sturgisovi:

„Chtěl bych se s vámi ještě domluvit...“

Hermiona pochopila, popadla Rona za ruku a táhla ho napřed.

Harry pokračoval:

„Mohl byste si na mě zítra nebo v úterý udělat tak na hodinku čas?“

Sturgis se na něj podíval se zájmem.

„Že bys konečně přišel na vhodné téma na svou ročníkovou práci?“

Harry jen přikývl.

„No vida, už se nemůžu dočkat. Zítra končím se šestým ročníkem ve čtyři, tak co kdybys přišel hned po hodině?“

Harry se smíchem odpověděl:

„Dobře, ve čtyři u vás.“

Pak musel celý večer odrážet otázky na svou ročníkovou práci.

„Řeknu vám to zítra, až mi to Sturgis schválí. Může mi taky říct, že to není dobrý nápad a já bych si pak připadal jako idiot.“

Šli spát brzy, protože je zítra dopoledne čekala těžká hodina bylinkářství. Věděli, že je čeká sklizeň lusků úponice jedovaté. Když zvenku zahlédli skleník, v kterém se úponice pěstovala, tak jim bylo jasné, že v tom pralese je nečeká nic jednoduchého. Nicméně přežili hodinu v podstatě ve zdraví. Pár drobných zranění jim profesorka Prýtová ochotně ošetřila na místě. Mast na škrábance s protijedem zřejmě byla levnější a přístupnější, než protijed na zranění způsobené životadárnou agáve, protože na ně bez protestů vypotřebovala po hodině celou pikslu. Hodina přeměňování proběhla bez jakýchkoli problémů a po hodině zalezl Harry do ložnice a ještě se připravoval na konzultaci o své ročníkové práci. Ve čtyři hodiny už nervózně přecházel před učebnou obrany a čekal, až Sturgis ukončí hodinu. Nevšímal si pohledů děvčat vycházejících ze dveří a dost nepřítomně odpověděl na vyzývavé pozdravy Romildy a jejích uhihňaných kamarádek. Když učebnu opustil poslední student, tak vešel dovnitř a čekal, až si Sturgis sbalí svoje věci ze stolu.

Pak se Harryho zeptal:

„Půjdeme do kabinetu, nebo budeš potřebovat prostor učebny?“

Harry jen ukázal očima směrem ke kabinetu, jako by se mu nedostávalo slov.

Když za sebou zavřel dveře, tak ho Sturgis vyzval:

„Tak už mně nenapínej Harry a povídej, co jsi vymyslel...“

Když Harry začal, tak bylo poznat, že má svou řeč už předem připravenou.

„Na konci prázdnin jsem náhodou přišel na to, že dokážu něco zvláštního...“

Sturgis se usmál a s trochou laskavé ironie ho přerušil:

„Nepovídej Harry, to bych do tebe opravdu neřekl...“

Harry po něm hodil vyčítavý pohled.

„Není pro mě jednoduché, vysvětlit vám to. Dlouho trvalo, než jsem to dokázal pochopit sám. Tímhle mi v tom moc nepomáháte...“

Sturgis se omluvně usmál.

„Promiň Harry, cítím, jak jsi nervózní, chtěl jsem jen trochu zmírnit to napětí, nechci tě znervózňovat ještě víc.“

Vyndal konvici na čaj, připravil hrníčky a ukázal mu do rohu na dvě pohodlná křesílka u malého stolku.

„Pohodlně se usadíme, dáme si čaj a ty mi v klidu všechno vysvětlíš – ano?“

Harry se napil výborného čaje, pohodlně se opřel v křesle a trochu se uvolnil.

„Když jsme se naučili posílat po Patronech vzkazy, tak jsme se nějakou dobu bavili posíláním žertovných poznámek jeden druhému. Jednou večer, když byl Ron v koupelně, tak jsem chtěl poslat Patrona Ginny, abych jí popřál ještě jednou dobrou noc. Já... Dost intenzivně jsem na ni při tom myslel a najednou se přede mnou objevilo – tohle...“

Zavřel oči a po chvilce soustředění z jeho hůlky vyskočil stříbrný kuguár.

„Nejdřív jsem se lekl, že se mi stalo něco podobného jako Tonksové. Její Patron změnil podobu v době, kdy byla nešťastně zamilovaná do Remuse. Ale to já jsem nechtěl. Říkal jsem si, že přece nejsem nešťastně zamilovaný a Dvanáctérák mám opravdu rád, nechtěl bych o něj přijít... Tak jsem to zkusil znova a můj jelen byl zase zpátky...“

Napil se čaje a pokračoval:

„To mě přinutilo o Patronech trochu přemýšlet. Začal jsem tím, že jsem uvažoval, kde se v nás bere podoba našeho Patrona. V mém případě je to jednoduché. Dvanáctérák je prostě jen odrazem toho, co ve mně zanechal můj táta. Ale máma přece ve mně zanechala stejnou část sama sebe jako on. Tak jsem to zkusil podobně, jako když se mi podařila ta Ginnina kočka.“

Zavřel oči a soustředil se. Po chvilce z jeho hůlky vyskočila stříbrná, zářící, nádherná laň. Zastavila se proti Harrymu, krásně se na něj podívala a pak zmizela. Harry se odmlčel a Sturgis překvapeně konstatoval:

„To je neuvěřitelné... Jestli to dobře chápu, tak dokážeš vytvořit tři naprosto odlišné Patrony? To je opravdu neskutečné...“

Harry se usmál a rozpačitě řekl:

„Vlastně umím už čtyři. Další se mi podařil chvilku před tím, než jsem šel sem...“

Pohlédl k velkému portrétu u dveří. Přesně jak očekával, kromě Lily, Jamese a Siriuse, uviděl i důvěrně známý pohled jasně modrých očí. Zavřel oči a plně se soustředil. Trvalo to docela dlouho, ale nakonec z konce jeho hůlky vyletěl stříbrný Fénix, doletěl až k portrétu a Harryho hlasem řekl:

„Zjistil jsem, že výraznou stopu na mé duši zanechali i další...“

Pak zmizel.

Harry pohlédl na portrét, a když v modrých očích zahlédl slzy dojetí, otočil se zpátky ke Sturgisovi.

„Chvíli mi trvalo, než jsem našel opravdu šťastnou vzpomínku na profesora Brumbála, ale nakonec se mi to podařilo. Myslím, že bych měl postupně zvládnout i velkého psa, vlka, ale i vydra a teriéra. Kdybych v sobě hledal stopy všech lidí, které mám opravdu rád, tak by jich mohlo být i víc.“

Sturgis byl očividně naprosto ohromen.

„To je... Harry... Tohle určitě ještě nikdy, nikdo nedokázal... Uvědomuješ si vůbec, co to bude za senzací? Já tomu pořád ještě nemůžu uvěřit...“

Harry se rozesmál.

„No... já jsem se rozhodl, že jen taková přehlídka Patronů mi prostě nestačí. Jistě, je to zajímavé, ale trochu mi tu chybí praktičnost... Rozhodl jsem se, že chci dokázat víc.“

Na chvíli se odmlčel, napil se zase čaje a pobaveně sledoval naprosto ohromeného Sturgise. Pak pokračoval:

„Slabý Patron od vás dokáže odvrátit útok mozkomora, silnější Patron ho dokáže odehnat a opravdu silný Patron zažene i víc mozkomorů. To jsem si už všechno vyzkoušel... Ale zničit ho dokáže jen dobře koordinovaný útok dvou silných Patronů, kteří ho dokážou najednou sevřít ze dvou stran – že?“

Sturgis jen přikývl.

„Chtěl bych se do konce školního roku naučit ovládat svoje dva nejsilnější Patrony tak, aby dokázali účinně mozkomory likvidovat. Dedalus a jeho skupina zatím, pokud vím, v tomto směru moc úspěchů nemají. Jen je honí z místa na místo, ale jejich stavy se jim redukovat moc nedaří...“

Sturgis se na něj díval s ještě větším údivem.

„Jak bys chtěl prosím tě udržet dva Patrony současně? To přece není možné Harry...“

Ten se jen usmál a řekl:

„Třeba takhle.“

Zavřel oči, soustředil se a z jeho hůlky po chvílce vyskočil jelen, došel na druhou stranu kabinetu, otočil se k nim čelem a čekal. V tom z konce Harryho hůlky vyskočila laň a pomalu kráčela k jelenovi. Na chvíli se zastavila a oba si hleděli do očí. V okamžiku, kdy se dotkli svými nosy, tak se oba rozplynuli. Harry s rozzářenými očima oba sledoval, a když se rozplynuli, tak si povzdechl. Pak s úsměvem pohlédl k portrétu. James objímal Lily kolem ramen, ona ho držela kolem pasu a hlavu měla položenou na jeho rameni.

Pak se podíval na Sturgise, který pořád ohromeně zíral na místo, kde se dva Patroni setkali. Harry se ho zeptal:

„Když s nimi budu trochu trénovat, tak by se mi to mohlo podařit, nemyslíte?“

Sturgis vypadal, že ho vůbec nevnímá.

Z portrétu se ozval Sirius:

„Musíš mu dát trochu času, aby se z toho šoku vzpamatoval Harry.“

Tahle poznámka ho probrala. Otočil se k portrétu a zeptal se:

„Vy už jste to viděli? Pochopili jste to?“

James se rozesmál.

„Nic si z toho nedělej Sturgisi, taky nás to zpočátku šokovalo. Pak jsme se prostě smířili s tím, že jsme zplodili geniální dítě...“

Harry se začervenal.

„Nech toho, tati...”

To rozesmálo Sturgise i profesora Brumbála, který byl stejně v šoku jako on. Sturgis se podíval na Harryho a zeptal se:

„Jestli jsem to dobře pochopil, vybral sis mě jako regenta pro svou ročníkovou práci...”

Harry s úsměvem přikývl.

„Víš, abych pravdu řekl, není mi jasné, jak bych ti mohl jako regent být užitečný Harry. Ještě jsem nedokázal vstřebat to, co jsi mi tu právě předvedl...”

Harry se zasmál:

„Tak to bych věděl. Až nastane čas všechno to sepsat, tak budu naprosto vedle. Dělá mi problémy vysvětlit to všechno ústně a vůbec si nedokážu představit, jak to budu sepisovat.”

Sáhl do vnitřní kapsy hábitu a vytáhl pergamen.

„Už jsem narazil na první problém.”

A začal číst z pergamenu:

„Ročníková práce Harry James Potter;

Předmět: Obrana proti černé magii;

Regent: profesor Sturgis Tobolka;

Téma: ... Jak mám tohle proboha pojmenovat?”

Sturgis se zamyslel.

„Co třeba: Patronovo zaklínadlo – zrcadlo duše.”

Harry se zatvářil pochybovačně.

„Není to příliš poetický název?”

Ozval se profesor Brumbál.

„Ale Harry, to co jsi nám tady před chvílkou předvedl, bylo tak poetické, že mě to rozplakalo... pro první část tvé ročníkové práce je to název naprosto výstižný...”

Sturgis se taky usmál.

„A pro druhou část... co třeba... Nové možnosti pro využití Patronů v praxi. Jak ti to zní?” Harry si povzdechl.

„Dobře, dám si poradit...”

Vzal brk a začal psát:

Patronovo zaklínadlo – zrcadlo duše. Nové možnosti pro využití Patronů v praxi.

Pak se podíval na hodinky:

„Hele, už je skoro čas na večeři. Trochu se nám to protáhlo že?“

Šli spolu rovnou na večeři do Velké síně. Harry nejprve odnesl ředitelce pergamen a nechal Sturgise, aby ji vysvětlil, o čem konkrétně Harryho práce bude. Pak si přisedl k Ginny, Hermioně, Ronovi, Justinovi a Terry. Během večeře na neustálé naléhání ostatních, aby konečně prozradil, o čem jeho ročníková práce bude, odpověděl jen, že o Patronech. „Nedokážu vám to popsat, musel bych vám to ukázat. Je to trochu složitější...“

Po večeři se tomu už nevyhnul a musel jim ve společenské místnosti ukázat, jak vyvolá jelena a laň současně a vysvětlil jim, že dokázal už i Ginnina kuguára a Fénixe profesora Brumbála.

„Chci se naučit i Siriuse a Remuse a taky vás dva...“ a podíval se na Rona a Hermionu. Hermiona se rozesmála.

„Ty musíš mít prostě všechno extra. Vedle tvój ročníkové práce, budou ty ostatní vypadat jako domácí úkoly pro prváčky.“

Harry se na ni usmál.

„Teď je řada na tobě, koukej se přiznat ke své ročníkové práci.“

„No už jsem se dohodla s Křiklanem, ale je to složité. Chci totiž skloubit metody mudlovské medicíny a kouzelnického léčitelství. Budu muset ke spolupráci přizvat i madam Pomfreyovou a od tebe budu taky potřebovat podporu. Začalo to tím, že jsem se podívala ze zvědavosti, jaké byliny to vlastně Neville křížil. Zjistila jsem, že zkřížil i Africký thimus s hojivou dobromyslí a Aldenův bedrník s černou šalvějí. Něco mi to říkalo, pořád jsem viděla nějaké spojení a tak jsem se ponořila do knížek, a když jsem to našla, tak se mi to v hlavě naráz všechno pospojovalo...“

Všichni na ni zírali naprosto nechápavě a tak začala pomalu vysvětlovat:

„No Africký thimus a černá šalvěj jsou součástí vlkodlačího lektvaru. Napadlo mě, že s těmi kříženci, by mohl ten lektvar mít jiné účinky. Jenže si nedovedu představit, jak bych to mohla otestovat. Na žádném vlkodlakovi pokusy dělat nechci. Napadlo mě, že bych to mohla otestovat v laboratorních podmínkách, jako to dělají mudlovští vědci. Ale budu na ty testy potřebovat krev a sliny vlkodlaka... Když se nad tím zamyslíš a budeš brát vlkodlaky jako nemocné... Je to vlastně nakažlivá nemoc, která se přenáší slinami při pokousání. Musí mít nějakého původce, něco jako virus, nebo bakterie. Chci toho původce nemoci, pomocí mudlovské metody najít a vyzkoušet na něm různé kouzelné způsoby léčby. Nevím, jestli se mi podaří Lucase vyléčit už letos, ale nenechám toho, dokud se mi to nepodaří... Od tebe budu potřebovat, abys Lucase a jeho rodiče přesvědčil, aby byli ochotní se mnou spolupracovat. Myslíš, že to půjde?“

Harry se na ni díval s úžasem. Pak se zamyslel a řekl:

„Nevím, promluví si s Lucasem a jeho rodičům napíšu. Na jejich místě, bych neodmítal žádnou naději na vyléčení. Musíš mi pomoci ten dopis napsat. Jak tě znám, tak za pár let už tady nebude jediný vlkodlak. Uvědomuješ si, že můžeš zapříčinit vyhynutí druhu?“

Hermiona zakroutila hlavou.

„Nikdy nevyléčíš všechny. Spousta z nich si už nezachovala zdravý rozum, ani po vyléčení netouží. Chci pomoci takovým, jako je Lucas. Aby se nemusel trápit celý život jako Remus...“

Chvilí bylo ticho. Pak se Harry zeptal Ginny.

„Jak jsi na tom ty?“

Ginny se zatvářila nešťastně.

„Jsem už domluvená s McGonagallovou, že mi bude dělat regenta, když si najdu dobré téma, ale pořád nemůžu na nic přijít... Je to ke vzteku!“

Harry ji objal konejšivě kolem ramen.

„Ještě máš do pátku čas, třeba tě něco napadne...“

A aby to zamluvil tak se zeptal:

„Co ty Rone, zkusíš nějakou ročníkovou práci, nebo se na to vykašleš?“

Ron se zatvářil kysele.

„Nenapadá mě nic, v čem bych vynikal. Nemám žádné mimořádné nadání a budu rád, když zvládnou všechny OVCE tak, abych se mohl ucházet o místo bystrozoři. Tam diplom nepotřebuju, tak se budu asi jen soustředit na zkoušky.“

Hermiona ho s úsměvem pochválila.

„To je taky nejrozumnější, já bych chtěla nejspíš dělat léčítele, tak diplom potřebuji, Harry se zase jednou chce stát učitelem, tak ho potřebuje taky. Vy jako bystrozoři ho stejně potřebovat nebudete, tak se můžete soustředit na to, co je teď pro vás důležité.“

Pak si Harry uvědomil, že si chtěl napsat dnešní úkoly. Zjistil, že ostatní už mají před ním náskok, protože psali už odpoledne, kdy si on hrál s Patrony a tak se do toho hned pustil. Nakonec psal, ještě když ostatní už šli spát. Zůstala s ním jen Ginny, která si chtěla ještě chvíli procvičovat Patrona.

Harry dopisoval úkol z přeměňování, naproti němu v křesle podřimoval Křivonožka s Trixi přitulenou u sebe. Na opěradle křesla seděl Fawkes a taky podřimoval. O dvě křesla dál seděla Ginny, aby ho nerušila a hrála si se svým nádherným zářícím stříbrným kuguárem. Najednou Harry ucítil, že se něco změnilo. Zvedl hlavu a uviděl Fawkese, jak pozorně hledí k Ginny. Otočil se a pochopil, že něco není v pořádku. Místo stříbřitého, zářícího kuguára k němu opatrně a nesměle kráčela živá velká kočka. Její srst byla zbarvena stejným odstínem rezavé barvy, jako měly Ginniny vlasy a koukala na něj jejíma očima.

„Páni... Ginny, jak jsi to dokázala?“

Kočíčí obličej dostal nesmírně lidský a velmi nešťastný a zmatený výraz.

„No nazdar, ty nevíš, jak se ti to povedlo?“

V hnědých očích se objevila téměř panika.

Harry okamžitě zareagoval. Poklekl ke kočce a objal ji.

„To nevadí, Ginny, to zvládneme, nemusíš mít strach, s tím si určitě poradíme. Hrozně moc ti to sluší miláčku.“

Ginny se trochu uvolnila.

„Víš co? Probudíme Hermionu, ta si ví rady se vším – souhlasíš?“

Ginny souhlasně zavrňela.

„Křivonožko, Trixi – poslouvejte. Musíte jít spolu do ložnice a probudit Hermionu. Trixi – řekneš jí: Pojd' prosím hned dolů. Rozumíš?“

Pak jí vzkaz ještě pro jistotu dvakrát zopakoval. Křivonožka a Trixi se vydali hned nahoru po schodech do dívčích ložnic.

Hermiona přiběhla rychle, jen v noční košili a županu. Vytřeštila oči na Harryho sedícího na zemi a objímajícího velkou kočkovitou šelmu. V tu chvíli jí to došlo.

„No nazdar, to je Ginny? Jak se to stalo, Harry?“

„Já nevím Hermiono. Dopisoval jsem úkol a Ginny seděla támhle,“ ukázal na křeslo, „hrála si s Patronem a najednou prostě Patron zmizel a místo něj tu byla tahle nádherná kočka...“ Hermiona nahlédla do křesla, na které Harry ukázal a zvedla Ginnin hábit.

„To byla nejspíš podvědomá přeměna Harry. To je problém, bude mít potíže s přeměnou zpátky. Já sice znám to kouzlo, které zvěromága promění zpět – víš které, to co použili Sirius a Remus na Červíčka, ale nikdy jsem ho nezkoušela a mám strach ho zkoušet na Ginny... Asi bude nejlepší, zavolat sem profesorku McGonagallovou, ta si s ní poradí nejlíp.“

Ginny nesouhlasně zavrčela. Hermiona si k nim přidřepala a podívala se jí přímo do očí. „Poslouvej Ginny, nemám dost zkušeností, abych ti pomohla. Profesorku McGonagallovou máš přece ráda a ona má ráda tebe. Je taky zvěromág, bude vědět, co má dělat, pomůže ti nejlíp ze všech lidí co znám.“

Ginny se uklidnila, Hermiona se rozhlédla a zeptala se Harryho:

„Nepošleme pro ni Fawkese?“

Harry vstal.

„Dobře, napiš vzkaz, já se s ním zatím domluvím. Fawkesi, můžeš sem přenést paní ředitelku?“ Fawkes souhlasně zapípal.

Hermiona zatím na kousek pergamenu napsala vzkaz: *Paní profesorko, přijďte prosím ihned do společenské místnosti Nebelvíru. Je to naléhavé! Hermiona.* Podala pergamen Fawkesovi, ten ho

popadl do zobáku a ohnivým zášlehem zmizel. Ginny začala nervózně pobíhat sem tam, jako šelma v kleci. Harry si k ní zase klekl, objal jí a uklidňoval.

V okamžiku, kdy se opět s ohnivým zášlehem objevil Fawkes, jehož ocasních per se přidržovala, v županu oblečená, profesorka McGonagallová, se Ginny Harrymu vyděšeně vytrhla z náručí a drápy na přední noze mu roztrhla hábit, kalhoty i kůži na stehně. Harry byl na bolest zvyklý, tak jen syknul a znovu Ginny chytil, aby ji zklidnil. Profesorka se rozhlédla a okamžitě přesně zhodnotila situaci.

„Harry jsi zraněný, měl bys jít okamžitě na ošetřovnu. A Ginny – jak se to stalo?“

Hermiona jí odpověděla:

„Myslíme si, že u ní došlo k podvědomé přeměně. Harry, vysvětli paní profesorce, jak k tomu došlo a já zatím dojdou pro dobromysl, abych ti ošetřila ty škrábance...“ a vyběhla po schodech do ložnice.

Když se vrátila zpátky, tak už profesorka uklidňovala Ginny.

„Všechno je v pořádku Ginny. Mohla bych ti vrátit podobu jediným mávnutím hůlky, ale pro tvůj vývoj bude mnohem vhodnější, když to nejdřív zkusíš sama, vlastními silami. Když se to nepodaří, tak ti podobu vrátím já, takže nemusíš mít žádné obavy...“

Ginny měla v očích stále nešťastný výraz. Koukala střídavě na Hermionu a na Harryho. Vtom to Hermioně došlo:

„Harry pojď se mnou stranou, ošetřím ti ty škrábance.“

Ale Harry zakroutil hlavou.

„Až pak, zůstanu tu s Ginny.“

Hermiona se usmála a ukázala na oblečení, které zůstalo v křesle.

„To není dobrý nápad. Myslím, že by se Ginny moc nelíbilo, kdybys jí viděl nahou. Řekla bych, že se stydí.“

Harry se nadechl a v tu chvíli to pochopil. S úsměvem pohlédl Ginny do krásných hnědých očí, které na něj upírala.

„Nebudu se dívat, slibuji.“

A pak se nechal odvést Hermionou na druhou stranu společenské místnosti.

Hermiona ho usadila do křesla zády k profesorce a Ginny, a pak mu řekla, ať si stáhne ty kalhoty. Harry na ni pohlédl s rozpaky, najednou mu to připadalo trochu nepatřičné. Hermiona se rozesmála.

„No prosím tě, netvař se, jako by to mělo být poprvé, co tě uvidím v trenýrkách Harry.“

Harry zakroutil hlavou a řekl:

„Promiň, nějak to vyplynulo ze situace.“

Stáhl kalhoty ke kolenům a odhalil tři poměrně hluboké škrábance. Hermione mu stehno nejprve očistila od krve - „*Tergeo*“ a pak mu do ran nakapala výtažek z dobromysle. Rány se pěkně zatáhly, zůstaly po nich jen jizvy.

„Měl bys asi hned ráno jít za madam Pomfreyovou a užívat alespoň tři dny třemdavu, aby se ti ty jizvy ztratily.“

Harry se usmál:

„To snad nebude potřeba, časem se to ztratí samo...“

Hermiona se na něj podívala překvapeně.

„Jak dlouho chceš Ginny těma jizvami připomínat, že tě poranila? Bude z toho špatná i tak.“

„No dobře, ráno tam zajdu.“

Hermiona se zamyšleně podívala na ty potrhané kalhoty.

„Teď opravím tohle...“

Harry ji zarazil:

„Počkej, to vydrží do zítřka, podívej se radši, jak to pokračuje.“

Hermiona se nadzvedla a podívala se mu přes rameno. Pak se usmála:

„Zvládla to, už se obléká...“

Harry si oddechl a s úlevou si natáhl kalhoty.

„Už můžu?“

Hermiona se zvedla.

„Ano, pojd' ji trochu uklidnit.“

Harry se zvedl a už po cestě jásal:

„Ginny, zvládla jsi to, to je senzace, jsi skvělá...“

Když došel až k ní, tak se mu s pláčem vrhla do náruče. Harry ji konejšivě objal.

„Ale no tak, proč pláčeš miláčku, byla jsi úžasná...“

Ginny mezi vzlyky vyrazela:

„Mrzí mě to Harry, nechtěla jsem tě zranit... Je mi to tak líto...“

Harry se nahlas rozesmál.

„Vždyť to nic nebylo Ginny – pár kočičích škrábanců. Stačilo pár kapek dobromysle a jsou pryč... Ale průšvih teda máš... Roztrhla jsi mi hábit i ty nové kalhoty. Tak ti je zítra přinesu a za trest budeš opravovat – jasné?“

Ginny se na něj usazeně usmála. Tak vyndal z kapsy kapesník a otřel jí oči, pak jí ho podal, aby se vysmrkala.

Když se Ginny trochu uklidnila, tak ji oslovila profesorka McGonagallová:

„Ginny, už jste schopná mě vnímat? Musíme se domluvit, co dál.“

Ginny se posadila do křesla proti ředitelce a soustředila se na ni. Harry si přidřepel vedle ní a držel ji za ruku, aby ji zklidnil, protože cítil, že se pořád chvěje. Hermiona si také sedla a poslouchala.

„Každý zvěromág se musí okamžitě zaregistrovat na ministerstvu, ale tam po vás budou chtít, abyste jim předvedla přeměnu, aby mohli podrobně popsat vaši zvířecí podobu. Proto bude mnohem praktičtější, když to, co se vám dnes přihodilo, zachováme v tajnosti a nejprve se pod mým vedením naučíte svoji přeměnu bezpečně ovládat. Až si budeme jisté, že jste to zvládla, tak vás vezmu na ministerstvo k registraci. Teprve potom, se o vašich schopnostech můžou dozvědět i ostatní. Rozumíte mi?“

Ginny jen kývla, ale Hermiona se zeptala:

„Ronovi bychom to snad říct mohli, paní ředitelko?“

Ta se zamyslela:

„Váš bratr a vaši rodiče by o tom samozřejmě vědět měli, ale nikdo další. Mamince to můžete říct už v pátek... Nebo byste byla radši, kdyby ji na to připravil profesor Brumbál ještě před tím, než se spolu uvidíte?“

Ginny se zamyslela.

„Možná bude lepší, když jí to řekne předem, aby to pro ni nebyl takový šok. Aby byla schopná se soustředit na vaření...“

Konečně se uvolnila a zlehka se usmála. Paní profesorka se na ni také usmála.

„Takže, konečně jste našla to správné téma na ročníkovou práci, že? Řekla bych, že bychom se do toho měly pustit co nejdřív. Na první konzultaci o své ročníkové práci přijďte už ve středu po večeři. Musíte se trochu hlídat, aby se vám nestalo to, co dnes. S Patronem si radši chvíli nehrajte. Proměny budete provádět jen v mé přítomnosti, v bezpečí mé pracovny. Ta vaše kočka je sice velmi krásná, ale také dost velká, takže, kdyby se to vymklo kontrole, mohla by být nebezpečná – rozumíte?“

Ginny přikývla a znova se provinila, podívala na Harryho.

Ten jen s úsměvem zavrtěl hlavou, aby si s tím nedělala starosti.

Pak se profesorka McGonagallová zvedla a řekla:

„Už je moc pozdě, takže se už moc nezdržujte a běžte rychle spát.“

Harry se zvedl a zeptal se jí:

„Nechcete, aby vás Fawkes zase přenesl zpátky, paní profesorko?“

„Ne, děkuji, Harry, radši se projdu a ještě si cestou zkontroluji školu. Vy se pro jistotu ráno zastavte na ošetřovně...“ a prolezla hbitě otvorem v portrétu. Hermiona se také zvedla.

„Jdu spát a vy byste měli jít taky. Musíš z toho být opravdu unavená Ginny...“

Harry se zasmál.

„Běž napřed, jen jí dám pusu a pošlu ji za tebou.“

Když Hermiona zmizela, tak dovedl Ginny pod schody, objal jí a šeptal jí do ucha:

„Jsi úžasná Ginny. Pořád tomu nemůžu uvěřit, že jsi zvěromág jako táta a Sirius. Ta tvoje kočka je moc krásná... Jsi prostě nádherná v každé podobě...“

Pak ji velmi něžně a velmi dlouze políbil. Ginny se na něj usmála, dala mu pusu a s přáním dobré noci se unaveně vydala do schodů. Harry si sbalil svoje věci a uložil si do paměti, že si musí zítra dopsat závěr úkolu z přeměňování. Pohládl Fawkese a poděkoval mu za pomoc. Pak se spolu vydali do ložnice. Když se převlékl do pyžama, tak se ho zeptala maminka:

„Nebolí tě ty škrábance Harry? Byly dost hluboké, měli jste je nejprve vyčistit, než jste je zahojili. Nezapomeň zítra, hned ráno, zajít na ošetřovnu zlato, madam Pomfreyová ti asi dá kromě třemdavy i lektvar proti infekci...“

Harry se na ni překvapeně podíval.

„Tys tam byla? Viděla jsi to?“ Pak se zhrozil: „A táta se Siriusem – snad neviděli Ginny?“ Maminka se pobaveně usmála.

„Ne, ti dva tam nebyli Harry. A i kdyby tam byli... Přesto, že na to momentálně nevypadají, nejsou to už žádní pubertáci. Jsou oba slušně vychovaní a nedívali by se na ni...“

Harry si oddechl.

„Kde se zase potulují?“

Maminka pokrčila rameny.

„Nejspíš někde dovádějí s tím malým rytířem – sirem Cadoganem – a hrají si na dobývání hradu...“

Harry se potichu rozesmál. Pak zvažněl.

„Není ti smutno, když tě nechávají pořád samotnou?“

Maminka se na něj podívala s tak nádherným laskavým úsměvem, že se mu po těle rozlilo hřejivé teplo.

„Ne zlato, táta se u mě zdržuje častěji, než to vypadá. Jsem ráda, že se takhle zabaví. Jsou tu oba šťastní, a proto mají stále skvělou náladu a je s nimi legrace. Já jsem radši s tebou. Vynahrazuji si ta ztracená léta... Mám tě moc ráda chlapečku a jsem šťastná, že tu můžu být s tebou...“

Harry jí poslal vzduchem pusu a popřál:

„Dobrou noc mami, taky tě mám moc rád...“

V dalším okamžiku spal.

Kapitola 07 – Útěk Devila Gaunta.

Ráno vstal Harry o chvíli dřív, a když se Ron probudil, tak mu řekl, že si musí ještě před snídaní něco zařídit, aby na něj nečekal, že se sejdou ve Velké síni.

„Hermiona a Ginny ti můžou zatím prozradit, co se dělo v noci ...“

Ztišil hlas a mrknul na Deana.

„Je to tajné, určené jen pro tvoje uši...“ pokračoval šeptem.

Pak utíkal na ošetřovnu. Madam Pomfreyová chtěla ty jizvy vidět a samozřejmě ji zajímalo, jak se to přihodilo.

„Odpusťte madam, to vám říct nemůžu, byla to jen nehoda. Profesorka McGonagallová byla u toho a požádala nás, abychom to nikomu neříkali. Možná vám to řekne sama, určitě vám to řekne, protože mě za vámi poslala, já vám to ale říct nemůžu...“

„No dobrá...“ Odpověděla mu madam smířlivě.

Pak se zeptala, jak byly ty rány hluboké a jak je ošetřili. Když jí to Harry pověděl, tak se na něj zamračila.

„Měl jste radši přijít za mnou. Ty rány se měly nejdřív vyčistit, než jste je vyhojili. Musím vám dát ještě lektvar proti infekci.“ Přinesla mu pohár s hnusně chutnajícím hořkým lektvarem, který musel před ní celý vypít. Pak mu dala kus třemdavy. Tou si chuť napravil. Vypadalo i chutnalo to jako nějaké podivné sušené ovoce, mírně nakyslé a dost tuhé.

„Musíte to hezky důkladně rozžvýkat... Dám vám ještě dva kousky na zítra a na čtvrtek. Po tom by se vám ty jizvy měli úplně ztratit.“

Když se Harry připojil k ostatním na snídani, tak se k němu přitočila Ginny a s obavami v očích se zeptala:

„Byl jsi na ošetřovně? Máš nějaké problémy s těmi škrábanci?“

Harry ji se smíchem uklidnil:

„Za to může máma. Řekla mi, že jsme měli ty škrábance nejdřív vyčistit, než jsme je vyhojili a musel jsem jí slíbit, že si ráno zajdu na ošetřovnu pro lektvar proti infekci. Chutná odporně – podej mi prosím dýňovou šťávu, ať to spláchnu.“

Ron byl z novinek ještě trochu mimo.

„Nemůžu tomu uvěřit Harry... hele jak je velká ta její kočka?“

Harry mu to ukázal, ale v zápětí změnili téma, protože si k nim přisedli Justin a Terry. Rychle se nasnídali, protože jim už od osmi začínala hodina Obrany proti černé magii. Sturgis si je hned na začátku hodiny přezkoušel, jaké udělali pokroky se svými Patrony.

„Vás už snad zkoušet nemusím...“ a s úsměvem a spikleneckým mrknutím na Ginny přešel až k Justinovi a Terry. Ti své Patrony předvedli s takovou jistotou, že bylo jasné, že dost trénovali. Fyzického Patrona už dokázal vytvořit jen Leslie z Havraspáru. Ostatní se už všichni naučili alespoň štít, nebo mlhu. Pouze tři studenti nevládli Patrona vůbec. Ty si pozval Sturgis na zítřejší doučování.

„S vámi ostatními jsem docela spokojen. Nemusíte si dělat hlavu z toho, že se vám nevede dát svému Patronovi konkrétní podobu. Všichni kouzelníci nedovedou vyčarovat fyzického Patrona. Proti útoku mozkomora vás ochrání i dobře zvládnutý štít. Tím ovšem nechci říct, abyste se nesnažili dál si Patrona procvičovat. Očekávám od vás, že do konce školního roku, alespoň polovina z vás zvládne fyzického Patrona a ta druhá polovina se silným štítem dokáže útoku mozkomora ubránit...“ Na chvíli se odmlčel.

„Dnes se budeme věnovat kouzlům, která se používají na ochranu prostoru. Za domácí úkol jste dostali pojednání o těchto kouzlech, tak doufám, že ta jednodušší zvládnete ještě dnes. Na příští hodině se budeme věnovat Fideliově zaklínadlu, se kterým už jistě většina z vás měla možnost, zvláště v poslední době, setkat. Je to velmi náročné kouzlo a je mi jasné, že ho někteří z vás nedokážou zvládnout. Ale z toho, jak jsem vás už měl možnost poznat, předpokládám, že minimálně polovina třídy by toto těžké, ale velmi užitečné kouzlo zvládnout měla.“

Pak hůlkou přinutil křídu, aby narýsovala na podlaze vedle jeho stolu kruh, asi dva metry v průměru, do kterého po jednom vstupovali a po použití, Harrymu, Ronovi a Hermioně, tak důvěrně známých kouzel jako: „*Salvio Hexia... Protego Totalum... Repello Muggletum... Muffliato...*“ s menším, nebo větším úspěchem mizeli ostatním z očí. Také jen oni tři a Dean zvládli všechna ta kouzla suverénně na první pokus. Sturgis jen s úsměvem konstatoval:

„Na vás je vidět, že jste tato kouzla už účinně používali v praxi – že?“

Na následující hodině lektvarů se Harry, Ginny a Hermiona, díky pátečnímu kroužku vaření, mohli taktně vymluvit ze schůzky „Křiklanova klubu“, který Křiklan naplánoval na tento večer. Pak absolvovali velmi úspěšně i hodinu kouzelných formulí a dostali pochvalu, za to jak hezky zvládli kouzla, která jim na minulých hodinách nešla. Hermiona měla pak ještě do pěti hodin staré runy a tak si Ron, Harry a Ginny sedli do knihovny a snažili se najít další informace o Amazonské Andělské liáně, se kterou se měli utkat při čtvrtetní dvouhodinovce bylinkářství. Po večeri si jen dopsali úkol z bylinkářství a trochu si po náročném dni odpočinuli, protože ve středu měli jen od deseti hodin dvouhodinovku přeměňování a budou mít dost času na zbytek úkolů. Tedy kromě Hermiony, která měla ještě ráno věštění z čísel. Ve středu byl úplněk a tak Harry po večeri, s Fawkesem na rameni, doprovodil Lucase do jeho úplňkového pokojíčku, jak jeho ložnici začala říkat malá Sára. Ostatně ona i Justin s ním šli taky. Pak Harry domluvil s Fawkesem, aby s Lucasem přes noc zůstal a než ho madam Pomfreyová zavřela, ještě společně zavolali Dagbyho.

Ráno byl Lucas odpočínutý a vypadal spokojeně, jak s Justinem konstatovali, když ho sledovali, jak se připojuje ke svým přátelům u snídani. Večer jim také Ron vyprávěl svoje zážitky s doučováním.

„Dostal jsem na starost pět pitomců z šestého ročníku, abych je naučil štítové kouzlo. Byla mezi nimi i Romilda Vaneová a dvě její stejně praštěné kamarádky. Celou dobu si ze mě jen dělaly srandičky a ohromně se bavily tím, že nedokážou odrazit sulcové zaklínadlo.“

Stěžoval si Ron a vrtěl hlavou. Harry se zamyslel.

„Asi tam půjdu příští týden s tebou...“

A když zachytil Ginnin udivený pohled, tak pokračoval:

„Dostal jsem nápad, jak tu káču vytrestat za ten nápoj lásky, co mi tenkrát podstrčila a který vlastně nepřímo zapříčinil Ronovu otravu. Vlastně bych mohl zabít dvě mouchy jednou ranou. Zbavím se jejich neustálé pozornosti a snad je při tom naučím používat štítové kouzlo...“

Ron se zarazil.

„Takže to byla ona, kdo mi tenkrát zkazil narozeniny? Já na to úplně zapomněl... Kdybych si to uvědomil, tak bych jim dal víc zabrat.“

Ve čtvrtek dopoledne pokračovali další, docela náročnou fází ve výrobě veritaséry a po obědě je čekala uspávací Andělská liána. Profesorka Prýtová jim vysvětlila, že je tato rostlina nebezpečná pouze tím, že všechny živé tvory ve své blízkosti uspí tak, že nejsou minimálně půl hodiny k probuzení.

„Rozdělíte se na čtyřčlenné skupiny, každá dostane úsek ke sklizni semen. Je důležité, abyste přistupovali postupně a v okamžiku, kdy ucítíte její účinky, a bude se vám chtít spát, musíte okamžitě ustoupit z oblasti jejího působení. Během pár minut se proberete a budete moct zase pokračovat. Snažte se neusnout, protože, když většina z vás hodinu prospí, tak ty její semena nesklidíme.“

Pustili se do práce. Liána byla nenápadná, měla drobné stříbřité lístky a malé šedivé tobolky se semeny. Kdykoliv se k ní někdo přiblížil, tak drobné lístky začaly ševelit, jako by do nich foukal mírný vánek. A to bylo zrádné, zklidňovalo vás to a během několika minut se vám začaly zavírat oči. První usnul primus John Barrett z Havraspáru. Odcházel od liány, najednou se mu podlomila kolena a v tu chvíli spal jako zabitý. Lenka se ho pokoušela probudit a poplácávala ho po tvářích.

„To už je zbytečné, slečno Láskorádová, jen ho odtáhněte na stranu a nechte ho vyspat...“ Druhý odpadl Justin a jeho parta ho odtáhla z vlivu liány a nechali ho na zemi, vedle Johna. Harry byl u liány už po třetí. Rychle otrhával tobolky a chystal se, že už se stáhne, protože cítil ospalost. Natáhl se pro poslední tobolku, otočil se k Ginny, Ronovi a Hermioně, udělal ještě dva kroky a v tu chvíli spal.

Když se probudil, tak se k němu skláněly Ginny s Hermionou a vedle něj už seděli ospale se tvářící John Barrett a Justin.

„No nazdar, já jsem usnul?“

Nechápavě se díval na Ginny a na Hermionu. Ta se na něj významně usmívala a pak řekla Ginny:

„Odvedeme ho ven, začalo pršet, tak ho déšť snad trochu probere a taky ho možná trošku zchladí...“
A zase se významně uculovala.

Harry to moc nechápal a cítil se pořád dost ospalý. Opřel se o Ginny a cestou ze skleníku ještě vyslechl hodnocení profesorky Prýtové.

„Tentokrát jsem opravdu spokojená. Dopadli jste mnohem líp než Zmijozel v minulé hodině a sklídili jste toho opravdu hodně. Tato liána uspává hlavně hlupáky – ze Zmijozelu mi tu chrápala více než půlka třídy.“

Když uviděla zahanbené pohledy třech probuzených chlapců, tak s úsměvem pokračovala:

„V této skupině to odnesli jako vždy – ten nejchytřejší,“ podívala se na Johna, „nejobětavější,“ pokračovala s pohledem na Justina, „a nejodvážnější...“ dodala s pohledem na Harryho.

„To jsou vlastnosti, které se při styku s Andělskou liánou nevyplácejí. Nemusíte si s tím lámat hlavu, málokdy se stane, že by usnuli jen tři studenti ze třídy, dopadli jste opravdu výtečně.“

Cestou ze skleníku otáčel Harry tvář k obloze a nechal si stékat kapky deště po obličejí. Hermiona měla pravdu, probralo ho to rychle. Čím víc byl vzhůru, tím víc se styděl a moc mu nepomohlo ani to, že se k němu Ginny přitulila a škádlivě se zeptala:

„Copak se ti zdálo Harry? Doufám, že o mně...“

Najednou to Harrymu došlo... Ty Hermioniny významné úsměvy... Zastavil se, popadl Ginny za ruku a odtáhl ji stranou. Cítil, jak rudne a přiškrčeným hlasem se zeptal:

„Já... snad jsem nemluvil ze spaní? Ginny?“ zatvářil se tak vyděšeně, že se Ginny rozesmála. „Ne nemluvil jsi ze spaní, jen jsi tak roztomile vzdychal... Muselo se ti zdát něco opravdu... vzrušujícího...“

Harry se chytil za hlavu.

„Proboha, kdo to ještě slyšel Ginny?“

„Uklidni se, jen já a Hermiona... John s Justinem byli ještě omámení, ti si toho určitě nevšimli... Pojd' už dovnitř, nebo úplně promokneme.“

Harry zavrtěl hlavou.

„Já tam nemůžu, propadnu se hanbou, když se na mě bude Hermiona uculovat...“

Ginny ho popadla za ruku.

„Pojď, Hermiona pospíchala na Staré runy. Prostě si jí pak nebudeš všímat, ono jí to přejde. Musíme se převlíknout, jsme oba úplně mokří. Pršet už přestává – za necelou hodinu začíná trénink, tak už pojd'...“ A táhla ho za sebou.

Než došli na hrad, tak opravdu přestalo pršet. Jen se převlékli a vydali se k famfrpálovému hřišti. Harry chytil Ginny kolem ramen a ona ho objala kolem pasu. Pak se ho znovu zeptala: „Ještě jsi mi neřekl, o čem se ti vlastně zdálo...“

Harry zavrtěl hlavou a pak jí s úsměvem odpověděl:

„Samozřejmě že o tobě, pořád se mi o tobě zdá. Mám tě plnou hlavu nejen, když spím, ale i když jsem vzhůru...“

Ginny se na něj usmála a v očích jí zahořely šibalské plamínky.

„Tak to jsme na tom úplně stejně...“

Harry si ji přitáhl, aby ji políbil, ale to už k nim přibíhali Jimmy Peakes a Ritchie Coote. Tak jí jen zašeptal:

„Až budeme sami, tak mi připomeň, že ti dlužím velkou pusu...“

Zbytek týmu už na ně čekal na hřišti. Harry odnesl krabičku s tréninkovou zlatonkou doprostřed a vypustil ji. Pak se podíval na svůj tým a začal:

„Mark bude chytat zlatonku. Kolikrát mi ji přineseš, tolik čokoládových žabek dostaneš po večeři. Dean si vezme Donnu a Steva, půjdete trénovat k vzdálenějším obručím. My si vypustíme oba potlouky a vaším úkolem bude chránit hráče.“

Podíval se na Jimmyho a Ritchieho.

„Ginny, Demelza a Will – vaším úkolem je dát Ronovi co nejvíc gólů a Ronovým úkolem je vám v tom zabránit. Já se vám budu plést do cesty a budu vám kazit přihrávky... Tak jdeme na to!“

Když mu Mark přinesl zlatonku po páté, tak se podíval na hodinky a odpískal konec tréninku. Poslal Marka, aby uklidil zlatonku do krabičky a pak pochválil celý tým.

„To byl snad nejlepší trénink, co jsem zažil. Byli jste všichni skvělí. Chvilkami jsem koukal i na vás“ a podíval se na Deanovu partu, „střelba na obruče už Donně jde docela dobře, měli byste příště víc trénovat přihrávky v pohybu a Steve se taky docela zlepšil. Udělali jste mi opravdu radost, když nám tahle forma vydrží, tak proti nám nemá žádný tým šanci.“

Všichni ho sledovali rozzářenýma očima a s výtečnou náladou vyrazili na večeři.

Po večeři se Harry a Ginny vydali na kolej velkou oklikou a po cestě mu Ginny, jistě nevědomky, připomněla jeho dluh hned několikrát. Když dorazili na kolej, tak se zase potýkal s rozpaky, kvůli významným úsměvům, kterými ho už zase častovala Hermiona. S trpným pohledem na Ginny odešel do ložnice, aby si přinesl svoje domácí úkoly a také čokoládové žabky pro Marka. Ginny asi Hermioně stihla domluvit, protože po zbytek večera už dala Harrymu pokoj.

V pátek měli dopoledne formule a odpoledne obranu. Profesor Tobolka jim vysvětlil, že Fideliovo zaklínadlo je tak těžké zvládnout hlavně kvůli tomu, že nestačí jen správně odříkat kouzelnou formuli, která se skládá z deseti slov, ale je potřeba zapojit veškerou kouzelnou moc, kterou v sobě máme.

„Musíte skutečně chtít, aby objekt, na který Fideliovo zaklínadlo chcete použít, zmizel ostatním z očí. Všichni nemáte v sobě takovou sílu, aby zastřela před zraky ostatních celý dům, ale většina z vás by měla zvládnout skryt menší objekt – třeba tohle pohodlné křeslo.“

A přivolal velké čalouněné křeslo s pestrým květinovým potahem.

„Takže třeba Harry... Pojď sem, posaď se do toho křesla, odříkej Fideliovo zaklínadlo, hezky nahlas a při tom si z hloubi duše, opravdu silně přej, aby zmizelo z našich očí...”

Harry se posadil, soustředil se a začal odříkávat:

„Utinam iste totum aspectus amittere et...”

Najednou vypadl z koncentrace a překvapeně se podíval na Sturgise.

„Já... nevím... zapomněl jsem jak je to dál...”

Sturgis se na něj podíval s velmi vážným výrazem ve tváři.

„Pamatuji se dobře, že jsem vás minulou hodinu upozornil na to, že budeme dnes procvičovat Fideliovo zaklínadlo?”

Harry se zastyděl, vstal z křesla, postavil se proti Sturgisovi a se sklopenýma očima odpověděl:

„Ano, pane profesore, omlouvám se, podcenil jsem přípravu na hodinu...”

Sturgis pokračoval:

„Pak vám tedy, pane Pottere, ukládám písemný trest, který mi odevzdáte s domácím úkolem příští hodinu. Dvacetkrát opíšete nejen Fideliovo zaklínadlo, ale také zaklínadlo, které ho zruší – prosím poctivě, žádné kopírování, abyste se ho naučil...”

Harry zahanbeně pohlédl do jeho tváře a zarazil ho výraz v jeho očích. Pobavené a veselé ohníčky, které z nich zářily, byly v kontrastu s vážným a přísným výrazem ve tváři. Trochu se mu ulevilo, ale pokorně odpověděl:

„Ano pane profesore...” a šel si sednout.

Profesor Tobolka se otočil k celé třídě:

„Takže abychom se zbytečně nezdržovali – prosím poctivě – kdo z vás opravdu umí formuli Fideliova zaklínadla i rušící kouzlo?”

Hermionina ruka vyletěla do vzduchu jako první, ale Ron ani Ginny se nepřihlásili. Ron vrhl na Harryho utrápený a provinilý pohled. Harry se otočil a zjistil, že se přihlásila Lenka Láskorádová, Justin a Terry a pak už jen čtyři studenti Havraspáru. Sturgis nevěřicně zakroutil hlavou.

„Tak to jste mě opravdu zklamali. Takže – vy co jste se na tuto hodinu připravili, tak si postupně kouzlo vyzkoušíte. Vy ostatní se do příští hodiny Fideliovo zaklínadlo naučíte. Jestli příští hodinu najdu někoho, kdo ho nebude umět, bude ho opisovat stokrát... Je vám to jasné?”

Pak si zavolal Hermionu. Posadila se do křesla a odříkala:

„Utinam iste totum aspectus amittere et porro is non visum.”

Křeslo jako by zprůhlednělo, ale jeho obrysy byly stále dost zřetelné.

„To bylo docela slušné, ale musíš chtít ještě víc, Hermiono, ještě si to procvičuj. Máš na to, abys nechala křeslo zmizet síly dost, jen ji musíš použít...“

Postupně se vystřídali i ostatní. Některým křeslo jen trochu vybledlo, někteří to zvládli asi jako Hermiona. Zmizet ho nedokázal nikdo.

„Takže teď, když víte jak na to, tak si ho můžete procvičovat sami. Já si vás postupně vždy na začátku hodiny pár přezkouším. Teď tedy můžeme přejít k dalšímu tématu.“

Začal jim vysvětlovat různá odhalovací kouzla. Ty, která odhalí osoby, předměty i jedovaté látky.

„Za domácí úkol mi nejen popíšete všechna odhalovací kouzla i předměty, které slouží podobnému účelu, ale také se všechna ta kouzla naučíte. A teď mi prosím věnujte zvýšenou pozornost – V příští dvouhodinovce se první hodinu budeme věnovat Fideliově zaklínadlu a v druhé hodině odhalovacím kouzlům. Očekávám od vás, že se na to všichni připravíte, protože tentokrát budu udělovat za nedbalou přípravu mnohem důraznější tresty.“

A při tom zajel očima směrem k Harrymu.

Ten se zatvářil trochu přehnaně provinile a vyvolal na jeho tváři lehký úsměv.

Když odcházeli z učebny, tak Harry řekl, že se do toho trestu asi pustí hned, ale Ginny ho zarazila.

„To těžko, za půl hodiny začíná kroužek vaření. Po obědě mi McGonagallová řekla, že si mám přijít vyzvednout mamku do ředitelny. Za chvíli přijde letaxovou sítí. Jediný přístupný krb je totiž v ředitelně. Chtěla jsem tě poprosit, jestli bys nešel se mnou...“ a tázavě se na Harryho podívala.

„Tak dobře,“ usmál se na ni Harry, „odložíme si tašky na koleji a půjdeme pro mamku.“

„My na vás počkáme před Komnatou nejvyšší potřeby...“ Dodala Hermiona.

Když Harry a Ginny došli k chrlič, tak Ginny pronesla heslo:

„Muškátový oříšek“ a chrlič je bez váhání pustil dál.

Mamka už na ně čekala. Když vešli dovnitř, tak se hned rozběhla k Ginny, objala ji a řekla: „Pan profesor Brumbál, nám vyprávěl, jak jsi v sobě našla schopnosti zvěromága a paní profesorka tě chválila, jak ti to začíná už hezky jít. Jsme na tebe s tačkou moc pyšní, holčičko...“ a dala jí pusku na čelo.

Pak objala i Harryho a zeptala se:

„Tak jak se vám daří ve škole – neodvykli jste moc za ten rok?“

Harry se zasmál.

„No zatím to šlo docela dobře. Jen poslední dva dny se mi moc nevyvedly...“

Molly zpozorněla.

„Ale copak jsi vyváděl Harry?“

Harry se s povzdechem přiznal:

„Nejdřív jsem se včera nechal uspat Andělskou liánou a dnes jsem vyfasoval trest z obrany, za nedbalou přípravu na hodinu...”

Molly se na něj velmi přísně podívala, nadechla se, dala ruce v bok a spustila:

„No teda Harry...”

Ten ji s úsměvem přerušil:

„Slibuji, že už se polepším, mamko.”

Ginny se rozesmála a Molly se k ní přidala. Pak se zdviženým prstem dodala:

„To bych ti tedy doporučovala mladý muži...” ale při tom už se smála.

Pak s pobaveným úsměvem pohlédla na McGonagallovou a dodala:

„Už půjdeme, abychom zbytečně paní ředitelku nezdržovali.”

A otočila se k odchodu.

V tom se ozval profesor Brumbál:

„Počkej Molly, něco mě právě napadlo...”

Otočil svůj pohled k Harrymu a zeptal se:

„Harry, víš jakého má Molly Patrona?”

Harry se na něj zaraženě podíval, zamyslel se a odpověděl:

„Nevím, nikdy jsem ho neviděl... Tatka má lasičku, ale mamka...”

Molly se ozvala:

„Já mám -“

Ale Brumbál ji přerušil:

„Neříkej mu to Molly, když se bude trochu snažit, tak na to přijde sám. Nemám pravdu, Harry? Skus to...”

Harry se na něj zamyšleně podíval.

„Já nevím, jestli to svedu takhle bez přípravy... Vždycky to chvilku trvá, než najdu tu správnou vzpomínku...”

Brumbál se usmál:

„Naprosto důvěřuji tvým schopnostem, Harry, prostě se chvilku zamysli a skus to.”

Harry si povzdechl, zavřel oči a přehrával si v hlavě šťastné vzpomínky, ve kterých mamka figurovala. Pak se mu vybavila vzpomínka na to, jak si ho Molly odvedla do kuchyně potom, co mu dala pár pohlavků za to, že ji málem srazil při svém bláznivém letu na koštěti. S úsměvem ve tváři se nechal tou vzpomínkou prostoupit a soustředil se při ní především na mamku. Jak ji objal a držel v náručí... Pak vytáhl hůlku a šeptem pronesl:

„Expecto patronum.“

Otevřel oči a uviděl, jak z jeho hůlky vylétla stříbrná, zářící poštolka, obletěla místnost a pak se před ním zastavila třepotajíc křídly, jako by vyhlížela kořist. Potom zmizela. Molly stála s otevřenými ústy a nevěřícně zírala na místo, odkud její Patron právě zmizel. Ozval se Brumbál:

„Tak to je to, o čem jsem vám vyprávěl Molly...“

Pak se otočil s vysvětlením k Harrymu:

„Vyprávěl jsem Molly a Arturovi o tom, jaké jsi v sobě našel schopnosti Harry, ale oni to nedokázali pochopit...“

Molly se podívala s úžasem v očích na Harryho:

„Co to mělo znamenat Harry? Jak jsi to dokázal?“

Harry se na ni usmál a odpověděl:

„To jen znamená, že tě mám opravdu moc rád, mamko, a že jsem dokázal najít dostatečně šťastnou vzpomínku, která nás dva spojuje – myslím, že se příště ještě pokusím o lasičku...“ Molly se objevily slzy v očích a láskyplně Harryho objala. Ginny je ale přerušila:

„Už bychom měli jít, čeká na nás třináct členů našeho kroužku a Hagrid byl včera docela nervózní...“ A tak vyrazili.

Molly jim pochválila, jak hezky kuchyň zařídili a pro začátek s nimi probírala jen kouzla, která budou při vaření používat. Většinou to byla jednoduchá kouzla – jak zapálit oheň v kamnech, jak ho udržovat při správné intenzitě, jak přinutit kuchyňské náčiní, aby dělalo to co má. A tak nože pod vedením jejich hůlek krájely nahrubo nebo najemno, loupaly brambory, čistili mrkev, struhadlo strouhalo, hmoždíř drtil, vařečka míchala a tak podobně. Pak si všechny na přivolaném oškubaném a vykuchaném kuřeti, z kterého si všichni pomocí kouzla „*Geminio*“ udělali kopii, vyzkoušela, jak zvládají mizící a přivolávající kouzla. Vysvětlila jim, na co se mají soustředit při tom, když se snaží podobu kuřete uložit v paměti. „Tohle kuře jsem si vybrala proto, že má dlouhý krk a je pěkně tučné – tady: vidíte ty polštářky tuku na prsíčkách a na břiše? Dobře si prohlédněte i ty nohy – mají světlou barvu - a to znamená, že je kuře mladoučké, rychle vykrmené a má křehké maso. Ty pařáty se před pečením odříznou, nechala jsem je tam jen jako poznávací znamení... Takže teď nechte svoje kuře zmizet a zase ho přivolejte.“

Kromě Hagrida, kterému se nepodařilo ani nechat svoje kuře zmizet, ostatní po několika pokusech zvládli svoje kuře přivolat.

„Nic si z toho nedělej Hagride, je to těžké kouzlo. Než to zvládneš, tak ti může pomáhat Hermiona, ta to umí nejlépe a ty se to časem určitě také naučíš.“

Pak pokračovala:

„Tohle kuře bude první potravina do vašich soukromých zásob, z kterých můžete pro příště vařit...“

Hermiona, když viděla nechápavé výrazy ve tvářích mudlorozených studentů, začala vysvětlovat teorii o nekonečném meziprostoru, v kterém se ocitnou všechny věci zmizelé a tam se udržují ve stejném stavu tak dlouho, než jsou znovu přivolány.

„Skvělé je, že jídlo se tam nekazí. Když necháte zmizet maso, tak tam zůstane čerstvé, dokud si ho zase nepřivoláte. Proto nepotřebujeme elektriku, lednice ani mrazáky. Každou potravinu stačí koupit, nebo takhle dostat, jen jednou. Když potřebujete něco uvařit tak si prostě přivoláte, co máte uloženo, uděláte si kopii, z které varíte a originál necháte zase zmizet pro další použití.“

A tak jejich kroužek skončil obrovským nadšením všech studentů z mudlovských rodin, kterých tam byla více než polovina, protože si díky Hermioně uvědomili, co jim to vlastně skýtá za možnosti.

Po večeři se všichni pustili do domácích úkolů. Nahromadilo se jim toho tolik, že nad úkoly a učením strávili skoro celý víkend a na randění si uškodili jen dvě hodiny v neděli po obědě. Pak už měla zas Ginny domluvenou konzultaci u McGonagallové. Harry byl se Sturgisem domluvený na pondělí odpoledne a přemýšlel o tom, že se s ním pokusí dohodnout změnu termínu, aby měli s Ginny stejný. Věděl, že ve středu po večeři to nepůjde, protože má Sturgis doučování, ale rozhodl se, že to zkusí dohodnout na nedělní odpoledne.

V pondělí zase čekal před učebnou, až Sturgis rozpustí šestáky a hned jak odešli, tak se ho zeptal, jestli by bylo možné přehodit jejich schůzky na neděli. Sturgis se rozesmál.

„Chceš stejný termín jako má Ginny vid?“

Harry upadl do mírných rozpaků.

„No... máme toho oba čím dál tím víc a hrozně těžko si hledáme chvilku... abychom...“ „Mohli být spolu sami?“ Dokončil za něj významně Sturgis.

Harry k němu vzhledl, a když viděl v jeho tváři chápající úsměv, tak se také usmál a přikývl. „Dobře Harry, pro mě to bude v neděli také mnohem klidnější, nenavrhnul jsem ti to jen proto, že jsem ti nechtěl kazit víkend...“ a zavřel za sebou dveře kabinetu. Pak pokračoval: „Profesor Brumbál mi vyprávěl, jak jsi zvládnul Mollyinu poštolku hezky na počkání, ale než se začneme bavit o Patronech, tak si nejdřív uděláme čaj a trochu si popovídáme – ano?“

Harry se nadechl, ale nakonec nic neřekl. Přihlížel mlčky, jak Sturgis připravuje čaj a s trochou obav přemýšlel, jestli s ním nechce probírat jeho neznalost Fideliova zaklínadla. Když se posadili ke stolku v rohu, tak se jeho obavy vyplnily.

„Tak už ses naučil Fideliovo zaklínadlo Harry?“ zeptal se.

Harry cítil, jak rudne a rozpačitě mu odpověděl:

„Ano, trest jsem si napsal už v pátek večer a naučil jsem se ho opravdu důkladně. A v sobotu jsem celé dopoledne věnoval tomu, abych se naučil opravdu všechna odhalující kouzla, pane profesore...“

Sturgis se rozesmál nahlas.

„Harry, neptal jsem se tě proto, abych tě uváděl do rozpaků, a rozhodně ti nechci nic vyčítat. Tak už se přestaň červenat, to se může stát každému, ostatně jestli sis všiml, tak to neuměla většina třídy...Vlastně ode mě bylo nespravedlivé, že jsem dal trest jen tobě...”

Harry se mu podíval do očí a zase v nich uviděl ty pobavené, veselé ohníčky jako na hodině. Sturgis pokračoval:

„Jen jsem zvědavý, jak to zaklínadlo zvládneš, máš v sobě totiž tolik síly, že bys měl dokázat nechat zmizet i celý tento hrad. Proto jsem tě vyvolal, chtěl jsem, abys ostatním ukázal, jak to má vypadat. Takže konečně ukoj moji zvědavost a ukaž mi, jak necháš zmizet tohle křeslo...”

Harry se na něj usmál, pak se soustředil, odříkal zaklínadlo a přál si moc, aby křeslo, v kterém sedí, nikdo neviděl. Potom napjatě vzhlédl ke Sturgisovi.

„Výborně Harry, přesně jak jsem čekal – naprosto dokonalé. Doufám, že to zvládneš stejně dobře i zítra před celou třídou...”

Harry se usmál a zkusil neverbálně zaklínadlo zrušit. Podle Sturgisova širokého úsměvu se mu i to podařilo. Pak už se věnovali jeho Patronům. Předvedl mu postupně Ginny, Fénixe, poštolku, lasičku, ale i velkého psa a vlka.

„Teď pracuji na Ronovi a Hermioně...”

Sturgis nepřestával žasnout nad tím, jak hrozně jednoduše to vypadá.

„Zkoušel jsem to taky, ale nejde mi to. Skus mi trochu víc přiblížit, jak to děláš Harry.”

Harry se zamyslel a pokusil se to nějak zformulovat.

„Je hrozně důležité mít na toho dotyčného opravdu šťastnou vzpomínku. Zkoušel jsem třeba Pošuka, ale nenašel jsem žádnou opravdu šťastnou vzpomínku, ve které by hrál Moody hlavní roli. To je asi nejdůležitější... V té vzpomínce musíte pociťovat štěstí z toho, že je šťastný ten druhý... Musíte se nechat prostoupit jeho štěstím, soustředit se na jeho pocit štěstí, který ve vaší přítomnosti prožíval. Mámu, tátu a profesora Brumbála jsem zvládnul jen díky jejich portrétům a Remuse Lupina vlastně taky. Jen na Siriuse a Weasleyovi mám takovou vzpomínku za živa...”

Sturgis se tvářil hodně zamyšleně.

„Ano to je opravdu hodně složité, ale zároveň to je naprosto logické. Můžeš vytvořit jen Patrony lidí, které máš opravdu rád, protože pouze štěstí někoho takového tě může naplnit tak silným pocitem, že dokážeš Patrona stvořit. Ale protože ho vytváříš z jeho pocitu štěstí, tak je to jeho Patron... Ano, to zní naprosto logicky.”

Chvilku bylo ticho, jak oba tuto formulaci, kterou společně vytvořili, vstřebávali. Pak se Sturgis zeptal:

„Pokročil jsi nějak s koordinací jelena a laně?”

Harry zavrtěl hlavou.

„Neměl jsem na to dost času a prostoru, je to mnohem těžší než jednotlivý Patroni, ty můžu trénovat kdykoli a kdekoli...“

Sturgis se podíval na hodinky.

„Ted' už s tím začínat nebudeme, za chvíli bude čas jít na večeři. Můžeme se jim věnovat celou příští konzultaci a třeba v učebně, abys měl pro ně dost prostoru. Ted' by sis měl nejspíš na pergamen napsat to, co jsme tu spolu dnes zformulovali o tom, jak vytváříš své Patrony – dokud to máš čerstvě v paměti. Osvědčilo se mi dělat si takové poznámky průběžně. Můžeš z nich pak vycházet, až budeš psát ročníkovou práci...“

Harry s ním souhlasil a napsal si to.

Druhý den ráno předvedl Harry celé třídě, jak má vypadat správně provedené Fideliovo zaklínadlo a zatím byl jediný ze třídy, komu se to takhle podařilo. Když si Sturgis přezkoušel asi třetinu třídy, tak se s nimi po krátké přestávce pustil do odhalovacích kouzel. Nejdřív jim předvedl lotroskop, čidla tajemství, slídivé kukátko a ještě další detektory černé magie a udělal radost Hermioně, když ji vyvolal, aby celé třídě předměty popsala a vysvětlila, jak fungují. Pak se zeptal, jestli už při přeměňování probírali zastírací kouzlo. Když mu řekli, že ne, tak se zeptal, jestli ve třídě není někdo, kdo to kouzlo už alespoň částečně ovládá. Přihlásili se Ron, Hermiona, Ginny a Harry. Sturgis se na ně s úsměvem podíval a řekl:

„Tak třeba ty Rone – pojď sem a předved' nám to.“

Ron se postavil vedle stolu, vytáhl hůlku a s obrovským soustředěním se klepl do hlavy. Ne že by zmizel úplně, jak už se to podařilo několikrát Harrymu, ale vidět moc nebyl, splýval s pozadím jako chameleon.

„Výborně Rone, najdi si nějaký kout, ve kterém se ztratíš, a ostatní tě budou hledat pomocí odhalovacích kouzel. Zároveň se vám schovám i já.“

Vytáhl z vnitřní kapsy hábitu neviditelný plášť.

„Toto je běžný neviditelný plášť. Osobu, která je pod ním schovaná lze dobře provedeným a silným odhalovacím kouzlem bohužel spatřit...“

A podíval se při těch slovech s hlubokým povzdechem k Harrymu. Ten pochopil, že to má být vysvětlení toho, jak se nechal na hlídce u dveří do odboru záhad, překvapit Lucieusem Malfoyem.

Hermiona se k Harrymu otočila s otázkou v očích – „Pochopil jsi?“

Tak se na ni usmál a kývnul. Sturgis pokračoval:

„Kromě nás dvou budete hezky postupně, Hermionou počínaje, hledat i ukrytou nádobku s jedem a předmět, na kterém je uvalena kletba – toho se prosím nedotýkejte, jen na něj ukažte. Ted' všichni opusťte učebnu, budete po jednom vcházet z chodby.“

Nejdřív šla Hermiona. Za chvíli vykoukla s úsměvem ze dveří a zavolala Ginny. Té to trvalo trochu déle, než pozvala dovnitř Harryho. Tomu díky vydatnému studiu nedělalo nalezení Rona, Sturgise, jedu ani zakletého medailonu v šuplíku, žádné problémy a tak mohl velmi brzy pozvat dovnitř Lenku a

posadit se na místo. Pak už jen do konce hodiny sledoval ostatní. Uvědomil si, že se už zase dostali do kolotoče úkolů, učení a tréninků, letos ještě zpestřených kroužkem vaření, konzultacemi o ročníkových pracích a občasných důvěrných schůzek. Z tohoto kolotoče je vytrhne jen občas nějaká zvláštní událost. Jako když dnes ráno přinesla Hedvika dopis od Connorových, že nemají nic proti tomu, když bude Lucas s Hermionou spolupracovat a prosili v něm Harryho, aby dohlédl na to, aby ho Hermiona zbytečně netrápila. Tu to trochu pobouřilo.

„To si snad myslí, že jsem nějaká trýznitelka malých dětí?“

Tak jí Harry doporučil, ať se domluví s Lucasem a zajde k nim o vánočních prázdninách na návštěvu, aby se poznali osobně. Pak jí spravila náladu zpráva na nástěnce, že tento víkend bude letošní první návštěva Prasinek.

„To je skvělé, budeme tam moct oslavit moje nedělní narozeniny.“

A tím připomněla Harrymu, že pro ni ještě nemá žádný dárek. Měl už nějaké nápady, ale nakonec se z lenosti jen podíval do katalogu z Krucánků a kaňourů, kde nabízeli zvláštní knihy v prodeji. Měl tam pro ni vyhlédnutou knihu k vánocům, ale řekl si, že do vánoc bude mít dost času, aby vymyslel něco jiného. Kniha byla dost drahá ale k Hermioně se tak hodila, že prostě neodolal. Poslal pro ni Fawkese, protože byla dost velká a Hedvika by ji neunesla. Když ji Fawkes přinesl, tak přišel Ron a trochu zaraženě mu řekl, že nepočítal s tím, že pro ni bude mít tak velký a drahý dárek, že pro ni má jen trochu sladkostí. Harry se zamyslel.

„Měl jsem ještě jeden nápad, ale sám jsem si na to netroufl. Kdybychom to zkusili spolu, tak jí ho můžeme dát dohromady a já si tu knížku pro ni nechám k vánocům.“

A tak se spolu pustili do složitého přeměňovacího kouzla z Brumbálovy knihy a vytvořili pro Hermionu z polínka krásnou vyřezávanou klec pro sovu, kterou dostane od rodičů.

Ron se ještě podíval, co to pro ni vlastně koupil za knihu – prý „aby jí nekoupil to samý...“ *Prastaré recepty léčitelské* – sbírka již dávno zapomenutých léčitelských metod, kouzel a lektvarů. Pak se zamyslel:

„Máš pravdu, to se jí bude určitě líbit. Musím taky něco vymyslet...“

Harry se zasmál.

„Víš co, kdybych náhodou narazil na něco, co by se jí mohlo hodit, tak ti řeknu. Já budu muset taky vymyslet nějaký dárek pro Ginny a kdybys mi poradil...“

Usmáli se na sebe a šli psát úkoly.

Ve středu večer šel s Ronem pomáhat Sturgisovi na doučování a se zvládnutím trochy hysterie, po neúspěších s odražením bolákového zaklínadla, se konečně Romilda i její kamarádky, s obličejem plným vředů, když jim hrozilo, že ještě bolestivě opuchnou z žihadlového kouzla, naučily používat štítové kouzlo. Když je Harry zbavil boláků v obličeji, tak ho stihly tak nepřátelské pohledy, že si s úsměvem uvědomil, že už od nich bude mít konečně pokoj. Když se ho Sturgis s pochybami v hlase zeptal, jestli to nebyla příliš tvrdá výuková metoda, tak mu s úsměvem vysvětlil, kolik toho vlastně

dokázal: Vytrestal je za podstrčení nápoje lásky, zbavil se jejich neustálé, nechtěné pozornosti a ještě je naučil používat *Protego*. Sturgis se zasmál:

„S tebou to jednou studenti nebudou mít jednoduché...“

V sobotu v Prasinkách oslavili u Aberfortha společně s Lenkou, Deanem, Justinem a Terry Hermioniny narozeniny. Dali si pár sklenic ohřátého máslového ležáku a skvěle se bavili. Přišel i Hagrid se Sturgisem a Hestii a taky se k nim připojili. To bylo jejich štěstí, protože jim Filch zavřel bránu těsně před nosem. Kdyby s nimi nebyli profesori, tak mohli mít velký průšvih, kvůli pozdnímu návratu do školy. V neděli ráno nejdřív počkali, až přiletí sova s přáním od jejich rodičů a pak jí dali společně klec, pár sovích mlsků ze svých zásob a Ron přidal svoje sladkosti. Od Ginny dostala měkoučký teplý vlněný šátek na zimu. Vypadala opravdu šťastná, byla tak na měkko, že jí musel Ron celé dopoledne v soukromí uklidňovat a konejšit... Ostatně ani Harry s Ginny se nezdržovali v přeplněné společenské místnosti. A tak jim utíkal den za dnem a už tu byl konec září.

Na jednom z tréninků ke konci září, Harry ukončil trénink v okamžiku, kdy se začalo stmívat. Mark přilétl, že nemá zlatonku, že ji musí ještě chytit, ale Harry ho poslal s ostatními na večeri.

„Musím si také trochu zatrénovat Marku, chytím si jí sám.“

Ginny se zasmála, skočila na koště a řekla:

„Tak schválně - o pusu - kdo dřív...“ a ještě se spolu deset minut honili za zlatonkou.

Harry ji zachytil Ginny těsně před nosem, ale musel poctivě přiznat, že ji porazil jen proto, že má lepší koště. Pak se ale šibalsky usmál:

„Dlužíš mi pusu za to, že jsem tě porazil.“

Když došli do šatny a Harry se posadil na lavičku, tak si mu Ginny sedla obkročmo na klín, že mu jde splatit dluh. Byl to tak vášnivý a vzrušující polibek, jaký Harry ještě nezažil. Pak se k němu přitiskla, a když jí pevně objal a snažil se trochu vzpamatovat z toho zážitku, tak mu Ginny zašeptala do ucha:

„Chtěla bych se s tebou milovat Harry...“

Harry sotva dýchal a snažil se ovládnout emoce, které v něm vyvolala. Pak ji od sebe odtáhl, aby se jí mohl podívat do očí.

„Myslíš si, že jsi na to připravená Ginny?“

Zeptal se a upřeně se na ni díval. V jejích očích uviděl výraz, který dobře znal – planoucí pohled, ani stín pochybností.

Neodolal, přitáhl si ji k sobě a vášnivě ji políbil. Pak jí s úsměvem řekl:

„No, jestli jsi si jistá, pak je ta pravá chvíle na to, abych ti prozradil, o čem jsme si s Billem povídali poslední den prázdnin...“

Ginny se na něj podívala s nelíčeným úžasem:

„Neříkej, že jste se spolu bavili o milování?“

Harry se usmál.

„Ne tak docela... Bill mi daroval knihu...” Sáhl do kapsy, vytáhl hůlku a přivolal knihu v červeném obalu.

„Tuhle knihu. A dal mi k ní jednu radu. Řekl mi: „Pořádně si ji prostuduj, pak ji dej přečíst Ginny a až budete dost zralí na to, číst ji spolu a povídat si o tom, co jste se z ní dozvěděli, tak budete dost zralí i na to, vyzkoušet si to v praxi.“ Já už jsem si ji prostudoval, teď je řada na tobě...”

Ginny si od něj knihu vzala, sklopila k ní oči a podívala se na červenou obálku. Pak se na Harryho usmála a řekla:

„Tak dobře, já si ji přečtu...” a znovu ho políbila...

A zase byli zpátky v tom kolotoči. Dostávali čím dál tím složitější úkoly, učili se nová, stále složitější kouzla a pracovali na stále těžších a složitějších lektvarech. Většina z nich se připravovala několik dní i týdnů a tak měli v dozrávací skříni v učebně lektvarů, rozdělaných najednou třeba i pět. Zacházeli s nejnebezpečnějšími rostlinami a z bylinkářství si odnášeli čím dál, tím víc různých drobných zranění a modřin. Ale i to mělo něco do sebe. Aby neustále neobtěžovali madam Pomfreyovou, naučili se pod Hermioniným vedením kouzly čistit a scelovat rány, odstraňovat modřiny, dokonce i napravovat zlomeniny, když Ronovi rozzlobený ohnivý dračinec přerazil prst na ruce. I na své ročníkové práci Harry dost pokročil. Už se mu podařilo udržet Dvanáctáka a laň déle než pět minut, jen měl stále problémy účinně koordinovat jejich pohyb. Ty dva to totiž pořád táhlo k sobě, ale v okamžiku, kdy se jeden druhého dotkli, tak zmizeli. Harry zjistil, že ovládat dva Patrony jednou hůlkou je hrozně obtížné a snažil se přijít na to, jak je jednoduše udržet od sebe...

Byla už skoro polovina října, když se to stalo... Ve středu, když dojídali jablečný koláč po obědě a přemýšleli o tom, co je čeká za spoustu úkolů ve volném odpoledni, vyskočila na jejich stůl stříbřitá, zářící kočka a hlasem profesorky McGonagallové řekla:

„Sourozenci Weasleyovi a pan Potter okamžitě do ředitelny, heslo *červené fazole*. Slečna Grangerová může přijít také...” a zmizela.

Podívali se na sebe a Harry ucítil, jak se mu ježí vlasy.

„Mám z toho špatný pocit, to není dobré...” řekl jim, když se řítily po schodech nahoru.

Když dorazili do ředitelny, tak se Ginny a Ron rozběhli k mamce a tatkově, ujistit se, že jsou oba v pořádku. Harry a Hermiona zůstali stát u dveří a rozhlédli se.

Kromě profesorky McGonagallové, Sturgise Tobolky a Weasleyových, stáli stranou trochu vystrašeně se tvářící Winky a Krátura. Byl tu i Kingsley Pastorek a vedle něj stáli - Karel Sweet a Alex Popov... Hermiona zaúpěla:

„Ne... To snad ne...”

A Harry udělal dva kroky k Popovovi a s upřeným pohledem do jeho očí se zeptal:

„Devil Gaunt? Neříkejte, že vám utekl... To ne...”

Popov jen s povzdechem přikývl. Ozval se Kingsley:

„Nejen to Harry, už stihnul i napadnout Molly...”

Harry se otočil k mamce a ta začala vyprávět:

„Připravovala jsem zrovna se skřítky všechno, co budeme potřebovat na pátečním kroužku, když zadním vchodem do kuchyně pronikl Prokletý plamen. Rozběhla jsem se do haly k hlavnímu vchodu, ale tam už byl také... Úplně jsem ztuhla, uzavřel mi všechny únikové cesty a z domu jsem se přemístit nemohla... Najednou u mě stáli Winky s Kráturou, každý mě držel za jednu ruku a Krátura se jen zeptal: „Kam budeme utíkat paní?” Řekla jsem, že za Arturem a v tu chvíli jsme byli u něj v kanceláři.”

Artur pokračoval:

„Když se Molly se skřítky objevila, tak u mě byli zrovna Kingsley s panem Popovem, aby mi sdělili, že Devil utekl a má pravděpodobně namířeno do Anglie... Tak jsme popadli všechny bystrozory, co byli k dispozici a přemístili se k Doupěti. Devil už tam nebyl, tak jsme alespoň vyčistili dům...”

Harry hleděl do jeho vážné tváře a zdálo se mu, že po ní přeběhl stín smutku.

„Co se stalo? Kdo to odnesl?” zeptal se tiše.

Začala Molly:

„S námi“ a podívala se na skřítky „byli doma už jen Hermés a náš starý ghúl...”

Artur pokračoval:

„Hermés stačil uletět... Ale ghúla to spálilo na troud...” A podíval se s lítostí na Rona.

Ten si jen smutně povzdechl. Harry věděl, že měl toho hlučného a páchnoucího obyvatele podkroví rád.

„To je mi líto, mrzí mě to...”

Řekl Harry a podíval se nešťastně na Rona i jeho rodiče, pak se zeptal Artura:

„Jak dopadl dům? Jak to poškodilo Doupě?”

Artur zaváhal:

„No... Nezpůsobilo to nic, co by se nedalo opravit... Propálené dveře, ožehnutý nábytek, propálená střecha... Barák stojí a to ostatní časem opravíme, do Vánoc to bude v pořádku...”

Harry dostal nápad.

„Tak se zatím nastěhujte na Grimmauldovo náměstí, Krátura tam uklízí...”

Otočil se ke skřítkovi – „Jak jsi s tím daleko Kráturo?”

Ten vypjal pyšně hrud' a hlásil:

„Dům už je uklizený pane, už zbývá jen podkroví a sklepení, můžeme se hned nastěhovat, jen tam zůstalo to strašidlo ve vstupní hale, to Krátura uklidit neumí, pane.“

Harry se obrátil znova k Weasleyovým:

„S tím si určitě poradíte...“ a když viděl nechápavý výraz v jejich tvářích tak dodal: „Pošukovo bezpečnostní zařízení proti profesorů Snapeovi.“

Ten se ze svého portrétu nahlas zasmál. Molly zaváhala.

„Myslela jsem, že se nastěhujeme zase k Muriel...“

Harry postřehl, jak Artur nenápadně otočil oči v sloup.

„Poskytli jste mně i Kráturovi báječný domov, tak nám dovolu, abychom vám to mohli oplatit a staňte se prosím našimi hosty. Muriel si vás užila na jaře dost...“

Artur se k němu vděčně připojil:

„Harry má pravdu Molly, Muriel už jsme na jaře lezli na nervy, byla ráda, že už se nás konečně zbavila... Harryho dům už přece známe, bude nám tam dobře...“

Molly neodpověděla, ale bylo na ní vidět, že se nechala přesvědčit.

Kapitola 08 – Láska a smrt.

Potom se Harry otočil k Alexi Popovovi:

„Ted' je řada na vás. Řeknete nám, jak se stalo, že vám utekl?“

Popov se zamyslel:

„To je dlouhé vyprávění pane Pottere...“

Do toho vstoupila profesorka McGonagallová:

„Tak se na to posadíme? Ustupte prosím.“

Pak mávnutím hůlky doprostřed volného prostoru přivolala velký kulatý stůl a k němu jedenáct židlí.

Harry si mezitím přidřepł ke skřítkům a oba je objal.

„Děkuji vám za to, že jste zachránili mamku. Jste ti nejstatečnější a nejbáječnější skřítkové pod sluncem.“

Winky a Krátura se roztomile zapýřili a dojatě třepali ušima.

Paní ředitelka se k nim otočila s prosbou:

„Mohli byste vy dva dojít do kuchyně, aby nám sem skřítkové dodali nějaké občerstvení?“ Pak se otočila k ostatním:

„Nemáte hlad?“

Kingsley s úsměvem odpověděl:

„To máme, paní ředitelko, nějak jsme se nestihli naobědvat ...“

Ta se s úsměvem zas otočila ke skřítkům.

„Tak tedy ještě pětkrát oběd – ano?“

Skřítkové jen kývali hlavou. Harry, který u nich ještě dřepěl, dodal:

„A vy se také najezte a odpočiňte si – oba si to zasloužíte...“

Skřítkci jen špitli:

„Ano pane, ano paní...“ a s prásknutím zmizeli.

Harry se usadil ke stolu mezi Ginny, která se stále vystrašeně tulila k mamce a Kingsleyho, vedle kterého seděl Alex Popov. Ten si smutně povzdechł, rozhlédl se po přítomných a začal vyprávět.

„Devil byl po útoku na vás odsouzen na dvanáct let za pokus o několikanásobnou vraždu s použitím nebezpečného a v Austrálii přísně zakázaného kouzla. Byl dopraven do našeho, velmi důkladně střeženého vězení, které se nachází v nitru slavného monolitu – Ayers Rock.“ Když se na stole objevilo občerstvení, tak se na chvíli odmlčel a nechal si od Kingsleyho nalít sklenici dýňové šťávy.

Harry si nalil kávu, aby se udržel v maximální pozornosti a znova upřel oči na Popova. Ten pokračoval:

„Musím vám popsat, jak je naše vězení zabezpečeno, abyste pochopili, jak nás jeho útěk překvapil.“ Na Kingsleyho překvapený pohled dodal vysvětlení: „My nijak netajíme bezpečnostní systém našeho vězení, víme, že je dokonalý a nepřekonatelný a tím, že to všichni vědí, docílujeme jen toho, že máme minimum pokusů o útěk.“

Harry zapochyboval:

„Ale tak dokonalý asi nebude – Devil vám přece utekl...“

Popov se zatvářil rozpačitě.

„No... to je trochu zvláštní případ... Je to jen výjimka, která potvrzuje pravidlo, dokázal něco, s čím jsme nepočítali. Teď už to víme, podruhé se mu to už nepovede... Ani jemu, ani nikomu jinému...“

Harry se mu podíval do očí a zamyšleně řekl:

„Jediný člověk, který dokázal uniknout bez pomoci z našeho skvěle střeženého vězení, byl zvěromág... V co se mění Devil? V hada?“

Popov na něj vytřeštil oči a zůstal na něj zírat s otevřenou pusou. Chvilí to trvalo, než se vzpamatoval. Pak se podíval kolem stolu, jak Harryho dedukce zapůsobila na ostatní. Zjistil, že všichni prostě Harryho názor přijali jako fakt a zvědavě na něj hledí, co na to odpoví. Jen Kingsley na jeho tázavý pohled s úsměvem pokrčil rameny jako by říkal:

„Já vám to povídal...“

Tak se otočil k Harrymu a zeptal se ho:

„Jak jste na to přišel? Nám to trvalo hodinu důkladného vyšetřování, než jsme na to přišli...“ Harry pokrčil rameny.

„Jak jsem říkal – Sirius utekl z Azkabanu, protože byl zvěromág. A jestli je Devil zvěromág, tak v co by se měnil nejpravděpodobněji? Je to jen jednoduchá dedukce...“

Popov jen zakroutil hlavou a pak pokračoval:

„Do naší hory je jen jeden vstup – přes vstupní místnost, přes strážní stanoviště kde se zjišťuje totožnost a zabaví hůlka každému, kdo pokračuje dovnitř. Tedy kromě bezpečnostní služby – to jsou školení bystrozoři, slouží v pěti a nesmí se po areálu pohybovat samostatně. Jen ve dvojicích, nebo trojicích, aby nebyli připraveni vězněm o hůlku. Pak každý, ať už vězni, nebo vězeňská služba, nebo návštěvy musí projít přes místnost Zložroutů a pak odhalovací komnatu.“

Hermiona ho přerušila:

„Co jsou to Zložrouti? To jsem ještě nikdy neslyšela...“

Popov se podíval na Karla, jak se cpe obědem, podíval se smutně na svůj talíř a pak řekl:

„To by vám mohl vysvětlit pan Sweet, má ty správné definice ze školy ještě živě v paměti. Já bych zatím, jestli dovolíte, něco snědl...“

Karel rychle polknul a řekl:

„Jistě, moc rád... Vy tady nemáte Zložrouty?“

A když viděl, jak všichni kroutí hlavou, tak začal vysvětlovat:

„Zložrouti jsou – něco jako duchové se zvláštní schopností. Jsou to duše těžkých zločinců, několikanásobných vrahů a násilníků. Živí se zlem v lidské duši. V každém z nás je trocha zla, i v těch nejhodnějších lidech je někde v hloubi duše ukrytá zlá myšlenka. U dobrých, poctivých lidí jejich vliv způsobí jen lehkou nevolnost, nebo malátnost, ale lidé, kteří mají v sobě hodně zla, upadnou do bezvědomí a musí je odnést.“

Odmlčel se a pokračoval v jídle. Sturgis se zeptal:

„A ta odhalovací komnata?“

Karel v klidu dožvýkal, spolkl a pokračoval ve výkladu:

„V té jsou nainstalovány všechny známé odhalovací předměty. Čidla tajemství, pravdivé zrcadlo, magické oko, hůlkový magnet a další detektory na černou magii, jedy a jiné zakázané látky, které by mohl dovnitř někdo chtít pronést. Bystrozori z bezpečnostní služby musí při průchodu držet svou hůlku pevně oběma rukama, aby jim neuletěla...“ a usmál se jako při veselé vzpomínce.

„Tys tam někdy byl?“ zeptal se Ron.

Karel se usmál a odpověděl:

„Jednou jsem tam byl s tátou na návštěvě u staršího bráchy...“

Ron na něj vyvalil oči:

„Tvůj brácha byl ve vězení? Za co?“

Karel se jen zlehka usmál.

„Nepatřičné užití kouzla před mudlou. Po ukončení školy se ještě s několika kamarády opil a pak použili kouzla před tím mudlovským hostinským. Museli mu upravovat paměť. Táta mu odmítl dát peníze na pokutu a on sám neměl dost, tak si musel odsedět tři měsíce. Byl jen v prvním patře, to je káznice s denním světlem pro mladistvé a lehké delikty – do dvanácti měsíců...“

Pak se odmlčel a pokračoval v jídle. Popovovi chutnalo a tak pokračoval ve vyprávění mezi jednotlivými sousty.

„Do prvního patra je svedeno denní světlo a jak říkal Karel je to jen káznice pro drobné delikty a mladistvé. Také tam má strážní služba obslužní místnosti a v kuchyni pět domácích skřítků. Druhé

patro je pro odsouzené do deseti let. Jsou tam většinou zloději, podvodníci a recidivisty z prvního patra – opakované přestupky zákona proti utajení, nebo nepatřičné užívání kouzel. Ti můžou vycházet přes den z cel a ve společných prostorách mají denní světlo.“ Na chvíli se odmlčel, dojedl oběd a pořádně ho zapil. Pak pokračoval:

„Ve třetím patře jsou násilníci. Z cely je pustí jen za dobré chování, jen pod dozorem bezpečnostní služby, jakmile projeví agresi, tak z cely nevyjdou. Denní světlo mají jen ve společných prostorách. Pod nimi už jsou jen čtyři kobky pro nezvládnutelné a nebezpečné agresory. Ti sluneční světlo nevidí. Každé ráno jim bystrozoři spustí dovnitř stropními padacími dvířky vědro vody, bochník chleba a dvanáctihodinovou hořící pochodeň, pak jim vyčistí kbelík s exkrementy a zase je do dalšího rána zavřou. Teď tam jsou dva...”

Nalil si čaj a pokračoval:

„Když se před třemi dny nevrátil strážný v určeném čase z roznášky jídla ve třetím patře, tak ho šla bezpečnostní služba hledat. Našli ho mrtvého před dveřmi Gauntovy cely. Byl uštknutý jedovatým hadem do krku, takže otrava byla rychlá. Cela byla prázdná, přestože byla otevřena jen špehýrka na podávání potravy. Okamžitě po něm začali pátrat a informovali nás. Došlo nám, že je zvěromág, ale nevěřili jsme, že by se dokázal dostat ven naším bezpečnostním zařízením ani jako had - pravdivé zrcadlo a magické oko by ho odhalily... Pak jsem ale našel vytrženou mřížku od větrací škvíry. Jsou to úzké průduchy vedoucí na povrch kvůli větrání. Zevnitř jsou zajištěny mechanicky mřížkou a z venku byly dosud zajištěny jen kouzlem proti vniknutí, aby se dovnitř nedostala žádná havěť... Teď už jsou zajištěny po obou stranách a ve všech jsou znehybňující pasti...”

Řekl to se smutkem v hlase, jako by se stále nemohl vyrovnat s faktem, že mohlo být jejich dokonalé vězení tak potupně překonáno.

„Strážní i bezpečnostní služba ještě prohledala celé vězení, ale já už jsem začal pátrat venku. Za Devilovou chatrčí jsem našel čerstvě vykopanou jámu, asi tam měl schované peníze... Včera jsem našel potulného prodejce se špatnou pověstí. Aby se vyhnul uvěznění, tak se hned přiznal – prodal Devilovi hůlku a taky přenášedlo naprogramované do Skotska. On by sám nedokázal přenášedlo vytvořit, ale aktivovat už naprogramované přenášedlo dokáže snad i moták... Hned jsem se vrátil na ministerstvo a apeloval jsem na to, abyste byli okamžitě varováni... Poslali mě sem osobně, abych ve spolupráci s vámi Gaunta dopadl a dopravil zpět, kam patří – do volné podzemní kobky... Pana Sweeta mi přibalili, protože má u vás nastoupit půlroční stáž na ministerstvu.”

„Jo... co se týká pana Sweeta,” ozval se Kingsley, „chtěl jsem se domluvit s vámi, paní ředitelko, jestli by bylo možné, aby svou stáž započal tady ve škole – řekněme do Vánoc – aby poznal školu, naše výukové metody a taky... Tihle“ a ukázal na Harryho, Rona a Hermionu „mu prý slíbili, že mu ukážou jednorožce...”

McGonagallová se zvednutým obočím pohlédla na Harryho. Ten jen s trochu provinilým úsměvem pokrčil rameny. Profesorka se zamyslela:

„Nevím, jestli takové rozhodnutí můžu učinit sama. Asi by to měla schválit i školská rada...” Kingsley řekl:

„S nimi jsem už mluvil. Povídali, že proti tomu nebudou nic mít, pokud to vy schválíte, takže rozhodnutí je na vás.“

„No dobře, vezmete si pana Sweeta na starost,“ řekla s pohledem na Harryho, „ukážete mu školu... A výpravu za jednorožci jen s Hagridem, vypadá to, že máme v lese zase divokého vlkodlaka, takže s maximální opatrností prosím. Podrobnosti dořešíme, až se dohodneme, co budeme podnikat za opatření, ohledně toho uprchlého zločince...“ Poslední slova pronesla s takovým znechucením, jako by se jí přičilo vyslovit už jen Devilovo jméno.

Kingsley s povzdechem řekl:

„Nějaké pátrání už proběhlo... Zjistili jsme, jak našel tak rychle Doupě. Včera v noci byl člověk odpovídající Gauntově popisu spatřen ve společnosti Mundunguse Fletchera...“ Pak ještě dodal: „Nemyslím, že to Dung všechno vyžvanil ze zlého úmyslu, byl prý dost opilý...“ Harry se vyděsil:

„Ale to je průšvih – Mundungus zná adresu na Grimmauldovo náměstí – ten dům pro vás nebude bezpečný...“

Kingsley se zamyslel:

„Máš pravdu, Harry, musíme zrušit Fideliovo zaklínadlo a znova ho obnovit s novým Strážcem tajemství – nejspíš asi s tebou že?“

Harry se na něj rozpačitě podíval:

„Já nevím... Jak ho můžeme zrušit?“

„Musíme se tam sejít všichni přeživší Strážci a naráz zaklínadlo zrušit. Pak ho jen obnovíš...“ Harry znejistěl:

„Nevím, jestli to dokážu s celým domem... a jak se tam sejdeme všichni... a kdy?“

Sturgis se usmál:

„Ale dokážeš to Harry, musíš si jen věřit. A sejít bychom se tam měli co nejdřív... dnes po večeři bychom to měli zvládnout – tedy jestli Kingsley dokáže sehnat Mundunguse Fletchera?“ podíval se na Kingsleyho.

Ten jen přikývl.

„Stejně z něj musíme dostat, co všechno Devilovi prozradil. S trochou veritaséra si snad vzpomene...“

Paní ředitelka jejich plány přerušila:

„Nejdřív se musíme dohodnout, jaká bezpečnostní opatření musíme podniknout... Musíme varovat Rosmertu a Aberfortha – nemáte náhodou jeho fotografii?“ podívala se na Popova. Ten přikývl a vytáhl z kapsy Devilovu fotku a udělal z ní kopii, kterou podal paní ředitelce. Harry se ozval také:

„Musíme vymyslet způsob, jak nás budou co nejrychleji varovat, když se objeví. Musíme ho chytit co nejdřív, než stačí zas někomu ublížit...“

Ron sáhl do kapsy, vytáhl falešný galeon Brumbálovy armády, hodil ho s cinknutím na stůl a řekl:

„Co třeba tohle? Stačí, když napíšou **A** nebo **R**, podle toho u koho se objeví...”

Harry se usmál:

„Teda Rone... Z tebe čas od času vypadne vždycky něco naprosto geniálního.“

Ron se jen polichoceně usmál. Pak se ozvala Hermiona:

„Musíme vyrobit protijed na to hadí uštknutí – v jakého hada se to vlastně mění? Víte to?“ zeptala se Popova. Ten se zamračil.

„Ano, z ohledání těla zavražděného strážného víme, že je to velká pakobra australská. Silný neurotoxický jed. Čím blíž mozku je uštknutí, tím rychlejší je smrt...”

„A jak vypadá?“ zeptal se Harry. Odpověděl mu Karel:

„To byl ten had, co na vás poštal v hostinci U Zlatého koně.“

Harry zavzpomínal:

„Tmavý, až černý, se světlejším břichem, asi dva metry dlouhý...”

Popov mu to potvrdil.

„Ano, jen je větší. Podle rozpětí zubů, musí měřit něco přes tři metry...”

Slovo si vzal Kingsley.

„Dobře, tak si to shrneme: Kolik těch mincí tady dáte dohromady?”

Harry se zamyslel a počítal na prstech:

„My čtyři, Lenka, Dean, Justin a Dennis Creevey...”

Ginny dodala:

„Ten má možná i Colinovu, George si taky nechal tu Fredovu na památku...”

Ozval se tatka:

„Od toho si ji půjčím já.“

A Kingsley se přidal:

„Já zase od Angeliny... Takže ty, co seženete tady, si vezmou paní ředitelka, Sturgis, Aberforth, Rosmerta, Harry, jednu pro pana Popova a dvě budu potřebovat pro Hrdonožku a Savageho – ti jsou nejspolehlivější, vyčlením je na tuto akci. Možná bych měl přizvat i Dedaluse, ten dostane tu devátou. Hermiona a Ginny – vy byste si měly vzít na starost výrobu toho protijedu. Profesor Křiklan vám s tím jistě rád pomůže...”

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval:

„Vezmu Dedaluse a seženeme Dunga, vy dva,“ podíval se na Weasleyovi, „sežeňte zbytek rodiny a v šest se sejdem na Grimmauldově náměstí. Prohledáme barák, vyslechneme Mundunguse Fletchera, aby mohli ostatní přijít bezpečně ze školy krbem – dejme tomu v sedm?“ A podíval se na profesorku McGonagallovou. Ta jen přikývla na souhlas.

Kingsley pokračoval:

„Nezapomeňte sebou vzít i Hestii...“ Pak se podíval na portrét profesora Brumbála: „Nezapomněl jsem na nikoho, pane profesore?“

Ten se zamyslel:

„Tu adresu znají ještě Aberforth a Elfias Dóže... Víc vás už bohužel nezbylo...“

Kingsley si smutně povzdechl:

„Ano, ale je tady naše mladá generace – vaše armáda...“ Pak se otočil na Sturgise a ředitelku:

„Aberforthu můžete vzít sebou, měli byste jeho a Rosmertu varovat ještě před večeří, já do Prasinek pošlu Hrdonožku a Savageho ještě večer, jen pro ně budu mít ty mince. A Elfias...“ Přihlásil se Artur:

„Toho přivedu já, vím, kde bydlí...“

„Dobře, tak jsme domluvení, sejdem se všichni v sedm u Harryho, pan Popov počká na ministerstvu u bystrozorů, kdyby se nám Devil někde objevil a pan Sweet zůstává ve škole...“

Hermiona a Ginny daly Harrymu svoje mince a pak se šly dohodnout s Křiklanem na výrobě protijedu. Harry s Ronem oběhli ostatní členy Brumbálovy armády a vypůjčili si jejich mince. Pak došli za Hestií, aby ji informovali o tom co se děje a požádali ji o večerní účast. Rychle se navečeřeli, Karla svěřili Deanovi a pak všichni dost nervózně čekali už od půl sedmé na chodbě před ředitelnou. Před sedmou přišli i Sturgis s Hestií a hned za nimi profesorka McGonagallová s Aberforthem a vzala všechny dovnitř. Ředitelka nejprve strčila do zelených plamenů v krbu hlavu, aby se ujistila, že se můžou bezpečně přepravit. Postupně se všichni vrhli do víru plamenů, roztočili se jako káča a pak vylézali jeden za druhým z krbu v kuchyni na Grimmauldově náměstí 12. Ostatní už tam na ně čekali a postupně se s nimi vítali. Když tam byli všichni, tak se na Kingsleyho pokyn nejdřív posadili a vyslechli si ho. „Mundungus si dobrovolně vypil veritasérum, aby se upamatoval, co všechno Devilovi vyžvanil. Řekl mu naštěstí jen, kde najde Molly a Artura a také to, že je Harry ve škole a že chodí na občasné výlety do Prasinek, takže se dá očekávat, že se u vás v nejbližší době objeví.“ Dodal s pohledem na Aberforthu. „Vaši hospodu mu totiž doporučil...“

Do toho zakňoural Mundungus Fletcher:

„Je mi to fakt líto, nechtěl jsem nikomu z vás ublížit... Řekl mi, že je váš přítel, že jste se seznámili v Austrálii a že vás chce jen navštívit. Nenapadlo mě, že vám chce ublížit... Mrzí mě to, věřte mi...“

Harry zakroutil hlavou.

„Nejen, že jsi zbabělec a zloděj bez svědomí, který dokáže okrást přítele, ale taky jsi hloupý a nespolehlivý ožrala, kterému nemůže už nikdo důvěřovat... Nezlobím se na tebe Dunga, ale už

s tebou nechci mít nikdy nic společného a to doufám chápeš...” Mundungus se zatvářil velmi zahanbeně a zmlknul.

Kingsley se zvedl:

„Nejdřív asi zrušíme a obnovíme Fideliovo zaklínadlo a pak můžeme pokračovat v poradě – tedy jestli nás nový strážce tajemství bude chtít pozvat dál...” A podíval se na Harryho.

Ten se usmál:

„Jistě, kromě Dunga budete v tomto domě všichni, co jste tady, vždy srdečně vítáni.“

Tak přešli do vstupní haly, Harry umlčel zběsilé ječení paní Blackové pomocí *klihando* a společně s Hermionou zatáhli závěsy, aby je nerušila. Sturgis se zajímal, co to bylo za kouzlo, tak mu to Harry vysvětlil.

„Na Protivu to fungovalo taky, tak jsem to zkusil i na ni. Stejně budeme muset vymyslet nějaký způsob jak ten portrét sundat ze zdi, takhle se tady žít nedá...”

Krátura se s obavami zeptal:

„Pán chce paní vyhodit?”

Harry se na něj usmál:

„Ne Kráturo, nechci ji vyhodit. Má větší právo být v tomto domě než já. Jen ji chci přestěhovat někam, kde by ji pořád někdo nerušil a nerozčíloval, aby si konečně užila trochu klidu. To už by si zasloužila – nemyslíš?”

Skřítek se na něj usmál a řekl:

„Krátura pomůže paní přestěhovat, pane.“

To už je přerušil Kingsley.

„Takže všichni známe kouzlo rušící účinky Fideliova zaklínadla?” A rozhlédl se po přítomných. Když viděl, jak všichni přikývli, tak pokračoval: „Tak se všichni připravte a nahlas prosím všichni zároveň se mnou: „*Utinam meum arcanum amittere omnia potentio.*”

Harry opakoval spolu s ostatními a napjatě čekal, co se stane. Ale nic se nestalo.

„Teď už je to na tobě Harry. My půjdeme ven a počkáme na náměstí, až nás pozveš zase dovnitř...” řekl jen Kingsley.

Harry poprosil Sturgise, jestli by s ním nezůstal a neposkytl mu trochu morální podpory. Sturgis se usmál:

„Jistě Harry...”

Počkali, až ostatní odejdou, pak Harry zavřel oči a snažil se uklidnit zběsilý tlukot srdce. Poslouchal, jak ho Sturgis uklidňuje:

„Věř si Harry, vím, že to dokážeš. Uklidni se a soustřeď se na to, aby tenhle barák nikdo kromě tebe neviděl. Teď už jen prostě odříkej to zaklínadlo...”

Harry se uklidnil, naprosto se soustředil a začal:

„Utinam iste totum aspectus amittere et porro is non visum.”

Pak otevřel oči a podíval se na něj. Sturgis se usmál:

„Teď už se jen půjdeme podívat ven k ostatním, jestli se to povedlo...” a vyšli spolu na náměstí.

Kingsley se na něj usmál a řekl:

„Dobrá práce Harry, prozradíš nám, kde bydlíš, abychom mohli jít na návštěvu?”

Když viděl, jak se rozhlíží po Mundungusovi, tak dodal:

„Dung už zmizel...”

Harry se usmál:

„Dobře, všichni jste zváni – Bydlím na adrese Grimmauldovo náměstí 12, Londýn.”

Ron se usmál:

„Hele už ho zase vidím...”

I paní profesorka McGonagallová se lehce usmála a pochválila ho:

„Výborně Harry...” a všichni se přesunuli zase dovnitř. Molly s Winky a Kráturou udělala pro všechny čaj a vyčarovala několik talířů svých výborných anýzových sušenek.

Harry předal Kingsleymu mince pro Dedaluse, Popova a bystrozory a domluvili si postup, jak budou reagovat, až se Devil Gaunt v Prasinkách objeví. Harry řekl, že dá k dispozici svůj neviditelný plášť, protože už se naučil dost silné zastírací kouzlo, které na Sturgisovu výzvu všem předvedl. Bylo opravdu dokonalé a žádné odhalovací kouzlo nikoho z přítomných ho nedokázalo odhalit. Profesorka McGonagallová podotkla, že takhle dokonale to snad uměl jen profesor Brumbál a Harry se zasmál:

„A kdo myslíte, že mě to naučil?”

Hermiona se na něj podívala trochu káravě.

„Možná by sis už měl připustit, že to nebude jen tím, že máš skvělé učitele, protože ty my máme taky. A nedokážeme ani Fideliovo zaklínadlo, ani zastírací kouzlo tak dobře jako ty.” Harry se na ni kysele usmál a zeptal se:

„Jak jste daleko s tím protijedem?”

Odpověděla mu Ginny:

„Profesor Křiklan dnes dá dohromady všechny ingredience, recept už jsme našli, zítra ho uděláme. Příprava trvá asi dvě hodiny, tak to zvládneme dopoledne během lektvarů.”

Ozval se Bill:

„Nemůžeme taky nějak pomoci?“

Mamka se na něj podívala vyčítavě.

„To v žádném případě Bille, čekáte miminko, tak zůstanete oba hezky stranou a v bezpečí.“ **„Cože!!!“**

Ozvalo se hned z několika hrdel a Ginny dodala:

„A nám se nic neřekne...“

Mamka je uklidnila:

„Dozvěděli jsme se to před pár dny, chtěla jsem vám to říct v pátek...“

Na Billa a Fleur se sesypali gratulanti. Profesorka McGonagallová jim také pogratalovala a pak poradou ukončila:

„Jsme dohodnutí, teď už nám nezbývá než čekat, až se ten darebák objeví. Jde se domů.“ Harry ještě kladl Kráturovi na srdce, ať se hezky stará o hosty a pak také nastoupil do krbu.

Dean se mezitím ujal Karla a společně se skřítky ho ubytoval u nich v ložnici. Sedli si všichni na chvíli ve společenské místnosti, aby se dohodli, co všechno by mu měli za ty dva měsíce ukázat. Dohodli se, že zatím bude chodit na vyučování s nimi a při tom se domluví s profesory, kdy se bude moct podívat i na nižší ročníky, aby mohl porovnat, jak se liší výukové metody v Bradavicích a v Austrálii. Děvčata se s ním dohodla, že jim zítra pomůže s přípravou protijedu, aby ho udělaly správně. Řekl jim, že vyšší zkoušky z lektvarů nedělal, ale že protijedy na hadí uštknutí probírají už ve třetím ročníku, aby se je naučili připravovat všichni. Po náročném dni šli spát brzy s vědomím, že je zítra čeká den ještě náročnější, protože musí napsat všechny úkoly, které dnes nestihli.

Ráno se nasnídali rychle a ještě před lektvary si rychle dopisovali úkol na odpolední bylinkářství. Harry spal s mincí sevřenou v dlani a ráno si ji dal do kapsy u kalhot, aby ucítil, že mu rozpálením přináší zprávu. Stejně se ale nemohl zbavit nervozity a každou chvíli ji kontroloval. Při lektvarech se nedokázal soustředit a nebyť Rona, který s ním dnes pracoval, protože holky s Křiklanem a Karlem dělali protijed, tak málem zkazil poslední fázi výroby mnoholicného lektvaru. V závěru hodiny si ve dvojicích na hodinu vyměnili podobu, aby si vyzkoušeli účinky mnoholicného lektvaru na vlastní kůži. Ron vypil zlatavý lektvar s Harryho vlasem a Ronův lektvar měl barvu jako silná čokoláda. Hermiona si vyměnila zase identitu s Ginny a pak se hodinu bavili tím, že si ze sebe vzájemně utahovali a vyjmenovávali si rysy, které jim nejvíce na tom druhém vadí. Rozhodli se, že na oběd půjdou, až se jim vrátí vlastní podoba a tak si sedli ve společenské místnosti.

Harry pohlédl na Hermionu a zeptal se jí:

„Ginny, to vypadám opravdu takhle hrozně, když se mračím?“ A ukázal na Rona s jeho tváří. Ron se ozval:

„Nevím, proč se divíš, že se mračím, když si nás z té akce úplně vynechal...“

Harry se zatvářil velmi vážně a opět strčil ruku do kapsy, aby zkontroloval minci.

„Já jsem vás nevyšachoval, Rone, jestli sis nevšiml, tak tu akci naplánovali Kingsley s tatškou, moc jsem jim do toho mluvit nemohl... Zatím jste se na tom všichni podíleli víc než já. Ty jsi vymyslel způsob komunikace a holky zas udělaly protijed. Já s nimi jdu stejně jen jako figurka k odlákání pozornosti...“

Ron se zamračil ještě víc.

„Mohl jsi jim říct, že do toho bez nás nepůjdeš...“

„A nejspíš by nechali doma i mě...“

Na to už Ron nenašel odpověď, tak to přestal řešit.

Odpoledne při bylinkářství přesazovali sazeničky zubatých pelargónií, a protože by na drobné rostlinky neměli v rukavicích dost citu, tak se všichni nechali pokousat a po hodině si navzájem zase hojili rány. Karel byl tou hodinou naprosto fascinován, protože sám bylinkářství nikdy nedělal – u nich nepatřilo k povinným předmětům. Profesorka Prýtová byla jeho nadšením polichocena a hned ho pozvala na zítřek, na hodinu prvků a druháků. Odpolední trénink chtěl Harry nejprve odvolat, ale Ron a Ginny ho přemluvili, ať to nedělá, že se alespoň trochu odreaguje.

„Jsi dost nervózní Harry, máš zase nějaké zlé tušení?“ zeptala se ho napjatě Ginny.

Harry se zamyslel, jak by jim to co nejlépe vysvětlil.

„Mám divný pocit, ale není to jako tehdy, není to pocit, že nám hrozí nebezpečí. Mám strach, že se něco pokazí, že ten plán nevyjde. Je to k zbláznění, probírám to pořád dokola a snažím se přijít na to, co jsme nedomysleli, a nemůžu na nic přijít. Neboj se Ginny, vezmu si plášť odolnosti, aby se mi nic nestalo...“

Na tréninku se velení ujala Ginny s Ronem. Poslali Marka a Harryho chytat zlatonku a hráli proti Deanovi, Donně a Stevovi. Ginny, Demelza a Will hráli na obruče, které bránil Ron a Deanova parta na prázdné obruče. Odrážeci dostali za úkol bránit všechny hráče na hřišti a Harry si všiml, že ti dva už pomalu dosahují dokonalosti dvojčat Weasleyových. Na trénink za nimi po hodině starých run přišla i Hermiona s Karlem, který s ní byl na vyučování. Ronovi se moc nelíbilo, že šel Karel s Hermionou na hodinu a byl dost nervózní, než přišli, pak ale začal chytat opět skvěle a tak nakonec hlavně jeho zásluhou vyhrála Deanova parta 90 ku 70. Po večeři zasedli k domácím úkolům a Harry se tak špatně soustředil, že je zvládl jen díky pomoci Ginny a Hermiony.

V pátek dopoledne šel Karel s prváky na bylinkářství a s nimi se domluvil až na odpolední obranu. Formule proběhly hladce, protože Nedetekovatelné rozšiřovací kouzlo už díky Hermioně všichni ovládali a na obraně nechal Sturgis Harryho na pokoji. Ostatně sám vypadal dost nervózní a Harry si všiml, jak několikrát kontroloval svou minci. Do večere si ještě napsali nějaké domácí úkoly, protože kroužek vaření přeložili na příští týden a před tím, než odešli na večeri, tak si Harry zabalil do své tašky pár věcí. Na večeri se k nim připojil i Hagrid a z toho co zbylo, zabalil balíček.

„Máme v lese vlkodlaka. Je to chudák, mladej, vyděšený mudla. Neví co se s ním děje... Pobíhal po lese skoro nahej a živil se listím a kořínkami. Snažím se získat si jeho důvěru, abych ho přesvědčil, že se může léčit, dal jsem mu nějaký voblečení a nosím mu jídlo. Myslím, že už mi začíná trochu věřit, aspoň teda už neutíká hned, jak mě uvidí...“

Hermiona se zamyslela:

„Bylo by skvělé, kdyby se mi podařilo od něj získat vzorek krve a slin, abych měla porovnání léčeného a neléčeného vlkodlaka, ale fakt mě nenapadá, jak to zařídit...“

Hagrid se na ni s úsměvem podíval a řekl:

„Jestli se mi podaří se s ním skamarádit, tak by to možná nějak šlo, bylo by skvělý, kdybys vymyslela ten lék, právě kvůli takovým chudákům, jako je Lucas a tendle mudla...“

Právě, když se zvedali od večeře, tak Harry rychle sáhl do kapsy a vytáhl minci.

„Aberforth... Pojdte do vstupní haly, tam máme sraz.“

Hagrid i Karel se k nim připojili. Za chvíli se k nim přidal i Sturgis, který byl také na večeři, čekali jen na ředitelku a pana Weasleyho, který měl přijít krbem.

Když je Harry viděl scházet po mramorovém schodišti i s paní Weasleyovou, tak si z tašky vytáhl plášť odolnosti, zamaskovaný cestovním pláštěm z vlny tibetských horských antilop a oblékl si ho. Přendal si hůlku do jeho kapsy, aby ji měl po ruce. Pak se otočil na profesorku McGonagallovou a Weasleyovi. Molly se na něj usmála.

„Neboj, žádná změna plánu, půjdu s vámi do Prasinek a počkám na vás U tří košťat...“

V tom se na ni vrhla Ginny:

„Mami, vezmi mě sebou prosím!“

Ozvali se najednou jak profesorka McGonagallová, tak taťka:

„V žádném případě... zůstaneš tady na hradě... Ať tě ani nenapadne, že utečeš Ginny – rozumíš?“

Ginny se podívala smutně na Harryho, jestli ji nepodpoří, ale ten řekl:

„Budeš tady potřeba Ginny, přišel jsem na něco, co by se na našem plánu mohlo pokazit...“ Vytáhl z tašky Pobertův pláněk a podal ho Ronovi.

„Musíte sledovat, jestli se nepokusí vniknout do školy, zatímco my ho budeme hledat u Aberfortha. Plánek ho pozná, i kdyby se proměnil v hada, Červíčka taky poznal, když se vydával za Prašivku. Jakmile se objeví na školních pozemcích, tak nás musíte varovat. Paní ředitelko, mohli byste jim prosím vrátit ty mince, aby nás mohli varovat v případě, kdyby se tu objevil?“

Profesorka a Sturgis podali svoje mince Ronovi a Hermioně, Harry mezitím vyndal z tašky neviditelný plášť a podal ho taťkovi. Prázdnou tašku pak podal taky Ronovi. Pak se Harry, Weasleyovi, Sturgis, Hagrid a profesorka McGonagallová vydali k bráně vedoucí do Prasinek. Hagrid řekl, že se k nim přidá a počká s Molly u Rosmerty, aby byl po ruce, kdyby potřebovali posily.

Ještě než došli k bráně, tak si Artur oblékl plášť a Harry předvedl opět dokonalé zastírací kouzlo. Cestou se od nich U tří košťat odpojila Molly s Hagridem a k Prasečí hlavě pokračovali už jen profesorka McGonagallová se Sturgisem a s nimi neviditelní Artur a Harry. Když vcházeli do hostince, tak Sturgis otevřel paní profesorce dveře, chvíli počkal, aby se za ní mohli protáhnout ti dva

neviditelní a pak vešel taky. Na paní profesorku už mával Kingsley, který s ní měl jako dohodnutou schůzku. Ona na něj zamávala, jako že ho vidí, ale došla nejprve k Aberforthovi a řekla mu upjatě:

„Zítra mají studenti volný víkend s návštěvou Prasinek, ocenila bych, kdybyste jim nenaléval ohnivou whisky, aby se zas do školy nevraceli v podroušeném stavu jako minule. Víím, že už jsou někteří plnoletí, nicméně jsou to ještě pořád studenti mé školy a já si nepřeji, abyste jim naléval tvrdý alkohol...“

Aberforth se zatvářil kysele a ani neodpověděl.

Během jejich rozhovoru sešel ze schodů vedoucích ke dvěma hostinským pokojům Devil Gaunt a šel se posadit ke stolu v rohu u okna. Vedle, u stolu u stěny, seděli Hrdonožka a Savage a s hlavami u sebe předstírali, že uzavírají nějaký podivný obchod. U stolu mezi Devilem a dvěma seděli Dedalus a Sturgis a polohlasně se domlouvali na dodávce jednoho Mozkomora na vyučovací hodinu. Profesorka s Kingsleym projednávali nějaké organizační věci kolem školy, u stolu přímo u výčepního pultu. Harry stál u nich a věděl, že Popov bude u bystrozorů a Artur jistí s Aberforthem schodiště k pokojům. Pak položil ruku na Kingsleyho rameno a ten řekl nahlas, jako by pokračoval v rozhovoru:

„Dobře, tak tedy začneme...“

Harry se postavil doprostřed hospody, před výčepní pult, vytáhl hůlku a zrušil zastírací kouzlo. Pak řekl:

„Nehledáš náhodou mě Devile?“

Ten vyskočil a okamžitě sáhl pro hůlku. Ale v okamžiku, kdy ji sevřel v ruce, tak se ozvalo:

„*Expelliarmus*“ a „*Accio hůlka*“.

Devilova hůlka zamířila vzduchem přímo do Harryho ruky. To už mu stáli po boku Kingsley s paní profesorkou. Vedle Devila se objevil Popov, uchopil ho za napřaženou ruku, která ještě před okamžikem svírala hůlku, a řekl:

„Už je čas vrátit se domů Devile...“

Devilův obličej vypovídal o emocích, které s ním cloumaly. Nejprve překvapení, pak vztek, úlek, zděšení a nakonec zoufalství. A v tom okamžiku se to stalo...

Popov najednou nesvíral ve své velké ruce paži Devila Gaunta, ale tělo velkého tmavého hada. Ten v zápětí zabořil zuby do bystrozorova ramene a prudkým mrsknutím se vyprostil z jeho sevření. S hbitostí, obvyklou u hadů se rychlým vlněním blížil přímo k Harrymu. Ze všech stran se na něj sesypala kouzla, ale byl tak rychlý, že ho jen minula, nebo neškodně sklouzla po jeho šupinách. Harry byl klidný a nepociťoval žádný strach. Namířil před hadovu hlavu a vyslovil:

„*Petrificus Totalus!*“.

Ale jeho kouzlo dopadlo neškodně na podlahu. Ne proto, že by špatně mířil, ale proto, že had náhle změnil směr. Harry se podíval, kam si to zamířil a v tu chvíli se mu zastavilo srdce – po schodech z Aberforthova bytu právě seběhla – Ginny.

Had mířil přímo k ní, ale ona o něm nevěděla... Harry jednal instinktivně a neuvěřitelně rychle.

„*Sectumsempra*“ vykřikl a zamířil přesně.

Had už byl téměř u Ginny, když mu kouzlo čistě oddělilo hlavu od těla. Vzápětí jeho bezhlavé tělo dostihlo i mrazící Kingsleyho kouzlo a bezhlavý had se přestal hýbat...

Harry zíral vyděšeně na to tělo a neslyšel jak Ginny vyděšeně špitla:

„Přinesla jsem ti protijed... Zapomněl sis vzít ten protijed...“ A vytáhla z kapsy lahvičku.

Byl v šoku. Řekl jen:

„Nechtěl jsem ho zabít... To jsem nechtěl...“ Otočil se a odešel ven.

Kapitola 09 – Zapovězený les.

Ginny zůstala stát jako zkamenělá. Došlo jí, co se právě stalo a vyděšeně zírala na mrtvé hadí tělo u svých nohou. Přišel k ní Dedalus a vzal jí z ruky lahvičku s protijedem, aby ji odnesl Popovovi. Ten už mezitím vytáhl další ze svého hábitu a vypil ji. Pak zarazil Dedala, který chtěl tu od Ginny schovat.

„Počkejte prosím, pane kolego, radši si vezmu i tuhle. Napumpoval do mě poměrně dost jedu, jedna dávka by nemusela stačit...“

Artur přešel ke své dceři a rozzlobeně se na ni obořil:

„Ginny, jak jsi jen mohla? Uvědomuješ si vůbec, co jsi provedla? Já bych tě...“

Ginny se rozklepala a s pláčem se mu vrhla do náruče.

„Moc mě to mrzí tati... Je mi to tak líto... Já... Jen jsem měla hrozný strach...“

Tatka ji objal a podíval se nešťastně na profesorku McGonagallovou. Ta jen zavrtěla hlavou a řekla:

„To vyřešíme později...“

Popov se mezitím vzpamatoval a poprosil Hrdonožku a Savageho:

„Pánové, mohli byste mi prosím to tělo zabalit? Musím ho vzít sebou jako důkaz...“ Hrdonožka mávnutím hůlky přivolal bílý plátěný pytel a pak do něj společně přenesli hadí tělo i hlavu, aby se ho nemuseli dotknout. Zavázaný pytel pak podal Popovovi. Pak se podívali na svého ministra. Kingsley kývnul a řekl:

„Myslím, že už to tady můžete zabalit, už vás nebudeme potřebovat.“

Ti dva tedy kývli na Aberfortha, zvedli ruku na pozdrav ostatním, vyšli z hospody a podle hlasitého „puk“ se hned přemístili.

Kingsley se podíval na Popova a řekl:

„My se teď musíme dohodnout...“

„Přerušila ho ale paní Weasleyová, která vtrhla do hospody s Hagridem v patách.

„Co se stalo? Viděli jsme Harryho, mysleli jsme, že jde pro nás, ale pak jsem si všimla, že vypadá, jako by byl v šoku... Najednou se u něj objevil Fawkes a přenesl ho. Teď jsme viděli, že odcházejí Hrdonožka a Savage... Ginny! Co tady proboha děláš! Arture, co se stalo?!“ Když jí to manžel vysvětlil, tak si rukou přikryla ústa a vyděšeně zašeptala:

„To se nemělo stát... Ginny, jak si mohla...“

Hagrid byl taky v šoku.

„On ho zabil... to je špatný... Co s ním teď bude?“ zeptal se Kingsleyho.

Kingsley se tedy znovu otočil k Popovovi:

„Vaše závěry pane Popove?“

Ten se postavil proti té skupince a přelétl je očima. Stáli tu před ním jako jeden muž. Dedalus, Sturgis, Kingsley, profesorka McGonagallová, Artur, stále objímající Ginny, Molly, Aberforth a za nimi se do své výšky tyčil Hagrid. Všichni ho napjatě sledovali. Popov se usmál a řekl:

„Vím, že není vhodná situace pro smích, ale právě mi něco došlo...“ A pak začal vysvětlovat: „Víte, můj zjev a má postava u většiny lidí způsobuje přehnaný respekt. Proto mě velmi udivilo, když jsem se poprvé setkal s touto rodinou v Austrálii, že jediný, kdo projevil nějaký respekt, byl náš pan Sweet. Oni mě všichni přijali neuvěřitelně s klidem.“

Pak s pohledem na Hagrida pokračoval:

„Teď když jsem poznal vašeho velkého přítele, tak jsem to pochopil... A co se týká pana Pottera... Je mi jasné, že s touto slečnou, to nebude mít v životě jednoduché...“

Řekl s pohledem na uplakanou Ginny. Artur se usmál a řekl:

„Pokud už konečně nedostane rozum, tak určitě...“

Popov pokračoval:

„Bylo to zcela jasné zabití v sebeobraně a pro Devila to asi bylo to lepší řešení. Zřejmě si to sám uvědomil, když se rozhodl k tomu sebevražednému útoku proti přesile. Po té vraždě strážného by ho ve vězení čekal velmi krutý osud... Řekněte to panu Potterovi, aby se snáz vyrovnal s tím, že ho zabil...“

Pak vytáhl z vnitřní kapsy hábitu malou sošku klokana a s pohledem na Kingsleyho dodal:

„Já se asi přenesu hned domů, abych ten případ konečně uzavřel, jestli dovolíte, pane ministře...“

Kingsley mu podal s úsměvem ruku a rozloučil se s ním za všechny přítomné:

„Rádi jsme vás poznali, pane Popove a doufám, že se spolupráce mezi našimi zeměmi, po této vzájemné zkušenosti, ještě prohloubí. Vás osobně u nás vždy rádi přivítáme a doufám, že se příště setkáme při trochu příjemnější příležitosti.“

Popov vyšel z hospody, poklepáním hůlky aktivoval sošku – přenášedlo a za chvíli jim v oparu namodralého světla zmizel z očí.

Pak se Kingsley podíval na ředitelku:

„My bychom se asi měli vrátit na hrad a podívat se, kam se zašil Harry, nemůžeme ho nechat, aby se s tím potýkal sám, bude to pro něj teď dost těžké, než se s tím vyrovná...“

Dedalus zůstal ještě na skleničku u Aberfortha a ostatní se vydali zpátky na hrad. Když došli do vstupní síně, tak Molly řekla ředitelce:

„Asi dovedu Ginny na kolej a podívám se, jestli není Harry v ložnici, promluví si s ním a přivedu ho za vámi do ředitelny...“

Profesorka McGonagallová přikývla a na Ginninu adresu dodala:

„My se zatím s profesorem Tobolkou poradíme co s vámi slečno Weasleyová, nemůžete očekávat, že vám to projde bez trestu...“

Ginny se na ně podívala tak nešťastně, že to Molly nevydržela, objala ji kolem ramen a odváděla ji na kolej.

Cestou se Ginny znovu rozplakala:

„Tak mě to mrzí mami... Tohle mi neodpustí... určitě se, se mnou rozejde... já jsem tak hloupá...“

Molly ji k sobě přitiskla a snažila se ji trochu uklidnit:

„Myslím, že tě má příliš rád na to, aby se s tebou rozešel Ginny, ale určitě se na tebe bude zlobit. Budeš se muset hodně snažit, abys ho přesvědčila, že ses dostatečně poučila z toho, co jsi provedla a že už konečně dostaneš rozum. Harry je velmi trpělivý a tolerantní, ale tohle mu věčně dělat nemůžeš, to by došla trpělivost každému. Chováš se tak, jako kdybys nedůvěřovala jeho schopnostem, jako bys nevěřila, že je schopný se sám o sebe postarat a to muži těžko snáší, berou to, jako bys je podceňovala. Naším údělem je život ve věčném strachu... Bojíme se o děti, o manžela a přitom se musíme naučit plně důvěřovat jejich schopnostem, věřit tomu, že dokážou ochránit sebe i nás...“

Když prolezli otvorem ve společenské místnosti, tak jim běželi naproti Ron s Hermionou: „Co se stalo, mami? Byl jsem zrovna v ložnici, když Fawkes přinesl Harryho. Řekl mi jen, že tam přišla Ginny, Devil na ni zaútočil a on ho zabil... Pak mě poslal pryč, že se o tom nechce bavit, že chce být sám... Je to pravda?“

Molly s nimi došla ke stolku, u kterého seděli s Karlem a Deanem.

„Ano je to pravda. On jen prostě zabil velkého jedovatého hada, který zaútočil na Ginny, teprve pak si asi uvědomil, že to nebyl jen had, že to byl člověk. Bude pro něj velmi těžké se s tím vyrovnat, nenuťte ho o tom mluvit, dokud nebude sám chtít. Nejlepší mu pomůžete tak, když jeho myšlenky odvedete k učení, snažte se mu pomoci, aby myslel na domácí úkoly, na školu a prostě jen počkejte, až se s tím srovná... Musím ho odvést do ředitelny, čekají tam na něj... Pokusíme se mu trochu pomoci, aby se s tím vyrovnal co nejrychleji...“

Hermiona ustrašeně špitla:

„Nebude mít problémy za to, že ho zabil?“

Molly se na ni smutně usmála:

„Ne, všichni se shodli na tom, že to bylo oprávněné zabití v sebeobraně, nikdo mu to vyčítat nebude...“ A s povzdechem se vydala za ním do ložnice. Přišla potichu až k jeho posteli.

Ležel tam, zády k ní, a když se posadila na okraj postele, tak jen tiše řekl:

„Nechci se o tom bavit, chci být sám...”

Molly se usmála a klidně řekla:

„Já tě mám ale dovést do ředitelny Harry, čekají tam na tebe...”

Harry sebou trhnul, nečekal, že je to mamka. Tak si nenápadně otřel oči a pak se sklesle posadil vedle ní na postel. Jeho oči dopadly na portrét rodičů. Všichni včetně Siriuse se tvářili ustaraně a to mu v jeho sklíčenosti moc nepomohlo.

„Takže budu mít ještě ke všemu i průšvih?”

Molly se na něj usmála:

„Ne Harry, ty nemáš průšvih, ten má Ginny... Moc mě mrzí, co ti provedla a chci, abys věděl, že ti nikdo nebude zazlívát, když zrušíš po tom všem vaše zasnoubení...”

Harry zvedl sklopenou hlavu a překvapeně se na ni podíval:

„Proč bych měl rušit zasnoubení? To mě ani nenapadlo... Zlobím se na ni, moc se zlobím, ale tolik zase ne... Ale o tom teď nedokážu přemýšlet...” A zase hlavu utrápeně sklopil.

Molly mu položila ruku na jeho, bezvládně položenou vedle sebe a řekla:

„Vím, jak se cítíš Harry, taky mi chvíli trvalo, než jsem se vyrovnala s tím, že jsem vlastní rukou sprovodila ze světa Bellatrix, vím, jak je ti teď těžko...”

Harry řekl:

„Ale to je něco jiného... Bellatrix byla bestie, mučila Nevillovi rodiče, zabila Siriuse, Dobbyho a další lidi, chtěla zabít Ginny...”

Molly se usmála:

„Je to stejné Harry. Devil byl ničema – zabil strážného, zaútočil na nás bezdůvodně, a kdyby nebylo Fawkesa, tak nevím, jestli bys jeho útok přežil. Kdyby nebylo Winky s Kráturou, tak bych já jeho útok nepřežila určitě a teď chtěl zabít Ginny... Je to jen boj srdce s rozumem Harry, tvůj rozum nakonec překoná tu bolest, kterou teď cítíš ve svém srdci... Věř mi, vím, o čem mluvím...” pak se zvedla a řekla:

„Pojď, musíme jít, čekají na tebe...”

Než spolu, už mlčky, došli do ředitelny, tak se Harry trochu sebral. Kingsley mu vyřídil vzkaz od Popova a pak dodal:

„Máš neuvěřitelně rychlé reakce Harry, bude z tebe skvělý bystrozor. Vím, že ti bude chvíli trvat, než se s tím vyrovnáš, ale jako bystrozor bys stejně jednou musel pochopit, že někdy to prostě jinak nejde... I já už jsem musel v sebeobraně zabít... Je to těžké se s tím smířit, ale jak říkám: někdy to prostě jinak nejde. On chtěl radši zemřít, než prožít zbytek života v podzemní kobce... Někdy je smrt lepší, než krutý osud...”

Harry se neudržel a po jeho slovech vzhledl k portrétu profesora Brumbála. Jeho hřejivý, chápavý pohled a laskavý úsměv mu pomohly víc, než všechna slova, která byla vyřčena.

Pak promluvil Sturgis:

„Kdyby sis chtěl promluvit Harry, tak víš, kde mě najdeš, můžeš přijít kdykoliv... A co se týče Ginny... Zítřka se s paní ředitelkou poradíme, jak ji potrestáme...“

Harry se na něj podíval se strachem.

„Ale nevyhloučíte ji že?“

Odpověděla mu paní ředitelka:

„To si nemyslím... Řekla bych, že si moc dobře uvědomuje, co svou neposlušností způsobila, ale beztestně jí to projít nemůže...“

„Jistě,“ souhlasil taťka, „rozhodně ji nešetřete, třeba ji konečně tenhle průšvih přivede k rozumu... Už by bylo načase...“

Pak se Kingsley a Weasleyovi rozloučili a odešli krbem domů. Sturgis se nabídl, že Harryho doprovodí na kolej. Než odešli, tak se ještě ozval ze svého portrétu profesor Brumbál:

„Slíbil jsem ti, že tu pro tebe budu vždy, když mě budeš potřebovat... Víš, že máš ke mně vždy cestu otevřenou vid?“

Harry přeskočil pohledem na paní profesorku a odpověděl na její tázavý pohled i na otázku: „Ano vím... a děkuji...“

Cestou na kolej Harry nemluvil, ale poslouchal Sturgise.

„Vím, že ti teď bude chvíli těžko Harry a nechci tě nutit o tom mluvit, ale časem pochopíš, že si o tom, co cítíš, potřebuješ promluvit... Byl jsem v podobné situaci, zabil jsem dva Smrtijedy, protože jsem se domníval, že mi pomsta dokáže otupit bolest ze ztráty milovaného člověka... Nepomohlo to, bylo to pak ještě mnohem horší... Tehdy mi moc pomohlo, že jsem si mohl promluvit s Lily a Jamesem... Díky nim jsem se s tím dokázal vyrovnat...“

Pak se usmál a pokračoval:

„A taky díky tobě Harry. Bylo ti asi šest měsíců a byl jsi moc veselý mimino. Seděl jsi mi na klíně, tahal si mě za uši, za vlasy a ohromně ses tím bavil... Jako by mi tehdy roztálo zledovatělé srdce... Rád bych ti to teď oplatil...“

Harry se na něj překvapeně podíval a řekl:

„To mi nikdy neřekli...“

Sturgis se na něj usmál.

„Jistě, že ti to neřekli... Ale to, že jsme byli přátelé, už jsi snad poznal...“

Mezitím už došli k baculaté dámě a Harry řekl:

„Díky, jsem rád, že to vím... Dobrou noc...“ Pak se otočil k portrétu, řekl: „*Enervate*“ a prolezl dovnitř.

Hermiona s Ronem na něj čekali. Harry neměl chuť se s nimi bavit, bál se, aby to s ním nechtěli probírat, ale oni mu zastoupili cestu. Ron začal:

„Odpust', že jsme neuhlídali Ginny, nečekal jsem, že neposlechne, když jí to, že má zůstat tady, nařídila jak ředitelka, tak taťka...“

Hermiona se přidala:

„Odvedla jsem ji do ložnice, pořád brečí a není k uklidnění... Moc ji to mrzí Harry a bojí se, že jí to nedokážeš odpustit...“

Harry se na ně vážně podíval a odpověděl:

„Zlobím se na ni, ale teď to řešit nebudu. Potřebuji trochu času... Třeba se konečně vzpamatuje a dostane rozum... Jsem unavený a jdu spát – dobrou noc...“ a odešel do ložnice.

Převlékl se do pyžama a zalezl do postele. Byl unavený, ale bál se, že nedokáže usnout. Otočil se tak, aby viděl na portrét a jeho milovaní tam stáli všichni tři a dívali se na něj s láskou a hrdostí.

„Jsme na tebe pyšní synku,“ řekl táta.

„Netrap se tím, Harry, z toho, co jsme slyšeli, tak jsi neměl jinou možnost...“ Řekl Sirius. Harry oponoval:

„Vždycky existuje jiná možnost, jednal jsem zbrkle a bez rozmyslu, nemuselo to tak dopadnout, kdybych dokázal myslet...“

Sirius se usmál:

„Ne Harry, jednal jsi instinktivně a správně...“

Harry se na něj trochu zamračil.

„Nechte toho!“ okřikla je máma.

„Měl by ses teď pokusit usnout zlato. Nechceš vyprávět pohádku na dobrou noc, aby se ti líp usínalo?“

Harry se na ni usmál a řekl:

„To by bylo prima, nějakou o zlobivé princezně náhodou neznáš?“

Maminka se rozesmála:

„Jistě že znám Harry, třeba O princezně a pasáčkovi vepřů – ta je o výchově neposlušné a zlobivé princezny...“

„Tak prosím, ještě chvilku počkejte...“ ozval se od dveří Ron.

„Jo, my ji chceme taky slyšet...“ Připojil se k němu Dean.

A Karel se zasmál:

„Já ji znám, schválně, jestli ji budete vyprávět stejně jako moje babička...”

A tak Lily s úsměvem počkala, až si všichni zalezou do postelí a začala vyprávět:

„Byl jednou jeden král a ten měl jedinou dceru. Královna zemřela, když byla princeznička ještě malá a tak zůstal na její výchovu sám. Velmi svou dceru miloval a tak se stalo, že ji hrozně rozmazlil...” Harry poslouchal pohádku a nakonec s úsměvem na tváři usnul.

Druhý den už na snídani Harry poznal, že se něco z toho, co se stalo, dostalo mezi studenty. Ze všech stran vnímal někde zvědavé a někde i ustrašené pohledy. Bylo mu to nepříjemné, a aby se vyhnul otázkám, posbíral si ze stolu pár obložených chlebů a odnesl si snídani ven. Sedl si na břeh jezera a vzpomínal na to, jak tady seděl a oddával se smutku po Siriově smrti. Brzy mu začala být zima, ale do hradu se mu nechtělo, tak se vydal k Hagridovi na čaj. Seděl u něj celé dopoledne a poslouchal jeho vyprávění o vlkodlakovi, o kentaurech, Drápoti a o tom jak jeho milované akromantule poranily kobylku jednorožce.

„Jsem domluvený s Ronem a Hermionou, že mi přijdou odpoledne pomoci ji odchytit, abych ji mohl ošetřit, a při tom vezmeme do lesa na exkurzi toho australského kluka. Pudeš s námi Harry?”

Harry se v jeho přítomnosti uvolnil a tak souhlasil. Všechno bude lepší, než sedět na hradě a pořád před očima vidět to bezhlavé hadí tělo.

Při obědě s obavami pozoroval, jak si k jejich stolu přisedli kromě Justina a Terry i Dean s Lenkou. Měl strach, že po něm budou chtít, aby jim vyprávěl, co se v pátek večer vlastně stalo, ale oni za ním přišli s něčím úplně jiným. Začal Justin:

„Dopoledne jsme psali úkol z přeměňování a teoreticky jsme již podstatu zastíracího kouzla pochopili, ale prakticky se nám to pořád nedaří...”

Dean s Lenkou se přidali:

„Jo, nám to taky pořád nejde... Chtěli jsme tě poprosit, jestli by sis na nás neudělal během víkendu trochu času a nepomohl bys nám s tím. Hermiona říkála, že umíš zastírací kouzlo dokonale.”

Harry se na ně překvapeně podíval a odpověděl:

„Já nevím... Ještě nemám napsané úkoly na pondělí a na úterý a teď jsem ještě slíbil Hagridovi, že s vámi půjdu odpoledne do Zapovězeného lesa s Karlem. Prý potřebuje ošetřit zraněného jednorožce...”

„Jé,“ rozzářila se Lenka, „myslíš, že budeme moct jít taky? Miluji jednorožce, ráda bych taky pomohla...”

Harry se na ni usmál.

„Myslím, že Hagridovi větší společnost vadit nebude a Karel se aspoň nebude v našem strašidelném lese bát, když nás bude víc...”

Nakonec šli všichni, co seděli u stolu. Ginny byla tichá jako myška, neodvažovala se podívat Harrymu do očí, ani promluvit v jeho přítomnosti. A Harry prostě jen dělal, jako že ji nevidí. Všiml si, že ho Hermiona občas starostlivě sleduje a pak si vyměňuje s Ginny pohled, ale rozhodl se, že si toho nebude všimát. Dean s Lenkou a Justin s Terry se s ním po cestě k Hagridovi domlouvali, jestli jim pomůže s tím zastíracím kouzlem.

„Dnes po večeři se pustím do těch úkolů a počítám, že mi zaberou i zítřejší dopoledne...“ odpověděl Harry. „Ale zítra po obědě se můžeme někde sejít...“

Lenka se rozzářila:

„A co třeba v sedmém patře, v Hlavním štábu Brumbálovi armády? Už jsme tam dlouho nebyli, ale komnata nejvyšší potřeby by si tu místnost měla pamatovat, ne? Bylo by fajn zase se tam podívat... Bude to trochu jako za starých časů...“

Harry se usmál. Věděl, že na tu dobu Lenka ráda vzpomíná a zjistil, že se tam sám taky docela těší. Byl jim všem vděčný, že se snaží odvést jeho myšlenky od toho, co se mu stalo. Tušil, že je to Hermionina práce a byl ji za to vděčný. Když došli k Hagridovi, tak se podíval: „Netušil jsem, že nás bude tolik, ale vlastně to nevádí. Jen se držte všichni pohromadě, ať se nedostanete do sporu s nějakým nebezpečným tvorem.“

Karel se trochu polekal:

„Co tu máte za nebezpečné tvory?“

„No... Není to tak hrozný... Vlkodlak je nebezpečnej jen za úplňku, akromantule loví taky hlavně v noci i když je někdy vídám i přes den, ale když se budeme držet v houfu, tak si na nás netroufnou... Ostatní zvířata jsou na mě zvyklý a kentauroi jsou teď přátelský, takže se držte se mnou a nic vám nehrozí. Jen vy, kluci, se moc nepřibližujte k dospělým jednorožcovi, víte, že mají radši holky, nakonec je dobře, že je vás tu víc, aspoň mi můžete pomoci s tou zraněnou kobylou, kluci budou moct pohlídat to její hříbě, než ji ošetříme. Teda jestli ji vůbec najdem...“

To už vešli do hlubokého lesa a Hagrid koukal po Tesákovi, jestli nezachytí stopu zraněného jednorožce. Karel se tvářil vystrašeně a držel se pořád těsně u Harryho.

„Hele testrálové,“ řekla Lenka a ukázala na malou mítinku, kolem které právě procházeli. Kromě Justina, Terry a Karla je viděli všichni. Harry si uvědomil, že viděli umírat Bellatrix a Voldemorta. Lenka pak cestou vysvětlovala Karlovi a Terry co jsou testrálové, jak vypadají a proč je oni vidět nemůžou.

Najednou Tesák přátelsky štěknul a z křoví před nimi se vynořil modrooký plavý kentauroi. „Ahoj Firenze, jak se daří?“ pozdravil se s ním Hagrid.

Ostatní pozdravili:

„Dobrý den...“ a Harry dodal s úsměvem „pane profesore“.

Firenze se na něj podíval s vážnou tváří.

„Už nejsem profesor, Harry Pottere, rád tě zase vidím...“

„I já vás rád vidím.“

Karel se s vytřeštěnými očima zakoktal:

„Co... co to... kdo to... profesor?“

Harry se rozesmál:

„Dovolte, abych vás představil. Firenze, tohle je Karel Sweet, náš přítel z Austrálie na opačném konci světa. Karle, to je náš přítel Firenze, kentaur, který nás tři roky učil moudrosti svého rodu.“

Kentaur podal Karlovi ruku se slovy:

„Těší mě, že vás poznávám, pane Sweete.“

A Karel mu ji vyděšeně stiskl.

Pak se Firenze otočil k Hagridovi.

„Nehledáš náhodou zraněného jednorožce Hagride?“

„Ano, to teda hledám, víš kde je?“

„Ano, je v roklině u naší mýtiny i se svým hříbětem, nedovolila nám přiblížit se, tak jí nemůžeme ošetřit rány. Proto ji jen hlídáme, aby ji ještě něco nenapadlo, a čekáme na tebe...“ Hagrid se na něj usmál:

„Už jdu a vedu si houf pomocníků, tak nás veď Firenze.“

Karel byl vyděšený ještě víc, když procházeli kolem kentaurů, kteří jednorožce hlídali. Když ale viděl, jak se s nimi Hagrid i ostatní přátelsky zdraví, tak se postupně uklidnil. Když spatřil jednorožce, tak zašeptal s ohromným úžasem v hlase:

„Ta je nádherná, to je neskutečná krása, tu na žádném obrázku nenajdete...“

Hagrid, Lenka, Ginny a Hermiona ošetřovali ošklivě poraněnou kobylu a Terry přivedla ke klukům její hříbě. Všimli si, že má také šrám na boku a po tom co ho uklidnili, mu Harry ránu vyčistil a zahojil. Karel byl ze zlatého hříběte nadšený, konečně si mohl sáhnout na živého jednorožce. Hagrid konstatoval, že asi jen chránila hříbě, protože pavouci si na dospělého jednorožce netroufnou. Když ji uzdravili, tak se rozloučili s kentaury, Hagrid jim poděkoval za spolupráci a vyrazili zpátky. Přeletěli jim nad hlavou Klofan s Rézinou, zakroužili nad nimi a svým skřehotavým voláním je pozdravili. Karel se zase bázně přikrčil, tak ho uklidnili a vysvětlili mu, že to jsou krotcí Hipogryfové. Ten už to nevydržel a rozesmál se.

„U vás je všechno jinak. Tvorové, o kterých jsme se učili jako o nebezpečných a dravých, kterým je nutné se vyhýbat, jsou vaši mazlíčci, barbarský a krutý kentaur vám dělá učitele, z tvorů nosících předzvěst smrti děláte dopravní prostředek...“

Hagrid se na něj zamračil:

„To jste teda neměli moc dobrýho učitele, pošlete ho k nám na stáž a já mu ukážu, že s dobrým zacházením udělám i z draka domácího mazlíčka...“

Harry, Ron a Hermiona se rozesmáli:

„To už radši ne Hagrid, jednou to stačilo.“

A pak celou cestu zpátky vyprávěli ostatním, jak si Hagrid choval doma Norberta. Pak ještě do večere seznámili Karla s Klofanem a Rézinou a on se nakonec nechal přesvědčit a na Klofanovi se proletěl. Byl za celé odpoledne tak plný zážitků, že během večere nezavřel pusu a po večeri, když Ron a Hermiona psali s Harrym úkoly, tak ještě seděl u prváčků v ložnici a znova vykuleným klukům vyprávěl svoje zážitky ze zapovězeného lesa. Ginny si šla po večeri odpýkávat svůj školní trest. Celý měsíc, každý den po večeri bude chodit do knihovny a bude s madam Pinceovou přerovnávat celou školní knihovnu, opravovat poškozené knihy a pořizovat seznam, aby paní ředitelka věděla, jaké knihy bude potřeba na příští rok z fondu, který pro školu zřídilo ministerstvo, nakoupit.

Psali úkoly i v neděli, celé dopoledne a po obědě se všichni přímo od stolu vydali do sedmého patra. Komnata si učebnu Obrany proti černé magii, z které udělali štáb Brumbálový armády, zapamatovala dobře. Terry a Karel tu byli poprvé, ale oba již byli předem informováni o tom, za jakých podmínek B. A. vznikla a jak se také později několikrát osvědčila. Terry se Harryho zeptala:

„Co mám udělat, abych se taky mohla stát členem B. A.? Kdyby to zase bylo potřeba, tak bych se k vám ráda připojila...“

Harry se podíval tázavě na Hermionu. Ta se usmála:

„Co se díváš na mě, ty jsi přeci náš vedoucí, to si musíš rozhodnout sám.“

„To není pravda,“ ohradil se Harry, „nikdy jsem se nerozhodoval sám, vždycky jsme se o všem radili společně.“

„Dobře, tak nám řekni svůj názor a my ti ho buď odsouhlasíme, nebo ti budeme oponovat...“ Harry se zamyslel:

„I když doufám, že nebudeme muset svolávat armádu hezkou řádku let, tak spolehnout se na to nemůžu. Možná je na čase, abychom se všichni staří členové někde sešli a poradili se, co dál. Někteří lidé již prokázali, že mezi námi nemají co dělat. Marietta Edgecombeová se z našeho středu vyloučila sama a Zachariáše Smitha bychom měli vyloučit my. Při evakuaci školy na jaře, tak pospíchal do bezpečí, že při tom málem ušlapal několik prváků. Přesto mají oba ještě mince. Tak jim je můžeme vzít a dát je někomu, kdo si mezi námi být zaslouží – třeba zrovna Terry.“

Hermiona se zasmála.

„S tím se nedá než souhlasit. Měla bych také pár zlepšováků. Příští týden máme návštěvu Prasinek, tak prostě pošleme vzkaz po minci a dáme si s nimi sraz U Prasečí hlavy. Aspoň uvidíme, kdo své minci věnuje alespoň občas pozornost. A pak si taky myslím, že bychom měli přidělat mince i pro Fénixův řád. Už jsme spolu bojovali, spolupracujeme, a kdyby k něčemu došlo, tak do toho stejně půjdeme spolu...“

Harry se nad tím zamyslel.

„O Fénixově řádu rozhodovat nemůžu, to si budou muset rozhodnout sami...”

„Jak to?” podivila se Lenka. „Máš přece Fawkese, tak si taky šéf jeho řádu ne?”

Harry se rozesmál.

„Ne, to tedy nejsem, Lenko. Dovedeš si představit, jak velím třeba profesorce McGonagallové, to je přece na hlavu.”

Všichni se na něj shovívavě usmáli a Hermiona mu řekla:

„Ale oni tě poslouchají Harry, když je zavoláš, tak přijdou všichni. Ty sis toho možná nevšiml, ale oni si z tebe vychovávají svého velitele, ptají se na tvůj názor a řídí se jím, učí tě rozhodovat a velet...”

Harry jen nevěřícně kroutil hlavou.

„Víš co? Prober to odpoledne se Sturgisem, uvidíš, co ti řekne. A teď už bychom se měli věnovat tomu zastíracímu kouzlu, než budeme muset jít na konzultace o ročníkové práci.”

Nakonec se všem čtyřem podařilo zastírací kouzlo alespoň částečně. Jak řekla Hermiona, důležité je, že pochopili podstatu kouzla, zdokonalí se už jen procvičováním. Pak schůzku rozpustili a vydali se každý za svou prací. Harry zaklepal na dveře Sturgisova kabinetu a když vešel, tak u něj našel Hestii, Kingsleyho, Billa a pana Weasleyho. Harry je přelétl očima a pak se rozesmál.

„Vy jste se s Hermionou na mě snad domluvili...”

Kingsley se napřímil a s údivem v hlase se zeptal:

„Jak to myslíš Harry, nevím, o čem mluvíš.”

Harry jim to vysvětlil.

„Právě přicházím z takové malé porady Brumbálovy armády. Rozhodli se, že mě zaměstnají organizací toho našeho spolku, abych neměl moc času přemýšlet o životě a o smrti... Mimo jiné taky Hermiona navrhl, že bychom se měli dohodnout se členy Fénixova řádu, jestli by se nevyplatilo, v rámci vzájemné komunikace, přidělat ještě nějaké mince pro vás...”

Pan Weasley se podivil:

„Právě kvůli tomu jsme za tebou přišli, ale s nikým jsme o tom zatím nemluvili.”

Bill se zaculil:

„Je to prostě chytrá holka...”

„Harry, s Hermionou jsme se na ničem nedomlouvali,” řekl Kingsley. „Jen nás prostě napadlo, když jsme vraceli vypůjčené mince, že bychom možná měli ty dva spolky nějak propojit a teď, v klidovém období dohodnout jak, kdy a kde se v případě nouze sejdem a trochu popracovat na vzájemné komunikaci.”

Bill se s úsměvem přidal:

„A taky jsme tě chtěli trochu zaměstnat, abys neměl moc času přemýšlet o hloupostech...“ Harry se na něj smutně pousmál a potichu řekl:

„Přes den to jde, mám pořád co dělat, horší je to v noci...“

Všichni se chápavě usmívali a Harry cítil v tom okamžiku tolik podpory, jako snad ještě nikdy.

Kingsley se ozval znova:

„Tak se v noci zaměstnej přemýšlením o organizaci B. A. a Fénixova řádu...“

„Proč já,“ podivil se Harry, „mě jste přece do Fénixova řádu přijmout nechtěli...“

Artur a Bill se rozesmáli.

„Já jim říkal, že si neodpustíš, abys nám to nepřipomenul.“

Řekl Bill a Artur pokračoval:

„Bylo ti patnáct Harry, nemohl ses stát členem řádu...“

Harry se usmál:

„A teď se už můžu stát členem?“

Kingsley zakroutil hlavou:

„Ale ty už přece členem jsi Harry. V okamžiku, kdy se Fawkes rozhodl, že se k tobě přidá, tak ses stal nejen členem, ale našim vůdcem...“

Harry na něj zíral s výrazem takového údivu, že je to všechny rozesmálo.

„No to je teda opravdu legrace, proč si ze mě takhle utahujete?“

Hestie mu odpověděla:

„Ale my si z tebe neděláme legraci, smáli jsme se jen tvé reakci...“

Harry se na ně díval s rozpaky:

„Copak nevidíte, jaký je to nesmysl? Ještě nemám ani dokončenou školu, jak bych mohl...“ Kingsley zavrtěl hlavou.

„Dobře Harry, nebudeme tě do ničeho nutit. Jen o tom občas zapřemýšlej, prober si to třeba s profesorem Brumbálem... Důležité je, abys věděl, že tu jsme a přijdeme, když nás zavoláš. Měli bychom si chvilku sednout a domluvit se na tom, jak spolu budeme v nouzi komunikovat. Ty mince jsou skvělý vynález...“

Nakonec se domluvili, že Sturgis s Hestií přijdou jako zástupci řádu na jejich sobotní sraz a tam se všechno dohodne.

Pak se ozval Bill:

„A teď, než půjdeme domů, tak nám ještě ukaž ta svoje kouzla s Patrony. Šel jsem sem hlavně proto, abych to viděl na vlastní oči.“

Harry se na něj zamyšleně zadíval, pak zavřel oči a hledal vzpomínku na šťastného Billa. *Monsieur Delacour a Fleur procházeli uličkou svatebního stanu k Billovi...* Tehdy se sice mnohem víc soustředil na Ginny, jdoucí za nimi, ale přesto si všiml, jak byl v tom okamžiku Bill šťastný. Soustředil se v té vzpomínce na něj, na jeho pocit štěstí. Stál tam se zavřenýma očima a na tváři se mu rozlil šťastný úsměv. Pak mávnul hůlkou a z ní vylétl – orel. Krásný mohutný a při tom vznešený stříbřitý dravec zakroužil nad Billovou hlavou a zmizel... Bill jen zalapal po dechu:

„Ale to byl... to je můj Patron Harry...“

Harry se na něj usmál a řekl:

„Jistě...“

Kingsley se ozval:

„No to bylo moc zajímavé, ale já bych radši viděl jelena a laň...“

Harry se zasmál, pak se soustředil a předvedl jim to.

„Ještě je nedokážu udržet moc dlouho, ale pracuji na tom, časem snad přijdu na to, jak je spolehlivě ovládat.“

Kingsley se na něj usmál:

„Skvělá práce Harry, Dedalus tě přijme s otevřenou náručí...“

Pak se rozloučili a nechali Harryho se Sturgisem o samotě. Harry se zase posadil, čekal až Sturgis připraví čaj a při tom přemýšlel:

„Budu muset trochu pátrat a přemýšlet, kde se berou v ostatních podoby jejich Patronů... Třeba vy pane profesore,“ otočil se směrem k portrétu u dveří, „vy jste přece neměl Fénixe od začátku? Nebo ano?“

Brumbál se na něj usmál a řekl:

„Ne Harry, můj Patron měl z počátku podobu jednorožce, změnil se až po několikaletém soužití s Fawkesem.“

„A kde se ve vás vzal ten jednorožec, víte to?“

Brumbál pokračoval:

„Od dětství jsem jednorožce obdivoval, moc se mi líbili. I má první hůlka byla s žíní jednorožce...“

Harry se napil čaje a přemýšlel nahlas:

„Ginny se do té své kočky zamilovala taky ještě jako malá, měla ji na obrázku v nějaké dětské knížce. Budu muset zjistit, kde se v Ronovi objevil teriér a v Hermioně vydra. Poptám se i u ostatních. U zvěromágů je to asi jasné...“

Sturgis se na něj zamyšleně podíval a pak ho krotil:

„Měl bys asi víc přemýšlet o tom, jak udržet svoje dva Patrony...“

„No právě, to mi pořád ještě nejde tak, jak bych si přál, možná, když dokážu trochu víc pochopit podstatu fyzických Patronů, tak mi to pomůže i v tom...“

Po večeři si ještě procvičoval zastírací kouzlo tak, aby nebylo příliš dokonalé, protože jak řekla Hermiona:

„Možná by nebylo dobré, aby Stampová znala všechny tvoje schopnosti, když ji podezříváme z nekalostí...“

Dean se smál:

„Budu muset upozornit Lenku a Justina s Terry, aby se nedivili, že ti to najednou nejde.“

Ron s Deanem a Karlem šli spát brzy, ale Harryho držela Hermiona dole tak dlouho, než se vrátila Ginny z knihovny. Jak ji viděla vlézat dovnitř, tak se zvedla a popřála mu dobrou noc. Harry se taky zvedl, ale Ginny zamířila přímo k němu.

„Harry, prosím... vyslechni mě...“

Harry se zastavil a podíval se na ni.

„Já... je mi to hrozně moc líto Harry... Slibuji, že už ti nikdy nic takového neudělám... Když mi řekneš, abych někde zůstala, tak tam zůstanu... slibuji... odpusť mi to prosím...“

Harry se podíval do jejích očí plných slz, chvíli přemýšlel a pak jí řekl:

„Vím, že tě to mrzí, mě to taky mrzí, ale já se musím nejdřív vyrovnat s tím, že jsem zabil člověka... Teprve pak začnu přemýšlet o tom, jestli ti zase dokážu věřit...“

Pak stál a díval se, jak se její oči zase zalévají slzami, pak se otočila a odběhla ke schodům do ložnice. Vzal si svou tašku a šel také spát. Ze schodů k dívčím ložnicím uslyšel Ginniny vzlyky a Hermionin konejšivý hlas:

„Neplač, mluvil s tebou a to je dobré. Musela jsi mu to říct Ginny a on ti odpustí, vím, že ano... Jen musíš být trochu trpělivá a dát mu čas...“

Harry se pro sebe usmál a tentokrát se mu usínalo hezky, s myšlenkami na Ginny.

Kapitola 10 - Smrt vlkodlaka.

V pondělí po snídani napsali vzkaz na minci a svolali schůzku B. A. na sobotu do Prasečí hlavy. Pak poslali sovu Aberforthovi, aby si na sobotu zamluvili jeho hospodu pro soukromou akci, protože si Harry vzpomněl, jak byli při své první schůzce odposlouchávání. Chtěli probírat věci, které kromě členů Brumbálovi armády a Fénixova řádu, neměl slyšet nikdo jiný. Když v sobotu přicházeli se Sturgisem a Hestíí k hostinci, tak se najednou Harry u dveří zarazil a uvědomil si, že pro něj bude těžké vstoupit na to místo, kde se to stalo. Před tím, když sem svolával schůzku, tak si to neuvědomil, ale teď stál před dveřmi a měl pocit, že to nedokáže. Ostatní šli dovnitř a s Harrym zůstal venku jen Sturgis.

„Neuvědomil sis to, vidíš? Ty to zvládneš Harry, párkrát se zhluboka nadechni, uklidni se...“ Harry se na něj podíval a v očích se mu zračila mírná panika. Pak oči zavřel, nadechl se zhluboka jednou, podruhé a v tom se ozvalo „prásk“ a před hospodou se zhmotnili George s Angelinou.

Oba se na něj hned vrhli. George ho poplácával po zádech a Angelina ho objala, pak ho popadli a vtáhli ho dovnitř. Harrymu se zatajil dech. Ale zjistil, že to není tak hrozné... Ze všech stran ho zdravily známé rozesmáté tváře. Harry se rozhlížel, kdo přišel a zjistil, že jsou tam skoro všichni. Dean s Lenkou se nabídli Aberforthovi, že pomůžou s občerstvením a roznášeli máslové ležáky, odvary z chejru, ale i víno a medovinu.

„Deane,“ oslovil ho Harry, když kolem něj procházel s láhví vína pro Terry Boota, Ernie MacMillana, Anthony Goldsteina a Michaela Cornera, „dej pozor, aby to s tím pitím nikdo nepřehnal, budu je potřebovat střízlivé...“

Dean se na něj usmál:

„Dobře.“

Pak se Harry rozhlédl znova po přítomných a najednou se zarazil, podíval se po Ronovi a Hermioně.

Ti, když viděli výraz v jeho očích, tak zpozorněli a když kývnul směrem k východu, tak vyšli ven. Pak znepokojeně kouknul i po Sturgisovi a také mu ukázal očima k východu. Když je všechny odvedl za roh, tak vytáhl hůlku a zavolał:

„Kráťuro!“, a když se s prásknutím před ním zhmotnil skřítek, tak zavřel oči a zašeptal: „Fawkesi...“

A s ohnivým zášlehem se objevil Fénix a snesl se mu na rameno.

„Kráťuro, Fawkesi, potřebuji, abyste prohledali hrad a pokusili se najít Dennise Creeveye.“ Pak se otočil k Ronovi, Hermioně a Sturgisovi a dodal:

„Protože ten, co sedí tady v hospodě, právě nenápadně vypil něco, co velmi připomínalo mnoholetý lektvar.“ Pak zase směrem ke skřítkovi pokračoval:

„Vezmi si na pomoc ještě pár skřítků a prohledejte všechny přístěnky na košťata, komory, prázdné učebny... Začněte ve vstupní hale a pokračujte dolů, směrem k Zmijozelské koleji. Hned jak ho najdete, tak ho Fawkes přinese sem do hospody.“

„Počkej Harry, jestli je to tak, jak si myslíš, tak bude i svlečený, nejdřív ho budou muset nechat oblíknout.“ Připojila se Hermiona.

Harry se zamyslel:

„Jo, ty prostě myslíš na všechno. Takže – Kráturo, jak ho najdete, tak přijdeš za mnou do hospody a Fawkes ho odnese na pokoj, aby se oblékl, a pak ho přeneseme sem k nám – ano Fawkesi?“ Fénix souhlasně zapípal a pak spolu se skřítkem zmizeli.

Vydali se zase zpátky k Aberforthovi. Harry se postavil k pultu, aby viděl po celé místnosti a sledoval, jak si Ron s Hermionou sedli k Seamusovi Finniganovi a Nevillovi tak, aby měli malého Dennise pěkně na očích. Pak začal zvýšeným hlasem:

„Ahoj všichni...“

Hospoda zmlkla a všichni se k němu otočili a poslouchali. Tak už normálním hlasem pokračoval:

„Udělal jste mi opravdu radost, že jste se tu sešli v tak hojném počtu. To jsem fakt nečekal...“

Pak si vzal od Aberfortha láhev máslového ležáku, dal mu dva Srpce, napil se a pokračoval: „Než začneme projednávat důležitější věci, tak bych rád slyšel, co teď děláte a jak se vám daří. Začneme třeba s tebou, Neville – jak se ti líbí v Trantově kouzelnickém zahradnictví?“ Neville se na něj zářivě usmál a řekl:

„Je to tam fakt senzační a hrozně velké. Už jsem tam skoro tři měsíce a pořád jsem neviděl úplně všechno. Jsem fakt nadšený...“

Harry se na něj usmál a pokračoval:

„A co děláš ty, Angelino?“

Ta se zářivě usmála a odpověděla:

„Kupodivu se mi podařilo sehnat místo na ministerstvu...“

Všichni se rozesmáli, tak chvilku s úsměvem počkala a pak pokračovala:

„Pracuji na odboru pro nepatřičné užívání kouzel. Je to tam docela fajn, mám skvělého šéfa...“ a následoval další výbuch smíchu. Potom Harry pokračoval:

„George, vidím, že jsi vzal sebou i Freda,“ a ukázal na portrét na jeho stole, „takže jak vám jdou kšefty kluci?“

Ozval se Fred z portrétu:

„Teď to není žádná sláva, až tady skončíme, tak se půjdeme dohodnout ke starému Taškářovi o pronájmu jeho krámků...“ a George se přidal:

„Slyšeli jsme, že mu kšefty moc nejdou...”

Přidal se Lee Jordan sedící s nimi:

„Bodejt' by šli, ten jeho krám je jedna véééelká nuda...”

A zase bouře smíchu. Když se to uklidnilo, tak Lee pokračoval sám:

„Já jsem sehnal flek v kouzelnickém rádiu. Vy co to ještě nevíte, tak každý den od sedmi večer mám hodinku „Jordanova drbna“, takže celý dny lítám a sháním drby, abych měl večer co trousit do éteru...”

Ron se zasmál:

„Tak to už je na čas, abychom si na kolej sehnali rádio...”

V tom se u Harryho objevil Krátura. Ten se k němu naklonil, skřítek mu něco zašeptal do ucha, Harry se usmál a řekl:

„Skvělá práce Kráturo, tak už běž domů a všechny pozdravuj...”

Pak pohlédl na Rona a Hermionu a pokračoval s pohledem k jejich stolu:

„A co ty, Seamusi, sehnal jsi práci?”

Ten se usmál a řekl:

„Já jsem díky tátovi sehnal práci na ministerstvu, na odboru zneužívání mudlovských výtvorů. Perkins šel do důchodu a tak jsem tam s nějakým Regem Cattermolem, říkal, že se s vámi už setkal, ale prý jste tehdy vy tři vypadali trochu jinak...”

A podíval se na Rona, Hermionu a pak na Harryho. Ten se usmál:

„To jsme tehdy museli, takhle jsme se, jako nežádoucí, na ministerstvu objevit nemohli. Naštěstí mnoholicný lektvar dokáže zázraky...”

V tom se přímo před ním s ohnivým zášlehem objevil Fawkes a jeho ocasních per se držel Dennis Creevey. Harry ho vzal kolem ramen a udělal pár kroků k tomu druhému Dennisovi a řekl:

„Že Dennisi? Nebo kdo vlastně jsi?”

Ten vyskočil a sáhl pro hůlku. Jenže dřív, než se mu to povedlo, mířili na něj hůlky nejen Rona a Hermiony, ale během okamžiku i všech ostatních včetně Harryho. Ten se zeptal:

„To je tvoje hůlka Dennisi?” Dennis jen s vytřeštěnýma očima přikývnul.

„Tak si ji běž vzít...”

Dennis se vzteklou rozhodností přistoupil ke svému dvojníkovi a vytrhnul mu hůlku z ruky. Harry se ho zeptal:

„Víš kdo to je?”

Dennis se zatvářil zahanbeně.

„Nevím Harry, napadli mě zezadu, vůbec jsem neviděl, kdo to byl. Když jsem se probral, tak jsem byl svlečený a svázaný v nějakém skladišti a stáli u mě dva skřítkci... Řekli mi, že mě Fawkes odnese na kolej, abych se oblékl, a pak mě donese za tebou, rozvázali mě a zmizeli...”

Harry se na něj usmál:

„Za to se nemusíš stydět Dennisi, podle způsobu provedení to vypadá na někoho ze Zmijozelu...”

Pak se otočil k Ronovi a Seamusovi:

„Prohledejte ho a pak ho někam na chvíli zavřeme, však se brzy ukáže, s kým máme tu čest...” otočil se k Aberforthovi:

„Nemáte tu nějakou útulnou komůrku, odkud by nám neutekl?”

A tak, když mu kluci z kapes vytahali ještě dvě lahvičky s hustým, tmavě modrým lektvarem, dvě mince B. A. a ještě jednu hůlku, kterou podali Harrymu, odvedli ho s Aberforthem do patra a zavřeli ho dobře v kamrlíku na úklidové prostředky. Harry si jeho hůlku prohlédl a podíval se na Sturgise.

„Tuhle hůlku znám, je vlastně moje...” A usmál se.

Když se vrátili kluci a Aberforth, tak začal znova:

„Teď, když už je to bezpečné, tak vám můžu konečně říct, proč jsem vás pozval... Myslel jsem si, že nás čeká teď pár klidných let, ale vypadá to, že úplný klid asi nikdy nebude. Nedávno mi došlo, že může snadno nastat situace, kvůli které se budeme muset zase sejít. Naši profesori tady s námi nejsou ani tak jako pedagogický dozor, ale spíš jako zástupci Fénixova řádu, o kterém s vámi chci také mluvit...”

Pak se podíval na Hermionu.

„Ty sis udělala, pokud vím poznámky o tom, co chceme projednávat. Nechceš se toho ujmout?” Pak se posadil k nejbližšímu stolu – ke Georgeovi, Fredovi a Lee Jordanovi.

Hermiona se usmála, zvedla se a otevřela svůj notes.

„Takže, nejdřív naše komunikační mince: Předpokládám, že vy všichni, co jste dnes přišli, svoje mince máte...”

Ozval se Oliver Wood:

„Já minci nemám, už jsem tu nebyl, když jsi je rozdávala, ale chci patřit do party, jestli nemáte nic proti...”

Hermiona se na něj usmála:

„Dobře, k tomu se tedy ještě dostaneme, možná, že na tebe nějaká zbude. Je totiž pár mincí, které bychom rádi získali...”

Ozval se George:

„Co myslíš, Frede, zaslouží si Oliver tvoji minci?“

Fred se zamyslel:

„No, já ti nevím, ještě jsem mu úplně neodpustil, jak nás proháněl po hřišti...“

Ozval se smích a Hermiona jim do toho vstoupila:

„Nemyslela jsem zrovna Fredovu minci... Jsou tu mince, které dostali lidé, co později ukázali, že mezi námi nemají co dělat... Třeba Marietta Edgecombeová se sama rozhodla, že k nám patřit nechce...“

Ozvala se Cho Changová:

„Její minci mám já. Dala mi ji, protože jí bylo jasné, že si zavřela cestu zpátky...“ A položila minci na stůl.

„Dobře, alespoň za ní nemusíme,“ řekla Hermiona a pak se podívala na Harryho.

Ten vstal a ujal se slova:

„Pak bych chtěl dát hlasovat, že ze svého spolku vyloučíme Zachariáše Smitha. Vždycky s ním byli problémy a na jaře, při evakuaci školy, tak pospíchal do bezpečí, že při tom málem ušlapal několik prvků. Dnes mezi nás taky nepřišel – takže kdo je pro jeho vyloučení?“ zvedl se les rukou, George zvedl obě a hlásil, že hlasuje i za Freda.

„Ten toho hajzlíka neměl nikdy rád...“

Harry se usmál:

„Pro pořádek je snad někdo proti?“ A když se nikdo nepřihlásil tak pokračoval:

„Takže jednohlasně. Teď potřebujeme dobrovolníka nebo dva, kteří ho navštíví, sdělí mu výsledek hlasování a odeberou mu minci...“

Vyskočili George s Leem a hlásili se:

„Tohle si nenecháme ujít, to je práce jak dělaná pro nás!“

Harry se rozesmál.

„Dobře vy dva, ale neubližujte mu, pokud to nebude nezbytně nutné, buďte tak hodní – ano?“

Pak se otočil k ostatním, kteří se otrásali smíchy, a pokračoval:

„Když už jsme u toho hlasování, tak kdo je pro, aby Mariettinu minci dostal Oliver, zvedne ruku.... A teď je někdo proti? – výborně, Oliveru vítěj v řadách Brumbálovi armády.“

A kývnul na Cho, aby mu podala minci.

„Teď se ještě zeptám: víte o někom, kdo s námi bojoval, prokázal, že mezi nás patří a chce k nám patřit?“

Ozval se Dennis Creevey:

„Jimmy Peakes a Ritchie Coote, vrátili se tehdy s Colinem a bránili hrad... Říkali mi, ať se za ně přimluvím, že by k nám taky chtěli patřit...”

Harry zakroutil hlavou:

„Mě nic neřekli...”

„Mě to říkali včera u večeře, když jsem jim vyprávěl, že máme sraz... Asi nás slyšeli zmijozelští, seděli hned vedle...” Zastyděl se zase Dennis.

„Dobře, tak budeme hlasovat – kdo je zná a je pro to, abychom je přijali, zvedne ruku.” Ruku zvedla ani ne třetina přítomných a Harry se rozpačitě odmlčel.

Vtom vstala Hermiona:

„Takhle to dělat nemůžeme Harry, ti co je neznají, nemůžou s čistým vědomím hlasovat, musíme vymyslet jiný způsob, jak přijímat nové členy...”

Přihlásila se Cho:

„Tak ať prostě nové členy přijímá Harry, je náš vedoucí, tak by o tom měl rozhodovat on...” Harry si při její řeči pobaveně všiml, jak ji Ginny zpražila nepřátelským pohledem. Hermiona navázala:

„Já jsem pro. Když bude některý z členů vědět o někom, kdo se k nám hodí a chce se přidat, tak ho prostě dovede k Harrymu a ten ho buď přijme, nebo ne... Kdo je pro tenhle návrh, tak zvedne ruku.” Harry s překvapením sledoval, jak byl tenhle návrh jednohlasně schválen. Trochu rozpačitě pokračoval:

„No... tak tedy... No tak dobře. Takže teď vy Dennisi a Georgi – dáte mince, které máte po svých bratrech k dispozici pro nové členy?”

Dennis se podíval smutně na své dvě mince a pak jednu z nich posunul doprostřed stolu a řekl:

„Tak dobře...”

George se podíval na Freda, ten kývnul hlavou a tak položil minci na stůl. Harry řekl: „Hermiona je vyrobila, tak bude dělat pokladníka, stejně asi bude muset nějaké přidělat... Tím se dostáváme k Fénixovu řádu...” A pohlédl směrem k Hestii a Sturgisovi, kteří seděli stranou.

„Už jsme spolu bojovali, spolupracujeme od samého počátku, a kdyby k něčemu došlo, tak do toho stejně půjdeme společně, takže podávám návrh, aby Hermiona udělala mince i pro ně. Kdo je pro, zvedne ruku...”

Ruce pomalu stoupaly jedna za druhou a Fred z portrétu se zasmál:

„Aby se nám doma nepomíchaly, zase v tom bude lítat skoro celá rodina...”

Harry se na něj usmál a pak se zeptal:

„Kdo je proti?” Nikdo ruku nezvedl.

„Tak a máš zase práci Hermiono...” dodal Harry a posadil se.

Pak si ještě domluvili dvě veřejná a všeobecně známá místa, kde se budou setkávat v případě nutnosti: Georgeův obchod v Příčné – zkratka PU a Aberforthův hostinec – zkratka PH. Což se neobešlo bez jeho otráveného zabručení. Když se na něj ale Harry podíval, tak se tvářil spíš pobaveně, než nesouhlasně. Sturgis s Hestii se zvedli, poděkovali všem přítomným jménem Fénixova řádu. Pak řekl Sturgis:

„Teď, když jste nás přijali do party, tak bude asi nejvyšší čas postarat se o pana Goyla. Nebo ho povedeme na Hrad nahatého a Dennis přijde o své oblečení...“ Vzal si od Harryho jeho hůlku a šli s Aberforthem vyzvednout nahoru falešného Dennise a odvedli ho za ředitelkou na hrad. Pak už probíhala volná zábava, Hermiona s Ronem zvedli Ginny od Levandule a dvojčat Patilových a posadili se ke Georgeovi a Harrymu, Ron se s Lee Jordanem bavil o jeho programu v rádiu a Ginny s Hermionou si povídali s Fredem.

Harry dopil máslový ležák a řekl:

„Dám si asi ještě jeden. Kdo chce taky? Dojdu tam...“

George se zvednul taky.

„Půjdu s tebou...“ Posbírali prázdné láhve od ostatních a šli spolu k pultu.

George se opatrně zeptal:

„Ještě se na Ginny zlobíš?“

Harry se usmál a s přimhouřenýma očima odpověděl:

„Už jen trošku, ale ne abys jí to řekl. Moc se mi líbí, jak se kaje...“

George se rozzářil:

„Ty jsi ale prevít, myslím, že se k nám do rodiny hodíš dokonale...“ A znova se rozpustile zachechtal.

S Ginny se Harry bavil, seděli spolu při vyučování, spolupracovali při lektvarech a hlavně při famfrpálových trénincích. Ginny to nešlo... Byla roztržitá, padal jí camrál, nedokázala přesně přihrát. Jak se blížil termín prvního zápasu sezóny, tak si Harry všímal, jak Ginninu formu všichni přijímají s čím dál tím většími obavami. Trénovali už dvakrát týdně a Ginny byla trénink od tréninku horší. Po čtvrtém tréninku v sobotu, týden před zápasem se Ron zdržel s Harrym na hřišti po ukončení tréninku.

„Hele, takhle to dál nejde Harry. Jestli se s ní chceš udobřit, tak to udělej už rychle. Jinak místo ní můžeš do zápasu raději nasadit Donnu, ta bude hrát líp než Ginny...“

Harry se na něj usmál a odpověděl:

„Taky jsem si všiml. Udobřím se s ní hned. Jen nás dnes odpoledne moc nehledejte, někam se s ní na to udobřování ztratím...“

Ron se spokojeně usmál.

„No to je dost...“

Po obědě řekla Ginny Hermioně, ať na ni nečeká, že se domluvila s Demelzou a Donnou, že se půjdou po tréninku vykoupat. Harry do prostoru podotknul:

„Dobrý nápad, taky se asi vykoupu, dost jsem se zpotil...“

Ron mu odpověděl:

„Já jsem se dneska ani nezapotil, půjdu se umejt až večer.“

Harry si všiml, jak se po jeho slovech podívala Hermiona významně na Ginny a ta se začervenala jak růžička. Harry po ní hodil letmý laskavý pohled a ona se začervenala ještě víc... Pak pospíchal napřed na kolej a šel si do ložnice vzít svou tašku s hygienickými potřebami, se začarovanou břitvou, co dostal od Billa a Fleur k sedmnáctým narozeninám, a příjemně vonící vodou po holení, kterou dostal od Hermiony. Pak si pospíšil do koupelny prefektů v pátém patře a přesto, že tam byl sám, dost pospíchal.

Když dorazil zpátky k Buclaté dámě, tak zůstal bezradně stát a chvíli přemýšlel, jestli už se Ginny vrátila na kolej nebo ne. Rozhodování, jestli má počkat venku, nebo jít dovnitř skončilo v okamžiku, kdy se otevřely dveře od dívčí koupelny na konci chodby. Vyšla z nich tři děvčata. Když se Harry ujistil, že ho Ginny uviděla, tak se vydal po schodech nahoru. Děvčata došla k Buclaté dámě a Harry slyšel jak Ginny dává Demelze své věci, aby jí je odnesla do ložnice, že si chce promluvit s ním. Pod schody trochu zaváhala, ale pak se vydala nahoru k němu... Harry chvilku počkal, aby ji neodradil tak se na ni usmál a pak beze slova pokračoval po schodech nahoru. Ginny šla za ním. Harry vytáhl z kapsy plánek a cestou nahoru kontroloval situaci v sedmém patře. Došel až ke gobelínu, zobrazujícímu pošetilou snahu Barnabáše Blouznivého naučit trolly balet a když do sedmého patra dorazila i Ginny, už chodil podél zdi sem a tam. Pak otevřel dveře a vešel dovnitř. Ginny vešla chvilku za ním a zavřela za sebou. Zastavila se a zvědavě se rozhlédla po místnosti. Hned vlevo u dveří byla velká prostorná vana pro dva. Skoro celou místnost zabírala veliká, pohodlně vypadající postel. Vpravo od dveří už se vešla, vedle teplo sálajícího, hořícího krbu, jen pohodlná pohovka, tak akorát pro dva. Na ní seděl Harry a na stolečku před sebou měl ozdobnou karafu s výborným vínem z formulí a dvě sklenice.

Ginny se zase zatvářila velmi zkroušeně, ale zářící oči ji prozrazovaly. Pokorně si sedla vedle Harryho.

„Už jsi měl čas přemýšlet o tom, jestli mi dokážeš odpustit?“ zeptala se potichu.

Harry váhavě odpověděl:

„Ano... Už jsem o tom přemýšlel...“

Ginny se k němu s úsměvem přitulila a políbila ho. Harry pokračoval:

„Zasloužila bys naplácat na zadek, víš...“

Ginny se šibalsky usmála.

„A tenhle pokoj jsi nejspíš zařídil proto, abys mi mohl naplácat na holou...“

Harry se na ni zářivě usmál a odpověděl:

„Přesně tak.“

Ginny už to nevydržela a se smíchem se mu posadila obkročmo na klín. Pak ho políbila tak vášnivě, jako tenkrát v šatně. Harryho zalila taková vlna touhy, že se nemohl nadechnout. Odtáhl ji od sebe a roztouženě se na ni podíval. Ginny řekla:

„Tu knížku jsem si přečetla, opravdu jsem připravená, Harry...”

On jí ale zamyšleně řekl:

„Ale já nevím, jestli jsem připravený Ginny... Nedokážu si představit, že bych tě měl úmyslně poranit, způsobit ti bolest...”

Podívala se na něj s takovou láskou a něhou v očích, že mu přeběhl mráz po zádech.

„Miluji tě tak, že už to víc nejde Harry... Chci to moc... Opravdu...”

A znova se k němu přitiskla a vášnivě ho políbila. Pak se najednou napřímila a usmála se: „Dostala jsem nápad.”

Sáhla do vnitřní kapsy hábitu a vytáhla dvě malé lahvičky s lektvary. Na Harryho nechápavý pohled začala vysvětlovat:

„To je dobromysl a výtažek z chapadélek hrbouna... Na hojivou koupel po prvním milování víš... Ale ty jsi tu vytvořil krásnou velkou pohodlnou vanu... Tak co se poprvé pomilovat přímo v té hojivé koupeli, aby to nebolelo a hned se to zahojilo?”

Harry se na ni díval s čím dál tím větším obdivem. Pak jen vydechl:

„Geniální.”

Potom se s úsměvem zeptal:

„Kde jsi to sehnala?”

Ginny se usmála.

„To mi dala mamka a s tím i zajímavé školení...”

„Cože!?” vytřeštil na ni oči Harry, pak se rozesmál:

„Neříkej, že s tímhle počítala... Já tomu prostě nevěřím...”

Ginny se taky rozesmála.

„Vím, že s tím počítá, ostatně má asi dost zkušeností, Bill se konec konců narodil už sedm měsíců po svatbě...”

Harry se najednou přestal smát a zarazil se.

„Ale to my přece nechceme. Nepřejeme si, aby se náš prvorozený narodil za devět měsíců – že?”

Ginny se rozesmála.

„Ne, jistě, že ne...”

Harry se na ni zkoumavě podíval a zeptal se:

„Četla jsi i tu kapitolu o plánovaném rodičovství?“

Ginny se smála ještě víc.

„Ano četla a moc jsem se pobavila, kolik způsobů – antikoncepce? Tak tomu říkají že? – dokázali mudlové vymyslet. My kouzelníci máme jednoduchý lektvar, je to vlastně jen odvar z několika bylin... A všechny ty bylinky si pěstuje mamka na zahradě od té doby, co jsem se narodila.“ Pak ještě dodala. „Mám jich sebou dostatečnou zásobu...“

Harry ji přitiskl k sobě a ztratily se z něj všechny pochybnosti. Líbal ji a nechal se naplno ovládnout svojí touhou...

Strávili tam celé odpoledne. Četli si spolu v knize s červeným obalem a některé věci si vyzkoušeli v praxi. Zjistili, že milování je ta nejbáječnější věc na světě. Když byl pomalu čas jít na večeři, tak se oblékli a s plátkem v ruce počkali za dveřmi, až projde profesorka McGonagallová se Sturgisem, kteří šli z ředitelny na večeři, pak potichu vyklouzli a zavřeli za sebou dveře. Byli šťastní, vedli se za ruku a cestou ze schodů Harry ještě Ginny šeptem připomenul:

„Nezapomeň na ten lektvar proti otěhotnění miláčku...“

Ginny se zasmála a řekla:

„To by bylo pozdě Harry. Neboj, užívám ho už od září...“

Tak se zastavil a na dohled od Buclaté dámy ji objal a políbil.

„No to je dost.“

Ozval se od portrétu Ron. Hermiona se na ně zářivě usmála.

„Jdeme na večeři, půjdete s námi?“

Harry si všimnul, že z jejich usmíření mají všichni přátelé ohromnou radost. Lenka a Dean teď sedávali také u jejich stolu a všichni se šťastně usmívali, když viděli, že se ti dva už zase k sobě tulí při každé vhodné příležitosti a nenápadně se pod stolem drží za ruku. Od toho odpoledne byli pořád spolu. Tedy kromě Ginnina trestu v knihovně. Harry šel v sobotu po večeři s ní a vybíral si knihy, které bude potřebovat na domácí úkoly. Pak si sednul tak, aby dobře viděl na Ginny a předstíral, že si dělá poznámky. Madam Pinceová ho ale za chvíli vyhnala:

„Nevím, jestli mám být ráda, že jste se vy dva usmířili. Teď už mi sice nebude slečna Weasleyová máčet knihy slzami, ale když budete chodit do knihovny s ní, tak toho udělá ještě míň. Takže si vezměte ty knihy na kolej a úkoly si pište tam.“

Tak si Harry v době, kdy byla Ginny v knihovně psal úkoly a pak zůstával vzhůru s Ginny, která doháněla psaní úkolů často až dlouho do noci. Možná by jim to netrvalo tak dlouho, kdyby se věnovali jen učení, ale když zůstávali ve společenské místnosti sami, tak se také intenzivně věnovali jeden druhému, jak jim to jen slušné vychování dovolilo. Museli se držet zpátky, protože hned

v sobotu o půlnoci je při vášnivém muckání překvapil Dean, který se vracel z rande. Když si všiml, jak po jeho příchodu ztuhli, tak je uklidnil:

„Jako bych tu nebyl... Nic nevidím, nic neslyším...“ A pospíchal po schodech do ložnice.

Ve čtvrtek na posledním tréninku před zápasem, už Ginny předváděla skvělý výkon. Byla v takové formě, jako snad nikdy. Ostatní přijali návrat její formy s takovým nadšením, že na tréninku předváděli takové kousky, až měl Harry strach, aby si ještě někdo neublížil. Trénink ukončil slovy:

„Nechte si tuhle náladu na sobotu a rozneseme Zmijozel na kopytech...“

V pátek večer před zápasem poslal Harry celý tým spát brzy. Když procházeli s Ronem přes ložnici prváků, tak slyšel, jak Mark vypráví klukům o zápase, který trval celý týden a Lucas ho s obavami v hlase zastavil:

„Harry, nebudete zítra hrát moc dlouho vid? Je totiž úplněk a já musím ještě před setměním odejít do svého pokojíčku. Rád bych ale viděl, jak vyhrajete...“

Harry se rozesmál.

„Dobře Lucasi, tak my se tedy kvůli tobě pokusíme ten zápas rychle rozhodnout, aby sis užil i vítěznou oslavu – ano?“ Lucas se šťastně usmál a Harry rozpustile zamrkal na Rona.

Byl zvědavý, jestli na něj přece jen před zápasem nesedne ta jeho hráčská tréma. Ráno spokojeně sledoval, jak si Ron dává při snídani do nosu a žertuje s Hermionou a Deanem, kteří dostali na starost portrét Harryho rodiny. Celý tým šel do zápasu sebevědomě a ve skvělé náladě. Pustili se do nich s takovou vervou, že během prvních pěti minut vedli nad Zmijozelem čtyřicet – nula. Pak ale začal úřadovat Goyle...

Odpálil na Ginny potlouk z blízkosti několika metrů takovou silou, že nestačila dostatečně rychle uhnout a potlouk ji přerazil koště. Snesla se na téměř přeraženém Zametáku k zemi jako suchý list. Harry ji s obavami sledoval, ale přistála měkce. Na chvíli zůstala bezradně stát nad troskami svého koštěte, když k ní přiletěla Deanova stříbřitá husa a jeho hlasem ji řekla: „Vezmi si moje koště, je v šatně hned za dveřmi...“

Ginny se vzpamatovala, vytáhla hůlku, namířila ji směrem k šatně a zvolala:

„Accio Deanovo koště!“

Jeho Kometa rozrazila dveře a v okamžiku byla u ní. Ginny v letu naskočila a okamžitě vyrazila kolmo vzhůru, aby sebrala camrál zmijozelskému střelci a vyrazila do útoku.

Harry se s úlevou zase rozhlédl, zkontroloval si Harpera, který jako sedmák měl letos i kapitánskou pásku a zase se soustředil na zlatonku. Poletoval nad hřištěm a občas koutkem oka kontroloval vývoj utkání. Hlavně ale poslouchal komentář. Profesorka McGonagallová totiž konečně našla plnohodnotnou náhradu za skvělého Lee Jordana. Owen Cauldwell, páťák z Mrzimoru sice ještě nedosahoval úžasných Leeho kvalit, ale komentoval zápas pružně a svědomitě.

„Baddock pálí na nebelvírské obruče, ale Weasley s jistotou chytá a okamžitě camrál rozehrává na Daviese. Ten vzlétá vzhůru... pronásledují ho dva zmijozelští střelci ale... zahodil camrál? Ne – to byla ale mazaná přihrávka, přímo do náruče Robinsonové. Ta se řítí rovnou na obruče... uhýbá prudkému útoku potloukem... skvělá klička – Pritchard málem spadl z koštěte a teď nahrává Weasleyové a ta střílí – a je to další gól. Nebelvír vede šedesát k nule!“

V tom Harry zahlédl nahoře zlatonku a v tu samou chvíli si uvědomil, že Harper k ní má mnohem blíž, nedokázal by ho předletět, ani na svém kulovém blesku. Všiml si, že místo na zlatonku se stále dívá k němu a kontroluje si ho, tak se rozletěl šikmo dolů k nebelvírským obručím.

V tom se stalo několik věcí najednou: Demelza dala další gól, Harry s úsměvem zaregistroval, že se Harper nechal zmást a letí nejvyšší rychlostí za ním. Pak ale uviděl Goyla, který asi deset metrů nad Ronem, za jeho zády odpaluje vši silou potlouk přímo na Rona. Ten mu nevěnoval pozornost, sledoval blížícího se Harryho...

Zařval:

„RONE POZOR!!!“

Ale on nestačil zareagovat a dostal plný zásah shora přímo do hlavy. V bezvědomí spadl z koštěte a řítí se k zemi. Harry se přitiskl k násadě a tou nejvyšší rychlostí, jaké byl schopen, letěl za ním. Zachytil ho těsně před dopadem na zem, hodil si ho přes koště a letěl k východu z hřiště. Cestou ještě stačil zavolat na madam Hoochovou:

„Oddechový čas!“ a pak už za hvizdu píšťalky přistál a opatrně Rona stáhl z koštěte.

Z hlavy se mu proudem valila krev a tak mu nejdřív zastavil krvácení. Klečel nad ním a zatím co u nich přistával zbytek týmu, přemýšlel, jestli mu dokáže ještě nějak pomoci. To už k nim přibíhali Sturgis s Hermionou a za nimi madam Pomfreyová. Ta hned Rona vyšetřila: „To krvácení jste zvládl moc dobře, pane Pottere, ale tohle je prasklá lebka a minimálně těžký otřes mozku. Musíme ho vzít okamžitě na ošetřovnu, tady s tím nic neudělám...“

A tak Sturgis mávnutím hůlky přivolal nosítka a společně s Harrym na ně Rona přesunuli. Vyděšená Hermiona s madam Pomfreyovou nadnášecím kouzlem zvedly nosítka a spěchaly na ošetřovnu. Sturgis se otočil k Harrymu a ke zbytku týmu:

„Koukejte ten zápas co nejrychleji ukončit, než vás Goyle zlikviduje všechny. Je to totiž jediný způsob jak vám může beztestně ublížit... Od toho Dennisova napadení je podmíněčně vyloučen. Stačí sebelepší průšvih a školu nedodělá, proto po vás takhle jde...“

Harry se otočil ke spoluhráčům.

„Wille, půjdeš do branky, Ginny s Demelzou jsou v takové formě, že na ty zmijozelské patlaly stačí samy.“

Pak se otočil na své odrážače:

„Vy se oba soustředte na Goyla a už ho konečně sundejte z toho koštěte. Já se budu soustředit už jen na zlatonku, takže dělejte, co umíte...“

To už zazněl znova hvizd píšťalky madam Hoochové a tak s odhodlaným výrazem vyrazili do boje.

Útok na Rona zezadu posoudila madam Hoochová jako faul a tak začali tím, že Ginny proměnila trestné střelení. Děvčata byla tak dobře seštráná, že skutečně ve dvou přehrávala všechny tři zmijozelské střelce. Harry se soustředil na zlatonku. Stačil jen postřehnout, že se Jimmy neustále drží mezi ním a Goylem, protože, přesně jak předpokládal, tak se teď Goyle soustředil na něj. Harry poletoval sem a tam nad hřištěm a snažil se objevit zlatý záblesk. Z komentáře věděl, že Will zlikvidoval s přehledem dvě zmijozelské střely a Ginny s Demelzou dali další gól, takže vedli devadesát – nula. Vtom ji uviděl – přímo pod sebou, uprostřed hřiště, těsně nad trávnickem... Rychlým pohledem zkontroloval Harpera nad sebou a pak se vrhnul střemhlav dolů.

„Potter se řítí přímo dolů, asi zahlédl zlatonku... Harper se vydal za ním, ale zůstává daleko pozadu... Ach – pozor Goyle útočí potloukem přímo na Pottera! Ale to už je tam Peakes a vrací potlouk prudce zpátky – AU! To tedy muselo bolet... Potlouk se zabořil Goylovi přímo do žaludku... Slyšeli jste, jak to žuchlo? Goyle padá... A Potter – vybírá svůj střemhlavý let těsně nad zemí a ... MÁ JI! ON JI FAKT CHYTIL!!!“

Owen se zajíkal a musel se na chvíli odmlčet. Přes ten řev, co se na hřišti rozpoutal, by ho stejně nikdo neslyšel. Po chvíli zase chytil dech a pokračoval:

„Potter chytil zlatonku a Nebelvír poráží Zmijozel dvě stě čtyřicet k nule... To byl ale zápas vážení, o tom se bude ještě dlouho vyprávět...“

Na Harryho se sesypal zbytek týmu, všichni naráz se objali a než se k nim nahnul dav fanoušků, tak ještě se smíchem a ohromným zadostiučiněním sledovali, jak se Goyle kroutí v bolestech na zemi a oběma rukama svírá svůj žaludek.

„Skvělá trefa Jimmy, právě sis podepsal přihlášku do Brumbálovi armády...“

Pochválil ho Harry. Ale to už se k nim nahnuli gratulanti, zvedli je na ramena a nesli je na hrad. Harry je poslal, ať začnou oslavovat, že tým musí nejprve zkontrolovat Rona a vydali se všichni na ošetřovnu. Ron tam ležel v bezvědomí, s ovázanou hlavou a Hermiona u něj seděla s červenýma uplakanýma očima. Harry přišel k ní, objal ji kolem ramen a zeptal se:

„Tak povídej, jak to vypadá?“

„No... madam Pomfreyová mu napravila tu prasklou lebku a společně jsme do něj dostali po troškách i lektvar na otřes mozku, takže už by se měl pomalu začít probírat...“

A zase vzlykla. Ginny ji objala:

„To bude dobrý, Hermiono... Harry na tom byl přece předloni stejně...“

Harry se zasmál:

„Jistě, hned jak jsem se probral, tak jsem chtěl jít zabít McLaggena, ale madam Pomfreyová mi to nechtěla dovolit...“

V tom se ozvalo:

„Tak to můžu očekávat, že na Goyla mě taky nepustí co?“

Hermiona nadskočila:

„Rone! Jak ti je? Nebolí tě hlava?“

Ron si osahal hlavu omotanou obvazem, podíval se na Harryho a zeptal se:

„Jak jste to zvládli?“

Harry se usmál:

„Dvě stě čtyřicet k nule a Jimmy sundal Goyla skvělou trefou přímo na žaludek...“

Ron se rozzářil:

„Paráda, tak už ho nemusím zabíjet...“

Právě v tu chvíli přišli na ošetřovnu Malcolm Baddock a Graham Pritchard, střelci Zmijozelského týmu a známí Goylovi kumpáni. A právě svého velkého tupého vůdce vlekli zkrouceného bolestí mezi sebou. Tak se ještě všichni s potěšením koukali, jak madam Pomfreyová Goyla ošetřuje. Pro jistotu ho uložila až na druhý konec ošetřovny, aby obě skupinky udržela co nejdál od sebe. Pak se přišla podívat na Rona a sdělila mu, že ho v žádném případě nepustí na oslavu nebelvírského vítězství, že si ho nechá na ošetřovně přes noc.

„Snad si nemyslíte, že strávím noc v jedné místnosti s Goylem?!“ rozhořčil se Ron.

„To nebudete muset, pan Goyle bude za chvíli v pořádku a pošlu ho pryč...“ uklidnila ho madam Pomfreyová. Harry se usmál:

„Zajdeme si na oběd a zase za tebou přijdeme...“

Ale Hermiona špitla:

„Já nemám hlad, zůstanu tady s Ronem.“ Harry zakroutil hlavou a řekl:

„Dobře, tak mi ti něco přineseme. Možná bude lepší, když na něj dohlédneš, aby se náhodou s Goylem nechtěl ještě poprat.“

Když přišli do velké síně, tak zjistili, že se oslava rozběhla tam. Nebelvírské vítězství nad Zmijozelem chtěli totiž oslavit i studenti z Havraspáru i Mrzimoru. Harry a Ginny se najedli, přijali spoustu gratulací a zatímco se zbytek jejich týmu přidal k oslavám, sbalili Hermioně pár jehněčích žebírek s bramborovými placičkami a vrátili se k Ronovi na ošetřovnu. Strávili s ním celé odpoledne a byli tam i v okamžiku, kdy přišel těsně před setměním do svého úplňkového pokojíčku Lucas, doprovázený Robertem, Markem a Sárou. Lucas i ostatní zářili nadšením a Sára jim vyprávěla jaké má Justin starosti s tím, že dal Harry do kupy naprosto neporazitelný tým a snaží se marně vymyslet nějakou taktiku, aby s nimi neprohráli tak ostudně jako Zmijozel.

Když se rozloučili s Lucasem před tím, než ho madam Pomfreyová zavřela, tak všichni i s Hermionou odešli s prváky na večeři a slíbili Ronovi, že za ním ještě po večeři přijdou. Seděli u něj až do devíti do

večera, ale pak je už začala madam Pomfreyová vyhánět. Harry a Ginny se zvedli, aby dali Hermioně prostor a trochu soukromí na pusu, když na ošetřovnu jako bouře vtrhnul velmi rozrušený Hagrid.

„Honem, potřebuju vás madam. Kentauři postřelili toho vlkodlaka, co sem vám o něm vyprávěl. Dovlekl se chudák ke mně do boudy, je na tom moc zle, Tesák ho tam hlídá. Pojdte rychle, z hrudníku mu trčí šíp, bojím se o něj...“

Madam Pomfreyová se zarazila:

„Ale to je hrozně nebezpečné Hagride... a já... mám tu pacienta a taky Lucase, musím ho hlídat, aby mu někdo neotevřel a nepustil ho ven...“

Hermiona vyskočila a začala ji přesvědčovat:

„Madam, prosím... Ron už vás tu nepotřebuje a může tu s Ginny Lucase pohlídat. Já a Harry půjdeme s vámi, pomůžeme vám a taky si při tom budu moct odebrat vzorek jeho krve a slin... Potřebuju je, abych se s tím výzkumem pohnula trochu dál... Prosím...“

„Ale to vám nemůžu povolit, je to nebezpečné. A taky... studenti nesmí po večeri ven z hradu. To by vám musela povolit paní ředitelka, nebo profesor Křiklan...“

Hermiona se na ní rozhodně podívala:

„Dobře, tak tu nechte Ginny, aby s Ronem pohlídala Lucase a jděte zatím s Hagridem. Já seženu profesora Křiklana a přijdeme i s ním za vámi. Věřím, že s námi půjde, moc mu totiž na tom našem výzkumu záleží...“

A aby předešli případným protestům od Ginny, tak se na ni Harry vážně podíval a řekl: „Ginny, chci, abys tu zůstala a pohlídala Lucase – rozumíš?“

Ona se na něj zamračeně podívala, ale odpověděla:

„Dobře, ale slib mi, že budete opatrní...“

Harry se na ni usmál a řekl:

„Slibuji.“

Dal jí pusu a rozběhl se za Hermionou.

Křiklana potkali po cestě dolů.

„Co se děje? Mám službu a právě si u mě byl stěžovat pan Filch, že do školy vtrhnul Hagrid jako velká voda a choval se k němu hrubě...“

Hagrid jen zabručel:

„Nemá se mi plíst do cesty, když pospíchám, moták jeden zatracená...“

A Hermiona mu za poklusu vysvětlila situaci a požádala ho o svolení a osobní účast na této akci. Křiklan trochu zaváhal, ale když ho Hagrid ujistil, že udrží vlkodlaka pod kontrolou, že už mu důvěřuje a nechá se od něj ovládat, tak nakonec souhlasil a šel s nimi.

Když dorazili poklusem k Hagridově hájence, tak zevnitř slyšeli Tesákovo smutné kňučení. Hagrid šel dovnitř jako první a řekl:

„Chytím ho a až ho budu pevně držet, tak vás zavolám.“

Za chvíli je volal dovnitř. Seděl na zemi, na klíně držel v náručí bezvládného vlkodlaka a z očí se mu valily proudy slz.

„Rychle, prosím, už v něm není moc života...“ vzlykal.

Harry s Křiklanem se postavili z obou stran s hůlkami v ruce, připraveni zasáhnout, kdyby se vlkodlak vymknul kontrole a madam Pomfreyová s Hermionou se věnovali jemu. Zatímco ho madam vyšetřovala s rukavicemi z dračí kůže na rukou, tak mu Hermiona opatrně odebrala do lahviček sliny a krev stále prýstící z rány. Pak začala madam Pomfreyová kouzlit. Odstranila šíp z rány tak, že ho prostě nechala zmizet a hned začala zastavovat krvácení a zacelovat rány. Pak vytáhla dvě lahvičky s lektvary a řekla:

„Nevím, jestli se mi to podařilo Hagrid, ten šíp poškodil i jeho srdce. Kdyby nebyl přeměněný, tak už by byl dávno mrtvý. Při životě ho drží už jen ta neuvěřitelná vlkodlačí odolnost. Je už skoro mrtvý. Možná, když se ti podaří do něj dostat Nektar z životodárné agáve a tenhle dokrvozací lektvar, tak ještě bude mít nepatrnou šanci se z toho dostat, ale moc nadějí mu nedávám, je na tom opravdu moc zle...“

Hagrid popadl jeho hlavu, zvedl ji nosem vzhůru a otevřel mu oběma rukama tlamu, pak se podíval na madam Pomfreyovou. Ta otevřela první lahvičku s životadárným nektarem a nalila ji vlkodlakovi do chřtánu. Hagrid bezvědomého vlkodlaka přemlouval:

„No tak chlapče, spolkni to, pomůže ti to... Snaž se trochu hochu...“

Vlkodlak zachrčel a tekutina začala vytékat povislým koutkem z jeho tlamy ven. Pak sípavě vydechl a najednou už Hagrid nedržel v náručí vlka, ale nahého mladého mudlu, téměř ještě chlapce. Vypadal, že je mladší než Harry... Hagrid ho svíral v náručí a nahlas vzlykal: „Takovej nevinnej kluk to byl, vyděšeněj, nevěděl co se s ním děje. Do lesa se schoval, protože se bál aby někomu neublížil... Zrovna mi začal věřit, slíbil jsem mu, že ho budeme léčit...“ A za tím, co nad ním Hagrid naříkal, tak Křiklan vykouznil bílé prostěradlo a tělo v Hagridově náručí jím přikryl. Pak se ho zeptal:

„Řekl ti, jak se jmenuje? Abychom jeho tělo mohli vrátit jeho blízkým?“

Hagrid kroutil hlavou:

„Vím jen, že se jmenoval Petr a že nebyl vodcať... Byl od někud z jihu, ale víc mi neřek'...“ Křiklan se zamyslel:

„Pak bys ho měl asi pohřbít na nějakém pěkném místě tady v lese... Myslím, že tu byl posledních pár dní šťastný Hagrid. Poznal tu přítele ve svém krutém osudu a ty jsi mu dal zase naději... Proto přišel pomoci hledat u tebe...“

Harry se přidal:

„Pan profesor má pravdu Hagrid, pohřbíme ho společně už zítra po obědě, přivedeme pár přátel a uspořádáme mu hezký pohřeb – co ty na to?“

Hagrid se vzlykáním souhlasil a tak ho nechali jeho zármutku a šli společně zpátky na hrad.

Hermiona oznámila Křiklanovi, že půjde rovnou do laboratoře, protože musí za čerstva zpracovat ty vzorky a on se nabídl, že jí s tím pomůže, aby tam nestrávila celou noc. Tak šel Harry s madam Pomfreyovou na ošetřovnu sám, vyzvedl Ginny, popřáli spolu dobrou noc Ronovi. „Pusu asi dostaneš až zítra, ale nebuď smutný, jsem si jistý, že ti to Hermione určitě vynahradí...“ usmál se na něj Harry významně. Jemu a Ginny trvala cesta z ošetřovny na kolej skoro hodinu a kdyby se nebáli, že by z toho mohl být průšvih, tak by asi místo na koleji skončili ve své ložnici v komnatě nejvyšší potřeby...

Kapitola 11 – Jelen a laň.

Druhý den po obědě uspořádali pohřeb pro vlkodlaka, o kterém věděli jen, že se jmenoval Petr. Přesto se s ním přišla rozloučit spousta lidí... Byla tam profesorka McGonagallová, madam Pomfreyová, Sturgis, Hestie a profesor Křiklan. S Harrym přišli všichni přátelé, ale i prváci. Ron totiž ráno, cestou z ošetrovny na snídani, Lucasovi vyprávěl, co se večer stalo a toho to velmi zasáhlo. Přišel se Harryho zeptat na podrobnosti. Pak se i se svými přáteli vydal s nimi na pohřeb. Hagrid sehnal v Prasinkách obyčejnou dřevěnou rakev a tak Harry, Ron, Dean a Justin nesli na mýtinu kousek od okraje lesa, vlkodlaka Petra, tak jak se patří. Hrob pod velkým dubem na okraji mýtiny, vyhloubil Sturgis hůlkou a Křiklan se ujal smutečního projevu.

„Potkal tě krutý osud Petře, ale i ve svém neštěstí jsi našel přátele. Je nám všem velmi líto, že ses nedočkal svého vyléčení a návratu k normálnímu životu, ale tvoje smrt nebyla zbytečná příteli, tvá krev nám otevřela nové obzory a jsme teď mnohem blíže k tomu, abychom dokázali pomoci ostatním, které potkal stejně krutý osud jako tebe. Můžeš odpočívat v pokoji s vědomím, že ses podílel na tom, aby již nikdo další netrpěl tak jako ty...“

V okamžiku, kdy se chystali spustit rakev do hrobu, se na mýtině objevili dva kentauři. Firenze, plavý se světlými vlasy a ten druhý měl kaštanově hnědé tělo a rudé vlasy. Harry si vzpomněl, že už ho viděl, byl to Ronan... Vtom z jejich skupiny vyběhl proti nim Lucas. Vypadal ještě drobnější proti mohutným velkým kentaurům, ale neohroženě se do nich pustil: „Proč jste přišli! Byl to váš šíp, který ho zabil... Jste zlí a krutí, běžte pryč!“ Kentauři udělali ještě pár kroků k Lucasovi a vypadali dost hrozivě, přesto a nebo možná právě proto, se po Lucasově boku objevili i Mark, Robert a maličká Sára.

Ronan se na ně podíval ze své výšky a zamyšleně řekl:

„Odvážná a statečná mláďata...“

To už proti nim stál i Hagrid a zeptal se:

„Mají pravdu, proč jste přišli?“

Firenze naklonil zamyšleně hlavu a začal vysvětlovat Hagridovi i Lucasovi, proč přišli.

„Je nám líto, že ten chlapec zemřel. Nebylo naším úmyslem ukončit jeho život. Plížil se včera kolem naší mýtiny, a když ho chtěl Magorian odehnat, tak na něj bezhlavě zaútočil. Byl velmi divoký a ošklivě ho poranil. Jen jsme ho chtěli střelbou odehnat, bránili jsme se... Mrzí nás, že jsme způsobili jeho smrt... Proto jsme přišli, abychom vám to sdělili a vyjádřili svou lítost...“

Harry se během jeho řeči protáhl k Lucasovi, aby mu zabránil udělat nějakou hloupost. Ale ten se na kentaury zamyšleně díval a pak se zeptal:

„Když toho vašeho přítele pokousal, tak se z něj taky stane vlkodlak?“

Firenze se na něj podíval se zájmem a pak se Hagrida zeptal:

„To je to pokousané dítě, o kterém jsi mi vyprávěl?“

Hagrid jen přikývl, ale Lucas se hrdě napřímil a řekl mu:

„Jmenuji se Lucas Connor a jsem vlkodlak.“

Firenze se na něj upřeně podíval a odpověděl na jeho otázku:

„My kentauri se neměníme na vlkodlaky, ale rány způsobené vaším druhem se nám hojí velmi pomalu a jsou velmi bolestivé. Ty jsi velmi statečný chlapec a máš věrné a odvážné přátele Lucasi. Budeš v životě šťastný, ať už se podaří tvoje léčba, nebo ne... My nejsme zlí ani krutí, jsme prostě jen jiní – jako ty.“

Pak se k nim přidali a přihlíželi mlčky dokončení obřadu. V koruně dubu se usadil Fawkes a zpíval píseň smutnou, ale zároveň konejšivou.

Když odešli zpátky na hrad, tak se Hermiona odebrala do své laboratoře, kde teď trávila veškerý čas. Harry nechápal, kdy si vlastně píše svoje úkoly. Viděl, jak Ron trpí jejím nezájmem a tak zůstávali s Ginny často s ním, aby se necítil tak opuštěný. Pak se ale Rona ujal Karel. Vyptával se ho na školu, předměty které dřív studoval, se zaujetím mu pomáhal při psaní domácích úkolů a postupem času se z nich stávala nerozlučná dvojka. A tak měli Harry a Ginny zase dost času sami pro sebe. Blížil se konec listopadu a Ginny si už konečně odpracovala svůj školní trest v knihovně a mohli teď být pořád spolu. Psali spolu úkoly, seděli spolu při vyučování, při jídle a občas si udělali čas na to, aby se společně ztratili v komnatě nejvyšší potřeby. Když Ginny ve středu po večeři chodila na své konzultace k profesorce McGonagallové, tak chodil Harry pomáhat Sturgisovi na doučování obrany proti černé magii. To byli, kromě nočních hodin a nedělních konzultací, jediné dvě hodiny v týdnu, které netrávili spolu. Harry se cítil velmi šťastný. Ztratily se i občasné ošklivé sny o bezhlavém hadím těle. Jeho rodiče se mu dost věnovali a tak i díky nim zvládal bez větších problémů nové učivo ze všech předmětů. Jen s koordinací svých dvou Patronů měl stále problémy.

Koncem listopadu, na jedné ze svých konzultací se Sturgisem, když se mu zase nepodařilo udržet jelena a laň dost dlouho bez toho, aby se nedotkli a nerozplynuli, tak už se začal rozčilovat. Otočil se k portrétu, z kterého jeho marné snaze přihlíželi jeho rodiče se Siriusem a pustil se do nich:

„Proč mi tohle děláte? Proč se ztratíte vždycky v tom okamžiku, kdy se dotknete jeden druhého? Co to má znamenat?“

James zakroutil hlavou nad tím obviněním a pak se začal se smíchem bránit:

„A nebude to tím, že tohle nejsme my? Jsou to tvoji Patroni, jsi to ty a to co jsme my dva v tobě zanechali. Nám se nikdy nestalo, že bychom se při doteku rozplynuli. Naopak, při každém doteku nás to táhlo k sobě ještě blíž...“

Lily trošku zrůžověla:

„Ale Jamesi, dej pokoj, to sem nepatří...“

Sturgis se Siriusem se rozesmáli. Harry se také usmál, ale pak se nad tím zamyslel:

„Máš pravdu... dělám to od začátku špatně...“

Pak se zamyslel, zavřel oči, aby ho nic nerušilo a v duchu si začal představovat – svoje rodiče, jak se milují, aby zplodili jeho, maminčino rostoucí břicho a tátu s rukou položenou na něm, aby cítil, jak kope, jejich štěstí, když se narodil. Jak se objímají nad svým právě narozeným synem a jejich štěstí ho prostupovalo od palců na nohách, až po kořínky vlasů. Najednou v hlavě uslyšel hlas svého táty:

„Ano Harry, přesně tak to bylo...“

Otevřel oči a překvapeně se podíval na portrét, z kterého ho James napjatě sledoval.

„Co jsi říkal?“ zeptal se ho Harry.

„Já?“ podivil se James. „Nic jsem neříkal ani já, ani nikdo jiný. Ani jsme nemukli, abychom tě nerušili Harry.“ Harry se na něj zaraženě podíval, ale pak si vzpomněl...

Po pohřbu Freda, Remuse a Tonksové v Goldrikově Dole, na hřbitově, u hrobu svých rodičů, když se byl u nich vyplakat ze svého smutku. Pak pro něj přišli Ron s Hermionou a on k nim v duchu promluvil:

„Nejsem sám, mám spoustu dobrých přátel, nemusíte si o mě dělat starosti. ‘ a najednou se mu zdálo, že v hlavě slyší hlas profesora Brumbála:

„Jistě Harry, někdo tak plný lásky jako jsi ty, nikdy nebude sám. ‘

Tohle bylo něco podobného, bude se muset zeptat profesora Brumbála, co to znamená... Ted' se ale musí soustředit na své Patrony, dokud má ten nápad ještě živě v paměti. Soustředil se na ráno v den svých osmnáctých narozenin. Rozbaluje svůj jediný dárek a vyndává portrét svých rodičů. Nechal se prostoupit tím úžasným šťastným pocitem skrz naskrz a pak zašeptal: „*Expecto patronum*“.

Pak otevřel oči, ale musel je hned přimhouřit jako Sturgis, protože jeho jelen vydával tak silnou záři, že okamžitě naplnil celou učebnu silným stříbřitým světlem. Harry ho vedl hůlkou mírným klusem kolem učebny a pak se soustředil na svoje rodiče, jak stojí spolu v objetí nad svým narozeným synem... Jelen se najednou jakoby rozpoltil a vedle něho se objevila laň. Harry si představil, jak běží proti sobě a laň se otočila a rozběhla se opačným směrem. Běželi okolo učebny a u dveří se střetli... Tentokrát ale nezmizeli... s prudkým zábleskem se srazili a splynuli zase v jedno tělo. Harryho Dvanáctérák se otočil a krokem došel až k němu. Harry natáhl levou ruku a dotkl se jeho nosu. V tu chvíli se Patron rozplynul.

Bylo ticho, nikdo neřekl dlouho ani slovo. Pak Sturgis vydechl. Znělo to tak, jako by celou tu dobu zadržoval dech.

„Tys to dokázal Harry... Nemůžu tomu uvěřit... Něco tak úžasného jsem v životě neviděl...“ Harry se zasmál:

„Největší problém bude vysvětlit, jak jsem to dokázal. Sám totiž ještě pořádně nechápu, jak jsem to udělal...“

Sturgis se na něj nevěřícně podíval:

„Nechceš tím snad říct, že se ti to příště nepovede – že ne?“

Harry se zarazil.

„Já fakt nevím, radši to zkusím hned znova, abych věděl, jak to vlastně dělám...“

Tentokrát už jeho Patron nezářil tolik jako předtím, ale byl pořád hodně silný a když si Harry představil, jak z jeho obrysů vystupuje laň, tak se to zase stalo. Nechal je chvíli klusat bok po boku a pak si představil, jak jelen s laní splývají a oni to poslušně předvedli. V tu chvíli Harry pochopil, že to dokáže kdykoli. Jen pořád nevěděl, jak se mu to vlastně povedlo. Podíval se bezradně na Sturgise.

„Dokážu to kdykoliv, vím to... Ale nedokážu vysvětlit proč, ani jak to vlastně dělám...“ Sturgis se rozesmál a přidali se k němu i jeho rodiče na portrétu. Sirius se uchechtnul:

„Od toho máš přece svého regenta. Máte čas do konce školního roku, abyste tomu přišli na kloub...“

Sturgis se smál:

„No... to nás tedy čeká ještě kus práce... Takže příště si sedneme hezky v klidu u čaje a já se z tebe pokusím vytáhnout, jak to děláš...“

Také Ginny dělala velké pokroky se svými přeměnami. Když se po nedělních konzultacích setkali u večere, tak s nadšením Harrymu, Ronovi a Hermioně sdělila, že jí profesorka McGonagallová slíbila, že ji vezme někdy během příštího týdne na ministerstvo k registraci. Harry jim také vyprávěl, jak dokázal spojit své Patrony, že už mu zbývá jen pochopit a vysvětlit jak to vlastně dělá. Pak, když mu Ginny oznámila, že ve středu po obědě jdou na ministerstvo a že se tam zdrží asi celé odpoledne, tak Harryho napadlo, že je to vhodná příležitost navštívit profesora Brumbála a probrat s ním podivné hlasy, co se mu už dvakrát ozvaly v hlavě. A tak, když si byl jistý, že profesorka McGonagallová s Ginny odešly, přišel k chličí střežícímu vchod do ředitelny a oznámil mu:

„Já jsem Harry Potter...“ ten se odsunul a pustil ho dovnitř.

Chvíli opatrně poslouchal za dveřmi, jestli je ředitelna opravdu prázdná a pak nesměle vešel dovnitř.

„Ahoj Harry, přišel sis popovídat?“ pozdravil ho Brumbálův portrét.

„Dobrý den pane profesore. Jak jste to poznal?“

„Ale no tak Harry. Je to přece zcela zřejmé... Počkal jsi na okamžik, kdy máš jistotu, že tato pracovna bude prázdná a navíc to není tak dlouho, kdy jsem ti připomenul, že za mnou můžeš přijít kdykoliv budeš mít chuť si se mnou promluvit...“

Harry se usmál.

„Máte pravdu, přihodilo se mi nedávno něco zvláštního. Nebylo to poprvé a já... Přemýšlel jsem o tom a napadlo mě, co by to mohlo znamenat... ale je to tak... podivné, že mě to znervózňuje...“

Pak mu vyprávěl, jak uslyšel tátův hlas po té, co na něj a na mámu velmi intenzivně myslel a také jeho hlas tenkrát na tom hřbitově. Pak se zeptal:

„Je to normální? Stává se to i někomu jinému?“

Brumbál se laskavě usmál a odpověděl:

„Existují vědmy, které někdy mohou mluvit s mrtvými, jsou velmi vzácné, vždy jsou to ženy a pokud vím, tak si nemohou příliš vybírat, s kým hovoří, jsou to velmi náhodná spojení s dušemi většinou neznámých lidí. A pak je pár odborníků na ministerstvu, v odboru záhad, kteří někdy zachytí pár slov za tím závojem, kterým odešel Sirius. Ale nevědí, s kým hovoří a jen zřídka to dává nějaký smysl. To co se děje tobě je naprosto jedinečný úkaz a myslím, že jsi už přišel na to, čím to je – nemám pravdu?“

Harry se na něj upřeně díval a mluvil pomalu, jako by dával Brumbálovi prostor na to, aby ho přerušil, nebo opravil.

„Ty tři relikvie jsem nikdy nespojil ve fyzickém smyslu toho slova... Ale už jsem pochopil podstatu vlastnictví kouzelných předmětů... Pochopil jsem to, že nemusíte předmět svírat v ruce, abyste ho vlastnil... a také to, že když něco držíte ve své ruce, ještě neznamená, že to vlastníte... Ten kámen jste mi odkázal, takže jsem se stal jeho vlastníkem, nezáleží na tom, jestli jsem ho ztratil, nebo ukryl... Dokud ho někdo nenajde a nepřivlastní si ho, tak stále zůstávám jeho majitelem...“

Pak se odmlčel a tázavě se podíval do laskavých modrých očí.

„Ano Harry, zatím uvažuješ velmi správně – pokračuj...“

Harry si povzdechl.

„Spojil jsem ty relikvie svým vlastnickým právem, proto slyším svoje milované i jinak než z portrétu... ale to mě velmi znervózňuje...“

Brumbál se podívil:

„Proč tě to zneklidňuje Harry? Stalo se ti to teprve podruhé...“

Harry si povzdechl a pak začal nervózně přecházet po pracovně.

„Já... Jsem nesvůj z toho, že... Nevím, jak bych vám to vysvětlil... Jednou jste mi řekl, že nás naši milovaní nikdy neopustí, že jsou naši součástí... Teď jsem to pochopil... Já... Jsou okamžiky, kdy chci být sám, nechci, aby byli se mnou... ale jestli jsou mou součástí, tak jsou se mnou stále... to mě straší...“

Brumbál se rozesmál:

„Už jsem pochopil tvou nervozitu, Harry. Máš pravdu, nikomu by se nelíbilo být pod nepřetržitým dozorem svých rodičů, kmotra, nebo nedej bože profesorů – že? Nemám vlastní zkušenost s tímto jevem, ale mám určitou představu, odvozenou – dejme tomu z bohatých zkušeností... Myslím, že tví blízcí jsou sice stále s tebou, ale většinou jen zpovzdálí sledují, jak si vedeš... nechávají ti tvé soukromí, přiblíží se k tobě, jen když je zavoláš tím, že na ně intenzivně myslíš Harry a v tvém případě s tebou mohou i hovořit... Chtěl bych vědět, jestli to dokážeš ovládat... Jestli je umíš zavolat kdykoliv z vlastní vůle a ne jen náhodně... Pověš mi to?“

Harry se na něj usmál, pak zakroutil hlavou.

„Chcete vědět, o co jste přišel, když jste ty předměty nespojil? Proč jste to neudělal? Byl jste k tomu tak blízko... Hůlku už jste vlastnil, kámen jste získal a plášť bych vám dal – víte to, ani byste mi nemusel moc vysvětlovat, daroval bych vám ho, kdybyste si o něj řekl...“ Brumbál se zamyslel:

„Víš co? Neptej se mého portrétu, zeptej se mojí duše... Skus to Harry, chci vědět, jestli to dokážeš...“

Harry si povzdechl a rozpačitě se rozhlédl po ředitelně. Vypadalo to tu už jinak, než když tu vládl profesor Brumbál. Pak si začal vybavovat, co tu je jinak. Postupně se mu před očima objevovala jeho pracovna, zavřel oči a představoval si svého milovaného učitele sedícího s úsměvem za svým stolem,

jeho zářící modré oči, jak na něj laskavě hledí přes horní obroučky svých půlměsíkových brýlí. A tak se ho v duchu zeptal:

„Proč jste ty relikvie nespojil, pane profesore, byl jste tak blízko... Mohl jste to udělat...“

Pak ve své hlavě uslyšel jeho hlas:

„Ani netušíš, v jak velkém pokušení jsem se ocitl Harry... ale už jsem věděl, že nejsem ten pravý, který se může stát Pánem Smrti. Byl jsem dostatečně poučen a má zčernalá ruka mi stále připomínala mou slabost a nedokonalost... Tehdy mě napadlo, že jestli si někdo zaslouží spojit ty relikvie, pak jsi to ty. Předpokládal jsem, že jestli dokážeš splnit svoje poslání, tak se relikvie v tvých rukách spojí... proto jsem kámen ukryl do zlatonky a odkázal ti ji...“

Hlas se na chvíli odmlčel, ale pak pokračoval:

„A co se týká tvých obav o to, jestli my, tví milovaní, příliš nenarušujeme tvoje soukromí... Nemusíš se nás obávat, jsme s tebou jen v okamžiku, kdy na nás myslíš... Vnímáme sice neustále tvé emoce, ale právě proto víme, kdy nechceš být rušen naší přítomností... Nemusíš se nás obávat, Harry. Všechny nás spojuje tvá láska k nám a také naše láska k tobě. Jsme šťastní, když jsi šťastný ty a smutní, když jsi nešťastný...“

A do toho se najednou ozval hlas jeho táty:

„Vím, z čeho máš obavy, Harry. Jsme velmi tolerantní rodiče... Je to jako kdybychom žili pod jednou střechou... Nikdy by nás nenapadlo narušovat tvé soukromí Harry. I kdybychom jen tušili, že máš ve svém pokoji slečnu, nikdy by nás ani nenapadlo, abychom tě špehovali, nebo se vás snažili načapat. Jsme s tvou mámou velmi šťastní, že jsi našel svou životní lásku a máme Ginny velmi rádi. Přejeme vám vaše štěstí a nikdy vám do vašeho vztahu nebudeme nijak zasahovat...“

Harry se s úlevou usmál a vzhlédl k portrétu profesora Brumbála.

„Funguje to... Právě jste mi všechno vysvětlil...“

Profesor se na něj zářivě usmál.

„Takže teď už naše portréty nebudeš potřebovat?“

Harry se zamyslel:

„To bych neřekl... Ty hlasy v mé hlavě mi jen připomínají to, že jsem vás ztratil. Je mnohem příjemnější posadit se proti vašemu portrétu, podívat se vám do očí a povídat si s vámi. Je to jako, kdybyste nikdy neodešel, jako kdybyste tady byl pořád se mnou. Je to mnohem lepší, než si představovat, jak to vypadalo před tím, než jsem vás ztratil, abych uslyšel váš hlas... A mí rodiče? Je skvělé nechat se od nich vychovávat... Nedávno mě máma tak ostře okřikla, abych nemluvil neslušně, až jsem měl pocit, že přiletí ještě pohlavek... Jsem vám za ten portrét nesmírně vděčný...“

Brumbál i Snape se po jeho slovech rozesmáli. Harry se také usmál a začal se loučit:

„Děkuji vám, pane profesore, zase jste mi pomohl pochopit sama sebe. Raději už půjdu, aby se nevrátila paní ředitelka...“

Brumbál se na něj zkoumavě podíval:

„To znamená, že si nepřeješ, aby věděla, že jsi tady byl?“

Harry zaváhal:

„Já... Spíš bych nerad, aby věděla všechno, o čem jsme spolu mluvili...“

„Takže nechceš, aby věděla, že jsi skutečný Pán Smrti? Že dokážeš hovořit s dušemi svých drahých? Neřekneš to ani svým přátelům? A co Ginny?“

Harry se nad tím zamyslel:

„Možná jim to časem řeknu, ale teď ještě ne... Nejdřív si na to potřebuji sám zvyknout a naučit se s tím žít... Řeknu jim to později...“

„Dobře Harry, řeknu paní profesorce, že jsi tu byl, ale že náš rozhovor byl důvěrný – souhlasíš?“

Harry se usmál a znova poděkoval. Pak už vyrazil do knihovny a vrhnul se do psaní složitého a těžkého úkolu z přeměňování.

Ve čtvrtek s pohledem na strop Velké síně zrušil trénink famfrpálového týmu. Když odcházeli s Ginny od snídaně, aby se připravili na dvouhodinovku lektvarů, tak mu řekla: „Aspoň budu mít čas na to, abych si dopsala úkoly, které jsem nestihla napsat včera.“

Harry se na ni podíval a zvedla se v něm vlna touhy.

„Myslel jsem, že s volným odpolednem naložíme trochu jinak... Chtěl bych se s tebou ztratit v sedmém patře miláčku...“

Ginny se na něj podívala se stejnou touhou v očích, kterou on sám cítil v celém těle, usmála se a řekla:

„Tak dobře, ale po večeři mi s úkoly pomůžeš – platí?“

A tím to všechno začalo... Stále častěji se ztráceli v sedmém patře, dělalo jim čím dál tím větší problémy soustředit se na učení, na úkoly, protože pořád víc a víc mysleli jeden na druhého, na čas strávený v jejich hnízdečku lásky, jak svoje útočiště v sedmém patře nazývali. Hermiona si brzy všimla toho, co se s nimi děje a marně se snažila trochu je usměrnit. Už ukončila první a nejdůležitější fázi svého výzkumu a podařilo se jí izolovat vlkodlačí virus. Nadšeně jim vyprávěla, jak s pomocí profesora Křiklana a madam Pomfreyové vyrobila mast s použitím těch Nevilových kříženců Afrického thimusu s hojivou dobromyslí, Aldenova bedrníku s černou šalvějí, salamandří krve a výtažku z chapadélek hrbouna a poslala ji po Hagridovi Magorianovi.

„Jsem přesvědčená, že ta mast dokáže vyhojit rány způsobené vlkodlakem. Jestli to vyjde, tak pošlu krabičku Billovi i když nevím, jestli to bude fungovat i po tak dlouhé době...“

Ráno při snídani Hagrid nadšeně Hermioně vyprávěl, že za ním ráno přišel Firenze.

„Říkal, že mu dalo dost práce přesvědčit Magoriana, aby tu mast vyzkoušel, ale že měl takové bolesti, že to večer skutečně zkusil. Rány ho prý přestaly hned bolet a do rána se mu všechny vyhojily. Mám ti vyřídít díky a také tě prosí, jestli by ses nepodělila s jejich léčitelem o recept na tu mast...“

Hermiona byla šťastím bez sebe a ve své laboratoři trávila méně času než před tím. Měla rozděláno více testů, aby se jí podařilo dát dohromady ingredience na lektvar a ty vyžadovaly více času na působení proti viru, takže se musela obrnit trpělivostí.

Všechny je ale čekalo příjemné překvapení asi týden po tom, co Hermiona poslala svou mast Billovi. V pátek během oběda se u jejich stolu zastavila profesorka McGonagallová a požádala je, aby si přišli před kroužkem vaření vyzvednout mamku do ředitelny.

„Tentokrát všichni čtyři ano?“

Ron se zarazil:

„Co se děje paní profesorko?“

Ta se jen usmála a řekla:

„Myslím, že nemusíte mít obavy, není to nic nepříjemného...“

Když z krbu v ředitelně vylezla mamka, tak měla na tváři široký úsměv.

„Mám pro vás úžasné překvapení...“

Chvilku po ní z krbu vystoupil Bill... Jeho tvář však vypadala jinak... Všechny jizvy zmizely, vypadal stejně jako před tím, než narazil na Šedohřbeta. Hermiona zalapala po dechu, chytila se za srdce, špitla:

„Bille“ a pak se rozplakala.

Ron se s rozzářenýma očima díval na svého nejstaršího bratra, pak Hermionu objal a se smíchem ji konejšil:

„Proč brečíš, měla bys skákat radostí a jásat, no tak...“

Mamka ho odstrčila, objala ji a také jí po tvářích začaly téct slzy radosti a štěstí.

Ginny a Harry společně Billa objali a Harry v tu chvíli pocítil takovou radost, že si poprvé uvědomil, jak z něho sálá. Když uviděl, jak se začala široce usmívat i stále upjatá paní ředitelka, tak pochopil to, co mu tenkrát profesor Brumbál vysvětloval – že když prožívá nějaké silné emoce, tak z něj vyzařuje zvláštní vlnění, které zasáhne všechny v jeho blízkosti. Kroužek začal se zpožděním, protože mamce i Hermioně chvíli trvalo, než se uklidnily a mohly odejít z ředitelny.

Paní ředitelka Hermioně řekla:

„I kdyby se vám nepodařilo do konce školního roku vytvořit ten lektvar, tak touhle mastí jste si diplom zajistila. Teď už se můžete v klidu soustředit na protivlkodlačí lektvar, nemusíte pospíchat, abyste něco zbytečně neuspěchala...“

Hermiona, ještě se slzami v očích řekla Billovi:

„Bille, mohl bys zajít za profesorem Křiklanem – prosím! On mi totiž říkal, že je zbytečné ti tu mast posílat, že to určitě po tak dlouhé době nebude fungovat...“

A tak zatímco vařili, odvedla paní ředitelka Billa za profesorem Křiklanem a ten v půlce kroužku vtrhnul do jejich kuchyně, vyrazil Hermioně z rukou rendlík s brusinkovou omáčkou, jak se na ní nadšeně vrhnul, aby jí pogrataloval.

„Už jsem ztratil všechny pochybnosti, už vám věřím, naprosto důvěřuji vašim schopnostem. Můžete počítat s mou veškerou pomocí – ten lektvar bude!!!“

Když odešel, tak se jí Harry zeptal:

„Co to mělo znamenat? Myslel jsem, že ti pomáhá, že tě od začátku podporuje...“

Hermiona se usmála a začala vysvětlovat:

„Na začátku do toho šel s nadšením. Byl zvědavý na ty mudlovské vědecké metody, které jsem chtěla použít. Když ale zjistil, jak je to všechno pracné a zdlouhavé... Chvilí to totiž trvá, než vypěstuješ virové kultury v miskách s živným roztokem, sledovat je pod mikroskopem, čekat jak na ně působí různé léčivé prostředky... Už ho to přestalo bavit, a když jsem za ním přišla s receptem na tu mast, tak už se tvářil hodně skepticky...“

Harry se na ni díval s obdivem:

„Nevyzkoušíš tu mast i na Lucasových jizvách, co má na noze po tom pokousání?“

Hermiona přikývla:

„Ano, teď už ano. Nechtěla jsem mu dávat naději, dokud si nebudu jistá, že to bude fungovat na Billovi. Dnes večer mu tu nohu spolu namažeme...“

Mamka ji s láskou pohladila po vlasech a řekla:

„To bude pro Lucase a jeho rodiče skvělý dárek k vánocům děvenko. Je snad něco krásnějšího než naděje? Myslím, že už ti konečně začnou věřit, že jejich chlapce opravdu vyléčíš.“

Večer se chtěli Harry a Ginny zase nenápadně vytrazit, ale Hermione je dotáhla k úkolům. „O víkendu jsou Prasinky a s nimi poslední příležitost nakoupit dárky na Vánoce. A ten úkol z přeměňování, co jsme dostali na pondělí je dost těžký, měli byste se do něj radši pustit už dnes...“

Pak si i s Ronem sedli k nim a dávali na ně pozor, aby se soustředili na úkoly a pořád po sobě nekoukali s představami o svém hnízdečku lásky. Ráno, cestou do Prasinek, jim taky Hermione připomněla, aby nezapomněli na svatební dar pro Percyho a Penelopu. „Naplánovali si svatbu na vánoční prázdniny jen kvůli nám, tak by od nás nebylo moc hezké, kdybychom na ně zapomněli...“

Ginny šla s Harrym a varovala ho, aby počítal s tím, že po něm bude Ron chtít, aby mu pomohl vybrat pro Hermionu zásnubní prsten.

„Poprosil mě, abych mu udělala průzkum, co by asi chtěla od něj Hermione k vánocům a mě to připadá, jako by ty její řeči o tom, že jsme to my dva uspěli, nebyly moc upřímné. Když jsme byli minule v Prasinkách, tak si dokonce všimla, že u Džina v láhvi prodávají i kouzelné zásnubní prsteny... A já jsem si tam všimla krásného samovarného čajového servisu. Byl by to skvělý svatební dar, ale stojí osm galeonů a já tolik dohromady nedám, tak jsem si myslela, že bychom se na něj mohli složit a dát jim ho společně...“

Harry se na ni usmál a řekl:

„Skvělý nápad, alespoň nemusím nic vybírat...“

Pro Ginny už měl dárek objednaný. Bylo to jednoduché – přišla přece o koště. Jen se s Ronem poradil, jaké by jí měl koupit. Přemýšlel o Kulovém blesku, ale Ron ho přesvědčil, že Ginny spíš touží po Nimbusu 2001, že před ním jednou mluvila o tom, jak se jí to koště líbí... Pak s Ginninou pomocí vybral i parfém pro mamku, pro tatku už měl mudlovskou baterku s dynamem, která si třepáním vyráběla vlastní elektrický proud, na který svítila. Ještě vybrali dárek pro Teda – dětskou hůlku, která

uměla vypouštět různobarevné jiskry a čmoudíky. Dlouho vybírali společný dárek pro Billa... Nakonec pro něj koupili malou pestře ozdobenou truhličku, která měla díky rozšiřovacímu kouzlu obsah jako velká truhla a poklepáním hůlky se proměnila na samohoupací kolébku pro miminko. Koupil i pár drobností pro Rona, Charlieho a George. A pak si nechali předvést pěknou čajovou konvici z Míšenského porcelánu, která po klepnutí hůlkou uvařila výborný čaj a modří ptáčci, kteří na ni byli namalováni, při tom roztomile cvrlikali. Ke konvici patřili i dva nádherné šálky a tak si nechali servis zabalit.

Když dorazili ke Třem košťatům, kde si dali sraz, tak Ron Harryho poprosil, jestli by s ním ještě někam nezašel. Ten mrknul na Ginny a vrátil se s ním zase k Džinovi v láhvi. Cestou se ho zeptal:

„Kolik jsi ušetřil na ten prsten?“

Ron se zatvářil mrzutě.

„Mám teprve pětadvacet galeonů, ale snad za to prsten pořídím... Kolik stál ten tvůj?“

Harry zaváhal:

„No ten byl dost drahý, ale to proto, že toho umí docela dost... Měli tam ale docela pěkné prsteny i za dvacet...“

Ron si smutně povzdech:

„Doufám, že Hermione nečeká nic nóbl, přece ví, že si nemůžu dovolit nic drahého...“

Harry se zasmál.

„Jistě Rone, řekl bych, že by byla nadšená i z docela obyčejného nekouzelného mudlovského prstýnku...“

Ron se ho váhavě zeptal:

„Hele ty se v mudlech vyznáš... Ona mi říkala, že její rodiče očekávají, že přijdu požádat o její ruku... Ty víš, jak se to dělá?“

Harry se zasmál:

„No viděl jsem to párkrát v televizi ve filmu. To se svátečně oblíkneš, mamince koupíš květiny, tátovi nějaké dobré pití, přijdeš k nim a zeptáš se, jestli ti jí dají za ženu, ale to se dělá myslím až před svatbou. Na to tě snad po zasnubách Hermione připraví...“

To už byli v obchodě u vitríny s prsteny. Prohlíželi si, co mají za schopnosti. Pak Harry zahlédl malý prstýnek s pěkným broušeným rubínem.

„Hele, tenhle by se jí mohl líbit. Viděla by, že máš o ni starost a záleží ti na jejím bezpečí...“ Ron četl:

„Když se nositelka prstenu přiblíží k člověku se zlými úmysly, kterému se nedá věřit, tak kámen zčerná a pálí. Když se přiblíží k jedu, nebo nebezpečnému předmětu, tak zbělá a chladí... No jo, ale ten stojí pětadvacet galeonů – tolik nemám...“

Harry se mu podíval do očí:

„Ještě pro tebe nemám žádný dárek k vánocům. Dám ti ho už teď...” a vytáhl ze svého váčku deset galeonů.

Ron na něj chvíli rozpačitě koukal.

„To nemůžu, mám pro tebe dárek jen za pár cvrčků... Nemůžu to přijmout...”

Harry se na něj zamračil.

„Není to moje zásluha, že mám dost peněz. Mnohem víc, než na nich mi záleží na štěstí mých přátel. Jestli ti to připadá moc jen na dárek k vánocům, tak ti nedám nic ani k narozeninám. Ten prsten se k vám hodí, vím, že se bude Hermioně líbit a poznal jsem, že i tobě se líbí. Tak už mě neštví, vezmi si ty peníze a kup ho!”

Ron na něj chvíli beze slova zíral, pak si vzal z jeho dlaně peníze, přidal k nim svoje z váčku a nechal si ho zabalit. Cestou zpátky řekl:

„Díky. Ale běda ti, jestli mi dáš k vánocům, nebo k narozeninám nějaký dárek – omlátím ti ho o hlavu...”

Harry se rozesmál, vzal ho kolem ramen a odpověděl:

„Kromě svatebního daru už ode mě v životě žádný dárek neuvidíš, když se na to díváš takhle.”

Ron se konečně přestal mračit a usmál se:

„Dobře, to беру...”

Kapitola 12 - Nováčci v Brumbálově armádě.

Spokojeni s tím, jak dobře pořídili nákupy, seděli u Tří košťat a dali si na oslavu pár skleniček vína. To zase přivedlo Harryho do roztouženého stavu a tak se s Ginny nenápadně po obědě vytratili do sedmého patra. Když spolu leželi přitulení, spokojení a příjemně unavení v posteli, tak Harry vyprávěl Ginny, jak probíhala jeho konzultace se Sturgisem minulou neděli. Ten zase uvařil čaj, sedli si ke stolku v rohu a Sturgis se zeptal:

„Zkusíme dát dohromady, jak se ti podařilo spojit ty dva Patrony?“

Harry se rozpačitě podíval na portrét u dveří, z kterého je s napětím sledovali nejen jeho rodiče se Siriusem, ale i profesor Brumbál. Cítil, že se začíná trochu červenat a s rozpaky sklopil oči k šálku s čajem.

„Už jsem o tom přemýšlel, ale nedokážu na to přijít... Prolétlo mi toho hlavou tolik, že si ani všechno nepamatuji... Asi na to nedokážu přijít...“

Sturgis se na něj zkoumavě podíval, pak přeskočil pohledem na portrét a znova na Harryho.

Ten měl v tom okamžiku pocit, že se v jeho očích mihlo pochopení, ale vzápětí už se na něj díval spíš tázavě.

„Dobře, tak to zatím nebudeme lámat přes koleno... Přemýšlej o tom a možná tě něco napadne, do příštího týdne. Teď mi třeba řekni, jak si pokročil s tím průzkumem – kde se v nás berou podoby našich Patronů.“

Harry se uvolnil a začal:

„Patron je opravdu zrcadlem naší duše... Ron si jako malý hrával s malým teriérem, který se k nim zatoulával z vesnice. Měl ho moc rád a prosil mamku, aby si ho mohl nechat. Ona ho nechávala, aby si s ním hrál na zahradě, dokud se jednou nepustil do jejich kuřat. Pak ho vyhnala a zakázala mu, aby ho bral dovnitř, tak se s ním toulal po louce a v lese dokud se jednou neztratil. Pak mu zakázali i to a on to dodnes špatně nese. Prohlásil, že v okamžiku, kdy vypadne z Doupěte, tak si psa pořídí...“

Pak se zasmál:

„To bude mít Křivonožka radost...“

Sturgis se taky zasmál a pak se zeptal:

„A co ostatní?“

Harry se zamyslel:

„Hermionin dědeček kdysi zachránil mladou vydru a odchovával ji doma. Byl venkovským lékařem a Hermiona u něj trávila hodně času, než šla do školy, takže také zážitek z útlého věku. Jen Dean se nemůže upamatovat, že by měl někdy něco společného s husou, ale u něj to může být i ten druhý

případ... Nikdy nepoznal svého pravého tátu, odešel od nich, když byl maličký a už o něm nikdy neslyšel. Ani neví, jestli to byl mudla, nebo kouzelník. Jeho mamka se pak znova vdala. Takže je možné, že svého Patrona zdědil po tátovi jako Leslie z Havraspáru. Tomu zemřel táta, když mu bylo pět let a toho berana zdědil po něm. Lenčina maminka také zemřela a měla Patrona zajíce...”

Sturgis se zamyslel:

„To je opravdu hodně zajímavé, všechno si to zapiš a pokračuj i v tomhle výzkumu, alespoň budeš mít o čem psát.“

Po chvíli pokračoval:

„Čaj už jsme dopili a do večere je ještě dost času... Napadlo mě, jestli bys mi neukázal tu učebnu Obrany proti černé magii, kterou pro vás vytvořila komnata nejvyšší potřeby. Uvažuji o tom, že bych tam mohl najít nějakou inspiraci – nemyslíš?“

Harry se na něj zkoumavě podíval, ale nepřišel na to, proč mu ten návrh připadá podezřelý a tak souhlasil. Když vešli do štábu Brumbálovi armády, tak se Sturgis nadšeně vrhnul na knihovnu.

„To je fantastická sbírka knih Harry, některé z nich jsem ještě ani neviděl... Myslíš, že mě sem komnata pustí, abych si je mohl prostudovat?“

Harry se zasmál:

„Jistě, stačí jen, abyste si přál štáb Brumbálovy armády, dostali se sem i nepovolání, když věděli, co hledají...”

Sturgis se spokojeně posadil na jeden z polštářů a ukázal Harrymu na polštář vedle sebe. „Posaď se Harry, využijeme toho, že tu jsme beze svědků i bez portrétů a trochu si důvěrně popovídáme...”

V tom se spojily dva rozdílné pocity – zvědavost a nejistota. O čem s ním chce mluvit bez portrétů?

„Nechtěl jsem s tebou o tom mluvit, ale myslím, že to má souvislost s tvou ročníkovou prací... Takže – všiml jsem si, že od té doby, co ses s Ginny usmířil, je váš vztah mnohem intimnější, než byl před tím. Mám pravdu?“

Harry neodpověděl. Soustředěně sledoval svoje ruce položené na klíně a cítil, jak se mu hrne krev do tváří. Potýkal se s ohromnými rozpaky a taky studem...

Sturgis ho chvíli s úsměvem pozoroval a pak pokračoval:

„Za to se nemusíš stydět, Harry, jste zasnoubení a do tohoto stádia se časem dostane každý šťastný pár. Víím, o čem mluvím, byl jsem ženatý... Jen se tě jako přítel a tvůj profesor musím zeptat, jestli jste oba dostatečně zodpovědní. Myslím, že by nebylo moc vhodné, aby Ginny během tohoto školního roku otěhotněla...”

Harry překvapeně zvedl hlavu a poprvé se podíval Sturgisovi do tváře. Viděl laskavý a chápavý úsměv v jeho tváři a tak se trochu uvolnil.

„To si uvědomujeme... Ginny dostala od mamky nějaké bylinky a každý měsíc si z nich dělá odvar, aby neotěhotněla...”

Sturgisovu tvář ozdobil široký a trochu uličnický úsměv.

„Takže Molly s tím počítala? No jistě, zná vás oba moc dobře že?“

Harry se s přikývnutím na něj taky usmál.

„Dobře... Takže, když to nebudete přehánět a zachováte opatrnost, aby vás někdo nenačpal, tak se nic neděje. Školní řád kupodivu s podobným problémem nepočítá, takže ho vlastně ani neporušujete...“

Pak pokračoval:

„A teď k té tvé ročníkové práci. Nechal jsi své Patrony splynout v jednu duši, v jedno tělo... Nemá to náhodou souvislost s tvými nově nabytými milostnými zkušenostmi?“

Harry si povzdechl:

„Ano... Zavínil to táta tou poznámkou... Jenže to nemůžu použít... Nemůžu tam přece napsat, že jsem si představil, jak se rodiče milují, aby zplodili mě...“

Sturgis se rozesmál:

„No takhle určitě ne... Pokusím se vymyslet, jak to popsat trochu přijatelněji. S tím si snad poradím...“

Pak se zvedl, podíval se na hodinky a ještě řekl:

„A už je čas na večeři, tak jdeme... Abych nezapomněl – už jste přijali do B.A. Peakese a Cootea?“

Harry se usmál:

„Chystáme se sejít příští neděli tady a udělat to trochu slavnostnější. Plánuje to Hermiona a ta má teď moc práce s tou ročníkovou prací... Napadlo mě... Možná bychom mohli přizvat i dostupné členy Fénixova řádu...“

Sturgis mu cestou na večeři zamyšleně odpověděl:

„Já jsem pro, Hestie určitě taky a profesorka McGonagallová... Nevím, zeptám se jí...“

Večer je Hermiona opět dotáhla k úkolům a při tom se s nimi domlouvala právě na nedělní slavnostní předání mincí pro Ritchieho a Jimmyho. Také ji napadlo, že pozve členy Fénixova řádu a přemýšlela o tom, jak zajistit, aby noví členové Brumbálovu armádu nezradili.

„My, všichni zakládající členové podepsali pergamen, který byl kletbou zajištěn proti zradě.“

Ron se smíchem dodal:

„Jo, ta vyrážka byla skvělá, ale spíš bys ho měla zajistit paměťovým kouzlem, aby při prvním náznaku zrady, dotyčný ztratil paměť a tak vlastně zradit nemohl...“

Harry se nad tím zamyslel:

„To je skvělý nápad Rone, ale trochu krutý... Když si představíš, kolik existuje způsobů, jak někoho přinutit mluvit proti jeho vůli, tak mi připadá dost drsné, aby někdo dopadl jako Lockhart jen proto, že vypil veritasérum, nebo se nechal ovládnout kletbou *Imperius*...“ Hermiona váhavě dodala:

„No... vím, že lze provést i časově omezená paměťová kouzla. Jsou sice nezvratná, ale způsobí ztrátu paměti třeba jen na několik měsíců, nebo rok. Je to však moc těžké kouzlo a já nevím, jestli bych ho dokázala zvládnout. Stačí maličká chyba a můžeš někomu trvale poškodit paměť. Na to bych si asi sama netroufla...“

Tím tohle téma odložili na neurčito, ale na Hermioně bylo vidět, že jí ten nápad leží v hlavě a rozhodla se vyzkoumat, jak by ho mohla uskutečnit.

V neděli se sešli v sedmém patře všichni přítomní členové Brumbálový armády i Fénixova řádu. S Justinem přišla i Terry, pro kterou už Hermiona měla minci, kterou Lee s Georgem získali od Zachariáše Smitha. George ji přinesl v sobotu do Prasinek. Hermioně ji předal se slovy:

„Už jsme mysleli, že ji z něj budeme muset vymlátit, protože si nemohl vybavit, o jakou minci nám vlastně jde. Ale když jsme si oba vyhrnuli rukávy, že mu to tedy vysvětlíme, tak si najednou vzpomněl...“

George vlastně do Prasinek přišel hlavně kvůli tomu, aby se s Taškářem dohodl na přesných podmínkách smlouvy.

„Od nového roku budeme ten obchod mít pronajatý na jeden rok s tím, že jsme si smluvně zajistili předkupní právo. Jestli nám obchody půjdou jako letos, tak si ten krám s Fredem asi za rok koupíme i s celým barákem, abychom měli něco vlastního. Ten obchod na Příčné máme jen v pronájmu a na jeho koupi hned tak mít nebudeme, stál by tak pětinasobek toho, co chce Taškář...“

Když otevřeli dveře Štábu Brumbálový armády, tak pozvali dovnitř profesorku McGonagallovou, Hestie Jonesovou a Sturgise Tobolku. Profesorky se po jejich učebně zvědavě rozhlížely a bylo vidět, že je velmi příjemně překvapila, zrovna tak jako před týdnem Sturgise. Pak se všichni, včetně profesorů, pohodlně usadili na polštářích a vzhledli k Harrymu. Ten opět trochu zrozpačitěl, podíval se nešťastně na Hermionu, ale ta ho v tom s úsměvem nechala. Harry pohlédl do tváří svých profesorů, ale i tam viděl jen očekávání, i když se mu zdálo, že se na Sturgisově tváři krátce mihl trochu pobavený výraz.

Vzpomněl si na to, jak mu Hermiona řekla:

„...oni si z tebe vychovávají svého velitele, ptají se na tvůj názor a řídí se jím, učí tě rozhodovat a velet...“

Tak si povzdechl a začal:

„Hermiona si pro tuto slavnostní příležitost připravila krásnou řeč, ale jak vidím, tak se nakonec rozhodla, že mě v tom nechá... Nemám žádnou řeč připravenou a tak to vezmu zkrátka. Máme tu tři lidi, kteří se chtějí stát členy Brumbálový armády a také tu máme tři mince, které jsou nejen dorozumívacím prostředkem, ale i symbolem členství v našem spolku. Založili jsme B.A. v době, kdy jsme měli před sebou jasného a zřetelného nepřítele. Voldemort a jeho Smrtijedi byli čisté, ryzí zlo a pro nás bylo nepřijatelné se s ním smířit. Proto jsme se učili bojovat, abychom se mohli tomu zlu

postavit. Dnes nemáme konkrétního nepřítele, ale Dennis, Jimmy a Ritchie už se mohli na vlastní kůži přesvědčit, že zlo je všudypřítomné, že i v dobách klidu je zapotřebí zachovávat opatrnost. Vždycky se mezi námi najdou lidé, kteří si za svůj životní cíl vybrali škodit ostatním. Doufám, že jste se z té příhody s Gylem dostatečně poučili a pro příště se budete řídit hesly, které nám tu zanechal Alastor Moody: „Zůstaňte bdělí“ a, Opatrnosti není nikdy dost’...”

Na chvíli se odmlčel a rozhlédl se po ostatních. Překvapilo ho, že všichni pozorně poslouchají a visí na něm očima. Tak pokračoval:

„Tyto tři mince nám také ukazují, jak důležité a někdy moc těžké vás čeká rozhodnutí. Jedna z nich je po člověku, který se rozhodl, že vlastní bezpečí je pro něj důležitější, než přátelé a boj proti zlu. Zachariáše Smitha jsme jednohlasně ze svého středu vyloučili, ale zůstal naživu. Další dvě mince zdědíte po Colinovi a Fredovi... Ti se rozhodli bojovat po boku svých přátel, postavit se zlu - a stálo je to život. Možná někdy budete stát také před podobným rozhodnutím, proto po vás chci, abyste si ještě jednou důkladně rozmysleli, jestli se k nám chcete přidat...”

Jimmy, Ritchie a Terry se postavili. První vykročil Jimmy.

„Nebojím se, už jsem bojoval a šel bych do toho znova, i když vím, co se stalo Colinovi... Právě kvůli němu...”

Harry se usmál, podal mu minci a řekl:

„Vítám tě v řadách Brumbálovy armády Jimmy.”

Pak před něj předstoupil Ritchie.

„Ani já se nebojím a slibuji, že nikdy nezklamu důvěru svých přátel...”

Tak podal minci i jemu se slovy:

„Pak i ty vítěj mezi námi Ritchie.”

Terry se červenala:

„Já... nemůžu říct, že se nebojím. Vloni mi sebrali hůlku a řekli mi, že jsem se narodila jako mudla a tak musím jako mudla žít. Chvíli jsem byla šťastná, že mě nechali jít a nezavřeli mě do Azkabanu jako některé z těch, co tam byli se mnou. Po čase jsem ale pochopila, že se s tím nedokážu smířit. Víím, že jsem se narodila jako čarodějka a chci žít mezi kouzelníky. Rozhodla jsem se, že už se nikdy nesmírím s tím, aby mě a komukoli jinému, někdo vnucoval něco, s čím nedokážu žít. Proto se chci k vám přidat, a když to bude potřeba, tak po vašem boku bojovat proti zlu, v jakékoli podobě...”

Harry se usmál a podal jí třetí minci:

„Vítej mezi námi Terry.”

Pak se rozpoutala volná zábava. Hermiona sdělila profesorům, že už začala pracovat na výrobě mincí pro Fénixův řád, aby všichni dostali své mince jako dárek k Vánocům a pak se zabrala se Sturgisem a profesorkou McGonagallovou do diskuse o časově omezených paměťových kouzel a vysvětlovala jim jejich společný nápad. Hestie se bavila s Justinem, Deanem, Lenkou a Terry, Harry a Ginny se bavili

s Dennisem a odrážeci o tom, že se nemůžou dočkat, až bude počasí jen trochu přijatelné a budou moct zase začít trénovat. Přistoupila k nim profesorka McGonagallová a zeptala se Ginny:

„Nechtěla jste, aby o vašich schopnostech věděla celá škola, ale svým přátelům jste se přece pochlubit chtěla. Není teď ten pravý čas ukázat jim o čem je vaše ročníková práce?“

Ginny se rozhlédla kolem a přikývla. Pak zvýšeným hlasem přerušila zábavu:

„Chtěla bych vám něco ukázat. Nechci, aby o mých schopnostech věděla celá škola, ale tady v kruhu přátel.... Ve středu jsem se na ministerstvu zaregistrovala jako zvěromág...“ a proměnila se v krásnou velkou zrzavou kočku s hnědýma očima.

„Páni... No teda... To je nádhera...“ Ozývalo se ze všech stran.

Lenka přišla až k ní, pohladila ji po hlavě, pak si k ní klekla a objala ji. Ginny hluboce a něžně zavrňela a otřela se čumáčkem Lence o tvář. Pak se prošla mezi nimi, jako kočka se s prohnutým hřbetem otřela Harrymu o nohy a pak se proměnila zpátky. Harry ji vzal kolem ramen a přitiskl ji k sobě. Dean se uculoval:

„Vždycky jsem říkal, že jsi kočka...“

Harry po něm hodil zamračený pohled a Lenka ho dloubla loktem do žeber. Dean poskočil: „Auvajs, je to pravda ne? Vždyť jsem nic špatného neřekl...“

Všichni se rozesmáli.

Pak se Justin zeptal:

„To je něco jako americká puma že? Vloni jsem tam podobnou kočku viděl. Jeden chlápek, co bydlel kousek od nás, ji měl doma jako domácího mazlíčka. Vodil ji na vodítku jako psa... Ale ta byla mohutnější a měla spíš ocelově modrou barvu...“

Ginny se usmála.

„To byla severoamerická puma. Ta žije v severní, chladnější části Skalistých hor. Proto je mohutnější a zbarvená spíš do šeda. Ta moje je z Jižní Ameriky, je hnědá až rezavá, trochu drobnější a říká se jí Horský lev, nebo Kuguár...“ A pak je všechny požádala, aby si to co viděli, nechali pro sebe, že si nepřeje, aby se to rozneslo veřejně. Potom schůzku rozpustili a vydali se za svými povinnostmi.

Hermiona do své laboratoře, Ginny s profesorkou McGonagallovou šla pracovat na své ročníkové práci, zrovna tak jako Harry se Sturgisem. Ten ho cestou pochválil:

„Moc hezky jsi to řekl Harry, bylo to jasné, stručné a inspirující. Roste z tebe vůdce...“

Harry se zasmál:

„Hermiona měla pravdu... Vychováváte si ze mě šéfa... Ale já se na to necítím, nedokážu převzít zodpovědnost za vaše životy, jako Brumbál... Mám vás všechny moc rád na to, abych někoho z vás dokázal poslat na smrt...“

Sturgis neodpověděl, dokud nedošli do jeho kabinetu.

„Posaď se Harry, udělám čaj a budeme si povídat. Nejdřív k tomu, o čem jsme se bavili cestou sem...“ Chvilí se odmlčel a připravil konvici na čaj. Pak pohlédl k portrétu u dveří a zkontroloval účast. Harry se tam podíval taky a viděl, že jsou tu všichni včetně profesora Brumbála. Sturgis se k němu mezi tím posadil a nalil mu do šálku svůj výtečný čaj.

„Řekl jsi mi, že nedokážeš převzít zodpovědnost za naše životy, jako profesor Brumbál... že nás máš všechny moc rád na to, abys někoho z nás dokázal poslat na smrt... Myslíš, že nás pan profesor neměl rád, že netruchlil pro každého, kdo v našem boji přišel o život?“

Harry se na něj zaraženě podíval.

„Ne to si nemyslím... Ale dokázal se s tím vyrovnat... Já jsem ztrátu kohokoliv blízkého... ať už to byl Sirius, pan profesor, Pošuk nebo Remus, Tonksová a Fred, nebo třeba Dobby... Nedovedete si představit, jaké utrpení to pro mě bylo... Nebyl jsem schopný se s něčím takovým smířit, za každou tu smrt jsem se cítil vinen.“

Promluvil profesor Brumbál:

„Já to vím Harry, už jsem ti řekl, že jsem cítil tvoje utrpení po smrti Siriuse. Myslím, že se mi tehdy podařilo – alespoň částečně – zbavit tě té viny, co jsi cítil. Ale ty si přece sám uvědomuješ, že to utrpení, pramenící z obrovské lásky ti dává nesmírnou sílu... Jen díky tomu jsi dokázal zabránit Voldemortovi aby tě ovládl, po Siriově smrti... po mé smrti ti dalo sílu pustit se do hledání a ničení viteálů, Dobbyho smrt tě naučila ovládat tvoje spojení s Voldemortovou myslí a donutila tě správně se rozhodnout – viteály nebo relikvie? Smrt Freda, Remuse a ostatních ti dala sílu k tvému největšímu hrdinství – k oběti vlastního života. Řekl jsem ti, že je to tvá nejsilnější zbraň i tvá největší slabost, je to velký Dar, ale i prokletí... Utrpení ze ztráty ti dává sílu velet Harry. Poznal jsem to už v ředitelně po mé smrti. Ty jsi rozhodl, že mám být pohřben v Bradavicích, aby se studenti mohli zúčastnit rozloučení se mnou a paní ředitelka tě poslechla. Bill mi vyprávěl, jak to probíhalo, když zemřel Dobby. Jak jsi při kopání hrobu dospěl k rozhodnutí a ujal ses velení. Poslechl tě bez váhání, přes to, že je starší a zkušenější než ty. A tady... Dozvěděl ses ze vzpomínek profesora Snapea hrozné věci, šel sis pro smrt a přes to jsi v sobě našel sílu, abys Nevillovi řekl, co má dělat. Dals mu úkol, který bez váhání splnil, hned jak to bylo možné... Jsi rozený vůdce a se smrtí se teď už dokážeš vyrovnat lépe, když jsi poznal všechna její tajemství...“

Harry neodpověděl, jen mlčky hleděl na vlnící se hladinu čaje ve svém šálku. Chvilí bylo naprosté ticho, které přerušil až Sturgis:

„Všichni členové Fénixova řádu to vědí Harry, věří ti a spoléhají na tvé instinkty i tvou logiku. Nechceme tě do ničeho nutit, počkáme si, až si svou sílu uvědomíš a svou zodpovědnost sám převezmeš. Je ale nutné, abys to věděl a aby sis na svoje poslání začal zvykat. Fénix si vybírá jako své pány jen velmi výjimečné kouzelníky a ti jsou předurčení k tomu, aby vedli ostatní...“

Harry si povzdechl:

„No tak si začnu zvykat, protože vy mi stejně nedáte jinou možnost...“

Sturgis se usmál a chvíli bylo zase naprosté ticho. Pak nalil Harrymu další šálek čaje.

„A teď bychom se měli chvíli věnovat těm tvým Patronům... Myslím, že jsem přišel na to jak, jsi to dokázal...“

Harry se na něj překvapeně podíval.

„Jen mě chvíli poslouchej Harry, pak něco vyzkoušíme a myslím, že mi dáš za pravdu...“ Také si nalil čaj a začal:

„Ušetřím si dlouhé povídání, když mě teď poslechněš a pokusíš se udělat to, co ti řeknu. Vyprav si vzpomínku na to, když Ron s Hermionou prožívali společně štěstí před tvýma očima...“

Počkal, až Harry vyloví vzpomínku. Ten chvíli přemýšlel a pak si vzpomněl: U komnaty nejvyšší potřeby, když šli pro diadém...

„Nechceme už žádné mrtvé skřítky, ne? Nemůžeme jim poručit, aby pro nás zemřeli –“ Harry uslyšel rachot, jak baziliščí tesáky vypadly Hermioně z rukou. Vyběhla k Ronovi, dala mu ruce kolem krku a políbila ho na rty. Ron odhodil tesáky i koště, které držel a odpověděl jí s takovým nadšením, že ji zvedl ze země. „Je tohle ta pravá chvíle?“ zeptal se Harry nesměle, ale když se nestalo nic jiného, než že se k sobě Ron s Hermionou pevněji přitiskli a zakymáceli se na místě, zvedl hlas: „Hej! Máme tu válku!“ Ron s Herminou se pustili, ale pořád se pevně drželi kolem pasu. „Já vím, kámo,“ řekl Ron, který vypadal jako by ho několikrát udeřili do zad kyjem...

Sturgis, když viděl jeho soustředěný a stále šťastnější výraz v tváři, řekl:

„A teď vyvolej jejich Patrony Harry – teriéra i vydra současně – vím, že to půjde, patří přece k sobě.“

A tak to Harry zkusil. Naplněn jejich štěstím přivolal teriéra a vzápětí i vydra. Otevřel oči a díval se, jak Patroni došli k sobě, dotkli se svými čumáčky a zmizeli...

Harry se podíval překvapeně na Sturgise.

„Ale to znamená...“

Ten se široce usmál a uličnický se podíval k portrétu.

„Ano, to znamená, že se James mýlil, když říkal, že to nejsou oni, že jsou to tví Patroni. Byli to oni, nebo spíš jejich odrazy v zrcadle tvojí duše Harry. Pochopil jsem to, když mi došlo, jakou intenzitu a sílu má tvůj Patron oproti těm, které vytváříš jako odraz svojí duše. Ti jsou slabí, dokázali by nosit zprávy a zahnat jednoho mozkomora, ale nezahnali by jich stovku Harry. A pokud se týká toho, že se při doteku rozplynou... odrazy v zrcadle se nedotknou, pokud se nedotknou před ním i originály. Možná, kdybys vyvolal vydra a teriéra a díval se při tom, jak se ti dva před tebou objímají, tak by ten dotek vydrželi, nevím, to budeš muset vyzkoušet... Ale teď tvůj jelen a laň, která je v něm ukrytá. Domnívám se, že tvůj Patron má podobu Dvanáctěráka, protože, jak už od dětství slýcháš, velmi se podobáš svému otci, jen oči...“

Harry ho s úsměvem přerušil:

„Ano já vím, ty mám po mámě.“

Sturgis zavrtěl hlavou.

„To jsem říct nechtěl Harry. Oči jsou oknem do duše... Po Jamesovi si zdědil podobu, odvahu, rozhodnost, ale i jistou neúctu k řádům a nadání k tomu dělat průšvihy. Po Lily jsi zdědil nejen oči, ale i její laskavou a milující duši. Proto je laň ukrytá uvnitř Dvanáctěráka, jako je tvá duše skrytá v tvém těle...“

Chvíli bylo naprosté ticho, jak tenhle závěr všichni vstřebávali. Pak se ozval Brumbál: „Myslím, že jsi na to přišel Sturgisi... Harry jaké jsi používal vzpomínky při vyvolávání těch Patronů před tím a potom, co se ti podařilo je spojit?“

Harry se usmál.

„Pokaždé stejnou vzpomínku – Jak vybaluji svůj dárek k osmnáctinám a vyndám jejich portrét... Ale před tím jsem tvořil Patrona ze štěstí, které vyzařovalo z nich, radost, že mě zase vidí... Před čtrnácti dny jsem se soustředil na svůj vlastní pocit štěstí, když jsem je uviděl, proto Dvanáctěrák tak zářil... Nikdy jsem nebyl šťastnější...“

„Tak si to hned všechno zapiš Harry, ať to máš na pergamenu hezky černé na bílém. Po prázdninách už to začneme všechno dávat dohromady, abychom to zbytečně nenechávali na poslední chvíli...“ ukončil jejich rozhovor Sturgis.

Po večeři Harry ostatním vyprávěl, jak dopadl na konzultaci.

„Co tím chceš říct,“ rozhořčil se Ron, „že nás budeš šmírovat při muckání a dělat při tom pokusy s našimi Patrony?“

Harry se zamyslel:

„Jo, doufal jsem, že budete spolupracovat...“

Hermiona se rozesmála:

„Dobře, ale někdy později ano? Teď toho máme moc a na experimenty je málo času.“

Ron se jen kysele zašklebil. Dean se pochlubil:

„Taky dělám ročníkovou práci. Profesorka Jonesová se přimluvila u McGonagallové, aby mi povolila dodatečnou přihlášku. Když jsme byli před měsícem na hodině u nás doma, tak ji tak fascinoval počítač a informace, které můžeš získat pomocí internetu, že mi navrhla, abych si to vybral na ročníkovou práci. Jmenuje se: *Internet – studnice informací*. Hestie mi na vánoční prázdniny dala seznam asi pětadvaceti otázek z mudlovského světa a já mám za úkol z internetu získat odpovědi...“

Harry se zasmál:

„S takovou ročníkovou prací by ses mohl ucházet na ministerstvu o místo na odboru zneužívání mudlovských výtvorů co?“

Dean se nad tím zamyslel:

„No... Seamus mi říkal, že ten jeho kolega Reg Cattermol tam moc spokojený není, prý byl šťastnější v údržbě... Tak jsem si říkal, že by to tam mohlo být se Seamusem fajn...“

Ron se rozesmál:

„Jo, ale jen v případě, že tatka neseke s tím šéfováním a nebude se tam chtít vrátit. On je totiž mudlama přímo posedlý...“ tím rozesmál i všechny ostatní.

Všichni už se těšili na prázdniny. Harry s Ginny se ztráceli každý den, úkolům a učení věnovali čím dál tím méně času a skoro veškerý čas věnovali jeden druhému. Domácí úkoly odbývali a káravé poznámky profesorů při jejich hodnocení, odbývali pobaveně provinilými úsměvy. V pátek odpoledne, týden před vánocemi si Harry uvědomil, že zapomněl úkol z obrany napsat úplně. Takže, když jeho a Ginny Sturgis po hodině požádal, aby se zdrželi, tak si chystal omluvu... Když ostatní studenti odešli, tak přistoupili ke Sturgisovi s omluvným úsměvem. Ten se ale tvářil velmi vážně:

„Takhle to dál nejde. Vy dva se musíte urychleně vzpamatovat. Úkoly, co jste mi odevzdali v úterý, nestály za nic. Nezasloužily si ani hodnocení M jako mizerné, kdybych je klasifikoval, tak bych vám oběma musel dát H. A dnes jsi, pokud jsem si dobře všiml, neodevzdal úkol vůbec Harry.“

Ten sklopil oči a zkusil to:

„Máme toho teď opravdu hodně... Mrzí mě, že jsem na ten úkol zapomněl, napíšu ho hned dneska a zítra vám ho přinesu, pane profesore...“

Sturgis se však zatvářil mnohem přísněji:

„Tuhle omluvu bych možná přijal, kdybych nevěděl, že si na vás stěžují i ostatní profesori. Oba dva odbýváte úkoly i přípravu na hodinu už minimálně čtrnáct dní... Řekl jsem ti Harry, že to nesmíte přehánět a tím jsem myslel právě to, co teď vy dva děláte. Takže – zítra po snídani Ginny zasedne k domácím úkolům na koleji a Harry u mě v kabinetu a po obědě budete pokračovat stejným způsobem. V případě, že mi po večeři neukážete všechny úkoly, které máte mít vypracované, tak budete pokračovat třeba i celou neděli. A žádné odbývání, zkontroluji si, i jak jste své úkoly vypracovali. A pamatujte si, že jestli vy dva nedostanete rozum, tak už to paní ředitelka nenechá na mě a vezme si vás do parády sama...“

Když odcházeli na kolej, tak se tvářili oba zahanbeně.

„Ještě, že dnes nemáme kroužek vaření, pustím se hned do toho úkolu, abych mu ho mohl hned zítra odevzdat. Když uvidí trochu snahy, tak by se možná mohl nechat obměkčit, aby nám nezkazil celý víkend...“ Přemýšlel nahlas Harry.

Ginny se na něj podívala trochu ustrašeně.

„Musíme se začít trochu víc soustředit na učení Harry, nebo to McGonagallová řekne našim a znáš mamku, ta je schopná nám oběma poslat huláka...“

A tak se oba vrhnuli do učení už v pátek odpoledne a večer. Vypůjčili si z knihovny všechny knihy, které budou na zítřek potřebovat a celou sobotu i neděli dopoledne poctivě pracovali na svých úkolech. V neděli před obědem si nechali oba od Sturgise úkoly zkontrolovat.

„No vidíte, že to jde... A máte před konzultací i trochu času jeden na druhého. Když to budete dělat takhle, tak vám už nikdo neřekne ani slovo...“ Tak s úsměvem odcházeli na kolej, aby si odnesli úkoly. Pak se spolu ztratili a po konzultaci a večeři zmizeli v sedmém patře znova. Harryho ovládala jeho

touha čím dál tím víc a zdálo se, že Ginny se nechává ovládnout stejnou touhou. Odbývali přípravu na hodiny stále víc a domácí úkoly sice psali všechny, ale tak, aby je měli hotové co nejrychleji a mohli se věnovat jeden druhému. Prázdniny se blížily a to jim dávalo určitou bezstarostnost. V sobotu dopoledne měly být do letaxové sítě zařazeny všechny kolejní krby, aby se zjednodušil odjezd studentů na prázdniny. Ve čtvrtek večer přijala Ginny za oba pozvání na Křiklanův vánoční večírek. Harry z toho moc nadšený nebyl, ale když zjistil, že Křiklan pozval s Hermionou i Rona a taky Karla Sweeta, tak se nakonec docela těšil.

Když, ale první, kdo se na něj na večírku vrhnul, byl opět spisovatel Eldred Worpel a začal ho přemlouvat ke spolupráci na jeho životopise, tak začal Harry opět litovat, že se nechal přemluvit.

„Přijďte za mnou, až mi bude osmdesát, třeba pak pocítím nutkání podělit se o své životní zkušenosti. Teď je mi osmnáct a celý život mám teprve před sebou, takže na sepisování životopisu je příliš brzy pane Worpel...“

Ten se zatvářil velmi zklamaně.

„To co jste zatím dokázal, by vydalo na román. Možná byste se nad tím měl zamyslet a vydat pravdivé svědectví o svých činech dřív, než se toho chopí někdo takový jako je Rita Holoubková a popíše vše dle vlastní zvrácené fantazie...“

Hermiona, která při jejich rozhovoru stála i s Ronem vedle nich, se usmála:

„No to by mohla zkusit, vypořádala bych se s ní stejně rychle, jako kdysi...“

Worpel se na ni podíval se zájmem.

„Vy jste slečna Grangerová, že?“

A když Hermiona přikývla, tak pokračoval:

„V odborných kruzích jsme pochopitelně zaregistrovali, že se Rita na velmi dlouhou dobu odmlčela po tom, co si vzala do pera právě vás. Často probíhaly diskuse o tom, čím jste jí dokázala umlčet, ale teď, když se přihlásila na ministerstvu jako zvěromág, tak nás napadlo, že by to nemusely být čerstvě nabyté schopnosti. Že je to možná to, co ji drželo zpět. Ale tím, že se zaregistrovala, tak jste svou páku ztratila, slečno...“

„Nemyslím si, že by si Rita troufla o mě sepsat něco takového jako o Brumbálovi, teda alespoň dokud jsem naživu. A já hodlám být živ velmi dlouho, takže se dá předpokládat, že vzhledem ke svému věku už můj nekrolog psát nebude...“ uzavřel tu debatu Harry a šel si s Ginny pro něco k pití. Pak už si nenechali dobrou náladu nikým zkazit a dobře se bavili až do půlnoci.

Když se v pátek po vyučování s Ginny znova ulil v sedmém patře, tak si spolu plánovali způsob, jak si zajistí dostatek soukromí i v Doupěti. Ginny navrhovala:

„Když ty zajistíš svůj pokoj a já zase svůj pomocí *Ševellissima*, tak se ke mně budeš moci přemístit a nikdo o tom nemusí vědět. Rozhodně to bude bezpečnější, než se plížit dolů po těch rozvrzaných schodech...“

Harry souhlasil:

„Jistě... A občas se budeme moct ztratit i na Grimmauldovo náměstí...“

Když se spokojeni se svými plány chystali ze svého hnízdečka lásky vytrazit, protože už byl nejvyšší čas jít na večeři, tak Harry pro jistotu zkontroloval na Pobertově plánu, jestli je čistý vzduch. S úlekem však zjistil, že po sedmém patře přechází sem a tam Sturgis Tobolka, jako by čekal, až z komnaty vyjdou.

„Víš co?“ řekl vyděšeně se tvářící Ginny. „Použiji na sebe i na tebe zastírací kouzlo a až půjde směrem od komnaty, tak potichoučku proklouzneme ke schodům. Pak můžeme dělat, že jsme tu vůbec nebyli...“ Ginny se tvářila pochybovačně, ale protože jiný nápad neměla, tak souhlasila. Když byli oba naprosto neviditelní, tak počkali, až Sturgis projde kolem směrem od schodů k ředitelně, pak Harry potichu otevřel dveře, nechal proklouznout Ginny a potichoučku za nimi dveře zase zavřel. Jenže Sturgis asi stejně něco zaslechl, protože se otočil právě v okamžiku, kdy Harry dovíral dveře a asi je na chvíli zahlédl. Vydal se rychlým krokem k nim se slovy:

„Dobrý pokus Harry, škoda, že ti nevyšel. Tak už laskavě zrušte to zastírací kouzlo a přestaňte s tím, nebo to bude všechno ještě horší...“

Harry byl odhodlán na jeho výzvu nereagovat a chystal se proklouznout ke schodům, ale vzápětí s hrůzou viděl, jak se před ním, s hůlkou na hlavě, zmotnila velmi provinile se tvářící Ginny. Tak s povzdechem zrušil i svoje zastření a s odevzdaným výrazem se podíval na svého učitele. Sturgis se tvářil velmi přísně, tentokrát dokonce i bez pobavených ohníčků v očích. „No výborně, takže můžeme jít k paní ředitelce...“

Harry se zarazil:

„Ne, to ne... Prosím...“

Sturgis se na něj podíval a Harrymu se zdálo, že se mu v očích mihl soucitný výraz.

„Teď už s tím bohužel nemůžu nic dělat. Pokoušel jsem se vás dva přivést k rozumu, zkoušel jsem to po dobrém, jestli si vzpomínáte, ale nebylo to nic platné. Teď už si vás vzala na starost paní ředitelka. „Přikázala mi, abych vás k ní přivedl a taky ... abych sebou přinesl i portrét tvých rodičů Harry... a vytáhl z pod hábitu portrét, z kterého na něj velmi přísně shlíželi máma, táta i Sirius. V tu chvíli Harrymu došlo, že je to vážné, že mají skutečně velké problémy. Ginny se tvářila tak vystrašeně, že bylo jasné, že si to uvědomuje taky. Harry jí podal ruku s výrazem – Neboj se, spolu to zvládneme – a vykročili za Sturgisem k ředitelně.“

Když vešli dovnitř, tak jejich pohled padl na velmi rozzlobenou tvář profesorky McGonagallové a Harryho napadlo, že takhle rozhněvanou ji letos ještě neviděl. Ginny po prvním pohledu na její tvář vyděšeně sklopila oči ke špičkám svých bot tak, jako by je už nikdy nechtěla zvednout. Harry se rozpačitě rozhlédl po portrétech. Všichni bývalí ředitelé byli vzhůru a všichni, včetně profesora Brumbála se tvářili velmi vážně. Jen profesor Snape se tvářil pobaveně, ale to ho zrovna nijak zvlášť neuklidnilo. Harry si povzdechl a s nejistotou a obavami v očích pohlédl ředitelce přímo do tváře.

Kapitola 13 – Pokažené Vánoce.

Profesorka McGonagallová se mu podívala přímo do očí a začala:

„Velmi jste mě zklamali – oba dva. Když jsem musela podmíněčně vyloučit pana Goyla, tak mě ani nenapadlo, že budu stát před podobným problémem zrovna u vás dvou...“

Ginny po jejích slovech přidušeně vzlykla. I Harry ucítil, jak ho zalévá pocit zahanbení, smíšený s obavami a studem, že to nechal zajít tak daleko. Cítil, jak se mu hrne krev do tváří a rozpačitě sklopil oči, jako Ginny. Paní profesorka pokračovala:

„Když jsem před týdnem požádala profesora Tobolku, aby stížnosti, které se na vás začaly hromadit, s vámi vyřídil, tak jsem předpokládala, že vám vysvětlí vážnost situace, do které jste se dostali...“

Sturgis se zatvářil omluvně:

„Odpustíte, paní ředitelko, domníval jsem se, že jsou oba, vzhledem k svému věku, již dost rozumní a bude jim stačit jen mírná domluva a menší trest, aby se vzpamatovali...“

Ředitelka se opět obrátila k nim.

„Takže můžete děkovat jen mírnosti svého profesora, že vás podmíněčně nevyločím rovnou. Je ovšem potřeba, abyste si uvědomili vážnost situace, do které jste se dostali. Mám tady před sebou seznamy domácích úkolů za poslední tři týdny, u kterých hodnocení nedosáhlo ani známku P. Je to samé M a H a když je vidím před sebou, tak je to pro mě o to větší zklamání, když vím, že jste oba byli donedávna ze všech těch předmětů hodnoceni známkami vynikající a nad očekávání. Abychom to tedy uzavřeli: Očekávám od vás obou, že tyto domácí úkoly během prázdnin všechny vypracujete znova a tentokrát opravdu poctivě a pořádně. Všichni profesori, kteří si na vás stěžují, k vám oběma chovají náklonnost a právě proto jim záleží na vaší budoucnosti. Teď je už na vás a vašich rodičích, aby vám pomohli pochopit, že nemůžete být živi jen ze své lásky. Máte před sebou důležité zkoušky, které výrazně ovlivní celou vaši budoucnost. Domnívala jsem se, že o ní máte oba již jasnou představu...“

S těmito slovy k nim přistoupila a podala jim oběma pergamen se seznamem domácích úkolů. Pak podala Harrymu i portrét jeho rodičů se slovy:

„Vaši rodiče se díky portrétu mohli zúčastnit přímo a vaše“ otočila se k Ginny „bude profesor Brumbál informovat okamžitě po tom, až tady skončíme. Chci, abyste věděli, že jakmile se mi donese po prázdninách jediná stížnost na to, že zanedbáváte výuku, tak vás podmíněčně vyloučím oba dva. Alespoň vás to naučí přebírat zodpovědnost nejen za sebe, ale i jeden za druhého...“ Odvrátila se, přešla zpátky ke svému stolu, otočila se k nim a dodala:

„Můžete jít.“

Ginny ani nezvedla oči, otočila se a se sklopenou hlavou odcházela pryč. Harry k nim zvedl svůj pohled a snažil se zahlédnout ty pobavené ohníčky alespoň ve Sturgisových, nebo Brumbálových

očí, ale viděl jen velmi vážné tváře a výrazy. Tak se s povzdechem otočil a vyšel za Ginny. Bylo mu opravdu těžko u srdce, zvláště když zjistil, že na něj Ginny nečeká a spěchá přímo na kolej. Musel dost přidat do kroku, aby ji u Buclaté dámy dohonil. Když se jí zeptal, jestli půjde na večeři, tak k němu zvedla vlhké oči a řekla:

„Nevím jak ty, ale já nemám na jídlo ani pomyšlení. Dovedeš si vůbec představit, co nás zítra doma čeká?“ Oči se jí zalily slzami, otočila se a vyrazila do ložnice. Harry za ní zavolal: „Ginny! No tak, už jsme zvládli horší situace. Tohle zvládneme spolu taky...“ Ale ona se ani nezastavila a utíkala po schodech nahoru. Tak se s těžkým srdcem vydal taky nahoru. Sedl si na postel a portrét svých rodičů postavil na noční stolek.

První promluvil Sirius:

„No pěkně v tom lítáš Harry... My jsme s tátou taky nasbírali pár pořádných průšvihů, ale takhle zle jsme na tom nebyli snad nikdy...“

Harry se na ně po jeho slovech utrápeně podíval a očekával od nich trochu útěchy a podpory. Místo toho se do něj pustili:

„Myslela jsem si, že tě to, co vám řekl Sturgis před týdnem, přivede k rozumu Harry, ale tys mě zklamal... Chováte se oba hrozně nezodpovědně, jste jako posedlí...“ řekla zklamaně maminka. Táta se do něj pustil s ještě větším důrazem.

„Až do teď jsme na tebe mohli být pyšní, ale to co teď vyvádíš... Kdybych mohl, tak si tě ohnu přes koleno a zmaluju ti zadek rákoskou synu. Třeba by tě to přinutilo, abys konečně začal myslet mozkiem...“

To už bylo na Harryho moc. Střetlo se v něm hned několik protichůdných pocitů. Zahanbení, které ho drželo už od proslovu profesorky McGonagallové, lítost z toho, že s ním Ginny nemluví, rozčarování z toho, že mu rodiče místo útěchy přidávají jen další výčitky a vztek na tátu, který mu v osmnácti letech vyhrožuje výpraskem, jako malému klukovi. Vypěnilo to v něm všechno naráz, podíval se vzdorovitě na tátu a jedovatě řekl:

„No tak to mám vlastně štěstí, že na mě nemůžeš, že?“

Táta na portrétu zalapal po dechu a vyrazil ze sebe:

„Cože?“

Máma se chytla za pusu a vyděšeně špitla:

„Jak jsi mohl vypustit z pusy něco takového Harry?“

A Sirius kroutil hlavou:

„To jsi přehnal, kamaráde, to bylo hodně tvrdý...“

Harry se rozzlobeně vymrštil z postele, beze slova popadl portrét, otevřel kufr a vytáhl z něj plátěné pouzdro na portréty. Než do něj portrét zasunul, tak ještě slyšel mámu:

„Měl by sis ještě rozmyslet, jestli to chceš opravdu udělat Harry...“

Ale on nevnímal nešťastný tón jejího hlasu, zastrčil portrét do pouzdra a vztekla za ním zabouchl víko kufru. Teprve v tom okamžiku mu došlo, co právě udělal. Nejdřív se podíval se vzdorovitým výrazem na kufr, pak ho ale posedla lítost nad tím, jak mu vyčinili a hlavně nad tím, jak se k nim zachoval, padnul na postel a rozbrečel se.

Když po večeři přišel do ložnice Ron a zamířil k němu, tak se snažil, ovládnout tu lítost, otřel si oči, ale k Ronovi se neotočil, aby nevěděl, že brečel.

„Harry... Co se děje? Před večeří tady byl Sturgis... Říkal, že máte s Ginny průšvih a ... musel jsem mu přinést tvůj portrét. Zlobíš se na mě?“

Harry se zhluboka nadechl, aby trochu uvolnil přiškrcené hrdlo a pak chraplavým hlasem odpověděl:

„Nezlobím se, Rone. Průšvih máme pořádný... však to zítra uvidíš sám... Nezlob se, ale nedokážu o tom teď mluvit, asi půjdu hned spát...“

Ron si povzdechl a pak řekl:

„No jak myslíš, možná si někdy uvědomíš, že přátele máš proto, aby ses jim mohl svěřit, když je ti těžko... Ale jestli chceš radši spát, tak by ses možná měl převléknout do pyžama...“ Harry se na něj zaraženě podíval červenýma očima:

„Rone... Já o tom teď opravdu nedokážu mluvit, ale nechci, aby ses na mě zlobil i ty... to už by na mě bylo opravdu moc...“

Ron se na něj zaraženě podíval:

„Já se na tebe přece nezlobím... Jen jsem chtěl, abys věděl, že jsem ti k dispozici, kdyby sis potřeboval promluvit...“

Harry se přinutil ke křečovitému úsměvu.

„Díky, cením si toho...“

Pak počkal, až Ron odejde a opravdu se převlékl do pyžama. Ležel v posteli a představoval si nejrůznější scénáře toho, jak to bude vypadat zítra v Doupěti. Jeho představy počínali tím, jak se na ně na oba sesypou pohlavky a křik v okamžiku, kdy vystoupí z krbu a končili tím, jak ho Weasleyovi vyženou z Doupěti v okamžiku, kdy se tam objeví. Dost dlouho přemýšlel o tom, jestli v tomto případě odejde Ginny s ním, nebo zůstane doma a nechá ho jít samotného. Když slyšel, že jdou spát ostatní, tak předstíral, že už tvrdě spí, aby se vyhnul otázkám. Slyšel, jak se Dean tiše ptá Rona:

„Kde má portrét rodičů, copak mu ho Tobolka nevrátil?“

„Nevím,“ odpověděl mu šeptem Ron, „ale říkal jsem mu, že jsem mu ho dával... Možná se s nimi pohádal a prostě spolu jen nemluví...“

Tím zase Harrymu připomněl, co svým rodičům provedl. Zatímco se kluci ukládali ke spánku, tak si v duchu přehrával, co se stalo, a snažil se pochopit, kde se v něm vzal ten vztek, který ho přiměl mluvit tak neurvale s tátou a zachovat se tak hrubě k nim všem. Vzpomněl si na své vzteklé období, když mu bylo patnáct a přemýšlel o tom, že byl tehdy tak emocionálně nevyrovnaný kvůli dospívání,

teď už by se měl umět ovládat mnohem líp. Jak je tedy možné, že tak vypěnil? Zpytoval svoje svědomí. Tak ho užíralo, že nemohl zamhouřit oči. Vydržel to skoro do dvou hodin v noci, pak třesoucíma rukama potichu vytáhl pouzdro s portrétem z kufru a po špičkách se bos vydal do společenské místnosti. Sedl si do křesla u okna, kterým dovnitř dopadalo trochu měsíčního světla. Chvilí seděl, zíral na pouzdro ve svých rukách, pak s těžkým srdcem portrét vyndal. V okamžiku, kdy jeho pohled dopadl na portrét, tak se k němu táta otočil uraženě zády. I maminka a Sirius se na něj dívali hodně vyčítavě. Harry postavil třesoucíma se rukama portrét na stůl před sebou a začal se omlouvat:

„Je mi to hrozně líto, že jsem se k vám choval tak hrubě... Nevím, kde se ve mně vzal takový vztek... Nejspíš proto, že jsem byl hodně nešťastný z toho průšvihů... z toho, že se mnou Ginny nemluví a nevím proč, jsem od vás očekával spíš trochu porozumění a útěchy... Od té doby co vás mám, jsem si vždycky užíval, jak mě vychováváte... dělalo mi to dobře... A pak, v okamžiku, kdy jste měli skutečně vážný důvod zasáhnout do mé výchovy, tak jsem vás i sebe takhle zklamal. Je to, jako bychom bydleli spolu v domě a já bych vám při první oprávněné výčitce, prásknul dveřmi před nosem a utekl z domu... Hrozně se stydím, za to jak jsem se choval. Ani nevíš, tati, co bych dal za to, kdyby sis mě teď mohl ohnout přes koleno a zmalovat mi zadek rákoskou, protože teď vím, že bych si to opravdu zasloužil...“

Chvilí bylo ticho a Harry si položil hlavu do dlaní, aby neviděli, jak se mu hrnou zase slzy do očí. První promluvil Sirius:

„No alespoň měli tví rodiče možnost na vlastní kůži poznat, že to s tebou v období dospívání opravdu někdy nebylo jednoduché. Moc mi nevěřili, když jsem jim to vyprávěl.“

A na jeho tváři se zase objevil jeho typický ironický úsměv. Harry mu zasmušile odpověděl: „A já jsem si myslel, že už je to za mnou, že jsem z toho už vyrostl. Připadal jsem si už dospělý... Najednou si připadám jako malý a hloupý kluk...“ A zase položil hlavu do dlaní. Za chvíli se ozvala maminka:

„Já jsem vždycky snadno odpouštěla Harry, a když vidím, jak je ti to líto, tak už se na tebe nezlobím. S tátou to ale nebudeš mít jednoduché zlato... Moc se ho dotklo to, co jsi mu řekl... Myslím, že mu bude chvíli trvat, než ti to dokáže odpustit...“

Harry si povzdechl:

„Ani se mu nedivím, já si to neodpustím nikdy. I proto vám můžu slíbit, že už se to nikdy nestane...“

Maminka se na něj laskavě usmála a pak řekla starostlivě:

„Celý se klepeš Harry, musí ti být zima. Kolik je vlastně hodin?“

Harry se podíval na hodinky a smutně odpověděl:

„Už jsou dvě ráno...“

Maminka se na něj starostlivě podívala:

„Měl by sis jít lehnout a zkusit aspoň na chvíli usnout. Máš před sebou myslím hodně náročný den. S Molly a Arturem, to asi nebude jednoduché, měl by sis zachovat chladnou hlavu, abys na ně nevyletěl jako na nás. To by k nim nebylo fér, když se tě tak hezky ujali a přijali tě do rodiny, Harry.“

„To už se mi nikdy nestane, mami, slibuji, dostal jsem dost za vyučenou... už nedovolím, aby mě takhle ovládl vztek. To už bych sám se sebou nevydržel a výčitky svědomí by mě sežraly zaživa...“

Pak se ale zvedl, protože mu byla opravdu dost zima a s portrétem přitisknutým k srdci se potichu jako myška přesunul do postele.

Opravdu dokázal nakonec usnout, protože s ním ráno musel Ron pořádně zatřást, aby ho probudil. Harry se posadil na posteli a v tom okamžiku si uvědomil, co ho dneska čeká. Podíval se nešťastně na Rona a chtěl mu všechno vysvětlit. Ron ho ale předešel:

„Ginny večer s pláčem všechno Hermioně řekla a ta samozřejmě zase všechno řekla mě, takže mi už nemusíš nic vysvětlovat...“

Harry si povzdechl:

„Jo, já jsem se ještě stačil pohádat s mámou a tátou a ve dvě ráno jsem se pokoušel s nimi udobřit. Máma mi odpustila, ale táta se mnou nemluví a po tom co jsem mu řekl, se mnou už asi nikdy mluvit nebude. A to nemluvím o tom, že je na mě naštvaná i Ginny, a co nás čeká doma, si možná dokážeš představit...“

Ron se na něj podíval velmi chápavě.

„No rozhodně ti to nezávidím...“

Harry se oblékl a zase se posadil na postel.

„Pojď, potřebuješ se najíst, abys měl dost energie na to, co tě čeká. Na večeri jsi nebyl...“

Harry seděl a sklesle zíral před sebe.

„Já tam snad ani nepojedu. Možná bych udělal líp, kdybych někam zalezl, kamkoli jen ne do Doupěte...“

Ron se na něj překvapeně podíval:

„Jo jistě – a necháš Ginny aby si to schytala za vás za oba...“

Harry se na něj překvapeně podíval:

„Ne, to ne... Myslel jsem, že bych ji vzal sebou... Ale ona se mnou nemluví, tak by to asi nevyšlo...“

Ron se rozesmál:

„Prosím tě, čeho se tak bojíš? Hlavu ti neutrhnou a mlátit tě taky nebudou. Budeš si muset jen vyslechnout další kázání, to snad vydržíš ne?“

Harry si povzdechl:

„Věříš, že bych radši chytil pár pohlavků, než absolvovat další kázání?“

Ron mu s úsměvem odpověděl:

„To se ti s tímhle přístupem může snadno stát, mamku je v podobné situaci docela snadné vytočit, takže, jestli se nehodláš tvářit dostatečně zkroušeně, tak ti možná přidá i pár pohlavků...“ Harry se zvednul a při tom zjistil, že se mu díky Ronovi docela ulevilo a hrozné sny a představy o tom co bude, se pomalu vytrácely.

Když spolu dorazili do Velké síně, tak se mu zase přitížilo, protože v okamžiku, kdy dosedli vedle Ginny a Hermiony, tak se Ginny zvedla s toastem v ruce a ponurým hlasem prohlásila neadresně do prostoru:

„Musím ještě do knihovny přesvědčit madam Pinceovou, aby mi na prázdniny půjčila domů knížky, co budeme potřebovat na ty úkoly...“ a rychle odešla.

Harry se za ní díval tak nešťastně, že se ho Hermioně zželelo:

„Co se děje Harry?“

Harry se na ni podíval a pak se zeptal:

„Proč se na mě zlobí? Dává mi to za všechno za vinu? Myslí si, že za to všechno můžu já?“ Hermiona se na něj usmála.

„Ale ona se na tebe nezlobí Harry, snaží se jen od tebe udržet odstup, aby se z toho šílenství, v kterém jste spolu lítali, dokázala vymanit. Možná bys to měl taky zkusit, získat trochu odstup. Já jsem se snažila vás z toho nějak dostat, myslela jsem si, že ten víkend se Sturgisem na vás konečně zabral, ale vy jste do toho spadli znova...“

Harry se zatvářil zasmušile:

„Tak to se z toho nejspíš nedostanu. Nedokážu se k ní chovat tak, jak se teď ona chová ke mně, nemůžu si pomoci...“

Hermiona se na něj ustaraně pohlédla.

„Pak už ti může pomoci jen jediná věc. Měl by ses s tím, co cítíš a prožíváš svěřit mamce. A tím nemyslím tvoji maminku, ta nemá s něčím takovým dost zkušeností, ale paní Weasleyové, ta by ti myslím dokázala poradit co s tím a pomoci ti...“

Harry zakroutil hlavou.

„Nedokážu o tom co se semnou děje mluvit ani s tebou, nebo s Ronem, jak můžeš očekávat, že o tom budu moct mluvit s mamkou? To je přece na hlavu...“

Hermiona si povzdechla:

„No přemýšlej o tom, třeba přijdeš na někoho zkušenějšího, s kým bys o tom mluvit dokázal. Myslím si totiž, že je to jediný způsob jak se z toho dostaneš ty a Ginny taky. Protože, když s tím nepřestaneš ty, tak do toho Ginny spadne zase. Příliš tě miluje a snadno vedle tebe zase zblbne...“

Harry se tvářil zamyšleně a rychle do sebe naházel smažená vejčička a dva toasty. Pak se rychle zvedl a se slovy:

„Musím si ještě zabalit, večer jsem na to nějak neměl náladu...“ pospíchal na kolej.

Doufal, že někde potká Ginny, aby si s ní mohl v klidu promluvit, ale když dorazil na kolej, tak ztratil naději. V přeplněné společenské místnosti už probíhalo všeobecné loučení a pod Sturgisovým dozorem začalo postupné přemisťování letaxem domů. Harry odpověděl na pár pozdravů a pospíchal si do ložnice zabalit. Rychle vyndal z kufru oblečení, které nebude přes prázdniny potřebovat a zabalil si všechny učebnice i ostatní potřeby, které bude potřebovat na psaní úkolů. Podíval se při té příležitosti, kolik ho toho čeká a s hrůzou si uvědomil, že seznam obsahuje devatenáct domácích úkolů, které musí zvládnout za deset dní prázdnin. Došlo mu, že to nebude snadné, že bude muset každý den napsat alespoň dva úkoly a ztěžka si povzdechl. Pak se podíval na portrét. Táta byl zas k němu otočený zády a maminka se Siriusem se na něj dívali s výrazem – co sis nadrobil... Tak je uložil do pouzdra a uložil na vrch. Pak se domluvil s Fawkesem, aby se i s bidýlkem dopravil do Doupěte sám, že ho asi bude potřebovat, aby mu dodal trochu odvahy a s kufrem se vydal dolů. Ginny nikde neviděl, tak zůstal stát pod schody a přihlížel, jak poslední studenti vstupují do smaragdových plamenů a s radostným očekáváním ve tvářích se vydávají domů. Konečně se k němu přidal i Ron a za chvíli přišla i Ginny s Hermionou. Sturgis čekal už jen na ně. Hermiona řekla: „Půjdu s vámi do Doupěte a pak se od vás přemístím domů... Mám jít první?“ Ron přikývl, podal ji do krbu košík s Křivonožkou a ujistil ji, že jde hned za ní. Když ve smaragdových plamenech zmizel i on se svým kufrem, tak za ním odcestoval i Karel, kterého Weasleyovi na Vánoce pozvali k nim domů.

Pak popadla svůj kufr Ginny a chystala se vyrazit.

„Počkej, půjdu první.“ zarazil ji Harry. „Jestli nás čeká na přivítanou pár pohlavků, tak ať je radši schytám já...“

Postavil svůj kufr do krbu, pevně ho chytil a podíval se na Sturgise, že je připraven. Ten hodil do krbu hrst letaxového prášku a Harry do plamenů s povzdechem vyslovil zřetelně: „Doupě!“

Těsně před tím, než se roztočil jako čamrda, zahlédl na tváři svého učitele laskavý a povzbudivý úsměv. Trochu ho to uklidnilo a tak, když v Doupěti vystoupil z krbu a odtáhl svůj kufr ke stěně vedle krbu, odvázně se rozhlédl, aby odhadl, co je čeká. Nikdo si ho nevšímal, všichni se věnovali Hermioně. Ta postupně objímala všechny členy rodiny a přála jim šťastné Vánoce. Tak Harry vytáhl z krbu i Ginnin kufr, díval se, jak vypouští z klícky rozrušenou Trixi a pak se postavila vedle Harryho ke svému kufru a čekala stejně jako on, co se bude dít. Nejdřív se k nim propracovala Hermiona. Objala nejdřív Ginny a přitom jí něco zašeptala do ucha. Ginny se na ni smutně usmála a popřála jí hezké svátky. Pak Hermiona objala Harryho, dala mu pusu na tvář a zašeptala:

„Drž se...“

Harry se zašklebil a řekl:

„Užij si Vánoce a drž nám palce.“

Hermiona se usmála a šla se nechat vyprovodit Ronem, který jí nesl košík s Křivonožkou. Když oba vyšli ven, tak se pozornost rodiny obrátila k nim. Byli tu Charlie, Bill a Fleur. George měl asi ještě otevřený obchod pro ty, kteří sháněli dárky až na poslední chvíli. Taťka s mamkou na ně jen chvíli beze slova vyčítavě koukali, pak si taťka povzdechl a řekl:

„Chci vidět ty seznamy domácích úkolů, co jste dostali...“

A když oba otevřeli kufry, tak ještě dodal:

„A taky portrét tvých rodičů Harry. Musíme se poradit, co s vámi...“

Vzali si od nich seznamy a portrét a se slovy:

„Vy tu na nás počkáte,“ odešli do obývacího pokoje.

Harry a Ginny se s povzdechem posadili ke stolu a tiše pozorovali, jak se Karel Sweet seznamuje se zbytkem rodiny. Harrymu připadalo, že to trvá celou věčnost, než pro ně přišla paní Weasleyová a s ustaraným pohledem je pozvala do obýváku. Posadili je do pohovky, před kterou na stolku stál portrét jeho rodičů a před ním ležela staře a opotřebovaně vypadající rákoska s ozdobně vyřezávanou rukojetí. Harry z ní nedokázal spustit oči a ucítil, jak mu stud a rozpaky hrnou krev do tváří. Pak sklopil oči a s obavami čekal, co přijde. Cítil jak se Ginny vedle něj strachy chvěje a tak jí vzal za ruku, aby ji uklidnil. Začal pan Weasley: „Slíbil jsem tvému tátovi Harry, že ho zastoupím v otcovských záležitostech, kterým z portrétu nemůže dostat. Když jsem mu to slíbil, tak mi popsal tuhle rákosku, abych ji mohl přivolat. Je to tvé rodové dědictví Harry. Touhle rákoskou dávali výchovná ponaučení už tvému dědečkovi a ten zas tvému otci...“

Harry se podíval na portrét, z kterého na něj přísně shlížel táta. Maminka se tvářila ustaraně a Sirius pobaveně. Podíval se tátovi do očí a nešťastně mu oponoval:

„Jenže mě už je osmnáct tati, ty jsi snad dostával rákoskou v osmnácti?“

Táta odpověděl:

„Nezáleží ani tak na věku, jako na chování...“

A Sirius řekl:

„No osmnáct nám ještě nebylo, ale už nám do osmnáctých narozenin moc nechybělo, když jsme touhle rákoskou dostali od pana Pottera oba...“

„To sem nepatří Siriusi!“ okřikl ho táta.

„Ale ano Jamesi, patří. Harry by měl vědět, že se historie opakuje...“ řekl Sirius a usmál se na něj.

„Nepřeji si, abys mu to říkal, rozumíš!“ rozčilil se James.

Sirius se mu však postavil.

„Jsem jeho kmotr a není to tvoje vina, že ho znám líp než ty. Proto vím, že je důležité, aby to věděl...“ pak se otočil k Harrymu: „Už jsem ti kdysi říkal, že James a Lily spolu začali chodit v sedmém ročníku. Ale neříkal jsem ti, že z toho James úplně zblbl. Začal kašlat na školu, úplně jako ty. Remus se mu pokoušel pomoci stejně, jako to s vámi zkoušela Hermiona, já jsem mu ale pomáhal po svém. Lhal jsem a podváděl, kvůli tomu, abych ho uchránil před průšvihem. Jenže nám na to přišli... Taky takhle před Vánočními prázdninami, a poslali dopisy našim rodičům. Moji matku to možná i potěšilo, že se ve mně konečně projevila ta jejich zmizelá příslušnost, to nevím, protože jsem jel na prázdniny k Potterovým. Pan Potter byl velmi rozzloben a nejdřív nás přinutil, abychom si uvědomili, jak v jeho

očí vypadá to, co jsme prováděli. Pak se nás zeptal, jestli si uvědomujeme, co jsme provedli a jsme ochotni přijmout za to trest. A tak jsem poprvé a naposled na svém zadku okusil, jak chutná Potterovic rákoska. Myslím, že právě to, že jsem dostal i já, nakonec přivedlo Jamese k rozumu a začal se zodpovědně věnovat učení. Dopadlo to tak, že jsme oba svoje zkoušky absolvovali výtečně a nad očekávání a pan Potter na nás na oba mohl být hrdý...”

Harry si všiml, že jeho vyprávění sleduje se zájmem i maminka. Když skončil, tak se podívala:

„To jsem nevěděla Jamesi...”

A on se na ni s rozpaky podíval:

„Taky ses to nikdy dozvědět neměla...”

Ona zakroutila hlavou.

„Takže to je pravý důvod, proč tě ten jejich průšvih tak rozhněval? Proto, že Harry opakuje tvoje chyby? Jamesi...”

Ale on se od ní uraženě odvrátil. Maminka se podívala utrápeně na Harryho a s povzdechem pokrčila rameny. Harry se podíval na pana Weasleyho, co tomu říká on. Ten jen zakroutil hlavou nad tím, co právě slyšel a řekl:

„No, já si na rozdíl od tvého táty nemyslím, že výprask je to pravé, co by vám dvěma pomohlo dostat se z toho průšvihů, v kterém lítáte...”

Harry se na něj podíval odhodlaně.

„Já jsem ochoten absolvovat i ten výprask, když to pomůže, aby se na mě táta přestal zlobit.“ Taťka zaváhal:

„Jenže v tomhle průšvihů lítáte oba stejně, takže kdybys měl dostat rákoskou ty, tak bych musel nařezat i Ginny.”

Harry se lekl.

„Ne, to ne... Ginny za to nemůže, je to moje vina...”

V tom se do hovoru zapojila i mamka.

„Myslím, že se právě dostáváme k jádru věci. Cítíš se provinile, Harry?”

Ten s pohledem na ni smutně přikývl a ona pokračovala:

„Kvůli čemu se cítíš vinen? Kvůli tomu průšvihů ve škole, nebo za to jak ses choval ke svým rodičům?”

Harry pochopil, sklopil oči a odpověděl:

„Kvůli tomu, co jsem v zlosti řekl tátovi... proto, že jsem se nechal nepochopitelně ovládnout vztekem a choval jsem se k nim hrubě...”

Paní Weasleyová tiše pokračovala:

„A tenhle seznam domácích úkolů a to, že vám kvůli nim hrozí podmíněčné vyloučení, ti těžkou hlavu nedělá?“

Chvilí bylo ticho.

Harry přemýšlel o tom, co odpoví. Pak se podíval odhodlaně na mamku a odpověděl: „Myslím si, že reakce paní ředitelky byla dost nepřiměřená... Kvůli několika odbytým úkolům nám vyhrožovat podmíněčným vyloučením je přece přehnané. Vždyť jsme nikomu neublížili...“ Ale mamka ho přerušila:

„Jistě, ale o to víc tím ubližujete sobě. V tomto školním roce se rozhoduje o vaší budoucnosti, o tom jestli se vám podaří získat zaměstnání, které vás bude uspokojovat a dokážete uživit sebe i svoje děti. Paní ředitelka měla pravdu, když vám řekla, že jen ze své lásky živi být nemůžete. Všichni profesori, kteří se podíleli na tomto seznamu, vás oba mají moc rádi, proto jim záleží na vaší budoucnosti a na tom, abyste se co nejlépe připravili na zkoušky. Nevidím tu ani jeden úkol z přeměňování a nemyslím si, že je to proto, že byste tyhle úkoly vypracovali poctivě. Je to jen tím, že profesorce Stampové na vás nezáleží a proto ji netíží, že flákáte učení. Pořád si nejsem jistá, jestli chápete závažnost toho, v čem vy dva teď lítáte...“

Artur se připojil:

„Taky mám pocit, že alespoň ty Harry si z toho moc hlavu neděláš. Spoléháš na to, že tebe a Ginny mají profesori a paní ředitelka příliš rádi na to, aby vás kvůli prospěchu vyloučili. Tak ti přidám další podnět k přemýšlení. Co se týká té rákosky – jsem připraven ji použít. Jestli se vy oba nevzpamatujete, nepřestanete vyvádět a nezačnete se učit... Jestli přijde jen jedna stížnost ze školy na kteréhokoli z vás, tak dostanete svůj díl ty i Ginny. Souhlasíte s takovým opatřením?“

Harryho pohled padl na Ginny. Ta provinile přikývla a špitla:

„Slibuji, že se budu opravdu snažit tati...“

Harry se podíval na rákosku ležící na stolku před portrétem a zhrozil se při představě, že by si taťka měl ohnout Ginny přes koleno a použít na ni Potterovic rákosku. Tak se odhodlaně podíval taťkovi do očí a tiše řekl:

„Já... slibuji, že udělám, co bude v mých silách, abyste tuhle rákosku nemusel použít...“

Taťka se na něj zamyšleně podíval.

„V to právě doufám Harry. Chci, abys měl tu rákosku hezky na očích celé prázdniny, aby ti připomínala při psaní úkolů, co vám hrozí a taky proto, aby sis jí dobře prohlédl a uměl ji přivolat, kdybych ji přece jen potřeboval. Konec konců nikdy nevíš, jestli ti třeba někdy v budoucnosti, jako výchovný prostředek, taky nepřijde vhod...“

Harry se zamračil:

„To si nemyslím...“

Artur se usmál a odpověděl:

„Jen se jí nezříkej předčasně. Taky jsem si myslel, že výchovu svých dětí zvládnu bez násilí a fyzických trestů, ale...”

Mamka ho důrazně přerušila:

„O výchově dětí si můžete povídat jindy. Teď je nejvyšší čas, abychom se dali do organizačních záležitostí. Ginny má na seznamu šestnáct úkolů a ty Harry dokonce devatenáct...”

Harry si povzdechl:

„Jo, já vím a máme na to jen deset dní prázdnin...”

„No, to právě nemáte...” podívala se na něj přísně mamka za to přerušení.

„Ty jsi, pokud vím, slíbil o prázdninách navštívit svého kmotřence, a myslím, že Andromeda by byla velice zklamaná, kdyby ses na Teda nepřišel podívat. Pak jsi slíbil Hermioně, že s ní půjdeš na návštěvu ke Connorovým a ve čtvrtek se žení Perci. Protože svatbu pořádají Clearwaterovi, tak to bude mudlovská svatba a ty ani Ron nemáte mudlovské sváteční šaty. Dohodla jsem se s Hermionou, že vás vezme ve středu do nějakého mudlovského obchodu, kde mají povánoční výprodeje a oba vás vhodně oblékne...”

Ginny se nesměle ozvala:

„A co já?”

Mamka se na ni podívala a odpověděla:

„Tobě a mě už pořídila šaty Penelopa... A nemusíš se předem tvářit tak znechuceně. Jsou to moc hezké šaty a myslím, že ti budou opravdu slušet. Ušklíbej se až potom, co je uvidíš. Máš je připravené v pokoji.”

Pak se znova otočila k Harrymu.

„Z toho všeho vyplývá, že veškerý zbývajíc čas budete intenzivně věnovat učení. Aby vás nic nerušilo a nerozptylovalo, tak se Ginny bude učit ve svém pokoji a tobě jsem Harry připravila koutek na psaní úkolů támhle v rohu...” a ukázala do kouta obývacího pokoje, kde přibyl psací stůl a židle.

„Do oběda máte čas tak akorát na to, abyste si vybalili a připravili si vše potřebné a po obědě už můžete začít.” S těmito slovy se rázně zvedla a odešla do kuchyně, aby dohlédla na skřítky dokončující oběd. Taťka si povzdechl, přesunul rákosku na psací stůl v rohu a s portrétem v rukách odcházel za Molly.

Harry s Ginny zůstali chvíli sedět beze slova. Pak Harry řekl:

„Nedopadlo to tak hrozně... Čekal jsem, že to bude horší...”

Ginny se na něj překvapeně podívala a pak s trochou rozčilení v hlase odpověděla:

„Já nevím jak ty, ale já jsem ještě nikdy tak velký průšvih neměla. Ještě nikdy jsem se před mamkou a taťkou takhle nestyděla...”

Pak se rázně zvedla, stejně jako mamka a rychle odkráčela ven. Donutila tím Harryho k zamyšlení. Přemýšlel o tom, za co a jak ho trestali Dursleyovi, o všech průšvících, které kdy v Bradavicích měl. Uvědomil si, že kromě druháku, kdy s Ronem ukradli taťkovo auto, aby se dostali do školy, tak velké problémy ještě neměl. Pak se s povzdechem zvedl a šel si pro kufr do kuchyně. Sklesle a zkroušeně, bez kouzel, popadl svůj velký a těžký kufr a odnesl ho nejdřív do obývacího pokoje. S pohledem na hrozivě dlouhý seznam úkolů, které ho čekají, si z kufru vyndal všechny učebnice obrany proti černé magii, pergameny, brky a inkoust a rozhodl se, že se jako první pustí do těch čtyř úkolů z obrany, protože ty by měl mít hotové rychle a bez problémů.

Pak pomocí nadnášecího kouzla dopravil svůj kufr do Ronova pokoje, aby vybalil zbytek. Ron už byl taky zpátky a vybaloval si, tak mu mohl Harry v rychlosti vypovědět co se dole, za zavřenými dveřmi, dělo. Ron se zamyslel:

„No... Vůbec ti nezávidím, kamaráde. Docela dobře si umím představit, že bych kvůli Hermioně musel vydržet výprask, ale vůbec si nedokážu představit, že by měla Hermiona dostat kvůli mně...“

Harry si povzdechl:

„Přesně, přemýšlel jsem o tom... Radši bych se s taťkou popral, než bych mu dovolil, aby kvůli mně seřezal Ginny...“

Ron se na něj zaraženě podíval:

„To by asi nebylo... nevím... radši by ses měl snažit, aby ses s ním prát nemusel...“

Harry smutně odpověděl:

„Jenže já nevím, jak si s tím poradím. Jsem úplně mimo, mám jí plnou hlavu a pořád ji vidím před očima. Jsem úplně zpitomělý jako ty, když jsi tenkrát vypil ten nápoj lásky...“

Ron zakroutil hlavou.

„Jenže teď tu nemáme Křiklana, aby ti namíchal projed, takže to budeš muset zvládnout nějak jinak. Možná bys měl přemýšlet o tom, co ti poradila Hermiona...“

„To nedokážu... Nemůžu se o tom s mamkou bavit... možná bych se o tom teď dokázal poradit s tátou, když vím, že na tom byl tenkrát podobně jako já, ale ten se mnou nemluví...“ To už je ale volala mamka k obědu. Cestou ze schodů si Harry najednou uvědomil, že si vlastně může s tátou o svých problémech promluvit i když s ním jeho portrét nemluví a tahle myšlenka ho uklidnila. Když bude nejhůř, obrátí se o pomoc ke svým drahým, kteří jsou už navždy jeho součástí.

Během oběda se Harry a Ginny chovali tiše a hned jak dojedli, vrhli se oba na své domácí úkoly. U Harryho v obýváku se po obědě zastavil Bill.

„Vím, že toho máš moc Harry, nechci tě zdržovat, ale chci, abys věděl, že když budeš s čímkoli potřebovat pomoc, nebo si třeba jen promluvit, tak jsem ti k dispozici...“

Harry se na něj zamyšleně podíval, pak se nadechl, jako by se mu chtěl svěřit, ale potom si to rozmyslel.

„Díky Bille, cením si toho, ale zkusím to zvládnout nejdřív sám. Kdyby mi to nešlo, tak přijdu...“ Bill se usmál a nechal Harryho jeho úkolům.

Ten odešel za odpoledne z obývacího pokoje jen jednou, když potřeboval na záchod a do večera si udělal tři ze čtyř úkolů z Obrany proti černé magii. Seděl v kuchyni spokojený sám se sebou, když dolů přišla i Ginny. Celé odpoledne ji neviděl a ve chvíli, kdy scházela ze schodů do kuchyně, tak ho pohled na ni najednou naplnil takovou touhou, že přestal dýchat. Tak toužil po tom, aby ji mohl obejmout a políbit... Molly před něj položila talíř s gulášem, pak ho plácla po zádech a přísně se na něj zamračila:

„Nech toho Harry!“

Ten se hrozně lekl a vyděšeně se na ni podíval. Pak jeho pohled sklouzl po ostatních. Z jejich výrazu poznal, že všichni vycítili, to co cítí sám. Uvědomil si, že zase vyzařoval svoje emoce a všichni kolem něj, ucítili tu touhu. Zahanbeně sklopil oči ke svému talíři a protlačil svým sevřeným hrdlem pár soust. Pak zvedl oči k Ginny, která se posadila proti němu a viděl jak se červená nad svým talířem. Tak jí to slušelo, když se tvářila rozpačitě a červenala se, že se Harry nedokázal, ovládnout a ucítil další příval touhy. Ginny k němu vyplašeně zvedla oči a špitla:

„Nech toho Harry... prosím...“

Harry opět zabořil oči do svého talíře a pokusil se to ovládnout. Nešlo to. Odstrčil talíř, podíval se nešťastně na Ginny.

„Nemůžu tu zůstat. Nemůžu s tebou zůstat pod jednou střechou, jestli se z toho mám dostat...“

Zvedl se a šel si nahoru balit.

V kuchyni všichni ztuhli. Ginny se podívala vyděšeně na mámu. V tom se ze svého portrétu ozval profesor Brumbál:

„Nemůžete ho nechat odejít Molly, sám to nezvládne. Potřebuje mít pořád někoho kolem sebe, aby se naučil svoje emoce ovládat. Už je nejvyšší čas, aby na tom začal pracovat... Myslím, že by s ním měl promluvit Bill – máte spolu dost důvěrný vztah že?“

Bill se na něj podíval.

„Ano, myslím, že ano. Řekl mi, že mě považuje za svého staršího bratra...“

„Myslel jsem si to,“ řekl Brumbál. „A pak taky Molly a Ginny. Vy dvě máte největší šanci ho přesvědčit. Vy ostatní, ale také musíte vědět, o co tu jde. Bude potřebovat pomoc vás všech.“

Na chvíli se odmlčel, aby si srovnal myšlenky a pak jim to vysvětlil.

„Všichni už jste určitě vycítili jeho emoce. Když něco silně prožívá, tak z něj vyzařuje takové zvláštní vlnění, které zasáhne všechny v jeho blízkosti. Už to cítit nemůžu, ale podle vašich reakcí usuzuji, že se intenzita toho vyzařování zvyšuje... takže je nejvyšší čas, aby se to naučil ovládat. Ne svoje emoce, ale to vlnění, co z něj vyzařuje. A s tím mu můžete vy všichni pomoci. Upozorňujte ho na to, že to z něj cítíte, prvním krokem k tomu, aby se to naučil ovládat je to, že si uvědomí, kdy a jak to dělá...“

Z portrétu se ozvala Lily:

„Dělal to odmalička. Vždycky jsme z něj vycítili, když ho něco trápilo, nebo bolelo. Když měl radost, nebo byl šťastný, tak to z něj úplně sálalo a všichni kolem něj se usmívali...“

Bill, Ginny a Molly se zvedli, Molly sundala z krbové římsy Brumbálův portrét a řekla:

„Asi byste měl jít s námi, vy mu to vysvětlíte nejlíp...“

Odešli do obývacího pokoje, aby tam počkali na Harryho, až si přijde pro věci.

Když Harry do obýváku vstoupil a uviděl je, tak se nejdřív zatvářil rozpačitě, pak ale jeho tvář dostala odhodlaný výraz.

„Nemůžeš odejít Harry...“ začala mamka. Harry se podívil:

„A proč bych nemohl?“

Molly se zamračila.

„Nebudeš přece trávit Vánoce o samotě...“

Harry se zatvářil ještě odhodlaněji.

„Nebudu sám, vezmu si s sebou Fawkese, Kráturu a když bude táta chtít, tak i jejich portrét...“

Pak se svým uklidňujícím hlasem ozval Bill.

„Nezlob Harry... pojd' se na chvilku posadit ke mně a trochu si popovídáme.“ Harry zaváhal.

Bill seděl na pohovce, kde si před obědem s Ginny vyslechl kázání. Na stolku před ním stál portrét, z kterého se na něj díval laskavě profesor Brumbál. Ve svém křesle vedle pohovky byla usazena mamka a nešťastně se tvářící Ginny seděla trochu stranou, aby ji neměl moc na očích, ale přitom aby se mohla případně zapojit do hovoru. Tak se Billa podezřívavě zeptal:

„O čem si chceš povídat?“

Odpověděl mu profesor Brumbál:

„Máš problém Harry a my víme, jak ti pomoci ho vyřešit. Tak už se přestaň tvářit tak podezřívavě, posad' se a probereme to spolu.“

Když se Harry posadil, tak mu Bill řekl:

„Cítím z tebe rozpaky a obavy Harry...“

Harry se na něj překvapeně podíval:

„To jsem opravdu tolik čitelný?“

Slova se ujal profesor Brumbál:

„Ano Harry, dřív jsi vyzařoval jen emoce, které si prožíval velmi intenzivně, ale teď se to zhoršuje. Tvoji blízcí už dokážou vycítit všechny tvoje emoce a proto je nejvyšší čas, aby ses to naučil ovládat. Tenhle tvůj problém je také hlavní příčinou toho vašeho průšvihů. Takže kromě toho, že se musíš

naučit zastírat svoje emoce před ostatními, tak se musíš také naučit ovládat tu touhu, která tobě i Ginny způsobuje takové problémy...”

Harry nešťastně zakroutil hlavou.

„Dokážu vzdorovat kletbě „*Imperius*“ i veritaséru, ale s láskou bojovat nedokážu...”

Profesor Brumbál se usmál.

„Ne Harry, s láskou ani nemůžeš bojovat, je tvou nedílnou součástí, ale s tou touhou, která tě tak ovládá a díky tomu, že ji nedokážeš zastřít, ovládá i Ginny, s tou se musíš naučit bojovat.”

Molly se připojila:

„I Ginny se musí naučit odolávat tvým emocím. Je snadno ovlivnitelná... No nekoukej na mě takhle Ginny, je to pravda. To, že ses nechala ovládnout tím deníkem, ti nevyčítám, byla jsi ještě malá, ale teď jsi už velká holka a měla by ses naučit trochu odolávat. Musíš se naučit říkat ne...”

A Bill se přidal:

„A Harry by si na to měl zvyknout...”

Harry se na ně nešťastně podíval:

„Právě proto musím odejít...”

„Ne Harry, právě proto tady musíš zůstat,” oponoval mu profesor Brumbál.

„Přijal jsi Weasleyovi za svou rodinu, máš je rád a oni mají rádi tebe. Jen s jejich pomocí to dokážeš zvládnout... Jen se prostě musíš smířit s tím, že tě budou upozorňovat na to, že z tebe cítí tvé emoce. Přestaň se za to stydět a soustřeď se na to, abys pochopil, jak to děláš. Je to jediný způsob, jak se to naučíš ovládat. Musíš se je naučit nejen zastírat, ale také používat, když to bude potřeba. Můžeš pomocí svých emocí nešťastné lidi utěšit, smutné rozveselit, nerozhodným dodat odvalu a zlé lidi zastrašit. To všechno se můžeš naučit, když pochopíš, jak to děláš...”

Harry zíral před sebe a mlčky vstřebával to, co právě slyšel. Pak vzhlédl k mamce.

„Nebude to pro mě jednoduché... Zvlášť, když tu budu pravidelně potkávat Ginny...”

Molly se na něj krásně usmála.

„Ale Harry, copak si myslíš, že nás netěší, když cítíme jak hrozně moc Ginny miluješ? Jsme šťastní a moc jí takovou lásku přejeme. Pro nás bude zase těžké, až se naučíš své emoce skrývat. Teď ti všichni moc dobře rozumíme, víme, jak se cítíš... Potom se tě budeme muset ptát...”

Harry si povzdechl:

„Dobře, tak já tu zůstanu...”

Molly zase hbitě vyskočila, popadla Brumbálův portrét a rázně zavelela:

„Tak si pojď dojíst ten guláš, ohřeji ti ho. Bill ti sem zatím dá silnou lampu, abys mohl ještě chvíli psát, máš toho opravdu hodně Harry, takže nemůžeš moc odpočívat...“

Celou neděli oba poctivě psali úkoly. Ginny potkal Harry jen krátce u oběda, večere a když si k ní šel vypůjčit knihy, které potřeboval na netěžší úkol z lektvarů. Chovala se k němu chladně a odtažitě. On z toho byl nešťastný, a když ji potkal pozdě večer, když šel spát, u dveří jejího pokoje, jak se baví s mamkou, tak se zeptal:

„Můžu ti dát aspoň malou pusu na dobrou noc?“

Ginny se podívala rozpačitě na mamku. Ta se na ni usmála a odešla do ložnice. Tak z toho byla nakonec velická pusa a Harrymu spadl obrovský kámen ze srdce. Usínal s úsměvem na rtech a zdály se mu krásné sny.

Ráno, když se probudil, tak měl v nohách pěknou hromádku dárků. Ron už svoje rozbaloval. Když si všiml, že je Harry vzhůru, spěšně ukryl pod polštář knihu v červeném obalu. Ten dělal, jako by si ničeho nevšiml a vrhnul se na své dárky. Od mamky dostal krásný smaragdově zelený svetr se stříbrným jelenem na prsou a sáček cukroví. Od Rona dostal krabici sladkostí z Medového ráje, od Ginny krásnou sadu nových brků a měňavý inkoust, od Hermiony malý černý sportovní batůžek, který měl díky rozšiřovacímu kouzlu větší obsah, než jeho obrovský kufr.

„Taky jsem dostal podobný...“ řekl Ron a ukázal mu pěkný malý batoh z jemné kůže.

„Jak to dělá, že dokáže vymyslet vždycky takový praktický dárek... S tímhle se bude cestovat mnohem pohodlněji...“ Oblékli si na snídani nové svetry, Ron tentokrát dostal svetr modrý jako nebe a vypadal v něm trochu nezvykle.

Krátce po nich přišli do Doupěte na snídani i Bill a Fleur a tak jim Harry poděkoval za dárky.

„Myslím, že Zařizování kouzelné domácnosti snadno a rychle mi přijde opravdu vhod, až začnu zabydlovat ten Siriusův dům...“

Mamka se na něj usmála:

„Už jsme ti ho trochu zabydleli, dokonce se podařilo přestěhovat paní Blackovou...“

Harry se podívil:

„Jak jste to dokázali?“

Tatka mu to vysvětlil:

„To Winky s Kráturou. Společnými silami zrušili to kouzlo trvalého přilnutí, pak jsme ji odstěhovali do Regulova pokoje a zajistili jsme rám jejího obrazu, aby nemohla přecházet na jiné portréty. Taky jsme hned první den s Kingsleym zrušili tu Jazykovaznou kletbu a odstranili toho prašáka. Ale zařídít si to tam budete muset sami, podle vlastních představ...“ a podíval se při tom na Ginny, která právě přicházela do kuchyně. Šťastná a rozesmátá skočila spontánně Harrymu kolem krku.

„Díky Harry, to koště je naprosto úžasné.“

Harry ji s úsměvem objal a zářil štěstím, že jí udělal radost.

Charlie se překvapeně zeptal:

„Ty jsi dostala koště? No páni...”

Ginny se mu s rozzářeným pohledem pochlubila:

„Nimbus 2001 – je prostě úžasné...”

Molly se podívala káravě na Harryho.

„Harry, to přece...”

Ten se na ni krásně usmál:

„Myslím na budoucnost a doufám, že jí pár let vydrží...”

„No to si piš!” odpověděla na jeho pohled Ginny.

Mezitím k nim přistoupil Bill.

„Právě si nás všechny skropil pořádnou sprškou štěstí Harry,” oznámil mu s laskavým úsměvem. Harry se na něj překvapeně podíval, nadechl se, ale pak s povzdechem pokrčil rameny.

Kapitola 14 - Soška Fénixe.

Navzájem si všichni pochválili dárky. Billovi se moc líbila truhlička – kolébka, kterou dostal od Harryho a Ginny a za svetry dostala paní Weasleyová od všech pusů. Letos dostala svůj svetr i Fleur – stříbrný, jako byl Harryho jelen, s květem zlaté lilie vypleteným na předním dílu. Ginny s úsměvem podotkla:

„Jsou rok od roku krásnější mami, budeš mě muset naučit, jak to děláš...“

Na jejím šedém svetru byla vypletena velká rezavá kočka, která velmi připomínala jejího Kuguára.

„To jsou jen lepší kouzla Ginny,“ vysvětlovala pyšně mamka, „koupila jsem si nové, kvalitnější jehlice a Winky mě naučila jak vyplétat ty vzory...“

Harry se rozhlédl a všiml si, že Bill má na svetru hlavu orla, Charlie draka, George na svém tmavě modrém svetru měl souhvězdí Blíženců a Ronovi na azurově modrém svítlo zlaté slunce. Jen taťka a Karel Sweet měli svetr bez výrazného motivu, jen s jemnými ornamenty. Kaštanově hnědou vlnu mamka tentokrát použila na Karla.

V dobré náladě se nasnídali a pak se Ron zvedl, že půjde k Hermioně.

„Musím jí dát ten dárek osobně...“

Mamka se zarazila, pak se rozzářila a zeptala se:

„Ukážeš nám ho, Rone?“

Ronovi zrudly uši a mlčel jako zařezaný. Mamka se ho zeptala:

„Máš něco i pro její rodiče?“

Ron jen zakroutil hlavou.

„Tak víš co? Ukaž nám, jaký dárek máš pro Hermionu a my ti dáme dárky pro rodiče, abys tam nepřišel s prázdnýma rukama.“

Tak Ron rudý jako pivoňka sáhl do vnitřní kapsy svého cestovního pláště a vytáhl malou krabičku, zabalenou v ozdobném papíře.

Mamka ji kouzlem opatrně rozbalila, aby nepoškodila papír, podívala se na prsten a přečetla si, co umí. Pak Rona objala, dala mu pusku a pochválila ho:

„Moc dobře si ho vybral, je krásný a k Hermioně se opravdu hodí. Myslím, že z něj bude nadšená...“

Pak, zatímco prstýnek koloval mezi ostatními, začala vymýšlet vhodný dárek pro rodiče. Její pohled padl na vánoční věnec na stole a v očích se jí objevil nápad.

„Myslím, že jsem na to přišla...“

Ulomila větvičku cesmíny a složitým kroutivým pohybem hůlky ji proměnila na stonek orchideje s dvanácti pestrými voskovými květy.

„Tohle je nikdy nevadnoucí orchidea. Stačí jí jednou týdně vyměnit vodu a nikdy neuvadne. To by se paní Grangerové mohlo líbit...“

„A pro tatínka ti dám něco já...“ ozval se taťka. Přivolał láhev a vysvětlil:

„Tohle je mudlovská sladová Irská Whisky. Mezi mudlama patří k velmi ceněnému pití, ale já jsem tomu nikdy na chuť nepřišel. Pan Granger by to ale mohl ocenit...“

A tak mu mamka všechny tři dárky zase pěkně zabalila a Ron vyrazil na cestu. Harry se ozval. „Já bych možná mohl jít navštívit Teda. Dovolíte Ginny, aby šla se mnou?“

Mamka se na něj zamyšleně podívala.

„Samotné vás, z pochopitelných důvodů nepustím, ale stejně jsem chtěla za Andromedou během svátků zajít... Takže jestli půjdeš dnes po obědě, tak půjdeme s Ginny s tebou.“

Harry si povzdechl, ale nakonec přikývl.

„Tak já se teď pustím do těch úkolů a po obědě půjdeme za Tedem...“

Došel si do pokoje pro učebnice a pustil se do psaní.

Když se zabral do složitého úkolu z Formulí a snažil se co nejpřesněji vysvětlit, jak vytvořit, naprogramovat a aktivovat přenášedlo, tak ho vyrušila nečekaná návštěva. Pan Weasley k němu do obývacího přivedl Kingsleyho Pastorka a Sturgise Tobolku.

„Na chvíli tě vyrušíme Harry,“ řekl Sturgis a pobaveně si prohlédl Harryho studijní koutek, včetně rákosky na psacím stole. Z toho Harry usoudil, že už byli informováni o tom, jak dopadlo jejich sezení s Weasleyovými.

Kingsley se s úsměvem přidal:

„Slyšel jsem, že máš přes prázdniny spoustu práce...“

Harry se podíval kysele na Sturgise a odpověděl:

„A co mi asi zbývá?“

„Já za to nemůžu Harry,“ bránil se Sturgis.

A Kingsley svým hlubokým uklidňujícím hlasem pokračoval:

„Nezdržíme tě dlouho, Harry, něco jsme ti přinesli...“

A tak se Harry zvedl od učení a šel si se zvědavostí sednout k nim na velkou pohovku. Kingsley přivolał velkou, na první pohled dost těžkou, obdélníkovou krabici a položil ji Harrymu na klín. On ji zvědavě otevřel. S úžasem vytáhl oběma rukama těžkou sošku. Na vrcholu pyritové hory stál zlatý Fénix s roztaženými křídly. Soška byla celkem asi čtyřicet centimetrů vysoká a třicet centimetrů široká. Harry na ni zíral s fascinovaným úžasem a potichu vydechl:

„To je nádhera – co to... to přece...” a tázavě pohlédl na Kingsleyho.

Kingsley se na něj usmál a řekl:

„Cítím z tebe tvé překvapení...”

A Sturgis dodal:

„Řekl bych spíš úžas...”

Harry se zamračil:

„Tak už vám stačili říct i tohle?”

„Nezlob se Harry, o tvých emocích jsem mluvil s profesorem Brumbálem už před prázdninami. Jak asi myslíš, že jsem tebe a Ginny našel, když jsi použil zastírací kouzlo?” Uklidňoval ho Sturgis a Kingsley se přidal:

„Mě to řekl také pan profesor. Ptal se, jestli nemám s něčím podobným zkušenosti a nemohl bych ti nějak pomoci...”

Harry k němu zvedl oči:

„A mohl bys mi s tím pomoci?”

Kingsley se na něj zamyšleně podíval, pak odpověděl:

„Možná, že až pochopíš, jak to děláš, tak bych ti mohl pomoci vymyslet metodu, jak to zastříť. Zastírací kouzla jsou moje specialita...”

Pak se na chvíli odmlčel a s pohledem na sošku pokračoval:

„Paměťová kouzla taky – a tím se dostáváme k této sošce. Je to velmi cenný artefakt Harry. Vytvořil ho před několika stoletími jeden z předchozích Fawkesových pánů Alberik Grunnion a spolupracoval při tom se svým přítelem, známým skřetím umělcem Bundurukem. Tahle soška je nejen krásná, ale má i velmi užitečné schopnosti. Ten Fénix výkřikem varuje před bezprostředně hrozícím nebezpečím, když do místnosti vstoupí zlý člověk, tak se rudě rozzáří a pokud se ho dotkne někdo s nepoctivými úmysly, tak ho ošklivě popálí. Před dvaceti lety se Elfias Dóže od Batyldy Bagshotové dozvěděl, že potomci Alberika Grunniona, velmi chudá rodina se spoustou dětí, tuto sošku vlastní, uspořádal sbírku mezi tehdejšími členy Fénixova řádu a pak ji od té rodiny koupil. Předali ji profesoru Brumbálovi k šedesátým narozeninám. Tvoji rodiče a Sirius s Remusem u toho byli taky. Spolu s ostatními kouzelnými předměty ji profesor Brumbál odkázal škole. Teď ale navrhnul, abychom ti tu sošku dali do opatrovnictví, že je, a vlastně vždycky byla, hlavně majetkem řádu...”

Harry se na něj díval užasle a nevěřicně.

„Ale to přece nemůžu přijmout Kingsley...”

Všichni tři se na něj usmáli.

„Ale můžeš Harry,” pokračoval Kingsley.

„Jak jsem mluvil o těch paměťových kouzlech... Velmi nás zaujal ten váš nápad, jak zajistit, aby nikdo nemohl vyradit žádné důležité informace o Fénixově řádu a Brumbálově armádě. Když jsme přemýšleli, jak by se to dalo realizovat, tak profesor Brumbál navrhnul právě tuto sošku. Tak jsem k jejím výjimečným vlastnostem přidal velmi složitou paměťovou kletbu. Ten, kdo bude s rukou položenou na tuto sošku přísahat, že nezradí, tak při prvním pokusu o zradu ztratí paměť na jeden měsíc, při druhém na půl roku a při třetím definitivně. První dvě paměťová kouzla jsou časově omezená, ale neselektivní. To třetí paměťové kouzlo je selektivní, takže dotyčný prostě jen zapomene na to, že existuje něco jako Fénixův řád, nebo Brumbálova armáda. Myslím, že je v tom dost rezerv i pro vynucené zrady...”

Harry na něj zíral s němým úžasem. Pak mu se smíchem řekl:

„Právě jsem se pustil do domácího úkolu o přenášedlech, protože ten o paměťových kouzlech mi připadal příliš těžký a složitý, abych ho dokázal zvládnout za dopoledne...”

Pak se otočil k tatkov:

„Víte, že ten nápad s paměťovým kouzlem vyšel z Ronovy hlavy? Říkal, že ta Mariettina vyrážka byla bezva, ale že ztráta paměti by byla užitečnější...”

Tatka se pyšně usmál:

„To jsem nevěděl... Ale toho, že občas překvapí dobrým nápadem, už jsem si všiml.“ Kingsley se také usmál:

„Ta vyrážka byla opravdu úžasná – to byla Hermionina práce?”

Harry přikývl:

„Ani já, ani Ron jsme nevěděli, když jsme ten pergamen podepisovali, že ho zajistila kletbou proti zradě...”

Kingsley se zamyslel:

„Obdivuhodný výkon na čarodějku v jejím věku... Poslala všem členům řádu k Vánocům mince i s pěkným přáním...”

Pak zvažněl, podíval se na Harryho a pokračoval:

„Takhle to ale s tou soškou udělat nemůžeš. Musíš všechny předem upozornit na to, jaké má schopnosti. Všichni, co budou přísahat, si musí být vědomi, jaké to pro ně může mít následky. Promysli si, jak to uděláš... Být tebou, tak uspořádám společnou schůzku, představím sošku a pak nechám všechny přísahat...”

Harry se zamyslel:

„Kdy se vlastně Brumbál narodil?”

Odpověděl mu Sturgis:

„Prvního února 1919, má to na pomníku. Myslel jsem, že tohle víš...” dodal vyčítavě.

Harry se usmál:

„Radši si s ním povídám z očí do očí, u jeho pomníku jsem ještě nebyl.“

Na chvilku se zamyslel, zamračil se a řekl:

„To znamená, že teď v únoru by oslavil osmdesátiny?“

Kingsley se na něj usmál, jako by pochopil, co se mu právě vylíhlo v hlavě.

„Skvělá příležitost svolat shromáždění...“

Harry přikývl:

„Dobře, ještě to promyslím a pak to spolu můžeme naplánovat,“ dodal s pohledem na Sturgise.

Všichni se zvedli.

„Už tě nebudeme zdržovat od práce,“ řekl Kingsley. „Snaž se Harry, nepočítej s žádnou protekcí na ministerstvu. Jestli se chceš stát bystrozorem, tak musíš splňovat podmínky, které jsou dány. Byla by škoda, kdyby sis teď pokazil zrovna tuhle kariéru...“

Ten smutně zakroutil hlavou, rozloučil se s nimi, pak postavil sošku na svůj psací stůl vedle rákosky a se smutným povzdechem se pustil znova do úkolů.

Po obědě sbalili oba portréty do pouzdra a vydali se na návštěvu.

„Určitě na mě budou Remusovi žalovat...“

Posteskl si Harry, v náručí svírající pouzdro s portréty, když vstoupili k Tonksovým na zahradu. Molly se rozesmála.

„Však on si s tebou Remus taky užil svoje, nemůžou mu říct nic, co by ho překvapilo...“ Harry se smutně usmál a vzpomněl si na tu scénu v kuchyni na Grimmauldově náměstí. Uvědomil si, že se tenkrát taky nechal ovládnout vztekem a pak ho to mrzelo... Když přišli dovnitř a odložili si, tak postavili portréty k Remusovi, na stůl v hale, nechali je tam a šli za Tedem do jeho pokojíčku.

Ted seděl na zemi a s obrovským zaujetím si hrál s hůlkou, kterou dostal od Harryho. Andromeda se smála:

„Myslela jsem, že je na takovou hračku ještě malý, ale on ji od rána ještě nepustil z ruky. Podívej se, co dostal za spoustu krásných hraček a zatím si jich ani nevšiml...“

Harry se šťastně usmíval a spokojeně odpověděl:

„Myslel jsem si, že by se mu mohla líbit. Já jsem dostal od Siriuse k prvním narozeninám dětské koště...“

Andromeda se polekala:

„To ať tě ani nenapadne Harry. My bychom ho s Darinkou nedokázali uhlídat. Koště nejdřív tak ve třech letech...“

Harry se na ni podíval se zklamáním:

„No tak to budu muset do jara vymyslet něco jiného...”

Ginny se zasmála:

„Víš co? Popíchneme George, aby vymyslel nějakou zábavnou a bezpečnou hračku pro mrňata. Pošleme ho sem, aby si přišel párkrát s Tedem pohrát, aby si udělal představu o tom, co ho baví...”

Andromeda se rozesmála:

„Když jsem viděla, co má v tom krámku za vynálezy, tak by snad už bylo bezpečnější to koště...”

Ted si užíval návštěvu a bavil se tím, že na ně hůlkou vrhal spršky různobarevných hvězdiček. Když se mu nějaká barva obzvlášť zalíbila, tak změnil barvu, nejen svých vlasů, ale už i očí. Harry s potěšením konstatoval, že je v tomhle směru, čím dál tím šikovnější. Pak se Andromeda podívala na hodinky, popadla Teda, že už je čas na svačinu a trochu spánku. Cestou do kuchyně přes halu, Harryho zastavil Remus:

„Na krmení a uspávání stačí ženské sami. Co kdyby ses zatím zastavil na kus řeči, Harry?” Ten vrhnul na Ginny a Molly utrápený pohled a se sklopenýma očima se posadil do křesílka k portrétům. Remus začal.

„To, co jsi tátovi řekl, bylo pořádně hloupé Harry...”

Tak k němu zvedl oči a smutně vysvětloval:

„Ano, já vím. Je mi to hrozně líto... Někdy se prostě nechám ovládnout zlostí a pak lidem, co mám rád, dokážu říct něco, co mě pak ještě dlouho mrzí...”

Remus se na něj laskavě usmál a kývnul hlavou, jako že pochopil a omluvu přijímá.

„No myslím, že ti dá dost práce, aby sis ho usmířil. Je stejně paličatý jako ty...”

Harry se na něj zaraženě podíval:

„Ale já přece vůbec nejsem paličatý, jak jsi na to přišel?”

Remus se zářivě usmál:

„Ale jsi Harry. Viděl jsem to, když jsem tě učil Patrona. V té zarputilosti, s kterou ses do toho pouštěl pořád znova a znova, jsem viděl Jamese víc, než kdykoli před tím. Je pravda, že ty svou paličatost většinou směřuješ tím správnějším směrem...”

Harry neviděl, jak se na Remusova slova táta tváří, protože zase stál na portrétu zády k němu. Pak se podíval zpátky na Remuse:

„Čekal jsem další výčitky kvůli tomu průšvihy ve škole...”

Remus se zasmál:

„Vzhledem k tomu, že jsem byl osobně u toho, když v tom lital James, tak mě to, co vyvádíš, nijak zvlášť nepřekvapuje. On se z toho dostal a ty to zvládneš taky...”

Harry si povzdechl:

„Jenže táta se mnou nemluví, právě teď, když potřebuji, aby mi poradil, jak se z toho mám dostat...”

Remus i Sirius se usmívali a maminka Harryho uklidnila:

„Zatím se s tím budeš muset poprat sám, nebo počkat, až ho to přejde.”

To už Darinka odnášela skoro spícího Teda do postýlky a Ginny s mamkou se loučili s Andromedou. Tak Harry počkal, až se ti na portrétech také rozloučí, pak je uložil do bezpečí pouzdra, také se rozloučil a šli domů.

Když přišli domů, odložil si svůj plášť odolnosti, který teď v zimě nosil, jako cestovní plášť, a přivítal se s Hermionou. Ron zářil štěstím a Ginny se do něj trochu jedovatě trefila: „Bál ses, že dostaneš košem? Tváříš se, jako by sis ji musel vybojovat v kruté bitvě...”

Harry se na ni vyčítavě podíval a Rona se zastal:

„Ty si myslíš, že je to jednoduché? Ani pro mě nebylo snadné tě před celou rodinou požádat o ruku a to se s vašimi znám mnohem déle a líp, než Ron s Grangerovými.”

Ginny se zarazila, překvapeně se na něj podívala a podivila se:

„Vždyť to vypadalo úplně jednoduše...”

Bill se rozesmál.

„Však to taky slouží Harrymu ke cti, že to zvládnul s takovou lehkostí a vtipem. Já jsem se zapotil mnohem víc. Znal jsem Fleuriny rodiče pár hodin, když jsem jí před nimi předával zasnubní prsten...”

Ginny se zamyšleně Ronovi omluvila:

„Tak promiň, bráško... Takhle jsem o tom neuvažovala...”

Pak vzala Hermionu k sobě do pokoje, aby jí ukázala šaty na svatbu a Harry se s povzdechem pustil do rozdělaného domácího úkolu. Když se zase u večeře sešli, tak Hermiona probírala s paní Weasleyovou, že bude Ginny k těm šatům potřebovat jiné boty. „Ty šaty jsou moc pěkné a moderní. Mamka si v létě koupila v Londýně podobné. Stejný materiál, podobný střih. Jen jsou trochu tmavší. Zkusím jí přemluvit, aby mi je na svatbu půjčila. Byly bychom oblečeny podobně. Ale taky si k nim budu muset koupit nové boty, protože mamčiny jsou mi malé. Mohla by jít Ginny ve středu s námi?”

Mamka se dívala chvíli podezřívavě, ale Hermiona se tvářila naprosto nevinně, tak nakonec kývla.

„Dobře. A kdy máte s Harrym domluvenou tu návštěvu u Connorových?”

Hermiona jí odpověděla, ale dívala se při tom na Harryho:

„Domluvila jsem se s nimi na pátek po obědě. Tak doufám, že se na svatbě moc nezřídíš, abys na ně nepoužil krví podlité oči, Harry.”

Ten se trochu urazil:

„No dovol? Jak dlouho mi budeš vyčítat, že jsem se na svých narozeninách trochu opil...“ Hermione se zasmála:

„Já ti to nevyčítám Harry, ale nebyli jste opilí jen trochu, zřídili jste se pořádně. Jen ti to připomínám, aby sis to ve čtvrtek náhodou nezopakoval...“

Během večere se rozběhla čilá zábava. Přišel i Perci s Penelopou, aby se dohodli na podrobnostech a hlavně vysvětlili ostatním, jak probíhá obřad a jaké se od nich očekává chování. Karla Sweeta to velmi zaujalo a vyptával se na spoustu podrobností. Percimu dělal jeho zájem dobře, vůbec se zdálo, že si ti dva velmi dobře porozuměli. Tak ho Perci pozval nejen na svatbu, ale využil i toho, že na ministerstvo nastupuje až po prázdninách a pozval ho, aby do svatby bydlel u něj, v jeho Londýnském bytě a pomohl mu s nějakými organizačními věcmi. Harry se díval, jak si Ginny s Hermionou něco potichu šuškájí stranou.

V tom se Ginny na něj podívala... V očích se jí zaleskla láska, touha a očekávání... Harry najednou zase pocítil náhlý příval touhy, zrudnul a rozhlédl se vyplašeně okolo. Většina očí se k němu obrátila. Harry se s nešťastným výrazem v tváři pokoušel tu touhu ovládnout, ale nešlo to... Zaplavovala ho čím dál tím víc. Už nemohl vydržet jejich pohledy, rychle se zvedl, cestou ke dveřím sundal z věšáku svůj plášť a vyběhl ven. Byl pryč více než hodinu. Vrátil se promrzlý, ale klidný a spokojený.

Když vešel do kuchyně, tak se rozhlédl. Čekali na něj mamka, taťka, Ginny, Ron a Hermione, Bill, Charlie a George. Z portrétu na něj shlíželi profesor Brumbál a maminka se Siriusem. Táta se po jeho příchodu zase k němu otočil zády. Harry si mlčky sundal plášť a šel si sednout ke krbu, aby se trochu zahřál. Ticho přerušila první mamka:

„Harry, kde jsi byl tak dlouho? Už jsme o tebe začínali mít strach...“

Harry se podíval nad krb, do Brumbálových modrých očí a odpověděl všem:

„Byl jsem v Goldrikově Dole, na hřbitově. Rozhodl jsem se, že je požádám o radu a o pomoc...“

Profesor Brumbál se na něj podíval překvapeně:

„Proč ale na hřbitově? Vždyť je venku hrozná zima Harry...“

Ten pokrčil rameny:

„Nevím, prostě to bylo první místo, které mě napadlo, když jsem se rozhodl, že si s nimi potřebuji nerušeně promluvit...“

Profesor Brumbál zakroutil hlavou, usmál se na něj a zeptal se:

„A poradili ti?“

Harry se taky usmál a odpověděl:

„Ano, moc mi pomohli – všichni...“

„O čem se to tady vy dva, u Merlinových vousů bavíte?“ zeptal se udiveně pan Weasley.

Harry se k nim otočil a uviděl užaslé pohledy, které na něj všichni upírali.

„Já... nevím, jak bych vám to řekl... Je to...“

Nevěděl, jak má pokračovat dál a podíval se nešťastně na profesora Brumbála:

„Pomozte mi prosím...“

Brumbál naklonil hlavu na stranu a zeptal se:

„Chceš, abych jim to řekl Harry?“

Harry přikývl:

„Ano, vy jim to vysvětlíte líp, než bych to dokázal já...“

Pak upřel svůj pohled do plamenů a jen poslouchal, jak profesor jeho drahým vysvětluje: jak spojil relikvie vlastnickým právem a stal se z něj Pán smrti i co to vlastně obnáší. Během jeho výkladu bylo hrobové ticho, které pokračovalo ještě dlouho po tom, co Brumbál skončil. Harry se s povzdechem otočil zády ke krbu a s obavami k nim vzhledl. Zase si připadal jako podivná hříčka přírody, která u lidí vyvolává rozpaky a někdy i odpor... Ale z jejich očí vyčetl jen překvapení, fascinovaný zájem a pochopení.

Hermiona se s úsměvem zeptala:

„Jak dlouho už to víš Harry?“

Harry se zamyslel:

„Před měsícem se mi ozval táta... Bylo to už podruhé, na jaře jsem takhle zaslechl profesora Brumbála. Začal jsem o tom přemýšlet a pak jsem to probral s panem profesorem na portrétu a on mě přemluvil, abych to zkusil – spojit se s jeho duší z vlastní vůle a ono to vyšlo. Od té doby jsem to nezkoušel, ale teď... Potřeboval jsem mluvit s tátou, ale jeho portrét se na mě zlobí a nemluví se mnou...“

Ozvala se maminka z portrétu:

„Jeho duše se na tebe nezlobí?“

Harry k ní zvedl oči.

„No... nejdřív mi trochu vynadal, za to co jsem řekl jeho portrétu... Ale on cítil, co mi proběhlo hlavou před tím, než jsem mu to řekl a taky cítí, jak mi je to hrozně moc líto a tak mi to už odpustil...“

Sirius se na něj zaraženě podíval:

„Takže teď už nás potřebovat nebudeš?“

Harry se na něj usmál:

„To bych neřekl... Moc rád si s vámi povídám z očí do očí... S nimi je to zvláštní. Jsou to jen hlasy uvnitř mé hlavy... Nikoho nevidím. Je to jako sedět v úplně temné místnosti, můžu je slyšet, ale nemůžu nikoho z nich vidět. Takhle je to mnohem lepší...“ a ze široka se na něj usmál.

„Říkal jsi všichni. S kým jsi vlastně mluvil?“ zeptal se ho Brumbál.

Harry se stále usmíval. Jako by se mu ulevilo, že už je to venku.

„Nejdřív jsem si to vyříkával s tátou, pak se k nám přidala máma a začalo se to scházet. Nejdřív Sirius s Remusem, pak vy a dokonce i Pošuk s Tonksovou... Všichni jste mi poradili... Teď už začínám věřit, že to zvládnou.“

Najednou se ozval George:

„Můžeš takhle mluvit i s Fredem?“

Harry se usmíval stále víc.

„S Fredem jsem mluvil taky. Tedy, dělal si ze mě spíš legraci, než že by mi poradil...“

George posmutněl.

„Škoda, že já si s ním takhle pokecat nemůžu...“

Harry se rozesmál nahlas.

„Ale ty s ním přece mluvíš Georgi, říkal mi, že to dračí vejce a neviditelné karamely jsou jeho nápady. Nemůže s tebou mluvit, když jsi vzhůru, tak za tebou chodí, když spíš...“

„Počkej... Tím chceš říct, že když se mi zdá o Fredovi, tak vlastně komunikuji s jeho duší?!“ Harry kýval hlavou.

„Ano... Ten znak blíženců na tvém svetru má obrovský význam. Řekl jsi mi to sám, že jste byli jedna duše ve dvou tělech. Nemůže tě opustit, je s tebou propojen už navždy...“

George se na Harryho díval s pusou otevřenou úžasem dokořán. Najednou se vymrštil:

„Jdu spát... a nechám si zdát o Fredovi.“

Odpověděl mu Ron:

„Tak dobrou noc a – pozdravuj ho od nás...“

George se rozesmál:

„Dobře, vyřídím.“

Pak se zvedli Ron a Hermiona. Ta Harryho objala a rozloučila se s ostatními:

„Ahoj ve středu ráno...“ a nechala se Ronem vyprovodit domů. Bill se také zvedl:

„Musím za Fleur, aby si nedělala starosti... můžu jí to říct Harry?“

„No tak dobře, ale ať to zůstane jen v rodině, nerad bych, aby se to moc rozšířilo mezi lidi...”

Bill přistoupil k Harrymu, položil mu ruku kolem ramen a zeptal se:

„Tak už sis začal zvykat na to, že jsi výjimečný?”

Harry se na něj zamračil:

„Ne, protože nechci být...”

Bill ho k sobě krátce přitiskl a zamyšleně řekl:

„No... Možná právě proto to potkalo tebe... Nevíš, co bychom my ostatní dali za to, mít takové schopnosti, jaké máš ty...”

Zvedla se i mamka.

„Dnes toho už moc nenapíšete, tak bude lepší, když půjdete brzy spát, abyste byli na zítřek odpočinutí.”

Ukázala na Ginny a podívala se na Harryho. Ginny se okamžitě zvedla a u schodů čekala na Harryho. Když k ní došel, tak ho chytila za ruku a vedla ho do patra. U dveří svého pokoje, přesto, že za nimi stála mamka, ho objala a vášnivě políbila. Harrymu v tu chvíli najednou také vůbec nevadilo, že se mamka dívá, opětoval její objetí i polibek.

„Tak už dost, to snad stačí Ginny – mazej spát!” A šla doprovodit Harryho až nahoru, ke dveřím jeho a Ronova pokoje.

Harry si uvědomil, že v něm ten Ginnin polibek zase probudil tu neovladatelnou touhu a že to mamka z něho musí cítit. Snažil se to marně ovládnout, ale když pohlédl mamce do očí, tak mu bylo jasné, že se mu to nedaří. Mamka se na něj s úsměvem podívala a řekla:

„Harry, ať tě ani nenapadne, že se tajně proplížíš k Ginny. Budu jí hlídat, a jestli tě u ní načapám, tak si ti to slíznete oba...”

Harry zklamaně zalezl do pokoje a bylo mu jasné, že si proti zákazu jít k Ginny netroufne, že si o ní může tak akorát nechat zdát. Tak poslal Ginny jednoho ze svých Patronů se vzkazem, aby na něj zbytečně nečekala a šel si lehnout. Mezitím, ale k Ginny do pokoje dorazila mamka.

„Jdu ti říct, abys na Harryho zbytečně nečekala. Cítla jsem, že má tisíc chutí tě dnes v noci navštívit, tak jsem mu to zadržela...”

V tu chvíli se pod dveřmi pokoje protáhl stříbřitý paprsek, před Ginny se zhmotnila zářivá poštolka a třepotajíc křídly, řekla Harryho hlasem:

„Nemůžu přijít Ginny, mamka mě varovala, že tě bude hlídat. Miluji tě, dobrou noc.”

A rozplynula se. Mamka spokojeně přikývla:

„Hodný kluk...”

Ginny se na ni nešťastně podívala:

„Ale mami, to mi přece nemůžeš dělat... prosím...“

Molly se na ni rozhodně podívala.

„Až budete mít oba všechny úkoly hotové, tak možná zamhouřím oko Ginny, teď ale ne.“

Ginny sebou zklamaně hodila na postel a mamka odešla.

Ráno se Harry a Ginny sešli u snídaně a tvářili se oba zklamaně. Harry se zeptal:

„Už jsi aspoň vyzkoušela to nové koště?“

Ginny smutně zakroutila hlavou.

„To mi mamka taky zakázala, dokud nebudu mít hotové všechny úkoly...“

Harry se potichu podívil:

„Taky?“

Ginny se usmála a také šeptem odpověděla:

„Abychom mohli randit, tak musíme mít úkoly hotové oba dva...“

Harry vrhnul lehce rozpačitý pohled po mamce, ale ta si jich nevšímala, plánovala se skřítky, co budou vařit k obědu. Harry dojedl, vstal a odhodlaně prohlásil:

„Jdu psát, dnes musím zvládnout to bylinkářství.“

Pustil se do toho s vervou a vydrželo mu to celý den a večer stihnul i další úkol z lektvarů. Uvědomil si, že už se dostal za půlku a právě ukončil desátý úkol. Usínal pozdě, ale sám se sebou spokojený za dobře odvedenou práci.

Kapitola 15 – Přátelé a jejich pomocná ruka.

Ve středu ráno, když přišli s Ronem na snídani, tak už na ně Hermiona s Ginny čekaly. „Pospěšte si s tou snídaní, obchodní domy jsou díky vánočním výprodejům plné lidí, budeme mít co dělat, abychom zvládli všechny nákupy do oběda...”

Harry se na ni zaraženě podíval:

„Co chceš všechno nakupovat prosím tě... a jak to asi budeme platit?”

Hermiona se na něj odhodlaně podívala.

„Ty i Ron potřebujete oblek, košili, kravatu, boty... Ty si můžeš vzít navrch tu šedomodrou bundu s Fénixem... i když k obleku není zrovna ideální, ale Ronovi musím koupit i zimník, ten cestovní zimní plášť co má, si vzít nemůže... Já a Ginny si budeme kupovat boty a možná ještě koupíme Ginny trochu vhodnější zimní kabát, ten co si koupila v létě, se k těm šatům moc nehodí. A platit to budu já, vy mi pak dáte Galeony... Alespoň nebudu muset jít měnit do Gringottovy banky...”

Harry se zamračil:

„No nazdar... Jednou si mě teta vzala do obchoďáku jako nosiče nákupů, právě při příležitosti vánočních výprodejů. Lidi se tam málem ušlapali. Byl jsem tenkrát rád, že jsem to vůbec přežil...”

Hermiona se zatvářila odhodlaně:

„No tak máš alespoň představu, co nás čeká. Musíš si uvědomit, že levněji, než teď, nenakoupíme. Jen se prostě musíme držet u sebe, abychom neztráceli čas ještě tím, že se budeme v tom zmatku hledat...”

Tak se rychle najedli, mudlovsky se oblékli, Ronovi dala mamka tatkovu mudlovskou zimní bundu a vyrazili z Doupěte. Na příjezdové cestě se Harry zeptal:

„Kam se budeme přemísťovat?”

Hermiona se usmála:

„Držte se mě, povedu vás do jednoho opuštěného průjezdu v Londýně...”

A tak se jí všichni pevně chytli a přemístili se. Průjezd byl pustý, zatuchlý a páchnoucí. Když z něj vyšli ven, tak se Harry rozhlédl po starých domech okolo. Všude byl klid a ticho. „Kde chceš proboha tady hledat nějaký obchodní dům?”

Hermiona se rozesmála:

„Vánoční výprodeje nemají jen v obchodních domech... Tady za rohem je zapadlá ulička plná úžasných malých obchůdků, kam s mámou moc rády chodíme nakupovat. Seženeš tady úplně všechno a nemusíš při tom ostatním šlapat po hlavě. Byla jsem si to včera okouknout... Mají tu slevy až padesát procent...“ a tak se vrhli na nákupy.

Začali s obleky. Ronovi vybrala Hermione, s vydatnou pomocí ochotné prodavačky středního věku, sportovní, tmavě hnědý oblek.

„Mladému pánovy bude sedět spíš trochu ležérní styl že? Ale ty dlouhé vlasy jsou až příliš ležérní, měl byste uvažovat o zkrácení...“

Ron se podíval nešťastně na Hermionu:

„To ne, prosím, můžu si je dát do gumičky jako Bill...“

Hermiona se usmála:

„Neboj, něco později vymyslíme...“

Pak mu vybrala béžovou košili a sportovní koženou kravatu na gumičku. Harrymu vybrali tradičnější tmavě modrý oblek s jemným světle modrým proužkem, světle modrou košili a pěknou hedvábnou kravatu. V dalším obchodě si k obleku koupili polobotky, děvčata zimní kotníčkové střevíce na nízkém podpatku a do dalšího obchůdku zašli pro zimní kabáty tmavě hnědý, vlněný dlouhý kabát pro Rona a modrý prošívaný pro Ginny. Za dvě a půl hodiny měli všechno. Cestou do průjezdu se Hermione významně podívala na Ginny a řekla:

„Tak jsme ušetřili minimálně dvě hodiny, které teď můžeme zabít příjemnou zábavou...“ Harry v tu chvíli pochopil, o čem si to ty dvě v pondělí šušaly. Došlo mu, že to takhle předem naplánovaly.

Hermiona se usmála na Rona:

„My asi zajdeme do naší oblíbené kavárny a tam se nad šálkem kávy poradíme, co podnikneme... Vy si s volným časem dělejte, co se vám zlíbí, jen se musíme domluvit, kde se sejdem před tím, než se přemístíme do Doupěte...“ Ginny se usmála, mrkla na ni a řekla: „Sejdeme se ve dvanáct na Grimmauldově náměstí...“

Hermiona se významně uculila, objala překvapeně se tvářího Rona a přemístili se.

Harry se usmál na Ginny:

„Moc hezky jste to naplánovaly, jen doufám, že nám mamka na ten váš podfuk nepřijde...“ Ginny se nádherně usmála, políbila ho a zašeptala:

„Neboj se ničeho a vezmi mě k sobě domů...“

Tak ji objal a přemístil se s ní na poslední schod svého domu na Grimmauldově náměstí 12. Nákupy a zimníky si odložili ve vstupní hale na odkládací stěnu, pak ji Harry vášnivě objal a políbil. Nechal se s úlevou prostoupit tou touhou, která mu v posledních dnech způsobovala takové problémy, vzal ji za ruku a plný očekávání ji vedl po schodech nahoru.

Když se blížila dvanáctá hodina, tak se líně a spokojeně oblékli a vydali se dolů. V posledním mezipatře Harry strnul. Na schodech do vstupní haly seděla, zády k nim – paní Weasleyová... Harry se hrozně lekl a úplně ztuhl. Najednou měl pocit, že se nedokáže nadechnout. Ginny se taky nejdřív lekla, ale pak s povzdechem sestoupila k mamce, sedla si vedle ní na schod a řekla:

„Ahoj mami...“

Mamka se na ni vyčítavě podívala a pak jí vyřála pořádný pohlavek. Potom pootočila hlavu směrem k Harrymu a zeptala se:

„Nepůjdeš si taky pro svůj podíl Harry?“

Ten si trochu oddychl, sestoupil těch pár schodů, sedl si o jeden schod níž než mamka a nastavil hlavu. Mamka mu s úsměvem lupla taky jeden a vysvětlovala Ginny:

„Vymysleli jste to s Hermionou moc dobře, ale ne dost na to, abych vám na to skočila...“ Ginny pokrčila rameny a pak se zeptala:

„Jak dlouho už tady jsi?“

Mamka zakroutila hlavou:

„Sedím tady už dobře půl hodiny... Harry, už je nejvyšší čas, abys začal usilovně pracovat na zastírání svých emocí, protože si jimi zaplnil celý dům, byly cítit až sem dolů. Jestli se to nenaučíš, tak abyste vy dva jeli na svatební cestu někam na pustý ostrov.“

Harry zrudnul, uvědomil si náhle, jaké emoce v poslední půlhodině prožíval a přepadl ho takový stud, že skoro nemohl dýchat. Molly se na něj laskavě podívala:

„No stydíš se sice moc hezky, ale měl bys zkusit chvíli nepřemýšlet o tom, proč se tak stydíš, ale o tom, jak ten stud před námi skryješ...“

A tak to zkusil. Z celého srdce si přál, aby mamka a Ginny ten stud necítily, aby ho přestal vyzařovat kolem sebe, aby se to vrátilo dovnitř... a v tu chvíli ho zaplavila taková vlna studu, že ho úplně ochromila, nemohl se pohnout, nemohl se nadechnout. Pokoušel se to zvládnout, ale nešlo to... Už se mu nedostávalo kyslíku a on začal propadat panice. Vrhel na mamku zoufalý pohled a pak se mu začalo zatmívat před očima. Slyšel nejdřív mamku:

„Dýchej Harry, no tak... soustřed' se – nádech...“

Pak uslyšel hudbu, krásnou, povzbudivou, uklidňující a uvolňující. Sípavě se nadechl a ztratil vědomí...

Když se probрал tak ležel napříč na schodu a hlavu měl položenou u Ginny na klíně. Otevřel oči a rozhlédl se – mamka seděla o schod níž a byly bledá a vyděšená, na schodě nad ním seděl Fawkes a s hlavou nakloněnou na stranu si ho prohlížel.

„Co se stalo, Harry? Hrozně jsi nás vyděsil...“ zeptala se mamka.

Harry se posadil, zmateně kroutil hlavou a odpověděl:

„To bych taky rád věděl... Asi to nebude tak jednoduché, jak jsem si představoval...“

Ginny ho chytila za ruku.

„Jestli tě to trochu uklidní, tak se ti podařilo skrýt emoce, než jsi vytuhnul.“

Harry si povzdechl:

„Jo, ale málem mě to zabilo... Asi to nebyla ta nejlepší metoda... Jak se tady ocitnul Fawkes? Nevola jsem ho...“

Mamka se na něj zamyšleně podívala:

„Asi vycítil, že máš problémy... Myslím, že až ten jeho zpěv ti pomohl...“

Harry zakroutil hlavou:

„Už jsem si myslel, že je se mnou konec... Takže jsi mě zase zachránil Fawkesi...“ a pohládl ho po hlavě. Fénix konejšivě zapípal.

V tom se otevřeli vchodové dveře a se slovy:

„Nějak jste se zapomněli, kde jste?“ vešli dovnitř Ron a Hermiona. Pak uviděli mamku.

„No nazdar...“ lekl se Ron.

Hermiona ale zaregistrovala podivnou atmosféru, stále velmi bledého Harryho a s obavami se zeptala:

„Co se děje? Harry, co je ti?“

Harry se na ni podíval a řekl:

„Právě jsem se pokusil zastřít svoje emoce a málem mě to zabilo. Nevím, co s tím budu dělat...“

Mamka se zvedla:

„A tady na to nepřijdeme. Jde se domů, třeba ti to dokáže vysvětlit profesor Brumbál, potřebuješ pomoc... Radši to zatím nezkoušej, než přijdeš na to, co se pokazilo...“

A tak se oblékli, pobrali nákupy a vyrazili do Doupěte.

Když tam dorazili, tak se Harry vyčerpaně sesul do židle u krbu a vzhlédl k prázdnému portrétu nad sebou.

„Pane profesore, potřebuji vaši pomoc...“

Chvíli se nic nedělo, pak se ale profesor objevil.

„Jdu od Kingsleyho. Má pro tebe něco a ptá se, jestli by pro něj Molly neměla jeden oběd navíc, že by se tu hned zastavil...“

„Ale jistě, že ho nakrmíme,“ řekla Molly a profesor na chvíli zmizel.

Když vyřídil vzkaz, tak se zase objevil.

„Copak se děje Harry, vypadáš vyčerpaně...“

„Právě jsem se pokusil zastřít své emoce, ale nějak se to vymknulo, ochromilo mě to, nemohl jsem dýchat... Dostal mě z toho až Fawkes, svým zpěvem...“ vysvětloval Harry a utrápeně sklopil hlavu. Brumbál se na něj zamyšleně podíval.

„Co kdybychom počkali na Kingsleyho. Společně to rozebereme a zjistíme, co se pokazilo. Nebude ti vadit o tom, co se stalo, mluvit před ním?“

Harry zavrtěl hlavou a s povzdechem řekl:

„Třeba mi bude umět poradit...“

Molly se skřítky začali prostírat a Kingsley přišel akorát, když začali podávat polévku. „Posaď se Kingsley, nejdřív se najíme a pak se pokusíme vyřešit Harryho problém.“

Během jídla Kingsley sdělil Harrymu, že pro něj upravil zastírací kouzlo, které by mělo, jestli bude fungovat tak, jak si myslí, zastřít prostor tak, aby z něj nevyzařovaly jeho emoce. Harry a Ginny se uculovali, Harry se trochu začervenal a řekl:

„Škoda, že jsi s ním nepřišel už včera...“ Kingsley se na ně udiveně podíval a zeptal se:

„Co se děje?“

Harry si povzdechl:

„Mám problém a doufám, že mi s ním, s panem profesorem, pomůžete.“

Když dojedli, tak se podíval na Kingsleyho, povzdechl si a začal:

„Budu ti toho muset říct trochu víc, abys pochopil, co se mi stalo...“

Pohodlně se opřel a otočil hlavu k portrétu a zeptal se:

„Mluvil jste s ním o tom, jak se projevuje to, že jsem spojil ty relikvie, pane profesore, nebo mu to musím nejdřív vysvětlit?“

Profesor Brumbál se usmál a řekl:

„Projevil si přání, aby to zůstalo v rodině, tak jsem samozřejmě nikomu nic neřekl...“

Harry si povzdechl:

„Myslím, že Kingsley, profesorka McGonagallová a Sturgis Tobolka by to vědět měli...“

Pak se podíval Kingsleymu do očí a začal vysvětlovat:

„Zjistil jsem, že ty pověsti, které kolují o relikviích smrti, jsou pravdivé. Spojil jsem je vlastnickým právem, a i když je nemám u sebe, tak to funguje...”

Kingsley se na něj díval nechápavě.

„Co to znamená? Že jsi Pán Smrti? Že dokážeš ovládnout smrt?”

Harry se usmál:

„No to jsem ještě nezkoušel... Zatím jen dokážu mluvit s těmi, kteří už tu s námi nejsou... S mrtvými, ke kterým mě poutá láska a přátelství.”

Kingsley na něj nevěřícně zíral:

„Jak s nimi mluvíš? Tomu nerozumím...”

Harry si povzdechl.

„Přivolám je tak, že na ně myslím, pak se mi v hlavě ozývají jejich hlasy. Můžu s nimi komunikovat. V duchu jim kladu otázky a oni na ně odpovídají... Prostě spolu normálně mluvíme... Od táty jsem dostal vynadáno, maminka mě utěšovala, požádal jsem je o radu a oni mi společnými silami poradili. Ptal jsem se, jak mám zvládnout svoje emoce, jestli neznají nějaké kouzlo, které by mi pomohlo. Řekli mi, že nepotřebuji kouzlo, že to zvládnou svou vůlí a kouzelnou mocí, kterou v sobě mám od dětství. Jako jsem to dělal, když jsem byl malý a ještě jsem nevěděl, že jsem kouzelník... Když mi teta ostříhala hlavu skoro dohola... Tak jsem toužil po tom, abych měl svoje vlasy zpátky, že mi do rána dorostly, nebo když mi chtěla obléknout ten příšerný svetr, tak se najednou srazil tak, že mi ho obléknout nemohla. Bylo toho víc... Prostě stačilo jen si něco moc přát...”

Kingsley se zamyslel:

„Ano, to dokázala většina z nás. Jen je škoda, že v okamžiku, kdy dostaneme svou hůlku, na tyto schopnosti zapomeneme a realizujeme se jen prostřednictvím hůlky... I když... třeba zrovna pan profesor dokázal čarovat i bez hůlky že?”

Brumbál se zasmál:

„Ano, jen je potřeba rozpomenout se na svou vrozenou sílu a trochu trénovat...”

Pak se otočil k Harrymu:

„Co se týká schopností Pána Smrti... Myslím, že jsi jen objevil první ze schopností, které ti ty relikvie dávají, časem určitě objevíš i další... A teď rozebereme hezky krok za krokem, jak ses pokusil zakrýt své emoce, abychom přišli na to, co jsi udělal špatně – ano?”

A Kingsley se zeptal:

„Co to bylo za pocit, který jsi zkoušel skrýt?”

Harry se nadechl, zrudnul, sklopil hlavu a mlčel. Kingsley se podíval tázavě na Molly. Ta mu s úsměvem odpověděla:

„Stud. Hrozně se styděl...”

Kingsley se na ni překvapeně podíval:

„Snad si je nenačapala Molly?”

Mamka se bránila:

„Tak, jak to myslíš ne, to bych neudělala... Jen jsem si na ně počkala dole v hale...”

Ale pustila se do ní Ginny:

„Jo, jenže jsi mu řekla, že jestli se nenaučí skrývat svoje emoce, tak abychom jeli na svatební cestu na pustý ostrov. To bylo skoro stejné, jako kdybys na nás vlítla... Nedivím se, že ho to tak vzalo.”

Kingsley se rozesmál, Hermiona s Ronem se červenali a dělalo jim problém, aby se taky nesmáli. Mamka chytila Harryho kolem ramen:

„Nemyslela jsem to zle Harry, chtěla jsem tě jen trochu popíchnout, abys na svých emocích začal konečně pracovat. Já... netušila jsem, že to s tebou tak zamává...”

Do toho se ozval Brumbál. Upřel na něj laskavý pohled zpoza svých brýlí a zeptal se:

„Styděl ses tak, jako tenkrát u mě, když si nepřinesl ten domácí úkol, co jsem ti dal?”

Harry se mu podíval do očí a překvapeně se zeptal:

„Vy jste to cítil už tehdy?” Brumbál přikývl. Harry se zamyslel:

„Teď jsem se styděl víc, měl jsem problémy s dechem už, když mi došlo, jak to mamka myslela. Pak mi řekla, ať se pokusím svoje emoce zastřít a tak jsem to udělal. Přál jsem si, aby mamka a Ginny ten stud necítily, abych ho přestal vyzařovat kolem sebe, aby se to vrátilo dovnitř... a v tu chvíli mě zaplavila taková vlna studu, že mě úplně ochromila, nemohl jsem se hýbat, ani se nadechnout. Myslím, že mě z toho dostal až Fawkes svým zpěvem.”

Kingsley se podíval na Brumbála, kývl hlavou a řekl:

„A je to jasné Harry, víme, co jsi udělal špatně...”

A Brumbál se přidal:

„Vyzařuješ je celým povrchem těla do prostoru, jako lampa světlo. Když světlo lampy odrazíš kulatými zrcadly zpět tak, aby se soustředilo do jediného bodu, tak ji roztavíš. To samé jsi udělal, když sis přál, aby se tvé emoce obrátily dovnitř. Není divu, že tě to ochromilo. Ty musíš jen přes tu lampu přehodit černý šátek, aby světlo nemohlo proniknout ven, nesmíš ho odrážet zpět.”

A Kingsley pokračoval:

„Stačí, když si budeš přát, abys je nevyzařoval, aby je ostatní necítily... Zkoušel bych to, být tebou, zatím jen na kladných emocích a ne příliš silných, abys to udržel pod kontrolou a zase se ti to nevymklo.” Pak se zvedl.

„Jestli se mnou teď půjdeš na chvilku vedle, tak můžeme vyzkoušet, jak bude fungovat to zastírací kouzlo, co jsem vymyslel...“ Harry přikývl.

„Stejně jsem se chtěl po obědě zase pustit do těch úkolů.“

Zvedl se a šel s Kingsleym do obývacího pokoje.

Kingsley se posadil do nejpohodlnější pohovky a ukázal vedle sebe.

„Chtěl bych si s tebou nejdřív trochu popovídat Harry...“

Harry se k němu posadil a s mírnými obavami čekal, o čem bude řeč.

„Víš Harry, v dobře fungující, milující rodině, se hranice intimity trochu posouvají. Ty máš zvláštní představy o tom, co je intimní... I když to bylo zřejmě zaviněno tím, že netušil, že cítíme tvé emoce... Všiml jsem si toho při té naší lekci nitrobrany... Bez problémů jsi mi ukázal nejtěžší okamžik ve svém životě, ale v okamžiku, kdy se v tvé blízkosti objevila Ginny, tak jsi mě odrazil.“

Harry se podíval:

„Jak to myslíš?“

Kingsley se mu podíval do očí:

„To, jak jsi šel na smrt, považuji za velice intimní vzpomínku...“

Harry se na něj překvapeně podíval:

„Ale vždyť jste věděli, že jsem to udělal, řekl jsem vám to...“

Kingsley se usmál:

„Ano věděli jsme, že jsi to udělal, ale nikdo z nás si neuměl představit, jak jsi to dokázal a co jsi při tom cítil. Naproti tomu všichni jsme už někdy milovali a všichni cítíme, jak moc ty miluješ Ginny a jak po ní toužíš. To je něco, co známe z vlastní zkušenosti a proto si umíme velice dobře představit, co se s tebou děje. Proto mě tenkrát překvapilo, že ti vůbec nevadilo ukázat mi, co jsi prožíval, když sis šel pro smrt, ale odmítl jsi mi ukázat, jak se líbáš s Ginny...“

Harry sklopil hlavu a přemýšlel o tom, co mu řekl. A Kingsley pokračoval:

„Víš Ginny a Molly mají myslím, mezi sebou hodně důvěrný vztah, já mám se svými rodiči také takový... Myslím si, že se Ginny mamce hodně svěřuje. Molly toho o vašem vztahu ví určitě víc, než sis byl ochoten připustit. Ty jsi, bohužel, o to byl připraven. Svoje rodiče máš teprve půl roku a za tak krátkou dobu se mezi vámi nestačil vytvořit opravdu důvěrný vztah, ale Weasleyovi tě mají moc rádi a snaží se ti nahradit skutečnou milující rodinu. Proto ta Mollyina poznámka... Ona si myslela, že víš, že ona ví. Proto ji tak překvapilo, že tě ta její, dobře míněná poznámka, tak vzala... Měl bys popřemýšlet o tom, jestli se nedokážeš někomu z nich svěřit s tím, co tě trápí, s čím si nevíš rady... Od toho máme svou rodinu a své přátele... Skus se trochu otevřít Harry... Oni tě nezklamou, pomůžou ti a poradí...“

Odmlčel se a nechal Harryho chvíli přemýšlet.

„A teď k tomu kouzlu, které jsem vymyslel. Mělo by fungovat podobně jako „*Ševellissimo*“, jen uzavře tvé emoce v daném prostoru v okamžicích, kdy je pro tebe těžké soustředit se na jejich zastírání. Domnívám se, že v určitých situacích by dokonce bylo nežádoucí emoce zastírat...“ Zatvářil se trochu zasněně a potichu dodal:

„Myslím, že to musí být s tvými schopnostmi opravdu zajímavé...“

Harry se začervenal a zase se začal stydět.

„Kingsley...“ řekl trochu vyčítavě.

Ten se zasmál:

„Promiň, nechal jsem se trochu unést svou představivostí... Formule kouzla zní - „*Abdus emotion*“. Skus si to, ať necítím, jak se stydíš...“

Harry vstal, poodešel pár kroků, opsal hůlkou kolem sebe kruh a odříkal:

„*Abdus emotion*“.

Pak se podíval tázavě na Kingsleyho. Ten se zářivě usmál a zeptal se:

„Ještě se stydíš?“

Harry pokrčil rameny:

„Trochu...“

Kingsley ho pobídnul:

„Tak skus zatoužit po Ginny, abychom vyzkoušeli, jestli to bude skutečně fungovat.“

Harry zavřel oči a vzpomínal na chvílky prožité dnes dopoledne a za okamžik se v něm zvedla opět vlna touhy. Začal zhluboka dýchat, a když si uvědomil, že na něj Kingsley pořád kouká, tak se zase pokoušel tu touhu ovládnout. Když se mu podařilo dostat to trochu pod kontrolu, tak se na něj podíval. Kingsley se usmíval:

„Funguje to... Vidím, jak to s tebou cloumá, ale necítím nic. Takže začni hezky zhluboka dýchat a soustřeď se na dechový rytmus. Nádech a výdech, nádech a výdech... To je metoda, která se mi nejlépe osvědčila, když se potřebuji uklidnit a zkrotit svoje rozjitřené emoce...“ Harry se na něj usmál a vyzkoušel to. Za chvíli opravdu svou touhu dostal pod kontrolu. Zrušil zastírací kouzlo a zas se posadil k němu na gauč. Ještě si několikrát nahlas zopakoval formuli, aby si ji bezpečně zapamatoval, pak pohlédl Kingsleymu do očí a nechal zcela úmyslně proudit ze svého těla vděčnost, kterou k němu cítil.

„Děkuji Kingsley, za všechno...“

Ten ho s úsměvem objal kolem ramen a řekl:

„Od toho přece přátelé jsou Harry, vím, že ani ty bys mi pomoc neodmítnul...“

Pak se Kingsley vrátil zpátky do práce a Harry se pustil do domácích úkolů. Přišli za ním Ron s Hermionou, že mu trochu pomůžou a nejdřív mu zkontrolovali už hotové úkoly a Hermiona mu v nich opravila několik drobných chyb. Pak se s ním pustili do rozdělaného úkolu z lektvarů a tak ho měl za chvíli hotový. Všiml si ale, že se Ron trochu ošívá, jako by si uměl představit lépe strávený čas s Hermionou. Harry pochopil, poděkoval za pomoc a s úsměvem jim řekl:

„Teď byste se měli taky trochu věnovat jeden druhému, jak se na čerstvé snoubence patří, ne? Já jsem vám vděčný za pomoc, ale zkusím se bez ní obejít...“

Ron se začervenal a Hermiona se krásně usmála.

„Tak my se půjdeme před večeří ještě trochu provětrat na čerstvém vzduchu...“

A se smíchem odešli.

Harry usilovně pokračoval až do večere a po večeři taky. V jedenáct večer za ním přišla Molly a posílala ho spát, aby si na zítřek trochu odpočinul.

„Dopíšu si ještě ten poslední úkol z lektvarů. Pak už mi zbudou jen tři úkoly z Formulí. Poprosím mámu, aby mi s nimi pomohla, jsou dost těžké...“

Molly se usmála.

„Ginny jsme s nimi taky pomáhali, já i Artur, ta už je má hotové. Zbývají jí poslední dva z bylinkářství. Už šla spát a poprosila mě, abych ti za ní dala pusku na dobrou noc...“

Harry zrudnul a zatvářil se rozpačitě. Molly ho vzala za ruku a řekla:

„Myslela jsem, že víš, že se mi Ginny svěruje... Netušila jsem, že ti to neřekla. Vadí ti to hodně?“

Harry chvíli přemýšlel a pak odpověděl:

„Nevadí mi to. Jen potřebuji trochu času, abych si na to zvyknul... Já jsem nikdy tak důvěrný vztah s nikým neměl... Ron je dost uzavřený, s ním se o spoustě věcí bavit nedá...“

Molly se usmála:

„Ne všichni mí synové jsou uzavření a stydliví po svém otci... Skus to s Billem, ten zdědil mou povahu, jak už jsi asi poznal...“

Harry se usmál a odpověděl:

„Nevím, jestli to dokážu... Ale díky za radu.“

Mamka ho pohladila po vlasech a dala mu pusku na čelo.

„Dobrou noc Harry a neponocuj dlouho. Zítra nás čeká náročný den.“

Ráno ho Ron budil dost brzy.

„Vstávej, máme se vykoupat, umýt si vlasy a oholit. Ženský už šílej asi hodinu. Máma pořád straší, že mě ostříhá. Doufám, že Hermiona přijde co nejdřív a rozmluví jí to...”

Když oba vymydlení, navonění a oblečení ve svých nových oblecích přišli do kuchyně, tak už tam Hermiona byla. Ona i Ginny už byly také vyparáděné a právě si dokončovaly účesy. Harry se usmál:

„Vypadáte jako sestry – stejné účesy, stejné boty, skoro stejné šaty...”

Ginny se uculila: „To je účel – chceme, aby všichni věděli, že patříme do stejné rodiny...” a s potutelným úsměvem se otočila k Ronovi.

Ten se trochu začervenal a zaprotestoval:

„A proč by to mělo vypadat, že jsem se zasnoubil se svou sestrou? Vy máte ale bláznivé nápady...”

Ostatní se rozesmáli.

Mamka se na ně zálibně podívala:

„No vidíte, jak vám to sluší... Teď ještě musíme něco udělat s vašimi vlasy... Harry, s tou tvou rozježenou kšticí se přece musí dát něco dělat.”

Ale ozvala se z portrétu Lily:

„S tím nic neuděláš Molly, to je marné...”

Harry se na ni usmál a letmo zahlédl i široký úsměv na tváři svého táty, těsně před tím, než se k němu zase otočil zády. Tak si s pohledem na mámu nešťastně povzdechl. Ona jen pokrčila rameny a podívala se na něj s výrazem: „Já ti to říkala...” Harry se smutně usmál a zase to zkusil:

„Tati, tak už se na mě nezlob, vidíš přece, že se snažím, abych to odčinil...”

Táta se k němu otočil s vítězoslavným jedovatým úsměvem ve tváři, jako by mu Harry právě přihrál na smeč.

„Jistě, to vidím... Zrovna včera dopoledne ses snažil obzvlášť, že?”

Harry nešťastně vydechl, svěsil poraženecky ramena a sklopil hlavu. Pak se zdrceně posadil ke stolu zády k portrétu. Viděl, jak se ostatní členové rodiny shovívavě usmívají nad jeho problémy. Ginny se ho ale zastala:

„Ale Jamesi, Harry v tom byl docela nevinně...”

„Jo jistě, úplné neviňátko, že? Vlastně se toho vůbec nezúčastnil...”

Ginny pohodila vzdorovitě hlavou:

„To neříkám, ale vymyslela jsem to já s Hermionou, on o tom co chystáme, nevěděl.”

James zakroutil hlavou a s hranou přísností řekl:

„Však ty bys taky zasloužila...”

Molly se po něm podívala vyčítavě:

„Však taky oba dostali svoje, teď se ale musíme věnovat tomu tvému účesu Harry.”

A zajela mu rukou do vlasů.

Harry vrhnul příšerně utrápený pohled k naproti sedícímu Ronovi a Charlie, který seděl vedle něj, se nahlas rozesmál.

„Nic si z toho nedělej Harry, mě už mamka taky zkulturnovala...” a ukázal na své čerstvě ostříhané vlasy. Pak se podíval na uculujícího se Rona a trochu ho schladil:

„Ty se mi moc nesměj, tebe to čeká taky...”

Ron se zatvářil vyděšeně a pohledem hledal podporu u Hermiony. Ginny se podívala zamyšleně na Harryho hlavu a řekla:

„Třeba by pomohlo, kdybys mu to trochu zkrátila tady vzadu a po stranách...”

Harry zavřel oči a trpně snášel všechno, co s jeho vlasy prováděly. Ozval se až v okamžiku, kdy mu chtěly zkrátit i ofinu.

„Tady vepředu ne, to mi nechte. Nechci, aby mi pořád někdo zíral na tu jizvu.”

Molly se ho pokoušela uklidnit:

„Vždyť už se ti tak hezky ztrácí, už skoro není vidět Harry...”

„Jo, jenže jenom skoro, každý kdo mě potká, si vždycky nejdřív prohlídne moje čelo. Jen mi tam ty vlasy pěkně nechte, tak jak jsou...”

Tak mu jen zase vlasy učesala a spokojeně konstatovala:

„I tak už vypadáš mnohem líp... Nechceš se podívat do zrcadla?”

Harry zakroutil hlavou:

„Já vám věřím, když se to líbí vám dvěma, tak to asi bude dobré ne?” a podíval se při tom Ginny do usmívajících se očí.

Ginny se rozesmála a dala mu pusy. Pak se posadila vedle něj a s úsměvem sledovala jak se mamka s Hermionou pustily do Rona. Nakonec ho po dlouhém přesvědčování, hádkách a trucování přesvědčily, že by mu vlasy svázané vzadu neslušely zdaleka tak, jako Billovi, že se po něm nemůže pořád takhle opičit. Vlasy mu jen trochu zkrátily, na Hermioninu žádost mu je mamka nechala trochu delší, tak, jak se jí to líbilo. Ron je nechal s naprostou odevzdaností dělat a ani nemuknul. Když skončily a Hermiona si ho zálibně prohlížela, tak jen kysele podotknul:

„No, hlavně že se to líbí tobě...”

Charlie se rozesmál:

„No, konečně jsi na to přišel... Zvolil jsi tu nejlepší metodu, jak se z toho nezbláznit.“

Do toho přišla i Katie, kterou Charlie taky pozval na svatbu, a s úsměvem je pochválila:

„Páni, vám to teda opravdu sluší, zvláště tobě Charlie...“ Ten se smíchem vstal a šel své děvče přivítat polibkem.

Pak už je nervózní Weasleyovi popoháněli, aby rychle dojedli, že už musí vyrazit. Přemístili se do lesíka kousek od domu Clearwaterových a když sněhem přicházeli k domu, tak jim vyběhl naproti příšerně nervózní Perci. Za ním kráčel zářící a spokojený Karel Sweet. Perci spustil, jako kolovrátek:

„To jsem rád, že už jste tady, musím vás ještě všechny představit zbytku rodiny. A taky byste si měli nenápadně vysušit ty kalhoty a boty, jen ať to proboha nikdo nevidí. Do kostela k obřadu pojedeme automobily, objednali jsme jich dost, z kostela do hospody je to kousek, tam přejdeme pěšky. Máme celou hospodu pro sebe až do večera, jen se prosím chovejte tak, ať ti mudlové nic nepoznají. Někteří jsou dost...“ Najednou nenacházel slov.

Karel se usmál a dokončil to za něj:

„No babička je trochu staromódní, ale Penelopa ji má moc ráda a ta její teta z Londýna má trochu přehnaně puritánské názory, tak ji moc neprovokujte, aby se nerozčílila...“ A tak během zdvořilého a trochu upjatého představování mamka, Ginny, Hermiona, Fleur i Katie velmi nenápadně všem proudem horkého vzduchu z hůlek vysušily kalhoty a boty. Stihly to včas, než přijela objednaná auta.

Obřad v kostele proběhl hladce a Bill si liboval, že si Perci na poslední chvíli vybral místo něj za svědka Karla. Ten si to všechno velmi užíval a zářil úsměvy na všechny strany. Všem se také moc líbily družičky, asi pětiletá dvojčátka, takoví blondatí kudrnatí andílci, které svoje poslání braly velmi vážně a když jedna z nich zakopla a upadla, tak se rozplakaly obě. Jejich maminka, nevěstina sestřenice je rychle ukonejšila. Obřad proběhl bez problémů a při odchodu z kostela bylo na Percim vidět, jak hrozně moc se mu ulevilo. Karel se jim cestou do hospody svěřil, že ho babička považuje za trestance, protože je přesvědčená, že Austrálie je Anglická trestanecká kolonie. Vypadal, že ho to hrozně pobavilo.

„Vlastně má tak trochu pravdu... Jeden můj prapradědeček byl vlastně do Austrálie deportován jako revolucionář a tak jsem ji to hrdě sdělil. Myslel jsem, že to s paní Clearwaterovou praští cha, cha.“

Perci se po boku své ženy nesl pyšně jako páv a pokukoval po nich, jestli vidí, jak mu to jako novomanželovi sluší. Mamka se na něj šťastně usmívala a hbitě zarazila George, když prohlásil, že mu bude muset jít trochu srazit hřebínek. Na hostině v hospodě, byla nejprve trochu upjatá atmosféra, ale mudlové se nakonec po několika skleničkách vína trochu uvolnili a rozběhla se příjemná zábava. Harry šel s Billem vedle do výčepu pro pár piv a s pobavením poslouchali, jak si babička vzala Penelopu stranou a vyčítala jí:

„Peny, zlatíčko, ten tvůj manžel je z nějaké zvláštní rodiny. Svědek kriminálník, švagrová Francouzka, a ti ostatní... do jaké rodiny ses to vlastně dostala, děvenko moje nešťastná...“ Harry zachytil

Penelopin zoufalý pohled, strčil do Billa a šli napravit rodinou reputaci. Přidala se k nim i Hermiona, která se vracela ze záchodu, slyšela to taky a dovtípila se, co chtějí dělat.

Harry se na starou paní usmál a řekl:

„Náhodou jsem zaslechl vaše obavy paní Clearwaterová, rád bych vám o rodině, která ve vás nevzbuzuje příliš dobrý dojem, něco řekl. Brzy se do té rodiny chci také přiznít, jsem snoubenec Percyho sestry Ginny.“

A Hermiona se přidala:

„Já jsem snoubenka jeho bratra Ronalda a jeho rodinu znám také velmi dobře. Jsem pyšná na to, že mě přijali do rodiny...“ a usmála se na Billa.

Ten se rozesmál a odpověděl:

„Kdo by také nechtěl do rodiny někoho tak úžasného jako jste vy dva.“ Penelopa se na Harryho a Hermionu usmála, ale její babička samozřejmě nemohla vědět, co je na těchle dvou úžasného a tak Harry zavedl řeč jinam.

„Paní Weasleyová je sice doma a stará se o domácnost, ale dělá to tak dobře, že od letošního roku vede kroužek vaření u nás ve škole. Pan Weasley zastává významné místo na ministerstvu...“

„Ale nepovídejte mladý muži a na kterém?“ podívala se babička. Než jí stačil Harry odpovědět, zasáhla Penelopa:

„Ale vždyť už jsem ti to říkala babičko. Perci dělá úředníka na ministerstvu zahraničí a jeho otec tam pracuje jako vedoucí odboru, je to velmi vážený pán...“

Babička zakroutila hlavou:

„No rozhodně na to nevypadá.“

Hermiona se zasmála.

„Vždyť žení syna, je nadšený, moc si Clearwaterovi oblíbil, proto se chová tak vesele a uvolněně...“

Babička se nad tím zamyslela, pak se podívala na Billa a zeptala se:

„Vy jste nejstarší bratr, že? Copak děláte vy?“

Bill se na ni laskavě usmál:

„Já pracuji v bance...“

A Harry to vylepšil:

„Bill dělá finančního poradce a jeho žena také pracuje v bance...“

Hermiona se přidala:

„A Charlie, Percyho druhý bratr pracuje na ministerstvu zemědělství a lesnictví, je totiž odborník na zvířata.“

A Bill ještě představil George a Hermiona a Harry ho doplňovali:

„Má vlastní obchod... S hračkami, se speciálními, technickými hračkami a kouzelnickými rekvizitami... Ty jsou teď velmi moderní a oblíbené... daří se mu opravdu dobře...“

Babička pochvalně pokyvovala hlavou, pak poplácala Penelopu po ruce a řekla:

„No, vypadá to, že ses dostala do slušné rodiny, děvenko, už se o tebe nebojím... Dovedeš mě teď dovnitř? Ráda bych řekla tvé tetě, že její obavy jsou neodůvodněné.“

Penelopa se na ně vděčně usmála a odváděla babičku dovnitř. Ti tři se na sebe podívali a Hermiona se rozesmála:

„Kdyby tušila...“

Všichni pobrali tolik pív, kolik unesli a se smíchem se vrátili ke své rodině.

Oslava skončila, ke spokojenosti Percyho, bez jediného incidentu. Naopak i dosud nepřátelsky naladění členové nevěstiny rodiny se začali k jeho rodině chovat přívětivě a tak byl očividně šťastný, když se s ním loučili. Přijela pro ně auta z ministerstva, aby je dovezla za město, kde se mohli už bez problémů přemístit. Bill a Fleur šli rovnou domů, Charlie šel vyprovodit Katii a tak se sešli v kuchyni mamka s tatškou, George, Harry, Ginny, Ron a Hermiona, která měla dnes přespat u Ginny. Vyprávěli portrétům o tom, jak probíhala svatba. Fred byl velmi rozzlobený, že ho nemohli vzít sebou a rozčileně se pustil do George: „Neříkej, že jsi Percyho na jeho svatbě ani jednou neztrapnil... Co se to s tebou děje, bráško?“ George se na něj usmál:

„Nevím, že bych konečně dostával rozum?“

Mamka zakroutila hlavou:

„Tomu nevěřím... ne že by to nezkoušel, Frede, ale my jsme na něj dávali pozor a tentokrát jsme ho uhlídali...“

Fred se spokojeně usmál:

„No proto, už jsem se o tebe začal bát...“

Pak se mamka otočila k Harrymu a k Hermioně.

„Bill mi vyprávěl, jak jste u babičky srdnatě bránili čest naší rodiny. Říkal nám to, abychom věděli, co odpovídat, kdyby se nás ptali. Bylo vidět, že se na nás pak už dívali s větším respektem. Chtěla bych vám moc poděkovat.“

Harry se na ni podíval s úsměvem:

„Není za co. Vždycky budu hájit čest Své rodiny...“

Molly se na něj taky usmála a jemu i Hermioně dala pusu.

Jedli celé odpoledne, tak si dali k večeři jen polévku. Harry poprosil Kráturu o kávu, že se bude ještě chvilku věnovat úkolům a poprosil Lily, jestli mu pomůže.

„Čeká mě ten nejtěžší úkol z formulí – o paměťových kouzlech. Na tom strávím určitě ještě celý zítřek, tak se do něj chci pustit ještě dneska...“

Lily se usmála:

„Jistě Harry, vždyť jsem ti to slíbila. Škoda, že s tebou nemluví táta, ten ovládal paměťová kouzla moc dobře...“

Harry jen s povzdechem pokrčil rameny.

Pracoval pilně celý pátek dopoledne. Nakonec to s tím úkolem nebylo tak těžké, jak čekal, protože mu vydatně pomohla i Hermiona, aby s ní mohl jít na návštěvu ke Connorovým. Byla z toho trochu nervózní, ale Connorovi byli velmi milí a Lucas byl z jejich návštěvy tak nadšený, že z ní brzy nervozita spadla. Bydleli v malé zahradní chatce, uvnitř kouzly rozšířené a velmi útulně zařízené. Oba jim to pochválili a paní Connorová, celá zrůžovělá tou chválou jim uvařila výtečný čaj. Hermiona je ujistila, že mast na pokousání je teprve první, dílčí výsledek její práce.

„Teď dávám dohromady první dvě receptury na lektvar. Zatím jsem ještě neměla čas je vyzkoušet na těch virových kulturách, pustím se do toho hned po prázdninách. Pan profesor mi moc pomáhá, takže začínám věřit, že se nám to do konce školního roku podaří...“

Connorovi si s nimi pěkně popovídali. Postěžovali si, že se stále setkávají s různými předsudky, že pan Connor přišel o práci, když se ve firmě dozvěděli, že se z jeho syna stal vlkodlak.

„Přitom je tak šikovný,“ vyprávěla jim smutně paní Connorová.

„Dělá rekonstrukce starých domů a zařizování domácností. Tenhle domek je také jeho práce. Občas sice sežene soukromě nějakou jednorázovou práci, ale je to sotva na živobytí a teď ještě čekáme miminko... Kdybyste Lucase vyléčila, tak by se nám velmi ulevilo...“

Harry se na ně usmál a řekl:

„Na to, abychom manželovi pomohli sehnat nějaké zaměstnání, už snad nemusíme čekat na to, až se Lucas vyléčí. Řekneme panu Weasleymu, aby se zkusil zeptat na ministerstvu a kdyby to nevyšlo, tak můžeme zapojit ostatní přátele. Kdyby bylo nejhorší, tak ho můžeme doporučit přátelům, aby měl víc práce soukromě...“

Rozloučili se s usměvavými Connorovými a hned jak přišli do Doupěte, tak zapojili tatku do akce „zaměstnání pro pana Connora“.

Harry se zase hned pustil do práce, psal i celou sobotu, a když si chtěl večer oddychnout, že už má hotovo, tak mu Ginny připomněla, že dostali na prázdniny ještě normální úkoly. Když viděla jeho nešťastný výraz, tak si s ním, s mamčíným svolením sedla a celého Silvestra spolu na nich pracovali.

Před půlnocí měli hotovo a tak unaveně oslavili s rodinou příchod Nového roku a šli spát. Takže si oba mohli odpočinout až na Nový rok. Ginny konečně vyzkoušela svoje nové koště a mohli si při tom užít trochu legrace. Po obědě jim mamka dala na odpoledne volno na randění, jen museli slíbit, že budou do čtyř doma, aby si stihli zabalit a navečeřet se před návratem do školy.

Když oba rozzářeně vyběhli ruku v ruce ven, tak se James na Molly zamračil:

„Neměla jsi je pouštět Molly, ještě z toho nejsou venku, zase do toho spadnou.“

Molly se na něj podívala celkem vážně.

„Já si to nemyslím Jamesi a Lily také ne. Ginny už se naučila, jak odolávat a Hermiona s Ronem taky slíbili, že na něj dohlédnou. Myslím, že už to zvládne. Mají oba za sebou kus tvrdé práce a zaslouží si trochu rozptýlení před návratem do školy...“

James nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Jste k nim obě příliš shovívavé, Harry by potřeboval ve výchově trochu přitvrdit...“

Molly se mu ale důrazně postavila:

„Tak to si teda nemyslím Jamesi. Vždyť víš, co už si ten váš kluk musel vytrpět. Teď už si zaslouží trochu štěstí a hlavně spoustu lásky. A té já mu dám, kolik dokážu... a nejen já, ale všichni členové naší rodiny. Je smutné, že ty mu ji odpíráš.“

A naštvaně se k němu otočila zády.

Slyšela Siriuse:

„No na mě nekoukej, říkal jsem ti, že se nevyplatí Molly moc dráždit. Navíc s ní v tomhle výjimečně souhlasím, taky si myslím, že bys měl už Harrymu odpustit. Vidím na něm, jak ho trápí, že s ním nemluvíš...“

James se tvářil zamyšleně a trochu naštvaně ještě v okamžiku, kdy Harry jejich portrét ukládal do pouzdra a do batůžku od Hermiony, na cestu do Bradavic.

Když postupně vylezli z krbu v Nebelvírské společenské místnosti, tak je přivítal Sturgis a hned je hnál dál od krbu.

„Krb je zpřístupněn teprve patnáct minut a už je tu skoro polovina koleje. Jako by se všichni nemohli dočkat, až se z prázdnin vrátí do školy...“

Stěžoval si rozmrzele. Harry se ho zeptal:

„Můžeme vám dát domácí úkoly, pane profesore?“

Sturgis zavrtěl hlavou a rychle tahal z krbu malou zmatenou prvňáčku Justinu a její kufr, protože se za ní už zase začaly objevovat další zelené plameny.

„Honem ven, nebo ti někdo přistane na zádech...“

Pak se otočil k Harrymu:

„Teď ne Harry, nechte to na zítra. Všichni máme, jak vidíš, dost práce...“

Harry dal svůj batoh Ginny a Ron Hermioně.

„Tak vám tady trochu pomůžeme, pane profesore...“ Vytáhli z krby svorně další tři studenty. Pak využil Sturgis chvíli klidu a zeptal se:

„Stihnul jsi to všechno Harry? Měl jsi toho dost...“

Harry se smutně usmál:

„Skončil jsem až na Silvestra před půlnocí, ale do Nového roku jsem vstoupil s čistým štítem...“

Sturgis se usmál, počkal, až krb hbitě opustí Dean a pak se Harryho zeptal:

„Zrušil jsem ve středu doučování, nechceš přijít po večeři na kus řeči?“

Harry s úsměvem přikývl.

Ten večer si ještě užívali trochu pohody a nicnedělání a šli spát dost brzy. V úterý vždy po hodině s Ginny odevzdali všechny úkoly z obrany, lektvarů a před obědem zašli za profesorkou Prýtovou. Po obědě měli formule a tak dostal jejich znova vypracované úkoly i profesor Kratiknot. Každý z profesorů reagoval jinak. Sturgis přijal jejich práci s úsměvem, profesor Křiklan rozpačitě s omluvami:

„Nikdy bych si na tebe sám nestěžoval Harry, ani na Ginny, ale paní ředitelka si hodnocení vaší práce přímo vyžádala a já... lhát jsem jí nemohl...“

Harry i Ginny ho ujistili, že se na něj pro to nezlobí, že jsou si vědomi toho, že se musí víc snažit, aby se dobře připravili na OVCE. Profesorka Prýtová se ani nezastavila a tak jí úkoly i s omluvou předali za pochodu. Kratiknot se také trochu rozpačitě usmíval a omluvil se, že se podílel na pokažení jejich prázdnin.

Po vyučování si napsali dva z dnešních tří úkolů a po večeři si Harry procvičoval proměnlivé kouzlo, které mu pořád nefungovalo tak, jak by mělo. Nakonec ho zvládl až s pomocí Hermiony, když se vrátila ze své laboratoře a opravila mu výslovnost jeho formule. Tak byl už konečně připraven i na zítřejší dvouhodinovou přeměňování. Ta dopadla bez problémů a Harry začal přemýšlet, jestli se náhodou v profesorce Stampové nespletl, protože od té jejich první hodiny o něj neprojevovala nějak přehnaný zájem. Po obědě zasedli k domácím úkolům a pak celou večeři všichni uklidňovali Ginny, která měla hrůzu ze své večerní konzultace s profesorkou McGonagallovou. Mělo to být poprvé od toho jejich průšvihů, kdy se s ní měla vidět a měla strach, že dostane ještě další kázání.

„Myslím, že už se k tomu vracet nebude Ginny,“ uklidňovala ji Hermiona.

„Svoje už vám k tomu řekla, dala vám trest, tak se možná jen zeptá, jestli jste úkoly odevzdali a dál to rozpitvávat nebude.“

Harry přizvukoval:

„Myslím si totéž Ginny, to spíš Sturgis... Pořád mám pocit, že si ze mě bude kvůli tomu utahovat...“ a s tímto vědomím také po večeři vstupoval do jeho kabinetu.

Sturgis se ho s laskavým úsměvem zeptal:

„Dáme si čaj, nebo máš chuť třeba na medovinu, nebo máslový ležák?“

Harry se usmál a odpověděl:

„Máslový ležák bych si dal...“

A tak Sturgis přivolal džbánec máslového ležáku, dvě sklenice, do kterých nalil a hned džbánek doplňovacím kouzlem znova naplnil po okraj.

Sedli si ke stolku v rohu a Sturgis začal:

„Profesor Brumbál mě a profesorce McGonagallové vyprávěl, jak se projevuje to, že se z tebe stal Pán Smrti, Harry... i to, jak jsi zvládal zakrývání svých emocí...“

Harry kývnul na souhlas.

„Myslím, že byste to měli vědět, protože, jak pan profesor řekl – je to zřejmě jen první ze schopností, které mi ty relikvie dávají. Na další musím teprve přijít... Něco už mě napadlo.“

Odmlčel se a zamyšleně se napil. Pak jako by se rozhodl, že je nejvyšší čas to vybalit pokračoval:

„Tehdy, když mě Hagrid, domněle mrtvého, nesl z lesa, tak jsme procházeli přes hradbu mozkomorů. Vnímal jsem, jak se Hagrid třese, cítil je... Já jsem je viděl skrz řasy, ale nic jsem necítil... Ani chlad, ani beznaděj... Myslím, že už mi nemůžou nijak ublížit a jestli tu bude k dispozici mozkomor, tak bych si to rád soukromě ověřil. Proto jsem chtěl, abyste to vy dva věděli...“

Sturgis se na něj díval trochu fascinovaně a řekl:

„No to by snad mělo jít zařídit. Proberu to s paní profesorkou a uvidíme, jestli mi ho Dedalus dokáže sehnat...“ dolil sklenice a zase automaticky džbán doplnil.

Pak se zeptal:

„Už jsi přemýšlel o té sošce Fénixe? Kde ji máš?“

Harry si povzdechl:

„Zatím je v krabici v batohu. Trochu jsem o tom přemýšlel, ale čím dál, tím víc mi připadá přehnané takhle přísahat. Vždyť po posledních událostech všichni vědí, kdo jsou členové Fénixova řádu a Brumbálovy armády a co jiného ještě můžeme tajit... Doba je klidná, máme svého ministra a spoustu dalších na významných místech, proč dělat takové tajnosti?“

Sturgis zakroutil hlavou:

„Takže nastalo období lehkomyšlnosti? Dobře, můžeme to trochu probrat... Těch, co znají naše členy, není zase tolik. Jsou to většinou lidé, kteří s námi bojovali, sympatizují s námi, a kdyby k něčemu došlo, tak je pravděpodobné, že budou zase stát na stejné straně...“

Harry nesouhlasně zakroutil hlavou:

„A co Goyle, byl na našem srazu, ví, kdo jsou členové Brumbálovy armády.“

Sturgis se zasmál:

„Ale to jsi na omylu Harry. Já i paní ředitelka jsme si uvědomili, že se dozvěděl příliš a tak jsme jemu i těm jeho dvěma kumpánům ze čtvrtého ročníku, společně upravili paměť. Pamatují si jen to, že napadli a omráčili Dennise, svázali ho a strčili do skladu. Při tom byli přistiženi a za to byli také potrestáni. Víc toho nevědí.“

Harry se na něj díval velmi překvapeně.

„Tak to mě nenapadlo... Vidím, že to utajení berete opravdu dost vážně...“

Sturgis přikývl:

„Víme, že jsi nám dal pravděpodobně pár let klidu Harry, ale kouzelníků s čistou krví, kteří nesouhlasí s míšením krve s mudly a mudlorozenými je pořád hodně a kdyby se mezi nimi objevil schopný vůdce, tak je to tu zase. Víš moc dobře, že takových jako je Goyle, kteří jsou prostě zlí, je pořád dost. Stačí, aby se objevil někdo natolik schopný, že je dokáže spojit a budou tu problémy zas. Proto si myslíme, že bychom měli zůstat utajení a opatrní stále.“

Harry chvíli zamyšleně mlčel a pak potichu řekl:

„Vím, že máte pravdu, ale nevěřím, že bych o tom dokázal přesvědčit ostatní. Jestli svolám tu schůzku, tuhle přednášku o lehkomyšlnosti byste si měl vzít na starost vy, nebo Kingsley, aby měla větší důraz.“

Sturgis se zasmál:

„Dobře, stačí říct.“ Pak převedl řeč jinam:

„Co ty a Ginny, už to zvládáte?“

Harry si povzdechl:

„Já nevím, vážně... Občas mám pocit, že už to mám spolehlivě pod kontrolou, ale pak mě to zase na chvíli přemůže. Fakt se snažím... Myslím, že Ginny je na tom mnohem líp. Dokáže se ovládat mnohem líp než já...“

Sturgis mlčel a zasněně se usmíval. Chvíli jen tak mlčky seděli a pak začal Sturgis tiše vyprávět.

„Už jsem ti říkal, že jsem byl ženatý. Vzali jsme se čtrnáct dní před tím, než ses narodil. Vrátili jsme se s Claudií ze svatební cesty a hned jsme se na tebe jeli podívat. Byly ti dva dny, když jsem tě viděl poprvé.“

Harry se usmál a Sturgis pokračoval:

„Byl jsem ženatý čtyři měsíce a byly to ty nejkrásnější chvíle mého života. Víím, co jste s Ginny prožívali Harry, prožíval jsem to samé... Dal jsem vám čtrnáct dní, víc jsem vám dát, vzhledem k okolnostem, nemohl.“

Harry se smutně usmál a vydechl:

„I za to děkuji...“

Sturgis se smutně usmál:

„Vím, jak je těžké se z toho šílenství dostat, ale teď se musíte soustředit na zkoušky, pak si to můžete zopakovat, udělat si reprízu. Já jsem se musel taky vzpamatovat, vrátil jsem se do práce a doba, ve které jsem žil, si vyžadovala neustálou ostražitost...“

Odmlčel se a nepřítomně zíral před sebe s obrovským smutkem v očích.

Harry se na něj chvíli díval a pak se potichu zeptal:

„Co se stalo?“

Sturgis chvíli zaváhal, ale pak pokračoval:

„V neděli, přesně čtyři měsíce po svatbě jsme zjistili, že je Claudia těhotná. Byl jsem nejšťastnější člověk pod sluncem. V pondělí jsem šel do práce a Claudia šla tu šťastnou novinku sdělit svým rodičům. Měl jsem ji tam po práci vyzvednout. Můj tchán, Edgar Bones, byl také členem řádu, dobře jsem je znal a měl jsem je všechny moc rád.“

Zase se na chvíli odmlčel, jako by pro něj bylo moc těžké pokračovat.

„Když jsem přišel k jejich domu, tak nad ním viselo znamení zla... Vběhl jsem dovnitř, dům byl hrozně zřízený, bylo vidět, jak urputně se bránili. Neubránili se... Byli všichni mrtví... Edgar, jeho čtrnáctiletý syn Ludvík, jeho žena Emilly i moje žena Claudia...“ zase se odmlčel.

Harry cítil, jak se mu do očí hrnou slzy.

„To je mi líto...“

Sturgis kývnul:

„Je to už osmnáct let a stále to bolí...“

Pak se napřímil a pokračoval:

„To, že jsem se dal na cestu pomsty a pomohli mi z toho ven profesor Brumbál, tví rodiče a hlavně ty, už jsem ti říkal...“ Když si všiml slz v Harryho očích, tak konejšivě pokračoval:

„Nevyprávěl jsem ti to proto, abys mě litoval Harry, ale proto, že bych chtěl, abys mi pomohl s Patronem. Před tím, než se to stalo, tak jsem měl velmi silného Patrona... Bral na sebe podobu koně a zářil skoro tak, jako tvůj Dvanáctérák. Pošuk Moody měl býka a společně jsme zničili pěkných pár mozkomorů, už jsme byli dost sehraní. Jenže teď...“

Chvilí se soustředil a z jeho hůlky vyskočila nádherná, stříbřitá, ušlechtilá a ladně se pohybující kolie. Postavila se proti němu a dlouze a oddaně mu hleděla do očí, než zmizela. Harry zašeptal:

„To byl Patron tvojí ženy...”

Sturgis smutně přikývl.

Harry si všiml snubního prstenu na jeho ruce, přimhouřil oči a zeptal se:

„Mluvíš s ní ve snech že? Chodí za tebou...”

Sturgis překvapeně zvedl oči, přikývl a vyrazil ze sebe:

„V poslední době čím dál tím častěji...”

Harry se mu podíval do očí a řekl:

„Je to její duše, jste k sobě připoutáni stejně silným poutem jako Fred s Georgem, on za ním chodí také ve spánku, řekl mi to...”

Sturgis sklonil hlavu a tiše pokračoval:

„Řekla mi, že už ji mám konečně nechat odejít, že je to hřích, když se člověk schopný takové lásky, odsoudí k životu bez lásky...”

Harry se smutně usmál:

„Ona tě neopustí, navždy zůstane v tvém srdci. Chce ti jen říct, že už je načase, aby ses smířil s její smrtí a ponechal si na ni jen ty pěkné vzpomínky. Až to dokážeš, sundáš ten prsten a třeba se znova zamiluješ, tak se ti možná vrátí i tvůj Patron.”

Sturgis seděl s hlavou sklopenou a nic neříkal. Harry na něj hleděl a při tom ho naplnil pocit porozumění a přátelství. Nepokoušel se ho zakrýt, naopak, přál si, aby to Sturgis cítil... Ten se za chvíli napřímil a najednou začal hýřit aktivitou. Dopil svou sklenici, mávnutím hůlky nechal zmizet džbán, podíval se na hodinky a řekl:

„Už je dost pozdě Harry, měl by ses vrátit na kolej...”

A tak také dopil a postavil se. Sturgis se na něj podíval a řekl:

„A co se týká toho tykání...”

Harry se zarazil a rozpačitě se omlouval:

„Já... omlouvám se, bylo to trochu spontánní...”

Sturgis se široce usmál:

„Ano, to bylo... a mě se to moc líbilo, ale asi bychom s tím měli počkat, až budeš mít po zkouškách Harry.”

Harry se také usmál.

„Dobře... Tak dobrou noc pane profesore...” a šel spát.

Ve společenské místnosti na něj čekali Ginny, Ron a Hermiona. Přistoupil k nim s úsměvem:

„Tak co paní ředitelka Ginny?”

Ta se usmála:

„Měli jste pravdu, jen se zeptala, jestli jsme odevzdali úkoly a pak jsme se věnovali ročníkové práci. Zadala mi spoustu studijních materiálů a udělala mi osnovu toho, jak by měla vypadat moje ročníková práce. Teď už to začnu všechno postupně sepisovat na čisto...”

A povzdechla si. Hermiona se usmála:

„A co Sturgis?”

Harry se zamyšleně usmál:

„Dal mi další téma na ročníkovou práci a pak jsme si jen tak nezávazně přátelsky povídali. Hlavně o tom, proč je nutné udržet Fénixův řád a Brumbálovu armádu v utajení...”

A vyprávěl jim o sošce a paměťové kletbě, kterou ji Kingsley zajistil a o tom, že svolají společnou schůzku a zavážou se všichni přísahou. Probírali to společně ještě skoro hodinu, než se přinutí jít spát. Další dny se k tomu ještě několikrát vraceli. Ginny a Hermiona pochopily Sturgisovy argumenty stejně rychle jako Harry a se zvýšeným utajením souhlasily. Jen Ron se těžko zbavoval lehkomyšlnosti a bezstarostnosti. Harry si uvědomil, že takových jako Ron bude víc a přemýšlel jak je rychle a důrazně přesvědčit o tom, že je opatrnost nezbytná stále. Rozhodl se, že se k tomuto tématu ještě vrátí při nedělní konzultaci se Sturgisem. Do té doby měl před sebou ještě jeden důležitý úkol.

V pátek, při kroužku vaření, mu mamka poradila, jak se má pokusit přesvědčit tátu, aby se s ním usmířil. A tak v pátek večer, celou sobotu a neděli dopoledne i s Ginny pilně pracovali, aby měli hotové všechny úkoly na příští týden. V neděli, než odešel na oběd, se posadil proti portrétu svých rodičů a naléhal na tátu tak dlouho, až s ním začal mluvit a se smíchem mu dovolil vyrazit si po obědě s Ginny na rande.

Na nedělní konzultaci tak dorazil ke Sturgisovi do kabinetu spokojený, uvolněný a ve skvělé náladě. Sturgis ho také přivítal s úsměvem.

„Mám pro tebe dodatečný dárek k Vánocům Harry...” a ukázal na hromádku sněhobílých, hedvábným leskem zářících, pergamenů na svém stole.

„Na tvou ročníkovou práci... Rozdělil jsem se s tebou o své soukromé zásoby těch nejkvalitnějších pergamenů, protože ročníková práce a obzvláště ta tvoje, si zaslouží být sepsána na tom nejkvalitnějším materiálu...”

Harry se usmál a vytáhl z tašky desky, které dostal od Charlieho k Vánocům. Byly z té nejjemnější dračí kůže a skvěl se na nich zlatem vyvedený nápis:

ROČNÍKOVÁ PRÁCE – HARRY JAMES POTTER.

Sturgis se usmál a řekl:

„Vidím, že nejsem až tak originální, jak jsem si myslel...“

Harry se zasmál a řekl:

„Tak originální tohle zase nebude, protože Ginny dostala podobné a u Hermiony jsem viděl něco podobného, ale z hadí kůže, takže si to Charlie trochu usnadnil...“

Sturgis se zasmál:

„A co dal Ronovi?“

„Ten dostal nové, slušivé rukavice z dračí kůže... Docela by mě zajímalo, co od něj dostala Katie...“
Tomu se oba zasmáli a Harry se ještě odvrátil od tématu ročníkové práce a vysvětlil Sturgisovi jak obtížné bylo přesvědčit Rona o tom, že lehkomyšlnost není na místě, že je potřeba zachovávat opatrnost a utajení. Požádal Sturgise, aby dali s Kingsleym hlavy dohromady a připravili si na setkání prvního února opravdu přesvědčivý projev.

Pak už si vytáhl z dešek svoje poznámky a pustili se do práce. Sturgis se ho zeptal: „Pokračoval jsi o prázdninách na tom průzkumu – kde se v nás berou naši Patroni?“

Harry se zarazil:

„Já... Na to jsem ani nepomyslel... Nějak jsem nestíhal...“

Sturgis si chápavě povzdechl:

„Škoda, připadá mi hodně zajímavý a měl by ses pokusit ho ještě trochu rozšířit...“

Harry se zamyslel:

„Mamku můžu ještě vyzpovídat za čtrnáct dní na kroužku... A zeptám se i vás... Kde se vzal ten kůň?“

Sturgis se usmál a začal vyprávět:

„Když jsem byl malý, tak jsem se učil jezdit na poníkovi u nás v jezdeckém klubu. Byla tam spousta krásných ušlechtilých koní a roztomilých poníků pro děti, ale mě se tam nejvíc líbil hodný, mírný, tažný kůň, který tahal vozy se senem, slámou a hnojem. Byl to velmi klidný a pracovitý dřič, ale když ho po práci pustili do ohrady, aby si trochu odpočinul, tak si dokázal užívat volnosti... rozběhl se po louce a skotačil jako hříbě... Moc se mi to líbilo a toho koně jsem si vyloženě zamiloval.“

Harry se usmál:

„Takže také zážitek z útlého dětství...“

Sturgis přikývl a zasněně dodal:

„Když jsi mi vyprávěl o Ronovi a Hermioně, tak jsem si na svého starého Patrona vzpomněl a najednou se mi po něm zastesklo...“

Harry se mu zamyšleně podíval do očí a potichu řekl:

„Možná proto za vámi přišla, třeba právě v tom vidí signál, že už jste připravený...“

Sturgis se zahleděl do dálky, odmlčel se a jen lehce pokyvoval hlavou. Pak se ale probral:

„Na to teď není čas, pustíme se do práce, Harry.“

A tak se probrali Harryho poznámkami, dohodli se, co je potřeba ještě více nanečisto rozpracovat a vytvořili společnými silami osnovu, podle které by se měl Harry při psaní své ročníkové práce řídit.

„Příště už společně můžeme dát dohromady úvod. Napiš si, jak by sis to představoval, já si udělám také pár poznámek a příští neděli už začneme psát načisto – souhlasíš?“

Harry utrápeně přikývl a představil si, kolik práce mu tím ještě přibude. Z portrétu u dveří se ozval jeho táta:

„Jen se netvař tak kysele synku, dal ses na vojnu, tak musíš bojovat... Šel jsi do toho dobrovolně a z vlastní vůle...“

Sturgis k němu překvapeně zvedl oči.

„Ale, ale, koho to tu nevidím? Tak to vypadá, že jsi svému synovi konečně odpustil Jamesi...“

Ten se ušklíbl:

„Jo, vypadá to tak. Ten uličník mi nedal moc na vybranou...“ a když viděl nechápavý výraz ve Sturgisově tváři, tak mu to vysvětlil:

„V pátek, v sobotu i dnes dopoledne s Ginny dělali jako mezci, aby měli všechny úkoly na příští týden hotové a před obědem za mnou přišel s tím, že by si po obědě rád vyrazil na rande a zeptal se, jestli ho pustím. Když jsem se k tomu odmítal vyjádřit, tak mi řekl, že jestli nedostane moje svolení, tak po obědě přijde do ložnice, natáhne se na postel, bude civět do stropu a trápit se... Tak co jsem měl asi tak dělat...“

Sturgis se rozesmál:

„Netušil jsem, že jsi takhle mazaný Harry...“

A James se k němu připojil:

„Jo, já taky nechápu, kde se to v něm bere...“

Harry se s rozzářenýma očima přiznal:

„No... on to nebyl tak docela můj nápad... Poradila mi to v pátek odpoledne paní Weasleyová... Ví, jak mě trápilo, že se mnou pořád nemluvíš...“

James se plácl do čela:

„No jistě, že mě to nenapadlo. Ta Molly je ale mazaná, to si s ní ještě vyřídím...“

Sirius se rozesmál:

„To bych radši nezkoušel Jamesi, párkrát jsem se s ní dostal do sporu a vítězně jsem z toho vyšel zcela výjimečně...“

A Sturgis se přidal:

„Být na tvém místě, tak bych to taky nezkoušel, je na tebe příliš zkušená...”

A Lily se také přidala:

„Nevím, co vás na tom překvapuje, vždyť vychovala – a dobře vychovala – šest synů. Ta má vás chlapy i váš způsob přemýšlení v malíčku. Radši to na ni nezkoušejte...”

A tak se Harry se Sturgisem vydali na večeři se smíchem a dobrou náladou.

Cestou se s ním ještě Harry domluvil na soukromé, důvěrné schůzce společně s paní ředitelkou, aby s nimi dojednal místo toho únorového shromáždění. V pondělí cestou z oběda se u něj Sturgis zastavil a řekl mu, že ve čtyři odpoledne, po vyučování má přijít do ředitelny. Harry už měl připraveno, co s ředitelkou probere a tak tam šel odhodlaně s jasným cílem. Když vstoupil do ředitelny, tak už na něj oba čekali, usazení u stolku s čajem a jedno křesílko bylo přichystáno i pro něj. Tak se k nim s úsměvem posadil a zeptal se Sturgise:

„Už jste mluvil s Kingsleym o tom projevu, pane profesore?”

Sturgis se usmál:

„Ano, probral jsem to s ním důkladně. Vezme si to na starost sám, má po ruce dost pádných argumentů, aby dokázal přesvědčit i ty největší lehkomyšlníky. A co ty, vymyslel jsi, kde se všichni sejdeme?”

Harry přikývl:

„Právě proto potřebuji mluvit s vámi, paní ředitelko. Dost jsem o tom přemýšlel. Do Prasečí hlavy bychom se všichni nevešli a navíc, schůzka by měla proběhnout v pátek. Část z nás je ve škole a část venku... Napadlo mě jediné místo, do kterého je přístup ze školy i zvenčí a to je komnata nejvyšší potřeby – Nevillova jeskyně s průchodem k Aberforthovi. Jen mu tím přiděláme spoustu práce a bude muset na páteční večer hospodu uzavřít. Tuhle sobotu máme návštěvu Prasinek, tak bych za ním zašel a pokusil bych se ho přemluvit ke spolupráci, ale nejprve potřebuji, abyste mi to schválila vy, paní profesorko...” a otočil se k ředitelce.

Ta kývala hlavou.

„Také jsem o tom přemýšlela, ale nic mě nenapadlo. Myslím, že toto řešení je asi opravdu nejschůdnější... A Aberforth nech na starost mě, já mu to vysvětlím a mám mnohem větší šanci, že mi kvůli tomu nebude moc nadávat...” Dodala s lehkým úsměvem.

Harry se na ni vděčně usmál a pokračoval:

„Jestli budeme na tu sošku přísahat, tak pro ni pak budu potřebovat místo, kde by mohla být bezpečně uložena. Můj batoh v ložnici mi příliš bezpečný nepřipadá, do ukrýváčku se nevejde, je příliš velká a tak mě napadlo, že do té doby než se usadím a budu mít stabilní, bezpečný domov, tak by mohla zdobit ředitelnu...” a rozhlédl se okolo.

Paní profesorka se také rozhlédla, jako by hledala příhodné místo, kam sošku postavit. Pak se zamyslela a zkoumavě se na Harryho podívala.

„Takže ti ředitelna připadá jako bezpečné místo pro uložení tak důležitého předmětu?“ zeptala se ho.

Harry se na ni překvapeně podíval a ona pokračovala:

„Ptám se tě proto, že paní profesorka Stampová si při těch několika návštěvách zde, velmi důkladně ředitelnu prohlížela...“

Harry se zatvářil velmi zamyšleně a pak zakroutil hlavou:

„A já už jsem začal přemýšlet o tom, že možná bylo moje podezření neodůvodněné... Nevěnuje mi nijak zvláštní pozornost... Asi mě chce jen ukolébat. Možná si všimla, že ji podezřívám... Takže teď vím, že musím zůstat ve střehu. A co se týká té hůlky. Napadlo mě hned několik naprosto bezpečných úkrytů tady na hradě, jeden jsem si vybral. Znáám ho jen já, nikdo jiný o něm neví, takže je hůlka v bezpečí...“

Profesorka souhlasně přikývla:

„Nebudu po ní pátrat Harry, nestojím o ni, jen si přeji, aby v bezpečí zůstala.“

Harry se na ni usmál a řekl:

„Já vím, paní profesorko. A děkuji, že jste mě zase přiměla k ostražitosti. Budu se asi muset vážně zamyslet nad tou svou lehkomyšlnou náladou z poslední doby...“ uvažoval sebekriticky.

V tom se ozval se smíchem ze svého portrétu profesor Brumbál:

„Nic si z toho nedělej Harry, to je jen mládí a láska, co tě nutí házet obavy a starosti za hlavu. Od toho jsme tu my starší a zkušenější, abychom tě přivedli na správnou cestu. A ty se veděš snadno, jsi na svůj věk dost zodpovědný, takže to pro nás není tak těžká práce jako v jiných případech...“

Harry se na něj krásně usmál a vděčně pohlédl i na profesorku McGonagallovou a Sturgise. Ti jen s úsměvem souhlasně kývli hlavou a tak Harry schůzku ukončil:

„Takže jsme na všem dohodnutí a já se teď vrhnu na své domácí úkoly, jestli dovolíte.“

A s jejich smíchem za zády odcházel spokojeně z ředitelny.

Opravdu se i s Ginny velmi zodpovědně věnovali studiu. Nad domácími úkoly trávili veškerý svůj volný čas. Vzhledem k tomu, že venku byla sice spousta sněhu a mrzlo, ale bylo jasno a slunečno, tak čtvrtky zase věnovali famfrpálovým tréninkům. Bylo to pro ně skvělé rozptýlení a Ginny se, s jejím novým koštětem, zvedla forma ještě zřetelněji. Celý tým to přivádělo do euforie a na nadcházející zápasy se těšili tak, že ostatním týmům dělali vrásky na čele. Zvlášť Justin, jako jejich přítel a zároveň kapitán a chytač mrzimorského famfrpálového týmu to nesl obzvlášť špatně.

Ve čtvrtek si Harry všiml, že se byl s Terry podívat na jejich tréninku a když se pak sešli u večeře, tak jeho zamračený výraz tak kontrastoval s nebelvírskými červenými tvářemi, ošlehanými větrem a mrazem, ale plnými štěstí a dobré nálady, že se ho Harry s úsměvem zeptal, co že ho to trápí. Justin se kysele zamračil:

„Ještě si ze mě dělej legraci. Když vidím, v jaké formě je váš tým, tak pomalu uvažuji o tom, jestli má vůbec smysl proti vám v březnu nastoupit...“

Harry se srdečně zasmál:

„Hele já vím, že jsme dali dohromady jeden z nejlepších týmů, které kdy Nebelvír měl. Ale vás čeká ještě v únoru Zmijozel a v dubnu Havraspár a proti nim rozhodně máte slušné šance. Tak se s tou svou touhou po vítězství soustřeď na ně a s námi si prostě přijďte jen zahrát. Když předvedete pěknou hru, tak vám nikdo prohru s námi nemůže vyčítat...“

Justin si jen smutně povzdechl.

Harry si povšiml, že na Justina během jejich rozhovoru Terry kouká s láskou a pochopením a tak, když odcházeli od večere, využil toho, že se zapovídala s děvčaty a vzal si Justina stranou. Pak se ho cestou zeptal:

„Jak jste na tom ty a Terry? Chováte se k sobě pořád jen jako kamarádi, říkal jsem si, že se k sobě fakt hodíte. Ty s ní nechceš chodit?“

Justin se začervenal.

„Chtěl bych, mám ji opravdu moc rád, ale mám trochu strach, že kdybych se o něco pokusil, tak všechno pokazím a ztratím i její přátelství...“

Harry se usmál:

„Byl jsem v podobné situaci. Báł jsem se začít chodit s Ginny, abych neztratil Ronovo přátelství a tak jsem se připravil o dva, nebo tři měsíce štěstí. Holčákům nijak zvlášť nerozumím, ale z toho, jak na tebe Terry u večere koukala, bych soudil, že je do tebe fakt zamilovaná. Nepřipravuj se kvůli strachu o štěstí, Justine, a jdi do toho.“

Pak se trochu potutelně usmál a dodal:

„Třeba se jí podaří odvést tvoje myšlenky trochu dál od famfrpálu...“

Justin se zasmál a ohnal se po něm, jako by mu chtěl dát pohlavek. Harry před ním se smíchem utíkal a málem vrazil do profesorky McGonagallové, která nečekaně vyšla zpoza rohu. Když oba rozesmátí, uviděli rozzlobený výraz v ředitelčině tváři, tak si stoupli schlíple vedle sebe a oba se tvářili velice provinile. Oči jim však ještě zářily rozpustilostí.

„Omlouvám se, paní profesorko, je mi to opravdu líto...“ spustil Harry.

Ta chvíli stála mlčky, jako by se jí nedostávalo slov, ale pak spustila:

„Už vám bylo oběma osmnáct a chováte se pořád jako malé děti. Každému z vás strhávám po pěti bodech a doufám, že vás to donutí k zamyšlení nad tím, že už byste měli konečně dospět a chovat se alespoň trochu zodpovědně.“

Mezitím k nim došli ostatní a Sturgis, který se k nim cestou připojil. Tak se profesorka na něj podívala a dodala:

„Ted' vás předám profesoru Tobolkovi, aby vám ještě udělil nějaký trest.“

Pak se rázně otočila a odešla. Sturgis se na ně vyčítavě podíval:

„Copak jste vy dva vyváděli?“

Harrymu pořád ještě hořely v očích plamínky uličnictví, a když to Sturgisovi vysvětloval, tak se nemohl ubránit úsměvu ve tváři.

„Trochu jsme se tady s Justinem přátelsky kočkovali a málem jsme při tom porazili paní ředitelku. Strhla nám po pěti bodech a hezky nám vynadala...“

Sturgis s úsměvem zakroutil hlavou.

„Tak tedy... co s vámi mám dělat? Příští středu po večeři mi přijdete oba dělat figuranty na doučování. Procvičujeme úplné spoutání a omračující kouzlo, tak si to užijete...“

Harry i Justin si povzdechli, zatvářili se přehnaně utrápeně a zase Sturgise rozesmáli.

Kapitola 16 – Přísahám.

A zase jen učení, úkoly a čím dál tím víc starostí s ročníkovou prací. Harry i Justin šli ze středečního doučování pěkně otlučení i přes to, že jim Sturgis, po chvilce přemlouvání, pod nohy přivolal matrace. Navíc se blížil první únor a Harry si v hlavě sumíroval, co svým přátelům chce říct. On a Ginny byli rádi, když si pro sebe ušetřili alespoň dvě hodinky týdně. Harry už velmi dobře zvládal zastírání svých emocí. Dospěl do stádia, kdy už je, kromě chviliek strávených s Ginny, skrýval automaticky a naopak se musel soustředit, když chtěl, aby je ostatní cítili. Týden před společným setkáním BA a Fénixova řádu se Harry na kroužku vaření dohodl s paní Weasleyovou, že sebou vezme portrét profesora Brumbála, protože když už pořádají sraz u příležitosti výročí jeho narození, tak by se slušelo, aby se ho také zúčastnil. Schůzku svolali na sedmou hodinu večerní a Sturgis sdělil Harrymu, že Kingsley přijde už v šest krbem do ředitelny, aby měl čas se předem s Harrym domluvit.

„Tak si pospěš s večeří a v šest se setkáme v ředitelně.“

Harry se dohodl s ostatními, že už v půl sedmé požádají komnatu o zpřístupnění Nevillovy jeskyně s průchodem a někdo na něj, profesory a Kingsleyho počká u dveří, aby je nemuseli hledat. Dean s Lenkou dostali za úkol projít k Aberforthovi a otevřít cestu pro příchozí. Hermiona si vytvořila seznam všech členů Brumbálovy armády a Fénixova řádu, aby měla kontrolu nad tím, že se nikdo nebude chtít přísaze vyhnout a tak přesto, že byli důkladně připraveni, byli všichni dost nervózní.

Harry si s večeří pospíšil a přesně v šest vstupoval do ředitelny. Chvilku po půl sedmé už s paní ředitelkou, Sturgisem a Kingsleym přišli do sedmého patra, kde na ně u dveří čekali Ron, Hermiona, Ginny a Hestie. Harry si ještě, na Kingsleyho žádost, přivolal Fawkese, aby jeho přítomnost dodala jejich setkání opravdu sváteční atmosféru. Když za sebou zavřeli dveře komnaty, tak Harry stačil říct ostatním, že si Kingsley připravil pro přesvědčení ostatních šokovou terapii, tak ať se ničemu nediví a v klidu počkají, jak to dopadne. Když dorazili do jeskyně, tak zjistili, že už se to schází. Srdečně se zdravili s příchozími a rozběhla se skvělá nálada.

George s Lee Jordanem byli tak roz dovádění, že je musela profesorka McGonagallová okřiknout.

„Jak asi můžu chtít po těch osmnáctiletých, aby se chovali dospěle, když se tak nedokážou chovat ani ti dvacetiletí...“

Weasleyovi už tu byli všichni a tak ty dva spražila mamka zlým pohledem. Oni se sice uklidnili, ale George se chytil té poznámky profesorky McGonagallové a se šibalským úsměvem začal vyzvídat:

„Copak jste to vy osmnáctiletí vyváděli, že je na vás paní profesorka tak nabroušená?“

A podíval se vyzývavě na Rona a ostatní. Ron se s úsměvem bránil:

„Já nic, na mě nekoukej...“ A na jeho pohled stejně odpověděli i Hermiona a Ginny, obě se širokým úsměvem. Tak jeho pohled padl na Harryho a pustil se do něj, s hranou přísností tak, že k němu připoutal i mamčinu pozornost.

„Neříkej, že jsi zlobil Harry, tomu se mi nechce věřit...“

Ten jen otočil oči v sloup a snažil se George odbýt:

„Nech toho... Dej pokoj George...“

Ale to už před ním stála mamka, ruce v bok, a přísně povídá:

„Tak to tedy ne mladý muži, koukej to hezky vyklopit.“

Harry vrhnul na George vyčítavý pohled a začal to mamce vysvětlovat:

„O nic nešlo, opravdu... Jen jsme se s Justinem trochu přátelsky špičkovali kvůli famfrpálu... no trošičku jsme se při tom rozdováděli a při tom jsme málem vrazili do paní ředitelky. Tu to docela rozzlobilo a tak nám strhla každému pět bodů a dala nám školní trest.“

Mamka vypadala, že má chuť Harrymu jednu lupnout a tak ji Sturgis uklidnil:

„Nemusíš ho za to tlouct Molly, za trest jsem si z nich udělal figuranty na doučování, myslím, že odcházeli dost otlučení... Procvičovali jsme si na nich úplné spoutání a omračující kouzla...“ To už Molly nevydržela a rozesmála se. Pak dala Harrymu jen symbolicky něžný pohlavek a se smíchem se usadila vedle něj a Ginny.

Pak začala společně s nimi přemlouvat pana profesora Brumbála, aby se ukázal, protože jeho portrét pořád zůstával prázdný. Aberforth se usmíval:

„Nevím, jestli se vám ho podaří přesvědčit. Vždycky nesnášel okázalé oslavy a obzvlášť zrovna svých narozenin... Jeho představa o oslavě byla taková, že přišel ke mně do hospody a mlčky si se mnou vypil skleničku dobrého vína. Pak zase beze slova odešel... To, že jste si ke srazu vybrali zrovna tenhle den, ho asi nějak zvlášť nenadchlo. Říkal jsem ti to, Minervo...“ Paní profesorka netrpělivě zakroutila hlavou.

„Nesešli jsme se tady proto, abychom oslavovali vaše narozeniny Albusi, tak přestaňte trucovat a pojd'te mezi nás. Budeme projednávat důležité věci a u toho byste neměl chybět...“ a když i po tom zůstal portrét prázdný, tak se obrátila k ostatním:

„Dobře, tak to uděláme jinak. Vážení, profesor Brumbál nestojí o oslavy svých narozenin a přijde mezi nás pouze v případě, že všichni hezky nahlas slíbíme, že mu nebudeme tento slavný den nijak připomínat. Tak vás žádám, abyste se hezky všichni, nahlas zavázali, že nehodláte jeho příchod nijak oslavovat...“ a na její mávnutí rukou se ozvalo sborové: „Slibujeme...“

Pak se otočila zase k portrétu:

„Tak jste to slyšel Albusi. Přestaňte dělat drahoty a přijďte k nám...“

Vedle portrétu se usadil Fawkes a teď i on, s pohledem na prázdný obraz, prosebně zapípal. „No tak dobře, když prosíš i ty Fawkesi ...“ a s těmito slovy se objevila trochu rozpačitá tvář Albuse Brumbála.

Všichni ho přivítali s úsměvem a Aberforth si neodpustil s potměšilým výrazem: „Všechno nejlepší k narozeninám bratře...“ Na vyčítavý pohled svého bratra i paní profesorky, pak se smíchem odpověděl:

„Já jsem nesliboval... Musel jsem si trochu vynahradiť tu spoustu práce, co jste mi na dnešek připravili, zvláště když jste mě zároveň připravili i o dnešní tržbu...“

Jeho slova doprovodil smích všech zúčastněných a tak Kingsley chvíli počkal, než zahájil svůj proslov.

„Tak už jsme tu konečně všichni...“ a rozhlédl se po přítomných.

Byli tu opravdu všichni členové Fénixova řádu včetně Hagrida a paní Figgové. Weasleyovi tu byli všichni kromě Percyho, který byl stejně zrovna na svatební cestě. Kingsley se tvářil velmi vážně, když pokračoval:

„Sešli jsme se v tento den naposledy. Jsme tady proto, abychom oficiálně rozpustili Brumbálovu armádu i Fénixův řád.“ Odmlčel se, aby se podíval na reakce přítomných. Všichni na něj koukali nechápavě, s úžasem nevěřičně kroutili hlavami a pak se ozval Lee Jordan:

„To je ale hloupá legrace...“

Kingsley se na něj podíval stále s vážným výrazem.

„To není legrace Lee, naše organizace už ztratily smysl. Je mír, klid, máme pod kontrolou všechna důležitá místa a tak je zbytečné udržovat tajné ilegální spolky, jako jsou ty naše... Nic nám nehrozí...“

Členové Fénixova řádu přijali jeho slova v klidu, ale členové Brumbálovy armády začali hučet. Když domluvil, tak se ozval George.

„Nic nám nehrozí? A jak dlouho?“

Kingsley se na něj podíval a zeptal se:

„Jak to myslíš George?“

„Nemohli jste přece zavřít do Azkabanu všechny, co sympatizovali s předchozí vládou. Určitě těch, kteří smýšlejí jinak než my, zůstala venku spousta...“

Kingsley se zeptal:

„A jak smýšlíme my George?“

George se podíval rozpačitě na Harryho, jako by od něj očekával pomoc. Harry se zvednul a udělal pár kroků ke Kingsleymu.

„Jak smýšlíme my? Doufám, že všichni, co jsou tady, si myslí v podstatě totéž: že všichni kouzelníci by si měli být rovni, ať už se narodí v kouzelnické, nebo v mudlovské rodině. Že přes to, že máme schopnosti, které nás od mudlů odlišují, pro nás má lidský život stejnou cenu ať jde o mudlu, motáka, nebo o kouzelníka. A ne jen mudly, ale i jiné kouzelné tvory posuzujeme ne podle toho, čím jsou, ale jací jsou. Máme přátele mezi vlkodlaky, kentaury, obry i domácími skřítky. Respektujeme jezerní lidi i skřety a vážíme si i ostatních kouzelných tvorů. Toužíme žít se všemi v míru a nikoho neutlačovat jen pro to, že bychom mohli...“

Ze všech stran se ozývalo souhlasné přitakávání. Kingsley se usmál:

„A s tímhle názorem opravdu souhlasíte všichni? Nikdo z vás tu nemá jiný názor? Chcete všichni skutečně žít v míru i se skřety a obry?“

Všichni souhlasně přikyvovali a Ron nahlas dodal:

„Dokud budou žít tak, aby neškodili nám, ani ostatním, tak není důvod, abychom s nimi nežili v míru...“

Kingsley se poprvé usmál:

„Tak vás možná uklidní, že podobné názory má spousta lidí. Odhadem tak dvě třetiny kouzelníků by s vámi souhlasily. Proto se můžeme s klidným svědomím rozpustit.“

Ale ozval se Anthony Goldstein:

„Ale co ta třetina, která se s našimi názory neztotožňuje. Co když se zase budou chtít chopit vlády?“

A Michael Corner se k němu přidal:

„Stačí, aby našli schopného vůdce, který je sjednotí, a budou s nimi zase problémy...“

Ernie MacMillan se k nim přidal svým typicky teatrálním způsobem:

„Nemůžete nás přece rozpustit, nikdy nemůžete spoléhat na to, že nám a našim ideálům nic nehrozí, dokud budou mezi námi lidé jako Umbridgeová, nebo Goyle a jim podobní...“

Harry se usmíval a podíval se na Kingsleyho, kterému se na tváři, po tom projevu, také objevil široký úsměv. Ozvala se Hermiona:

„Ernie klid, mince vám přece nikdo nebere...“

Na všech tvářích se začal objevovat výraz pochopení.

Kingsley se opět chopil slova:

„Jsem rád, že si uvědomujete, že může nastat situace, kdy se budeme muset opět povolat do boje. Ale musíte si také všichni uvědomit, že největší síla takových organizací, jako jsou ty naše, je v utajení. Když bude široká veřejnost vědět, kdo jsou členové Brumbálovy armády a Fénixova řádu, tak budeme k ničemu. Chci, abyste si všichni sáhli do svědomí – kolika lidem jste o nás vyprávěli, kolik dalších členů jste prozradili nepovolaným? Kolik z vás usnulo na vavřínech vítězství a nechalo se ukolébat lehkomyšlností, jako tady Harry?“

Harry se na něj podíval trochu vyčítavě.

„No nekoukej na mě takhle, je to pravda. Kolik jste toho řekli třeba tomu australskému klukovi? Jsi si jistý tím, že tebe a nás ostatní nezradí?“

Harry si povzdechl.

„Máš pravdu, nemůžu si být jistý. Vypadá sice jako správný kluk a Austrálie je daleko, ale radši ho požádám, aby si všechno, co se dozvěděl, nechal pro sebe...“

Kingsley se usmál:

„To už jsem udělal. Taky se mi líbí a domnívám se, že neuškodí, když budeme mít příznivce i jinde ve světě, ale nesmíme to přehánět. Čím méně lidí o nás bude vědět, tím větší máme šance v případném boji.“

Ozval se Lee s hlubokým povzdechem:

„S tím utajením to bude asi problém. Už o nás ví moc lidí... Všichni co bránili spolu s námi hrad...“

Kingsley se usmál:

„V těch zas až tak velký problém nevidím. Lidé, co tu byli s námi, mají stejné názory a jsou ochotni za ně bojovat. Dá se předpokládat, že kdyby k něčemu došlo, tak budou zase stát na stejné straně jako my.“

Pak se ozval Seamus:

„A co Goyle? Byl na našem srazu, zná všechny členy Brumbálovy armády...“

Odpověděl mu Sturgis Tobolka:

„Já i paní ředitelka jsme si uvědomili, že se dozvěděl příliš a tak jsme jemu, Malcolmu Baddockovi a Grahamu Pritchardovi, upravili paměť. Pamatují si jen to, že napadli a omráčili Dennise, svázali ho a strčili do skladu. Při tom byli přistiženi a za to byli také potrestáni. Víc toho nevědí.“

Pak pokračoval Kingsley:

„A já jsem zase navštívil pana Zachariáše Smitha a slečnu Mariettu Edgcombeovou. Teď už ani jeden z nich neví nic o Brumbálově armádě...“

Terry Boot jen fascinovaně vydechl:

„Páni, selektivní paměťové kouzlo...“

Kingsley se usmál:

„Jistě, paměťová kouzla jsou mou specialitou, ale k tomu se ještě dostaneme později. Teď se vrátíme k tomu, že rozpustíme Brumbálovu armádu a Fénixův řád. Harry brzy udělá exkluzivní rozhovor pro Denního věštce...“

„Ne, to ne... Ani náhodou!“ bránil se urputně Harry.

Lidé, co si vzpomněli na články Rity Holoubkové, se zasmáli. Kingsley se na něj podíval, zakroutil hlavou a řekl:

„Věčně se tomu vyhýbat nemůžeš Harry. Lidé si rozhovor s tebou žádají. Teď jsi v relativním bezpečí školy, ale až skončíš, tak se na tebe sesypou jako vosy a nedají ti pokoj, dokud z tebe něco nedostanou. Proto bude lepší, když se spolu na ten rozhovor připravíme a vybereme si novináře, čas i místo rozhovoru. A vy, až si ten rozhovor přečtete, tak se dozvíte, že většina členů Fénixova řádu padla v boji proti Voldemortovi a těch pár co přežilo? Ti se rozešli po dosažení vítězství. Dozvíte se, že

Brumbálova Armáda byla jen recese a truc profesorce Umbridgeové. Pár Harryho přátel se prostě rozhodlo, že se bude tajně učit to, co je paní profesorka učit odmítala. Po odchodu profesorky Umbridgeové to ale přece ztratilo smysl, tak jste se rozpadli. Takhle se už opravdu scházet nebudeme. Zprávy si budeme předávat jednoduše. Jsme přece přátelé a nic nám nebrání v tom, abychom se v malých skupinách dále scházeli a navštěvovali a pro důležité a naléhavé zprávy máme mince...”

Pak se na chvíli odmlčel, jako by přemýšlel co dál:

„Nejprve se vrátím k těm mincím...”

Odhrnul na boku svůj hábit, z kapsičky na vestě pod ním vytáhl zlaté hodiny na řetízku a tak, aby to všichni viděli, je otevřel. Pak znovu otevřel víčko a vytáhl svůj falešný galeon. Pak řekl:

„Angelino, ukaž jim svou minci...”

Angelina vytáhla zpod svetru silný zlatý řetízek, ke kterému byla připevněna mince. „Začarovala jsem ten řetízek kouzlem trvalého přilnutí a připevnila ho kolem mince. Rodičům jsem řekla, že je to má mince pro štěstí, že je to můj první vydělaný galeon. Tak mám aspoň jistotu, že ho omylem neutratím...”

Kingsley se usmál a otočil se k paní Figgové:

„Teď jim ukažte svou minci vy, Arabelo...”

Paní Figgová se usmála a otevřela medailón, co měla na krku. Za sklíčkem na jedné straně měla fotografii a na druhé straně bezpečně uzavřenou minci:

„Dala jsem si ji k mamince, krásně se tam vešla...”

Pak vstal pan Weasley a sundal svoje náramkové hodinky. Odloupl zadní kryt a vytáhl svou minci. Kingsley se usmál a řekl:

„Doporučuji i vám ostatním, abyste si našli bezpečné a nenápadné místo, kde byste mohli nosit minci stále sebou a netahali ji při tom jen tak po kapsách... Může se stát komukoli z vás, že se náhodou naskytne u něčeho, co bude svědčit o nebezpečí. První, co byste měli v takové situaci udělat, je napsat na svou minci POZOR NA TOHO A TOHO, protože když vás chytí a zneškodní dřív, než to stačíte někomu říct, tak budeme vědět, že se něco děje a musíme být ve střehu...”

Pak si povzdechl.

„Teď už se začínáme pomalu dostávat k hlavnímu bodu dnešnímu programu. Ten pergamen, zajištěný Hermioninou kletbou, který jste při svém založení podepisovali a zavazovali se tak, že nic neprozradíte, profesor Brumbál při svém útěku ze školy zničil. Ale my teď máme tuto podivuhodnou sošku...” a ukázal na stolek, kde vedle portrétu profesora Brumbála z jedné strany seděl živý Fawkes a z druhé strany ten zlatý.

„Nejprve vám o té sošce něco řekne Elfias Dóže.” Pak se posadil k Harrymu.

Elfias přistoupil k portrétu a pozdravil se s Brumbálem. Pak se zadíval na sošku a svým chraplavým hlasem spustil:

„Je to velmi cenný artefakt. Vytvořil ho před několika stoletími jeden z předchozích Fawkesových pánů - Alberik Grunnion. Spolupracoval při tom se svým přítelem, známým skřetím umělcem Bundurukem. Tahle soška je nejen krásná, ale má i velmi užitečné schopnosti. Ten Fénix výkřikem varuje před bezprostředně hrozícím nebezpečím, když do místnosti, ve které je umístěn, vstoupí zlý člověk, tak se rudě rozzáří a pokud se ho dotkne někdo s nepoctivými úmysly, tak ho ošklivě popálí. Před dvaceti lety jsem se od Batyldy Bagshotové dozvěděl, že potomci Alberika Grunniona, velmi chudá rodina se spoustou dětí, tuto sošku vlastní, uspořádal jsem sbírku mezi tehdejšími členy Fénixova řádu a pak jsem ji od té rodiny, za velmi slušnou cenu koupil. Byl to dárek od členů řádu, Albusovi Brumbálovi k šedesátým narozeninám...”

Pokračoval profesor Brumbál:

„Protože můj bratr odmítl převzít své dědictví - mou rozsáhlou sbírku kouzelných předmětů, tak jsem tu sošku i celou svou sbírkou odkázal škole. Teď jsme se ovšem s paní ředitelkou dohodli, že soška by správně měla být majetkem Fénixova řádu a Brumbálovy armády. Rodiče a příbuzní mnohých z vás přispěli na její koupi a předali mi ji, před dvaceti lety, na podobném shromáždění. Teď ji tedy zas já předávám vám. Ať se stane vaším symbolem, erbem a strážcem vašeho tajemství...”

Po jeho slovech, která se po jeskyni krásně rozléhala, nastalo skoro až nábožné ticho. Harry se usmál a řekl:

„Děkujeme vám, pane profesore. Moje rodiče a Siriuse váš nápad nadchl a věřím, že stejně nadšení by byli i Longbottomovi,” podíval se na Nevilla, „všichni Bonesovi,” přeskočil pohledem od Susan k Sturgisovi, „bratři Prewettovi,” a ohlédl se na Molly Weasleyovou, rozenou Prewettovou a její děti. „Ale i ti ostatní...” a přejel pohledem celé shromáždění.

Pak řekl:

„Teď je vhodná chvíle na to, abych vám představil nové členy Brumbálovy armády. Přivítejte je mezi námi: Terry Dunmoorová, Jimmy Peakes a Ritchie Coote...”

Všichni jmenovaní vstali a s úsměvem se představili ostatním. Harry pokračoval:

„Právě, když jsme přemýšleli, jak jejich přijetí a předání mincí udělat trochu slavnostnější, vznikl ten nápad. Hermiona přemýšlela o tom, jak zajistit, aby noví, ale i staří členové, Brumbálovu armádu nezahladili. My jsme podepsali pergamen, který byl kletbou zajištěn proti zradě. Ale ten byl zničen a ta kletba s ním. Rona napadlo, že ta výhrádka byla sice bezva, ale užitečnější by bylo paměťové kouzlo, aby při prvním náznaku zrady, dotyčný ztratil paměť a tak vlastně zradit nemohl... Mě to připadalo trochu kruté... Když si představíte, kolik existuje způsobů, jak někoho přinutit mluvit proti jeho vůli, tak mi připadá dost drsné, aby někdo dopadl jako chudák Lockhart jen proto, že vypil veritasérum, nebo se nechal ovládnout kletbou *Imperius*... Hermiona pak přišla na časově omezená paměťová kouzla a Kingsley ten nápad vylepšil a zrealizoval. A tím se dostáváme zase k této sošce. On totiž přidal k jejím výjimečným vlastnostem velmi složitou paměťovou kletbu. Ten, kdo bude s rukou položenou na tuto sošku přísahat, že nezradí, tak při prvním pokusu o zradu ztratí paměť na jeden měsíc, při druhém na půl roku a při třetím definitivně. První dvě paměťová kouzla jsou časově

omezená, ale neselektivní. To třetí paměťové kouzlo je selektivní, takže dotyčný prostě jen zapomene na to, že existuje něco jako Fénixův řád, nebo Brumbálova armáda. Myslím, že je v tom dost rezerv i pro vynucené zrady..." Odmlčel se a nechal svoje slova působit.

Pak k němu přistoupil Kingsley.

„Takže nastala ta pravá chvíle, abyste se rozhodli, jestli jste ochotni přísahat a udržet naše společné tajemství... Jestli se rozhodnete, že do toho s námi nepůjdete, že se na to necítíte, tak jen prostě odevzdáte svou minci a na všechno zapomenete. Teď je čas na to, abyste se nad sebou zamysleli. Ten Fénix totiž přijme jen přísahu myšlenou zcela vážně... Musíte být z hloubi duše přesvědčeni, že to myslíte vážně a jste rozhodnutí přísahu dodržet. Jste ještě většinou velmi mladí, a proto vám nikdo nebude vyčítat, když se rozhodnete, že půjdete od toho..."

Harry se rozhlížel po tvářích svých přátel. Ve všech viděl, že pochopili vážnost situace, ale zářilo z nich i odhodlání. Tak se otočil ke Kingsleymu. Ten s úsměvem přikývl a jako první přistoupil k sošce. Položil na ni svou pravou ruku a silným, hlubokým hlasem pronesl: „Přísahám, že nikdy nezahladím Fénixův řád ani Brumbálovu armádu..."

Soška zazářila zlatým jasnem na důkaz, že jeho přísahu přijala. Pak k sošce přistoupil Harry: „Přísahám, že nikdy nezahladím Fénixův řád ani Brumbálovu armádu..." a ona se opět rozzářila.

Ustoupil trochu stranou a s Kingsleym po boku sledoval, jak k sošce postupně přistupují nejprve členové Fénixova řádu a po nich mladí příslušníci Brumbálovy armády. Ani jedno zaváhání... soška přijala svou zlatou zář všechna ta „Přísahám..." Hermione přísahala poslední, až když byla všechna jména na jejím seznamu odškrtána. Pak seznam ještě jednou překontrolovala a před očima všech ho hůlkou podpálila, popel rozemnila mezi dlaněmi a nechala zmizet.

Pak se Kingsley podíval na hodinky a na paní ředitelku.

„Naši studenti mají ještě více než půl hodiny do večerky, tak si ještě probereme základní pravidla konspirace..." otočil se hlavně k mládeži.

„Teď si všichni musíte uvědomit, že musíte být opatrní, než se s někým začnete bavit o Fénixově řádu, nebo BA. Může se totiž klidně stát, že třeba tady za Georgem přijde Lee na kus řeči a zavede hovor na BA. George se s ním začne bezstarostně bavit a najednou zjistí, že ztratil paměť, protože to nebyl Lee, ale někdo, kdo vypil mnoholetý lektvar s jeho vlasem. Musíte mít mezi sebou domluvené signály a poznávací znamení, která budete používat, pokud se budete chtít bavit o nějakých choulostivých záležitostech. Nejjednodušší jsou kontrolní otázky – Harry, nemáš po ruce nějaký příklad?"

Harry se rozhlédl, usmál se a zeptal se Jimmy Peakese:

„Jimmy, co jsem ti řekl po zápase, když jsi sundal z koštiny Goyla?"

Jimmy vstal a se smíchem odpověděl:

„Že touhle trefou jsem si podepsal přihlášku do Brumbálovy armády..."

Všichni přítomní se rozesmáli. Kingsley se smál taky, ale pak se zeptal:

„Kdo to slyšel ještě?"

Harry se zamyslel:

„Byl u toho jen náš tým...”

Kingsley přikývl:

„Dobře, to jde... Lepší jsou ale rozhovory, které jste s dotyčným vedli mezi čtyřma očima. Další poznávací znamení jsou nejspolehlivější, ale jsou k nim nutné zvláštní schopnosti. Třeba paní profesorka McGonagallová... Je tady někdo, kdo ještě neviděl její kočku?” přihlásila se Fleur.

„Já vím, že je zvěromág, ale ještě jsem to neviděla...”

Kingsley se usmál na paní profesorku a poprosil:

„Mohla byste prosím? Pro Fleur i pro ostatní, abyste se jim připomněla...”

Profesorka došla doprostřed k velkému stolu, položila na něj ruce, jako by chtěla na stůl vylézt a v tu chvíli už se po stole procházela mourovaná kočka a přísně shlížela na George a Leea, kteří nadšeně tleskali.

Harry se ohlédl s úsměvem na Ginny, zamrkal a řekl:

„Teď je řada na tobě...” Ginny se rozesmála, zvedla se a už cestou ke stolu se proměnila. Pak krásným ladným skokem vyskočila ke své profesorce. Vznešený a majestátní horský lev se rozhlédl a hlasitě zavrčel. Harry si prohlížel tváře přítomných. Ve všech se zračil úžas a obdiv, ozývaly se výkřiky:

„Páni... Nádhera... Skvělé Ginny... Paráda...” Za sebou uslyšel Elfiase:

„Ale, ale, to jsem netušil... Arture, to máš ale šikovnou dcerku...” Tatka se šťastně usmíval a on i mamka se tvářili velmi pyšně. Když se Ginny s paní profesorkou již ve své podobě vrátily zpátky, tak Kingsley pokračoval:

„I Harry má zvláštní schopnost, kterou můžeme použít při prověřování jeho totožnosti...” Harry se zatvářil překvapeně a rozpačitě se na něj podíval. Kingsley s úsměvem pokračoval: „Prostě stačí, když se ho zeptáte, jak se cítí...”

Otočil se k němu a zeptal se:

„Jak se teď cítíš Harry? Ukaž nám to...”

Harry pochopil. Soustředil se na svoje pocity, které ho hřály na duši. Byl velmi šťastný a hrdý. Na Ginny i na ostatní, že všichni prošli tou zkouškou a jejich přísaha byla přijata. Nechal se prostoupit tím štěstím a hrdostí a pak si přál, aby to všichni cítili... Potom už jen sledoval, jak se jeho přátelům, objevuje v očích úžas, nebo pochopení. Poznal, že někteří z nich už někdy jeho emoce cítili a teď jim to došlo. Cho se zeptala s úžasem ve tváři:

„Jak dlouho už tohle umíš Harry?”

On ji s úsměvem odpověděl:

„Dělal jsem to prý už jako maličký. Pak jsem se ale uzavřel do sebe a bylo to cítit, jen když jsem něco prožíval hodně intenzivně. Nedávno jsem to pochopil a naučil jsem se to ovládat. Takže teď umím svoje emoce zastírat, ale i vyzařovat kolem sebe...“

„Páni...“ ozval se Michael Corner, „to může být docela užitečné...“

Harry se zasmál:

„Ano, to máš pravdu... Nemusím nikomu dlouze vysvětlovat, jak se cítím, ale prostě mu to ukážu...“

Harry se s úsměvem otočil k Ginny a když viděl její trochu naštvaný a trochu rozpačitý výraz, tak na ni rozpustile zamrkal a šel si sednout vedle ní. Kingsley se zatím zeptal ostatních:

„Má ještě někdo z vás takové schopnosti, podle kterých bychom ho mohli bezpečně identifikovat?“

George vážně prohlásil:

„Tady Lee. Neznám nikoho tak hrozně ukecaného, jako je on...“ Odměnila ho bouře smíchu. Kingsley se taky zasmál, ale pak je napomenul:

„A teď vážně, ještě někdo?“ Když už se nikdo nepřihlásil, tak pokračoval: „Tak zbývající čas budeme věnovat tomu, abychom se seznámili se svými Patrony. To je totiž další bezpečný způsob identifikace...“ a vyvolal svého rysa, který vyskočil na velký stůl a pronesl Kingsleyho hlasem:

„Vy, co umíte fyzického Patrona, se ještě naučte, jak po něm posílat zprávy...“

Najednou vedle něj na stůl vyskočil úplně stejný rys a řekl Harryho hlasem:

„Patroni se ale někdy můžou změnit...“

Kingsley se rozzlobeně otočil:

„Tak se toho tedy ujmi sám...“

Harry vstal, s úsměvem k němu přistoupil a s hranou pokorou se omlouval:

„Promiň Kingsley, vím, že to ode mě bylo nezdvořilé a uličnické. Za to může ta moje nálada...“

Kingsley se usmál, zakroutil hlavou a sdělil ostatním:

„Jako jsem já specialista na paměťová kouzla, tak je Harry zase odborník na Patrony... Tak nám to laskavě vysvětli...“

Ozval se Lee Jordan:

„To, že ty dokážeš s Patrony zázraky, už jsme slyšeli. Ale teď nechápu, jak jsi to myslel? To se i náš Patron může změnit?“

Harry začal vysvětlovat:

„Píšu ročníkovou práci o Patronech a tak jsem se o nich hodně dozvěděl. Patron je zrcadlem naší duše, u někoho je obrazem silného a šťastného zážitku z útlého dětství, někdo jsme zdědili svého

Patrona po rodičích, nebo po někom, kdo nám byl blízký... Jenže my a s námi i naše duše, procházíme proměnami a tak se může změnit i náš Patron. George, kdy jsi naposledy použil Patrona?”

George se zamyslel:

„Vlastně jsem ho nepotřeboval od té bitvy na hradě...”

Harry se usmál:

„Jestli si dobře pamatuji, tak jsi měl kohouta a Fred lišáka že?”

George jen nechápavě přikývl, a když ho Harry vyzval, ať vyvolá svého Patrona tak zavřel oči a chvíli se soustředil, aby našel opravdu šťastnou vzpomínku. Pak nahlas vyslovil:

„*Expecto patronum*“ a s úžasem sledoval, jak z jeho hůlky vyskočil stříbřitý lišák...

Fredův lišák ho dvakrát oběhl, pak se zastavil proti němu a zahleděl se mu dlouze do očí, než zmizel. George se tvářil nechápavě a vzhledl k Harrymu:

„Jak je to možné, tys to věděl?”

Harry pohlédl s úsměvem na Sturgise a pak Georgeovi odpověděl:

„Ano, tušil jsem, že to takhle dopadne, ale je to příliš složité, abych ti to dokázal teď a tady vysvětlit, takže později, až na to budeme mít klid a víc času. Důležité je to, že časem, po letech se ti může zase vrátit tvůj kohout. Takže teď si všichni představíme postupně své Patrony, a kdyby se někomu z vás v budoucnu stalo, že se jeho Patron změní, tak to řekne, ukáže a vysvětlí mě a já s tím seznámím ostatní...” mávl hůlkou a předvedl všem svého Dvanáctáka, velkého a silně zářícího.

Pak k němu přistoupila Ginny a ukázala všem svého zářícího kuguára. Šli si sednout a na jejich místě se postupně vystřídali ostatní, ti co měli svého Patrona. Molly ukázala všem svou poštolku, Artur lasičku, Hermiona vydru a Ron teriéra. Harry dával pozor, protože se dozvěděl, že Fleur má volavku, která kroužila nad jejich hlavami vedle Billova orla, Charlie měl jezevce a Elfias Dóže velkou sovu – výra. Aberforth Brumbál ukázal svého kozla a Dedalus Kopál velkého a silného medvěda. Když předstoupila profesorka McGonagallová, aby předvedla svou kočku, tak Harry pohlédl na Sturgise. Viděl, jak sundává ze svého prstu snubní prsten a jeho oči hledají oporu u... Hestie Jonesové. Ta mu oběma rukama stiskla jeho ruku a povzbudivě se na něj usmála. Harry napětím skoro nedýchal, když Sturgis předstoupil před ostatní a se šťastným úsměvem řekl:

„*Expecto patronum*“ ...

Z jeho hůlky se vynořil velký statný a silný kůň a rozvázně kráčel mezi přítomnými. Sturgis se podíval na Harryho a ten mu odpověděl širokým šťastným úsměvem.

V tom Harryho oslovil Kingsley sedící vedle:

„To nechápu Harry, myslel jsem, že Sturgisův Patron je kolie...”

Harry se na něj podíval a s rozzářeným pohledem mu vysvětloval:

„To je stejný případ jako George... Ta kolie byl Patron jeho ženy... Dokázal to... Po osmnácti letech se dokázal konečně smířit s její smrtí a dovolil jí, aby ho opustila. Teď už jeho duše patří zase jen jemu. Proto se mu vrátil jeho původní Patron.“

Kingsley zamyšleně poslouchal a pak řekl:

„Tu tvou ročníkovou práci si určitě přečtu, Harry...“ Harry se usmál a přikývl.

Během jejich rozhovoru Harry po očku sledoval i Patrony, které ostatní nepřestali předvádět. A tak se dozvěděl, že Hestie má rozčepýřeného puštíka a tak jediní členové Fénixova řádu, kteří nemají Patrona, jsou Hagrid a paní Figgová. Pak postupně předstupovali ti členové Brumbálovy armády, kteří už Patrona zvládli. Lenka Láskorádová zajíce, Dean Thomas husu, Ernie MacMillan divočáka, Seamus Finnigan lišku, Terry Dunmoorová kunu, Justin Finch-Fletchley chobotnici a Cho Changová labuť. Harry si všiml, že Neville kouká smutně na své přátele, kteří zvládali své Patrony bravurně a s jistotou. Tak vstal a došel k němu. Když ostatní skončili, tak se Neville zeptal:

„Ještě se ti nepodařilo dát konkrétní podobu svému Patronovi?“

Neville jen smutně zakroutil hlavou.

„Už se mi párkrát podařila nezřetelná silueta, nějakého velkého zvířete, ale byla tak rozmazaná, že se to nedalo poznat...“

Harry se na něj usmál a řekl:

„Něco zkusím... neslibuji, že se to povede, ale jestli ano, pak uvidíš podobu svého Patrona...“

Pak zavřel oči a soustředil se. Viděl Neville unaveného, ale zářícího štěstím, jak sedí ve Velké síni po porážce Voldemorta a před ním na stole leží Nebelvírův meč. Nechal se naplnit jeho štěstím a zašeptal:

„Expecto patronum.“

Otevřel oči a sledoval, jak Neville zírá na velkého ledního medvěda, který kroužil kolem něj. Překvapeně vyhrknul:

„Ale to je... to byl Patron mého táty...“

Harry se usmál a přikývl:

„Tak už je asi na čase, abys od něj převzal štafetu, Neville. Teď je to tvůj Patron...“

A v okamžiku, kdy se medvěd rozplynul, tak ho pobídl:

„Tak a teď ty... Soustřeď se na nejšťastnější okamžik ve svém životě, nech se celý prostoupit tím štěstím, co jsi tehdy prožíval...“ a když viděl, jak se mu po obličeji rozlévá blažený výraz, tak ho vyzval: „Teď přivolej svého Patrona, Neville...“

Ozvalo se zašeptání, z kterého bylo cítit odhodlání a rozhodnost:

„*Expecto patronum*“ a Neville sledoval rozzářenýma očima nádherného ledního medvěda, který vydával skoro stejně silnou záři, jako Harryho Dvanáctérák.

Ze všech stran se ozývaly obdivné vzdechy:

„No teda... Páni... to bylo úžasné...“ a v tu samou chvíli se na Harryho vrhly Angelina Johnsonová, Katie Bellová a Alicia Spinnetová:

„Harry, pomůžeš mi taky? Mě to taky pořád ještě nejde... Prosím...“

Harry se na ně podíval trochu nešťastně, ale přikývl. Jeho snahu, ale hned v počátku utála profesorka McGonagallová:

„Já vím, že vám Harry rád pomůže, ale ne teď, domluvte se laskavě na jindy. Je už deset minut po deváté a tady končíme...“ Děvčata se tvářila hodně zklamaně. Pak ale ke Katii přistoupil Charlie, vzal ji kolem ramen a konejšivě ji utěšil:

„Může tě to naučit o velikonočních prázdninách... Těch pár týdnů už se štítem vydržíš...“ K němu se přidal i Kingsley, který zas objal Angelinu.

„To je skvělý nápad, můžete si domluvit společnou lekci,“ řekl se smíchem.

Harry se taky rozesmál:

„Dobře, můžeme to zkusit, ale varuji vás předem, nejde mi to vždycky tak dobře, jako s Nevillem...“

Pak nastalo hromadné loučení... Každý se chtěl s Harrym rozloučit osobně, a tak za posledním odcházejícím zavírali průlez až v půl desáté. Aberforth odcházel jako první, protože spousta lidí se dohadovala, že je pro ně na večerku ještě brzy a tak se pokusí ještě trochu mu nahradit dnešní ušlou tržbu. Před tím, než školáci s profesory opustili komnatu, tak Harry nenápadně zkontroloval Pobertův plánek, jestli je sedmé patro čisté a před dveřmi si potichu popřáli dobrou noc s ředitelkou, která odnášela sošku Fénixe do ředitelny i se Sturgisem, který provázen Harryho šťastným úsměvem, odcházel bok po boku s Hestií. Na kolej nijak zvlášť nespíchali, protože Harry na plánu zjistil, že pan Filch se zdržuje ve společnosti madam Pinceové v knihovně.

Kapitola 17 – Kletba Imperius.

Šli spát brzy, protože je čekal náročný víkend. Spousta úkolů a psaní ročníkové práce je zaměstnalo tak, že si neudělali čas ani na rande. Pokračovalo to i v dalším a dalším týdnu. Harry si už připadal jako stroj, jako dělník na běžícím pásu z grotesek. Vyučování, úkoly, ročníková práce, vyučování, úkoly a ročníková práce... Proto přijal jako záchranu v půlce února famfrpálový zápas Zmijozel proti Mrzimoru. Zmijozelští prohráli s Nebelvírem a v prosinci i s Havraspárem. I když s nimi svedli o dost vyrovnanější souboj. Zápas s Mrzimorem pro ně znamenal poslední možnost, jak neukončit tento ročník s naprostou ostudou a tak vybalili na mrzimorské celou plejádu svých podlých triků, zákeřných kleteb poslaných ze zálohy do zad a Justin si rozčileně stěžoval, že pomalu nedělá nic jiného, než rušící kouzla.

„Ještě, že si dokážu zatím se všemi použitými kletbami poradit...“

Harry se zasmál:

„Tak jim to začněte oplácet, naučím tě pár nevinných zábavných kleteb, kterými jim můžeš taky hezky znepríjemnit život...“ a naučil ho *Klihando* a kletbu, po které nezvladatelně rostou nehty na nohou.

V pátek před zápasem se dokonce zapojil i osobně. Odcházel z večere sám, protože chtěl ještě zajít do knihovny pro atlas afrických kouzelných rostlin, který budou potřebovat na úkol z bylinkářství a tak se stal svědkem napjatého střetu Goyle s Justinem. Stáli proti sobě s hrozivě napřaženými hůlkami, Justin po boku s Terry a Goyle zase s Baddockem a Pritchardem. Goyle si očividně netroufl zaútočit a tak Justina zasypával sprostými nadávkami. „Vás dva sundám z košťat jako první vy smradlaví, špinaví mudlovští šmejdi...“ Prskal vztekle... To už bylo na Harryho i Justina příliš a tak se na Goyle sesypala hned dvě umlčovací kouzla naráz:

„Silencio!“... „Klihando!“

Goyle se chytil za hrdlo, podíval se za Harryho záda a i se svými nohsledy vzal do zaječích. Harry a Justin se na sebe provinile podívali a oba naráz se otočili.

Za nimi stáli, velmi přísně se tvářící profesoři McGonagallová, Tobolka a usmívající se Hestie Jonesová. Harry a Justin rozpačitě schovali hůlky a trochu provinile čekali, co se bude dít.

„Pan Potter a pan Finch-Fletchley, okamžitě pojdte se mnou do ředitelny!“ Prikázala rozčileně profesorka McGonagallová. Terry se je pokoušela bránit:

„Jen ho umlčeli, paní ředitelko. Nadával nám do smradlavých, špinavých mudlovských šmejdů.“

V tom okamžiku nastala Protivova velká chvíle. U takového rozruchu nemohl samozřejmě chybět a teď se mohl samou radostí zbláznit.

„Potter má průšvih, cha, cha, cha... Velký Potter má velký průšvih, cha, cha, cha... Slyšte, slyšte...“ Harry po něm hodil rozzlobený pohled a udělal pohyb rukou, jako by chtěl sáhnout pro hůlku. V tu

samou chvíli si uvědomil, že to nemůže udělat, zrudnul, sklopil hlavu, zatnul zuby a pokusil se nevnímat, jak se mu Protiva vysmívá. A ten si to opravdu užíval:

„Ty, ty, ty, Potříku – lotříku. Nemůžeš na mě, vid? Třeba si příště rozmyslíš, než na nebohé strašidlo pošleš kletbu – “ najednou zmlknul.

Harry zvednul oči a zahlédl, jak Sturgis uklízí hůlku do kapsy. Protiva se držel za hrdlo, hodil po Sturgisovi zlý pohled, hlasitě si upšoukl, aby mu ukázal, co si o něm myslí a zmizel. Harry hodil po svém profesorovi vděčný pohled.

Kolem se začali shromažďovat studenti odcházející z večere a tak se ředitelka jen mlčky podívala na dva hřištníky a ukázala rukou před sebe. Hestie vzala konejšivě Terry kolem ramen a Harry s Justinem se zkroutě vydati za ředitelkou a Sturgisem. Harry stačil ještě, právě přicházející Ginny, během Ronova komentáře:

„U Merlinovy chromé nohy, co jste to vy dva zase vyváděli...“ rychle sdělit, že do knihovny nedošel, ať ten atlas vypůjčí ona a pospíší si za Justinem.

Když došli do ředitelny, tak se k nim profesorka McGonagallová otočila a začala velmi přísně:

„Kdybyste si přečetli školní řád, tak byste se dozvěděli, že mimo učebny v době vyučování a studovny po vyučování, mají studenti zakázáno používat jakákoli kouzla. Zvláště to platí o chodbách této školy.“ Justin nesměle odpověděl:

„Tak proč už týden nedělám nic jiného, než ruším kletby, které na chodbách znenadání postihují hráče mého týmu?“ Ředitelka se na něj přísně podívala a řekla:

„Vím o tom, ale zatím nebyl žádný student přistižen...“

A Sturgis dodal:

„Tak jako právě teď vy...“

Paní ředitelka pokračovala:

„Cestou do schodů jsme slyšeli nadávky, kterými vás pan Goyle častoval a chystali jsme se mu za hrubé a nevhodné chování udělit trest. Teď ovšem musíme potrestat vás...“

Harry si smutně povzdychl a zeptal se Sturgise:

„Co si na nás budou procvičovat tentokrát?“

Sturgisovi už teď zářili v očích pobavené ohníčky a po Harryho otázce mu začali cukat koutky úst a odvrátil se čelem k Brumbálovu portrétu. Pan profesor ovšem přesvědčivě předstíral hluboký spánek.

„No to je skvělý nápad pane Pottere,“ pochválila ho ředitelka. „A ještě vám oběma strhávám po pěti bodech...“

V tom se ozvalo důrazné zaklepání na dveře.

„Dále...“ Zvedla od nich McGonagallová oči ke dveřím.

Vstoupila profesorka Stampová a když uviděla, že jsou zde oni, tak se zarazila ve dveřích. „Promiňte, paní ředitelko, nechtěla jsem vás rušit.“

Profesorka McGonagallová jí řekla:

„To je v pořádku Agnes, vydržte chvíli, už tady končíme...“

Harry se ale díval do prosklené vitríny v rohu vedle dveří, kde byl uložen zlatý Fénix. Už nebyl zlatý, zářil do červena... Otočil se ke Sturgisovi a viděl, že si toho také všiml a tak se podíval na McGonagallovou. Ta přivřela oči a nepatrně kývla a pak pokračovala ve svém kázání.

„O váš trest se postará profesor Tobolka a varuji vás, ještě jeden podobný prohřešek proti školnímu řádu a budu informovat vaše rodiče. Můžete jít.“

Tak se otočili a společně se Sturgisem šli ven. Na chodbě před chrličem se k nim otočil Justin: „Všimli jste si toho Fénixe?“ a když přisvědčili, tak pokračoval: „Už jsem si myslel, že ses v ní spletl. Nevypadá sice příliš mile, ale zatím se chová dost neutrálně...“

Harry se na něj usmál a řekl:

„Jen další důvod, proč zůstat ve střehu...“

Justin si povzdechl, podíval se zkoumavě na Sturgise s otázkou:

„Takže ve středu po večeři?“ Ten s úsměvem přikývl. „Ach jo...“ povzdechl si Justin a odešel po schodech směrem ke své koleji.

Harry se zeptal Sturgise:

„Když paní ředitelka řekla, že bude informovat naše rodiče, myslela ty na portrétu, nebo Weasleyovi?“

Sturgis se usmál a řekl:

„To nevím, na to se musíš zeptat jí. Proč tě to zajímá? Hodláš ještě něco vyvádět?“

Harry zamyšleně odpověděl:

„Ne, jistě že ne. Jenže do takového průšvihů se člověk často dostane náhodou, ani neví jak. Jako dneska. Jen jsem šel zrovna okolo... Já... ta poznámka mi připadala, jako by paní profesorka věděla o té rákosce a o tom, co mě a Ginny hrozí, když nebudeme sekat dobrotu...“ a vzhledl tázavě ke Sturgisovi. Ten si povzdechl:

„Já jsem jí to neřekl Harry, ale od někoho se to dozvěděla. Ptala se mě, jestli o tom vím...“ Harry se zatvářil nešťastně.

„No nazdar, to mi ještě chybělo...“

Sturgis zavrtěl hlavou.

„Víš, tvůj táta byl jako dítě pěkné kvítko, určitě si pár výprasků slíznul. Zaslouženě. Ale tebe zná jen pár měsíců, a i když jsi mu asi vyprávěl dost z toho, co jsi prožil, tak jak tě znám, vzpomínal si spíš na

ty hezčí chvíle svého života. Možná bys mu měl někdy vyprávět i to, co sis vytrpěl, aby pochopil to, co si myslíme my ostatní – že ty si výprask rozhodně nezasloužíš...”

Harry se zamyslel a pak kývnul:

„Asi máte pravdu, děkuji za radu...”

Sturgis mu s úsměvem povzbudivě stiskl rameno a řekl:

„Kdykoliv budeš potřebovat moji radu, tak přijď Harry...” a šli každý svou cestou.

Během psaní úkolu z bylinkářství řekl Harry ostatním, do čeho se náhodou připletl. „Myslím, že McGonagallová byla nejvíc naštvaná proto, že tím, že jsme ho umlčeli, tak ho nemohla potrestat sama osobně a místo toho musela za porušení školního řádu potrestat nás. Ale pak se stalo něco důležitějšího. Když jsme dostávali kázání, tak přišla Stampová a soška Fénixe se začala červenat...”

Ron se na něj překvapeně podíval:

„A já jsem si myslel, že to vzdala...”

Harry pokrčil rameny:

„I to je možné. Ale teď víme, že je to zlá ženská, takže je možné, že si jen všimla toho, že ji podezřívám a dala pokoj jen proto, aby nás ukolíbala. Znamená to, že si na ni musíme dávat pozor pořád...”

Pak se s povzdechem pustil do úkolu ze čtvrtého bylinkářství. Když popisovali četné obranné mechanismy masožravé africké pralesní liány devítikvěté, zvané také Nachová hydra, podle barvy jejích devíti květů, tak byli všichni šťastní, že tuto rostlinu naštěstí nelze pěstovat v umělých podmínkách a tak je nepravděpodobné, že by se s ní někdy osobně setkali. Hermiona byla ovšem uchválena účinky, které byly prokázány u této liány. Její usušený rozemletý kořen prý dokáže neutralizovat jakýkoli jed, šťáva z jejího stonku má tak silné regenerační účinky, že dokáže nechat dorůst jakoukoli chybějící část těla a kdo sní květ této liány, tomu se rozpoltí tělo a získá téměř neporazitelného dvojníka, kterému neublíží žádná zbraň ani kouzlo. Jediné co dvojníka zničí je oheň. Hermiona se zasnula:

„Po šťávě ze stonku by Georgeovi dorostlo jeho ucho a ten dvojník, to je jako klon...” Všichni na ni zírali:

„Prosím tě co je to ten klon?” zeptal se Harry.

Hermiona jim s úsměvem vyprávěla, jak mudlovští vědci experimentují s genetikou a mutacemi, jak upravují zemědělské plodiny, aby měli větší výnosy a odolnost proti chorobám a škůdcům a dokonce vytvořili klon ovce, který je přesnou kopií jednoho jedince.

„Normálně má každý živý tvor půlku genetické informace od matky a druhou půlku od otce. Tahle ovce je ale přesnou kopií jen své matky.”

Ron ji sledoval s vyvalenýma očima.

„A pak, že mudlové neumějí čarovat...”

A Harry se podívil:

„A jak tohle všechno propána víš?“

Hermiona se rozesmála:

„To mí rodiče... Oba se velmi zajímají o novinky mudlovské vědy. Tyhle genetické pokusy totiž mudly rozdělují do dvou skupin. Někteří to sledují se zájmem a hrozně je to fascinuje – jako mého tátu. No a někteří mají zase obavy, že příliš měníme přírodní zákony a mohlo by se nám to pořádně vymstít... Věřící se obávají božského hněvu a vědci zase důsledků vědeckých – jako moje máma. A tak na tohle téma doma vypukají nekonečné diskuse...“

Ostatní kroutili hlavami a Harry to všechno uzavřel konstatováním:

„Myslím, že je zbytečné přemýšlet o tom, co ta liána dokáže, protože jak se tady píše – jsou tak neobyčejně vzácné a tak dobře chráněné, že v podstatě není možné něco z toho získat. Kdysi to prý dokázal jeden domorodý kouzelnický kmen, jen při spolupráci čarodějů celého kmene a jejich mocných kouzel. Píší tady, že už tři sta let nikdo neviděl, ani lianu, ani ten domorodý kmen, takže se dá předpokládat, že byli vyhubeni... A co se týká těch mudlovských pokusů... Možná by se o ně měli nějakí kouzelníci odborníci začít trochu zajímat, aby to opravdu s něčím nepřehnali...“ Dokončil trochu zamyšleně.

Hermiona se rozesmála:

„Takže se zařadíš do tábora mojí mamky? Mě to naopak fascinuje stejně jako tátu...“

A tím diskusi ukončila.

V sobotu všichni svorně fandili Mrzimoru proti Zmijozelu. Zmijozelští střelci se opravdu hodně zlepšili a mrzimorský brankář byl trochu pomalý a tak to pro Justina a jeho tým nevypadalo moc dobře. Terry i ostatní mrzimorští střelci se asi nechali zastrašit Goylovými výhružkami a hráli příliš opatrně. Mnohem víc si hlídali potlouky, než camrál a tak brzy Zmijozel vedl 80 : 20. Pak ale přišla Justinova velká chvíle. Zahlédl zlatonku za zády Harpera, který se mu vysmíval a pobaveně sledoval jeho ustaraný výraz. Justin se zatvářil rozzlobeně a vyrazil proti němu, jako by ho chtěl napadnout. Harper se na chvíli zatvářil vítězoslavně, protože si myslel, že se mu podařilo Justina vytočit. V okamžiku, kdy ho ale Justin ve velké rychlosti minul a hnal se s obrovským náskokem za zlatonkou, tak mu ztuhl úsměv na rtech a marně se pokoušel dohonit jeho náskok. Justin ji polapil a ukončil svůj první zápas sezóny vítězstvím 170 : 80 k obrovské radosti všech, kromě zmijozelských. Oslava se rozběhla hned po obědě ve Velké síni. Mrzimorské vítězství a definitivní letošní zmijozelskou porážku chtěli totiž oslavit všichni. Ginny se přitulila k Harrymu a připomněla mu, že je v pondělí svatého Valentýna. V Harrym se zvedla taková vlna touhy, že měl co dělat, aby ji dokázal zastřít. V tu chvíli si uvědomil, že už je to tři týdny, co si udělali s Ginny chvíli sami pro sebe. Bez toho aby se domlouvali, tak se nenápadně vytratili a až do večera je nikdo neviděl.

Po večeri se zase pustili do domácích úkolů a celou neděli dopoledne i po obědě se věnovali těžkému domácímu úkolu z přeměňování. V pondělí měli totiž začít probírat velmi těžkou a pokročilou disciplínu – přeměňování člověka ve zvíře. Domácí úkol je měl teoreticky připravit a profesorka Stampová jim kladla na srdce, aby rozhodně tyto přeměny netrénovali bez dozoru,

protože se u nezkušených kouzelníků můžou lehce vymknout kontrole. Harry se bavil v neděli na tohle téma i se Sturgisem. Ten se přiznal, že mu tato nejnáročnější disciplína probíraná na škole, příliš nešla. Proměnil svého spolužáka místo v žábu v droboučkého pulce a ještě ho málem zašlápl.

„Ale u zkoušek mi to docela vyšlo. Sice jsem ho místo v králíka proměnil v morče, ale nakonec to stačilo na známku nad očekávání.“ Pak se zamyslel.

„Tohle byla ale poslední látka, kterou jsme probírali, to už jste v přeměňování pěkně daleko...“

Harry se usmál:

„Profesorka Stampová si založila také doučovací kroužek, aby ti, co jsou s látkou pozadu, nezdržovali ostatní. Z naší „party“ tam nechodí nikdo. My už budeme až do zkoušek jen procvičovat mezidruhové přeměny a člověk – zvíře a zpět. Na květen nám slibuje komplexní opakování...“

Sturgis se zamyslel:

„Jako učitelka je opravdu dobrá, ale ten Fénix... No uvidíme.“

Pak se pustili do ročníkové práce. Harry ještě chtěl doplnit kapitolu – Kde se v nás bere podoba našeho Patrona? – poznatky z dalšího průzkumu, který chce dělat o Velikonočních prázdninách a tak se pustili do posledního bodu osnovy, který už měl uzavřený. Jelen a laň - praktické využití. Úvod a první kapitolu Patronovo zaklínadlo – zrcadlo duše, už měl napsané načisto. Sturgis byl s jeho prací docela spokojen, i když jeho přípravu, kterou si psal nanečisto, dost upravoval, aby tomu dali trochu formu.

Ke konci února se ale stalo něco, co je všechny z klidu vyvedlo. Ve středu po hodině přeměňování profesorka Stampová požádala Rona, aby vybral od ostatních domácí úkoly a přinesl jí je do kabinetu. Na tom nebylo celkem nic divného, dělala to po každé hodině, ale Rona si vybrala poprvé. Harry zpozorněl a vyzval Ginny a Hermionu, aby šli s ním za Ronem, že půjdou na oběd společně. Viděli, jak Ron vchází do kabinetu a zůstali stát u schodů vedoucích dolů. Zatímco se Ginny s Hermionou bavily o tom, že je škoda, že si člověk přeměněný na zvíře neponechá svou inteligenci jako zvěromág, ale proměňuje se i psychicky a mentálně, Harry sledoval upřeně dveře kabinetu. Když konečně Ron, po několika minutách vyšel, tak si Harry trochu oddechl. Vydali se společně na oběd a po cestě se Rona zeptal:

„Cos tam dělal tak dlouho?“

Ron se podívil:

„Dlouho? Vždyť jsem tam byl jen okamžik. Položil jsem jí úkoly na stůl a hned jsem odešel.“ Harry se zarazil, otočil se k němu a pak si všiml, že po schodech za nimi jde profesorka Stampová. Tak nic neřekl a počkal, až budou sedět u svého stolu, daleko od Stampové. Pak se k tomu vrátil s takovou naléhavostí, že zpozorněly i Ginny s Hermionou.

„Byl jsi tam několik minut, Rone, cos tam dělal!“ Ron se na něj díval velmi překvapeně. „Vždyť ti říkám, že jsem tam nic nedělal. Položil jsem úkoly na stůl, řekl jsem ‚nashledanou paní profesorko‘ a šel jsem za vámi...“

Harry ho s přimhouřenýma očima vyzval:

„Dobře, vezmeme to hezky krok za krokem. Otevřel jsi dveře kabinetu a asi jsi něco řekl ne?“ Ron už vypadal trochu naštvaně.

„Jo, řekl jsem: ‚kam mám dát ty úkoly?‘ Ona řekla: ‚položte je na stůl‘, já jsem je tam položil... Hele... Jak to, že si nepamatuju, jak jsem došel ode dveří k tomu stolu?“

Harry si vyměnil pohled s překvapenými děvčaty.

„No a je to tady. To byla určitě kletba *Imperius*. Jenže netušíme, cos jí mohl říct...“

Hermiona se vyděšeně ozvala:

„To musíme říct paní ředitelce Harry, ale tak, aby si toho Stampová nevšimla.“

Harry se podíval ke stolu, kde seděli profesoři. Byl tam Sturgis s Hestií, Kratiknot, McGonagallová a Stampová. Vypadalo to, že se všichni společně dobře baví. Harrymu pracoval mozek na plné obrátky. Jak upozornit ty dva, že s nimi potřebuje mluvit tak, aby si toho Stampová nevšimla. Mezitím si k nim přisedli i Dean s Lenkou a Justin s Terry.

„Co se děje Harry? Vypadáš nervózně...“ zeptala se Lenka. Harry si povzdechl:

„Vypadá to, na problémy se Stampovou. Potřebuji mluvit s ředitelkou a Sturgisem a právě přemýšlím, jak jim to říct, aby to Stampová nepostřehla.“

Dean se zamyslel a zeptal se:

„Hestie to vědět může?“

Harry přikývl. Dean vyndal z tašky mudlovskou knihu a řekl:

„Napiš na kousek pergamenu jasný vzkaz, dáme ho do té kuchařky a já za ní dojdu, abych jí jako ukázal, že mi ji už z domova poslali, takže ji беру na dnešní hodinu. Sedí vedle Sturgise, tak jí to podstrčím tak, aby to taky viděl a Stampová to nezahlédla.“

Harry se usmál a na proužek pergamenu, který mu podala Hermiona napsal:

Potřebuji co nejdřív mluvit v ředitelně s profesorkou McGonagallovou a profesorem Tobolkou tak, aby se to nedozvěděla profesorka Stampová. Počkáme na ně nahoře. Harry. Pak sledoval, jak Dean pergamen přilípl mezi stránky a vyrazil k Hestii. Nejdřív Hestii něco řekl a ukázal jí knihu, pak se v mezeře mezi ní a Sturgisem naklonil a ukazoval jí co je uvnitř knihy tak, aby mohl nahlédnout i Sturgis. Když s širokým úsměvem odcházel, tak na Harryho kývnul. Ten se zvedl a s Ronem, Ginny a Hermionou odešel dřív, než k nim Dean došel.

Když přišli k chrličovi, tak požádal Rona, aby vyzkoušel jeho heslo. Když se chrlič zeptal, tak Ron sebevědomě prohlásil:

„Já jsem Harry Potter.“

Chrlič mu ale rozhořčeně odpověděl:

„To teda nejste...“

Harry se usmál a konejšivě mu sdělil:

„Jistě, já jsem Harry Potter...“

A chrlič už bez komentáře uvolnil vstup. Na Ronův udivený pohled dodal vysvětlení:

„Chtěl jsem si jen ověřit, jestli to funguje jako univerzální heslo pro všechny, nebo je podmíněno mou osobou...“

Když vešli dovnitř, tak je přivítal portrét profesora Brumbála:

„Ale, ale, to jsou k nám hosti. Paní profesorka je na obědě...“

Harry se na něj usmál a odpověděl:

„Ano, my víme. Čekáme tu na ni... Proč, vám ale řekneme, až s profesorem Tobolkou přijdou, abychom to nemuseli vysvětlovat dvakrát.“

MLčky čekali asi pět minut, než přišli.

„Ten tvůj vzkaz zněl docela naléhavě Harry...“ poznamenal tázavě Sturgis.

„Týká se to profesorky Stampové?“ chtěla vědět ředitelka. Harry si povzdechl.

„Ano, právě použila na Rona kletbu *Imperius*.“

Sturgis se zatvářil velmi vážně a McGonagallová se zeptala:

„Jste si jistí?“

Harry se podíval na Rona s výzvou v očích. A on se ujal slova:

„Nevíme to jistě, ale všechno tomu nasvědčuje. Nesl jsem jí do kabinetu úkoly a mám výpadek paměti. Vůbec si nepamatuji, jak jsem došel od dveří ke stolu... myslel jsem, že jsem tam byl jen okamžik, ale Harry tvrdí, že jsem tam byl několik minut...“

Harry se zeptal profesorů:

„Je nějaký způsob, jak se dozvědět, co pod vlivem kletby dělal nebo říkal?“

Sturgis s ředitelkou se tvářili zamyšleně a nic neříkali, tak se zeptal portréty profesora Snapea:

„Nepomohlo by třeba veritasérum?“

Snape se usmál:

„Velmi správná úvaha Pottere. Pomocí veritaséra si ti, co byli ovládáni kletbou *Imperius*, většinou vzpomněli na to, co vyváděli...“

Harry sáhnul do ukrýváčku, který měl pověšený na krku a vytáhl dvě lahvičky. Jedna byla plná růžové protilátky a druhá vypadala prázdná. A právě tu ukázal Ronovi.

„Ještě tam pár kapek zbylo...“

Ron se zatvářil velmi nejistě a střelil očima směrem k Ginny a Hermioně. Harry se mu podíval zpříma do očí a řekl:

„Slibuji, že se tě budu ptát jen já a jen na to, co se odehrálo v tom kabinetu. Věříš mi?“

Ron na něj chvíli beze slova hleděl a pak, jako by se rozhodl, kývl hlavou a řekl:

„Věřím... tak tedy sem s ním...“

Profesorka McGonagallová mávla hůlkou a přivolala na stůl sklenici do půlky naplněnou dýňovým džusem. Harry do ní z lahvičky vytřepal poslední tři kapky veritaséra, Ron ji rozhodně popadl a naráz vše vypil. Chvilku se nic nedělo, pak se mu ale po tváři rozlil blažený výraz a s úsměvem řekl:

„Měl jsi pravdu, je to báječný pocit.“

Harry se zeptal:

„Tak teď vzpomínej, co se dělo, když si vešel ke Stampové do kabinetu?“

Ron stále s blaženým výrazem odpověděl:

„Stála tam s hůlkou v ruce a zavřela za mnou dveře. Pak tu hůlku namířila na mě...“

Harry se ptal dál:

„Mluvila s tebou? Ptala se tě na něco?“

Ron se stále blaženě připitomělým výrazem pokračoval:

„Zeptala se mě, kam jsi schoval Hůlku osudu a já jsem jí řekl, že nevím. Pak chvíli přemýšlela a zeptala se, jestli jsi přede mnou o té hůlce někdy nemluvil a já jí řekl, že mluvil. Tak zase vyzvídala, co jsi o ní říkal a já jí řekl, že jsi ji chtěl vrátit tam, odkud ji Voldemort ukradl.“

Ron se začal podivně chichotat a pokračoval:

„A pak se mě zeptala, odkud že ji to ten Voldemort ukradl a já jsem jí to prozradil.“ Smál se čím dál tím víc, až mu skoro nebylo rozumět.

„Paksemse jí zeptal, chichi, kam mám dát ty úkoly, chichi, a ona mi řekla, že na stůl, che, che, já je tam položil a šel jsem za vámi. Chi, chi, chi...“

Tak mu Harry radši podal lahvičku s protilátkou.

„Dobře Rone, teď si vypij tohle.“

Ron se pomalu uklidňoval a pak si znova projížděl v hlavě to, na co si právě vzpomněl.

„Fakt jsem jí všechno vyžvanil... Vlastně všechno ne, kdyby se zeptala, jestli jsi tam tu hůlku opravdu vrátil, tak bych jí asi řekl, že ne. Ale ona se na to nezeptala...“

Harry se otočil k profesorce McGonagallové a Sturgisovi.

„Víte, co to znamená? Musíme hrobku profesora Brumbála zajistit všemi dostupnými kouzly proti otevření a možná i nějaké hlasité zabezpečení - ječivé kouzlo, nebo něco podobného, abychom poznali, že to zkusila. Co nejdřív...“ Sturgis se tvářil, jako by už promýšlel, jaká kouzla použít a ředitelka se Harryho zeptala:

„Můžeme přizvat ke spolupráci i profesora Kratiknota?“

Harry přikývl:

„Jistě, naopak, měli by o tom vědět všichni, kterým důvěřujete. Tohle je přesvědčivý důkaz toho, že to myslí Stampová vážně, to už sami nezvládneme.“

„Profesorka Stampová...“ opravila ho ředitelka automaticky. Harry se usmál:

„Jestli bude takhle pokračovat, tak už dlouho ne...“

Ona se zarazila, pak kývla hlavou na souhlas a vzápětí si povzdechla:

„Takže budu zase shánět nového profesora...“

Sturgis se také ozval:

„Měli bychom tam zajít už dnes po setmění. Domluvíte to s Filiusem?“

McGonagallová přikývla a on pokračoval:

„Už mi začíná hodina, musím jít... A vy to vezměte zpátky třeba přes knihovnu, aby si nevšimla, že jste byli tady...“

Pak všichni odešli. Sturgis pospíchal na hodinu, Ron s Hermionou šli půjčit do knihovny podklady na psaní úkolů a Harry použil na sebe a Ginny zastírací kouzlo a šli nejkratší cestou na kolej. Cestou ze schodů opravdu potkali Stampovou, která vypadala, že kráčí do ředitelny... Když přišli na kolej, tak obsadili oblíbený stůl u krbu a rozložili si domácí úkoly. Když se k nim připojili Ron a Hermiona, tak je Hermiona odstínila kouzlem *Ševellísimo* a sdělila Harrymu, že se v knihovně potkali s Lenkou, Terry a Justinem a řekli jim, o co jde.

„Slíbili, že si to nechají pro sebe... Myslím, že neuškodí, když to budou vědět...“ Tvářila se trochu rozpačitě, jako by si nebyla jistá, že udělala dobře, že jim to řekla. Harry ji uklidnil: „To je v pořádku Hermiono, byl bych jim to taky řekl. Je dobře, že to vědí. Možná od nich budeme ještě potřebovat další pomoc...“

A tak, když se vrátil odpoledne Dean, z hodiny studia mudlů, tak ho také podrobně seznámili se situací, aby věděl, na čem se to při obědě vlastně podílel.

Do konce týdne se nedělo nic. Sturgis Harryho ujistil, že on, profesorka McGonagallová a profesor Kratiknot použili všechna možná zabezpečující a ochranná kouzla.

„Kratiknot použil i své vlastní poplašné kouzlo, které v okamžiku, kdy na hrobku někdo vyše jakékoliv kouzlo, způsobí takový randál, že ho bude slyšet po celém hradě. A protože je to jeho vlastní výtvar, tak ho může umlčet jen on. Běžná tišící a umlčovací kouzla na něj nefungují...“ Harry se zamyslel.

„Až uslyším kravál, tak skočím na koště a vezmu to oknem, nejkratší cestou k hrobce. Pro vás a profesorku McGonagallovou pošlu Fawkese...“

Sturgis zavrtěl hlavou.

„Já to můžu vzít také na koštěti, pošli ho spíš pro Kratiknota, aby to kouzlo mohl umlčet...“ Harry se usmál a zeptal se:

„Snad taky nespíte s koštětem pod postelí?“

Sturgis se rozesmál:

„Ano, jako za starých časů...“

Harry se zeptal:

„Hrál jste taky famfrpál?“

Sturgis se zasněně zahleděl z okna své pracovny na famfrpálové hřiště a odpověděl:

„Od pátého ročníku jsem hrál na postu brankáře. Tři roky v jednom týmu s tvým tátou, hrál s námi už od druháku. První rok jsme ještě na pohár nedosáhli, ale ty dva další ročníky patřili nám... Měli jsme skvělý tým a ty máš letos ještě lepší...“

Na chvíli se s úsměvem odmlčel a pak řekl:

„Dost nostalgie, musíme se pustit do práce...“

A pokračovali v sepisování Harryho ročníkové práce.

Venku to vypadalo, že už konečně přichází jaro. Sníh už skoro všecek roztál, slunečné a vlhké počasí lákalo k procházkám. Na ty ale moc času neměli. Harry alespoň využil pěkné počasí k rozšíření tréninkového času. Blížil se zápas s Mrzimorem a tak začali zas trénovat dvakrát týdně. Každý večer, než šel spát, si zkontroloval koště pod postelí a zimní cestovní plášť, který maskoval plášť odolnosti od Hagrida. Měl ho pověšený vedle okna, aby mohl co nejrychleji vyrazit do útoku. Také se dohodl s Fawkesem, aby hned jak uslyší poplach, přemístil profesorku McGonagallovou a Kratiknota k bílé hrobce. Byli připraveni a Harryho trochu znervózňovalo, že se už druhý týden nic neděje. Byl si jist, že to Stampová udělá a chtěl, aby to udělala co nejdřív, aby se toho napětí zbavil. Ona ale čekala na špatné počasí. To přišlo v úterý, v týdnu, kdy měli před zápasem s Mrzimorem. Jaro ustoupilo a vrátila se zima v plné síle. Teploty klesly pod nulu a z nízkých mraků se sypal vlhký a těžký sníh. Když viděli v úterý před obědem prváky, kteří se vraceli z bylinkářství, zavátí sněhem, promrzlí a promočení, tak všichni úpěnlivě zadoufali, že ta slota do soboty přestane. Všichni byli z toho počasí znechucení a otrávení, proto Harryho přivedlo do střehu, že profesorka Stampová, při jejich středeční hodině, čas od času vyhlédla z okna s přímo potěšeným a radostným výrazem ve tváři. Poprosil Ginny, aby po večeri, při své konzultaci o ročníkové práci, řekla ředitelce, že se Harry domnívá, že to Stampová udělá dnes, aby byla připravená. Sám zašel na Sturgisovo doučování, nejen aby mu zase asistoval, ale aby ho také upozornil, že se má připravit.

Kapitola 18 - Šílenství profesorky Stampové.

Večer zůstal Harry oblečený, natažený na posteli a nemohl usnout. Ron a Dean byli také připraveni vyrazit za ním, aby jemu a profesorům kryli záda, kdyby se Stampová rozhodla, že bude bojovat. Byla už půlnoc a nic se nedělo. Ron a Dean už oddychovali a Harrymu se také klížila víčka. Najednou ho probudil příšerný randál. Kouknul na hodinky po Fabiánu Prewettovi a zjistil, že jsou dvě hodiny po půlnoci. Zatímco se obouval, oblékal a připravoval se na rychlý start z okna, přemýšlel o tom hluku, co poplašné kouzlo vyvolalo. Znělo to, jako kdyby se ocitl uprostřed středověké bitvy. Řinčení zbraní, rachot brnění a bojové výkřiky a skřeky, jako by vydávala tisícovka bojujících rytířů. Když vyletěl z okna, tak si s úsměvem sám pro sebe kroutil hlavou, kde se to v tom maličkém, rozpačitém Kratiknotovi vzalo. Když přilétal k hrobce, tak si všiml, že od lesa přilétá i dvojice Hipogryfů, které ten kravál zřejmě velmi rozrušil. Harry byl u bílé hrobky první a jen díky své obratnosti se vyhnul kletbě, kterou na něj vyděšená Stampová, zahnaná do kouta vyslala. To ale neměla dělat. Klofan se rozlícený tím kraválem, opět vydal Harryho bránit s veškerým důrazem, kterého byl schopen a Rézina za ním nezůstávala pozadu. To už si Harry povšiml i přilétajícího Sturgise, za ním v závěsu Ron, Dean a ... samozřejmě Ginny. S ohnivým zášlehem se objevili i Kratiknot s ředitelkou, oba svírající Fawkesova ocasní pera. Harry seskočil z koštěte a s pohledem na příšerně vyděšenou Stampovou, která se krčila u paty hrobky a jen si rukama chránila hlavu před rozrušenými výpady Hipogryfů, popadl své koště oběma rukama a snažil se jím odehnat Klofana a Rézinu do bezpečné vzdálenosti od ní. Kratiknot hned po svém objevení umlčel ten kravál, přesto jeho ozvěna stále zněla Harrymu v uších, když křičel:

„Klofane, Rézino! Zpátky, už je to v pořádku... Klid, uklidněte se... Už je všechno v pořádku...“

V tu chvíli mu však do zad narazila kletba a srazila ho Hipogryfům pod nohy.

V tom samém okamžiku zaznělo:

„Expelliarmus!“ od Sturgise,

„Protego!“, „Impedimenta!“, „Petrificus totalus!“, „Pouta na tebe“, od Kratiknota, Deana, Rona a profesorky McGonagallové.

Ginny vyděšeně křičela:

„HARRY, TO NE! HARRY!“

Harry ležel trochu otřesený, s vyraženým dechem a obličejem zabořeným do mokrého sněhu. Za rameno ho popadla silná ruka a otočila ho na záda. Skláněli se nad ním Ginny a Sturgis. „Harry... Harry, co je ti, jsi v pořádku?“ Vyděšeně se zajíkala Ginny. Harry se posadil. „Dobrý, nic mi není. Co to bylo? Omračující kouzlo?“

Na Sturgisově tváři i hlase byla znát úleva.

„To nebylo omračující kouzlo Harry, bylo to útočné ohnivě kouzlo, vypadalo to jako ohnivý šíp... Propálilo ti pěknou díru na zádech.“

„Cože!?“ vyhrknul Harry a postavil se. Sundal si plášť a prohlížel si díru propálenou na zádech.

„Plášť odolnosti to zachytil, ať už to bylo cokoliv. Ale ten cestovní plášť je zničený... Je ho škoda... myslíte, že to půjde opravit?“

„Harry!“ vykřikla rozčileně Ginny.

„Myslela jsem, že je po tobě a tebe zajímá, jestli to půjde opravit? Málem tě zabila kruci... Jak ses k té ženské mohl otočit zády, jak jsi mohl být tak neopatrný...“

Pak ho vztekle praštila zařatou pěstí do prsou, naskočila na koště a odletěla směrem k Nebelvírské věži. Harry se za ní díval dost nechápavě, pak se podíval na Rona a zeptal se: „Co to do ní u Merlinova vousu vjelo?“

Ron se zatvářil neobvykle vážně.

„To kouzlo vypadalo fakt dost nebezpečně Harry, taky mi zatrnulo, když jsem viděl, jak se ti zabořilo do zad...“

Sturgis se přidal:

„A v tom, že ses zachoval hrozně lehkovážně, měla taky pravdu, Harry, jak ses k ní mohl otočit zády? Viděl jsem, že proti tobě vyslala kletbu, už když jsi přilétal...“

Harry se zamyslel:

„To bylo omračující kouzlo. Čekal jsem to... Přilétal jsem první a dost rychle, to že proti mně vyslala kouzlo, bylo logické. Ale teď? Už jste tady byli všichni a já... chránil jsem jí před Klofanem. Vždyť to bylo šílené, že na mě zaútočila...“

Mezitím se k nim přidala i profesorka McGonagallová a ze své chýše se k nim mokrým sněhem probil i Hagrid.

„Co se děje paní ředitelko? Harry?“ ptal se udýchaně.

Sturgis mu odpověděl:

„Paní profesorka Stampová se pokusila vykrást Brumbálovu hrobku Hagrida. My jsme ji přistihli a ona zaútočila na Harryho. Tvůj plášť mu právě zachránil život...“ Harry mu ukázal propálenou díru na plášti, který stále ještě držel v ruce a pak, protože se už klepal zimou, nebo tím, že mu došlo, jak málo chybělo, a mohl být po smrti, tak si plášť zase oblékl a zachumlal se do něj.

„Stejně pořád ještě nechápu, proč na mě zaútočila... Snažil jsem se ji chránit. Klofan byl tak rozčilený, že by ji byl schopen zabít...“

Ozval se Ron:

„Tak proč si ho nenechal, mohl od ní být jednou provždy pokoj...“

Harry se na něj nevěřicně podíval:

„Aby zase řekli, že je příliš nebezpečný? To už tady jednou bylo, Rone, nepamatuješ? Přiletěl jen ze zvědavosti, aby se podíval, co způsobilo ten kravál, jenže pak uviděl, jak na mě poslala to omračující kouzlo a zaútočil na ní. Prostě mě zase chránil. Nemohl jsem dovolit, aby té ženské ublížil. Ne kvůli ní, ale kvůli němu...”

Sturgis s paní ředitelkou se na sebe podívali a pak Sturgis Harrymu vysvětloval:

„Lidé zahnaní do kouta se často nechovají příliš logicky Harry. A když jsme se tady za tebou objevili všichni, tak Stampová poznala, že už se z toho nedostane. Neviděla žádné řešení svojí situace a zachovala se zkratově. Je to podobné jako Devil... taky už neviděl žádnou možnost úniku. Měl by sis to zapamatovat – nejnebezpečnější a nejnevypytatelnější je člověk zahnaný do kouta, když je přesvědčen, že není úniku...”

Klofan doprovodil jeho slova podrážděným zaklapáním zobákem a tak se Harry otočil. Kratiknot k nim právě přiváděl Stampovou, odzbrojenou, částečně spoutanou, ale již při vědomí.

Profesorka McGonagallová se ujala organizace:

„Půjdeme do tepla, tohle dořešíme v ředitelně. Hagrid odvedte a uklidněte Hipogryfy, vy dva...” podívala se na Rona a Deana, „se vraťte na kolej, uklidněte ostatní studenty a zažeňte je zpátky do postelí. Filiusi, vy byste měli také jít uklidnit své studenty a pak za námi přijďte do ředitelny... Harry, vy půjdete s námi.”

Ron s Deanem nasedli na košťata a vzali to nejkratší cestou k Nebelvírské věži. U vchodu do hradu na ně čekali profesorka Prýtová a Křiklan. Zřejmě byli oba informováni o tom, co se chystá, protože vůbec nevypadali překvapeně a jen hlásili, že své studenty již uklidnili a na ředitelčin pokyn se vydali s nimi k ředitelně. Tam se ředitelka obrátila k portrétu sinale bledého kouzelníka s krátkými černými vlasy a požádala ho:

„Everarde, mohl byste prosím upozornit bystrozora, který má službu, že tu pro něj máme práci?”

Pak mlčky mávla hůlkou a přivolala pro všechny své oblíbené, vysoké a trochu nepohodlné židle. Sturgis na jednu z nich posadil Stampovou a sedl si vedle ní. Z druhé strany si přisedl Křiklan a zatvářil se při tom velmi znechuceně. Profesorka Prýtová se posadila také, jen Harry zůstal stát a pořád ještě přemýšlel o tom, co mu řekl Sturgis. Za chvíli přispěchal do ředitelny i maličký Kratiknot a hlásil:

„Nastolením pořádku jsem pověřil pana Barretta, ten rámus zvedl na nohy celou školu. Cestou sem jsem musel uklidňovat pana Filche a madam Pinceovou...”

To už se na svůj portrét vrátil bývalý ředitel Everard a hlásil:

„Pánové Kopál a Savage už jsou na cestě, Minervo, za chvíli přijdou letaxovou sítí...” téměř v tu samou chvíli se v krbu objevily smaragdové plameny a vystoupil z nich nejprve Dedalus Kopál a hned za ním nemluvný Savage.

„Tak copak se tady děje paní ředitelko?” zajímal se Dedalus. Profesorka si těžce povzdechla. „Máme velké problémy s Agnes Stampovou pane Kopále. Před dvěma týdny si pan Ronald Weasley uvědomil, že v okamžiku, kdy jí nesl do kabinetu vybrané úkoly, byl pravděpodobně ovlivněn kletbou *Imperius*.

Přišel nám to samozřejmě oznámit a pak za přítomnosti mé, profesora Tobolky a Harryho Pottera dobrovolně vypil veritasérum, aby se upamatoval na to, co se dělo v době, kdy byl ovládán. Vzpomněl si na to, že se ho profesorka Stampová vyptávala na Hůlku osudu a na to, kam tu hůlku pan Potter ukryl. Došlo nám, že z jeho odpovědí Agnes nejspíš usoudila, že se ta hůlka nalézá zpět v hrobce profesora Brumbála..." Stampová se napjatě napřímila.

„Ona tam není?“

Harry zakroutil hlavou:

„Jistě že tam není. Nedokázal jsem znesvětit jeho hrob, jako to udělal Voldemort a jak jste se to chystala udělat vy. Tento hrad skýtá mnohem lepší a bezpečnější skrýše..."

Stampová se poraženě zhroutila do své židle a tupě zírala před sebe. Nedokázala skrýt zklamání z toho, že to všechno, co podnikla, bylo na nic. Slova se ujala zase McGonagallová: „My jsme se obávali, aby se ve své touze po té hůlce, nechtěla do bílé hrobky vloupat a tak jsme ji zajistili všemi možnými kouzelnými prostředky, včetně poplašného kouzla. A dnes ve dvě hodiny v noci nás to poplašné kouzlo vzbudilo..." a pak se podívala na Sturgise, aby pokračoval.

„Hned jak jsem uslyšel ten kravál, tak jsem na sebe hodil plášť, otevřel jsem okno a vyrazil nejkratší cestou na koštěti k hrobce. Cestou jsem ale zjistil, že byl Harry rychlejší..."

Dedalus se nepatrně pousmál, ale pilně si zapisoval všechno, co bylo řečeno. Sturgis pokračoval:

„Viděl jsem, jak Harry přilétá k hrobce zároveň se školními Hipogryfy i to, jak proti němu vysílá paní Stampová omračující kouzlo. Harry se mu však obratně uhnul. Pak už se na nic nezmohla, protože se do ní pustili ti Hipogryfové..."

Savage i Dedalus se oba pozorně zahleděli na Stampovou, jako by na ní hledali četná zranění způsobená rozzuřenými Hipogryfy. Harry se okamžitě ujal slova:

„Oni jí nijak neublížili. Jsou oba krotcí a dobře vychovaní. Jen ji zastrašovali, aby proti mně nemohla použít další kletbu. Mají mě rádi a chránili mě..."

Dedalus se na něj pobaveně podíval a zapisoval si s úsměvem.

„Školní Hipogryfové zabránili profesorce Stampové použít další kletby, ale nijak jí při tom neublížili, protože jsou oba krotcí a vycvičení..."

Paní ředitelka s vážnou tváří dodala:

„Jistě, jinak by nemohli být na školních pozemcích chováni..."

Dedalus se zahleděl na Harryho:

„Tak jak to bylo dál?“

Harry se zamyslel, aby si utřídil myšlenky a spustil:

„Než jsem vyletěl, tak jsem poslal Fawkese pro profesorku McGonagallovou a profesora Kratiknota. Když jsem u hrobky přistál, tak je zrovna přinesl. Přiletěl i profesor Tobolka a také Ron s Deanem..."

Dedalus si zapisoval:

„Incidentu se zúčastnili i pánové Ronald Weasley a Dean Thomas...”

Harry trochu zaváhal, jak zformulovat svoje myšlenky.

„Viděl jsem, že se profesorka Stampová velmi bojí a tak jsem začal uklidňovat Klofana a Rézinu a zaháněl jsem je od ní dál. Pak mě trefila do zad její kletba, srazila mě na zem a propálila mi do pláště díru...” a ukazoval mu svůj plášť.

Dedalus se na něj překvapeně podíval a dotkl se rukou ožehnutého pláště odolnosti.

„Ale to je...” Harry mu spěšně skočil do řeči:

„Pořádná díra že? Obávám se, že už to opravit nepůjde. Ten plášť je utkaný z vlny Tibetkých horských antilop a byl dost drahý...”

Vtom se ozvala Stampová:

„Jak je možné, že vás nezabilo, to nechápu...”

Harry se k ní otočil a řekl:

„Mě není snadné zabít, to byste měla vědět. Voldemort to zkoušel několikrát...”

Ona zakroutila hlavou:

„Proto jsem nepoužila smrtící kletbu. Vymyslela jsem si vlastní... „*Ignitus sagitta*“ je moje vlastní dílo, vyzkoušela jsem si ji na jednom starém mudlovském tulákovi... Ten šíp vás měl propálit skrz naskrz...”

Harry tam stál a nevěřícně na ni zíral.

„Proč... Nikdy jsem vám nic neudělal...”

Ona jen zírala do země před sebe a s fanatickým leskem v očích řekla:

„Protože pak by ta hůlka byla moje... jen moje...”

Harry kroutil hlavou.

„No, v Azkabanu byste si ji opravdu užila... I kdybyste se do Azkabanu nedostala, tak byste ji nikdy nenašla. Jen já vím, kde je ukrytá, nikdo jiný k ní přístup nemá. Nikdy byste ji ne získala...”

Dedalus pilně zapisoval každé jejich slovo a ona se najednou zadívala Harrymu do očí, a jako by se probudila ze strašného snu, opakovala:

„Nikdy bych ji ne získala?”

V tu chvíli pochopila kde je a co na sebe právě prozradila. Rozhlédla se vyděšeně po znechucených tvářích svých bývalých kolegů a rozplakala se. Harry jen nevěřícně kroutil hlavou.

„Právě proto jsem ji tak dobře ukryl. Ta hůlka dělá z lidí šílence, touha po ní způsobila už tolik násilí a neštěstí... Z vás by byla dobrá učitelka, kdybyste jí nepropadla...”

Pak z něj najednou spadlo všechno napětí a dolehla na něj únava. Sklesle se posadil a nepřítomně sledoval, jak Dedalus a Savage odvádějí krbem Stampovou pryč.

Profesoři se také mlčky zvedli. Křiklan přistoupil k Harrymu, položil mu ruku na rameno a zeptal se:

„Harry chlapče, jak se vám podařilo odolat té její kletbě?“

Harry k němu zvedl oči a všiml si, že se na něj dívá zvědavě i profesorka Prýtová. Usmál se smutně, obrátil svůj plášť rubem nahoru a ukázal jim Hagridův výtvar.

„Plášť odolnosti, ručně utkaný podle starého receptu. Dostal jsem ho loni v létě od Hagrida k narozeninám...“

Křiklan vyvalil oči.

„Máte neuvěřitelné štěstí, chlapče...“ poplácal ho po rameni a odcházel s ostatními pryč.

Profesorka McGonagallová stála pořád ještě s pohledem upřeným do krbu a její znechucený výraz jasně vyjadřoval, o čem přemýšlí. Sturgis vybídl Harryho:

„Pojď Harry, je už půl čtvrté, měl by sis zkusit ještě chvíli zdřímnout...“

Harry se unaveně postavil, přehodil si plášť přes ramena a popadl do ruky koště.

„Děkuji vám, oběma. Dnes jsem měl víc štěstí než rozumu...“

Profesorka McGonagallová se na něj unaveně podívala a řekla:

„Hlavně, že to nakonec dobře dopadlo. Dobrou noc Harry, Sturgisi...“

Když přišel na pokoj, tak první už spali. Dean s Ronem na něj ale čekali.

„Tak povídej Harry, jak to dopadlo?“

Harry si povzdechl:

„Nechcete to nechat na zítřejší snídani, abych to nemusel opakovat dvakrát?“

„No tak Harry, řekni nám aspoň něco...“

A tak jim i rodičům na portrétu, zatímco se svlékal a uléhal, řekl, že se Stampová přiznala k vraždě starého mudly, na kterém si zkoušela tu kletbu, k tomu, že hodlala zabít i jeho a vzápětí už spal.

Kapitola 19 – Udobřování.

Ráno vstával unavený, s bolestí hlavy a vůbec se mu z postele nechtělo. Uvědomil si, že se na něj Ginny zlobí a nejhorší bylo, že si uvědomoval, že se zlobí zcela oprávněně. Tušil, že nebude jednoduché si ji usmířit. Ron s Deanem na něj čekali ve společenské místnosti a hlásili, že Ginny s Hermionou šly napřed. Harry si utrápeně vzdychl a Ron mu opatrně sdělil, že Ginny vypadala hodně našťavaně.

„Jo, to je mi jasný... a nejhorší na tom je, že vím, že má pravdu...“

U snídani nenašel odvahy, aby se na ní podíval. Unaveně všem u stolu vyprávěl, co se stalo a jak to všechno dopadlo. Pak si zavolał Dagbyho.

„Dagby, kamaráde, mohl bych tě požádat, abys mi uvařil silnou černou kávu? Potřebuji nějaký životabudič, nebo na lektvarech usnu...“

Dagby se rozzářil:

„Samozřejmě, cokoli pane.“

A za chvíli byl zpátky s velkým hrnkem silné černé kávy a miskou cukru. Justin se tvářil hrozně zamyšleně:

„Ona se opravdu přiznala, že tě chtěla zabít?“

Harry přikývnul.

„Dokonce si vymyslela vlastní vražedné kouzlo, protože se domnívala, že na *Avada Kedavra* jsem imunní... Tak se přiznala, že si to kouzlo vyzkoušela na nějakém starém mudlovském tulákovi. Byla pořád trochu mimo, probrala se, až když si uvědomila, že to všechno bylo zbytečné, že tu hůlku nikdy nezíská. Pak se rozbřečela...“ Povzdechl si, podíval se utrápeně na Ginny a pokračoval:

„Měl jsem s tím počítat, věděl jsem, že ta hůlka už způsobila spoustu neštěstí. Ti, kteří se nechají ovládnout touhou po ní, ztrácejí rozum a stávají se nebezpeční. Víím, že budu muset být celý život ve střehu, protože Stampová byla možná první, kdo se mě kvůli ní pokusil zabít, ale určitě nebude poslední...“

Lenka se na něj usmála a řekla:

„Takže, když se dozvíme o někom, kdo se o tu hůlku zajímá, tak ti dáme vědět, aby sis příště na něj dal pozor – ano?“

Harry se na ní usmál a znova ho překvapilo, jak dokáže přesně vystihnout danou situaci.

Cestou ze snídani se odhodlal a oslovil Ginny:

„Je mi to moc líto Ginny. Víím, že máš pravdu a zlobíš se na mě právem. Moc mě mrzí, že jsem ji podcenil a způsobil ti tak zase trápení. Je mi to opravdu líto...“ Ani nečekal na odpověď, věděl, že to tak snadno nepřejde. Chtěl jen, aby věděla, že si to uvědomuje. Na hodině lektvarů spolu pracovali mlčky. Oba se museli plně soustředit, protože je čekala poslední fáze výroby lektvaru ohnivé odolnosti, velmi náročná na přesnost. Když dokončili svůj lektvar jako první a bezchybně, a vysloužili si pochvalu a po deseti bodech pro Nebelvír, tak se Ginny už trochu uvolnila a dokonce se i usmála.

Zase se oteplilo, a když se vydali do skleníků na odpolední bylinkářství, tak se brodili po kolena v bahně a tající sněhové břechce. A jako by toho bylo málo, profesorka Prýtová si na ně vymyslela množení roztomilých kaktusů *Mimulus mimbletonia*. Jejich úkolem bylo opatrně oddělit od mateřské rostliny dostatečně vyztřelé výhonky, ty ošetřit hojivým a klíčivým balzámem a pak je zasadit do samostatného květináče. Mateřské rostliny se úporně bránili dělení a výhonky špatně snášely jejich laskavou péči, tak byli brzy všichni od hlavy po paty pokryti páchnoucí mrvomízou. Přes to, že se po hodině navzájem očistili a zbavili se zápachu pomocí Hermionina *Plainesentis*, tak měl Harry chuť zrušit trénink a místo něj se usadit alespoň na půl hodiny do vonné koupele v koupelně prefektů v pátém patře. Ale nakonec si netroufl zrušit trénink dva dny před zápasem a tak se na koupel dostalo až po večeři. Pak zasedl k domácím úkolům.

Zjistil, že má proti ostatním skluz a pustil se do nich s vervou. Ginny se zvedla asi v deset, bez jediného pohledu jeho směrem, popřála ostatním dobrou noc a šla spát. Hermiona si všimla, jak ji Harry doprovází až ke schodům nešťastným pohledem a utěšila ho:

„Vydrž Harry, kaješ se moc hezky, už se moc dlouho zlobit nedokáže...“

Harry se na ni smutně usmál a začal se zase soustředit na úkoly. Nakonec tam seděl až do jedné hodiny a stejně neměl napsáno všechno, co potřeboval. Už ale musel skončit, protože byl tak unavený, že už na to neviděl. V pátek po obraně poprosil Hermionu, aby ho omluvila z kroužku vaření, protože musí dopsat ještě úkoly ze čtvrtka a dneška, aby měl na víkend trochu volna.

Když se chystal na večeři, tak pro něj přišel Ron, že na něj čeká mamka a chce s ním mluvit, než půjde domů. Šel ji doprovodit do ředitelny.

„Jak je ti Harry?“ ptala se starostlivě.

„Nic mi není,“ uklidňoval ji Harry, „nijak mi neublížila. Plášť odolnosti tu její kletbu zachytil. Jen mi to vyrazilo dech.“

Mamka ho chytila za ruku.

„To víím, Dedalus nám všechno vyprávěl. Ptám se, jak se cítíš Harry...“

Ten si povzdechl:

„No... nic moc... Ginny se na mě zlobí a já víím, že právem. Měl jsem si uvědomit, že mi není souzeno žít si bezstarostně, v klidu a míru. Celý život budu kvůli té prokleté hůlce muset být ve střehu...“

Mamka se usmála:

„Neboj se Harry, o té hůlce zase tolik lidí neví... a z těch, co o ní vědí, je velmi málo takových, kteří by tě o ní chtěli připravit. A Ginny to brzy přejde, myslím, že už jí to dokonce přešlo, jen tě chce ještě

trošku potrápít... Domlouvala jsem jí, že už sis trápení užil dost, aby tě nezlobila moc dlouho..." usmála se na něj, objala ho, přitáhla si jeho hlavu k sobě a dala mu pusku na obě tváře.

„Netrap se chlapečku, trápení sis už v životě užil dost..."

Harry se na ni také usmál a stiskl její ruce ve svých a řekl:

„Díky mamko..."

Mamka ho pohladila po tváři a s heslem „brusinková omáčka“ odcházela přes ředitelnu domů.

V pátek večer šel spát Harry už před desátou. Říkal si, že musí být na zítřejší zápas ve formě, že když se mu podaří chytit zlatonku a dovede tým k vítězství, tak možná konečně přiměje Ginny, aby se na něj přestala zlobit. Nijak zvlášť svůj tým před zápasem nehecoval. Naopak. Jimmymu a Ritchiemu kladl na srdce, aby hráli trochu šetrněji než proti Zmijozelu. „Jsou to naši kamarádi a nechceme nikoho zranit. Chci od vás vidět čestnou, taktickou hru, bez zbytečných záludností a surovostí. Pěkné přátelské utkání, které jak doufám vyzní přesvědčivě v náš prospěch..." dodal s úsměvem.

Pak si podal ruku se zachmuřeným Justinem a pustili se do hry. Mrzimorští střelci sice hráli trochu uvolněněji než proti Zmijozelu, přesto však proti Ginny, Demelze a Willovi neměli moc šancí. Nebelvír vedl po deseti minutách hry padesát nula. Pak se mrzimorskému střelci podařilo snížit. Harry dění na hřišti nevěnoval moc pozornosti, soustředil se na vyhlížení zlatonky a jen poslouchal komentář Owena Cauldwella z Mrzimoru, který se nadšeně rozplýval:

„Donny Pearce střílí na nebelvírské obruče... a je to gól!!! To byla nádherná falšovaná střela, tu nemohl chytit ani Weasley... Skvělá práce Donny! Výborně!"

Mrzimorská tribuna jásala a jako by nevnímala, že jejich tým právě dostal další gól. Za stavu 70:10 se znova Pearceovi podařilo Rona prostřelit a mrzimorští oslavovali jeho úspěch pomalu jako celkové vítězství. Harry se sám pro sebe usmíval, když viděl, jak Justin rozpačitě přijímá ty obrovské ovace při každém dílčím úspěchu.

Když se Terry podařilo šikovným manévrem vyrazit Willovi camrál z rukou a sama s ním vyrazila do útoku, tak se zvedla taková bouře nadšení, že si nejdřív Harry zkontroloval, jestli náhodou Justin právě nepronásleduje zlatonku. Když pak viděl, jak Ron nemotorně pustil Terčinu střelu skrz obruč, tak byl až zaskočen obrovským nadšením, které pak propuklo. Owen z toho byl nadšený, zajíkal se tak, že mu skoro nebylo rozumět. Aplaus trval ještě, když jim ten gól Ginny obratem vrátila a utichl až v okamžiku, kdy jim chvilku po té Demelza dala další a upravila stav na 90:30.

Pak Harry zahlédl zlatonku přímo proti mrzimorské tribuně. Koutkem oka zaregistroval, že se Justin dal také do pohybu. Měli k ní oba přibližně stejně daleko, ale Justin na své Kometě neměl proti Harryho Kulovému blesku šanci. Harry zvedl zlatonku vítězně nad hlavu a přijal Justinovu trochu smutnou gratulaci.

„Proč jsi smutný, Justine? Předvedli jste dobrou hru, snažili jste se a svoje fanoušky jste potěšili..."

Justin se zasmál:

„Jo, fanoušci byli bezva. Když jsem je slyšel, tak jsem měl chvílemi pocit, že jasně vedeme." Harry se rozesmál:

„Nikdo od vás nečekal, že tenhle zápas vyhrajete. Jen po vás chtěli, abyste se nedali a dopadli líp, než Zmijozel. A to se vám podařilo – nemám pravdu?“ Justin se usmál a přikývl. Pak už se Harry letěl obejmut se zbytkem svého týmu, kromě Ginny, která se mu vyhnula.

Vyhýbala se mu i ve společenské místnosti, kde probíhala po obědě malá oslava. Harry smutně odešel do ložnice, natáhl se na postel, chvíli si povídal s maminkou a pak se z princovy učebnice učil nazpaměť jednotlivé přísady a metodu přípravy pohodového odvaru a nápoje Euforie, které často bývají zadávány u zkoušek. Snapeova verze elixíru skvělé nálady, byla dost upravená a Harry si vzpomněl, jak ji v šestém ročníku Křiklan pochvalně ocenil. V úterý budou jeden z těchto lektvarů připravovat bez použití učebnic jako při zkouškách a tak se Harry rozhodl, že když s ním Ginny nemluví, tak se alespoň oba pořádně naučí.

Na večeri odcházel pozdě a Ginny nikde nepotkal. Pořád se nervózně rozhlížel a marně přemýšlel, kde by mohla být. Když odcházel s Ronem a Hermionou z večere, tak už to nevydržel a zeptal se Hermiony, jestli neví, kde je Ginny. Ta se zasmála a řekla:

„Už jsem měla strach, že se nezeptáš... Navečeřela se brzo a pak se šla vykoupat. Chtěla jsem jít s ní, ale řekla mi, že nejde do dívčí umývárny, že si chce užít klidnou koupel někde v soukromí... a pak poznamenala, že kdyby ses po ní ptal, tak že ti to mám klidně říct...“ smála se. Harry se naježil:

„Jak je to dlouho? Proč jsi mi to neřekla dřív! Jestli na mě nevydrží čekat...“

A vystartoval nahoru jako raketa. Bral schody po třech a do sedmého patra dorazil během okamžiku. Lapal po dechu a srdce mu tlouklo tak, že měl pocit, jako by mu mělo vyskočit z hrudi. Když rozechvěle vstupoval do komnaty nejvyšší potřeby, tak se mu ulevilo, že tam Ginny ještě je. Relaxovala ve vaně naplněné vonnou koupelí. Harry zůstal stát u dveří a snažil se zklidnit svůj dech a tep. Ginny dělala, jako že si ho nevšimla.

Když se trochu uklidnil, tak si přidřep l k vaně a zašeptal Ginny do vlasů:

„Ještě se na mě zlobíš?“

Ona odpověděla:

„Jistě, proč ti to trvalo tak dlouho?“

Harry se rychle omlouval:

„Hermiona mě nechala klidně navečeřet a čekala, až o tebe budu mít opravdu strach a zeptám se jí, kde jsi... Děsně ji pobavilo, jak jsem rychle vystartoval, protože jsem měl strach, aby tě neomrzelo čekat...“

Ginny se zamračila:

„Jo, už jsem se chystala odejít... Nevím, jestli mám chuť se s tebou usmířit.“

Harry ji políbil do vlasů, na ucho, na tvář a na krk. Pak se šeptem zeptal:

„Ještě se tolik zlobíš?“

Ona se usmála a řekla:

„No teď už o trochu míň... Ale už musím ven, jsem celá rozmáčená...“

Harry si vyhrnul rukáv a laškovně ji pohladil po její hedvábné pokožce:

„Ani mi to nepřijde...“

Jak se nad ní naklonil, tak ho popadla za ruku a strhla ho, tak jak byl, do vody. Sama okamžitě vyskočila se smíchem z vany a zabalila se do osušky. Harry se s prskáním postavil a díval se, jak mu z hábitu crčí voda.

„Dobře mi tak,“ řekl sklesle s pohledem na smějící se Ginny.

Pak vypustil vodu z vany a sledoval Ginny, která přesunula pohovku opěradlem ke krbu. Začal si postupně svlékat a ždímat hábit, svetr, triko, kalhoty, boty, ponožky i trenýrky. Ginny od něj vyždímané kousky prádla pobaveně odebírala a rozprostírala je na opěradlo pohovky. Pak mu podala druhou osušku, do které si nejprve otřel brýle a pak se do ní také zabalil. Harry zvedl hůlku, kterou měl odloženou na okraji vany a zajistil všechny čtyři stěny zastíracím kouzlem „*Abdus emotion*“. Když přistoupil k Ginny, tak z něj sálalo tolik lásky a touhy, že už se jí prostě nedařilo tvářit se ani trošku našťavaně. Objala ho a opětovala jeho polibky tak, jako by spolu nebyli několik měsíců a ne jen tři týdny.

Harry ležel a oběma rukama objímal Ginny, která mu usnula v náručí. Na chvílku mu proběhlo hlavou, že by ji měl probudit a přesunout zpátky na kolej. Únava mu však zavřela víčka dřív, než se nad tím dokázal opravdu zamyslet. Ráno se probudil s leknutím.

„Harry, my jsme tu usnuli! Už je osm ráno! Rychle vstávej, jestli na to někdo přijde, tak budeme mít hrozný průšvih...“ třásla s ním Ginny s jeho hodinkami v ruce.

Rychle se oblékli, a když stáli před dveřmi připraveni vyklouznout ven, tak si Harry uvědomil, že včera tak pospíchal za Ginny, že s sebou nemá Pobertův plánec. Chvilku poslouchal se zatajeným dechem za dveřmi a potom zastřel sebe i Ginny svým dokonalým zastíracím kouzlem. Opatrně pootevřel dveře, vystrčil hlavu a rozhlédl se. Pak popadl Ginny za ruku, protáhli se na chodbu a potichu za sebou dveře zavřeli. Už se chystali vyrazit ke schodům, když zaslechli hlasy. Do sedmého patra právě po schodech vystoupali profesorka McGonagallová se Sturgisem Tobolkou. Harry se přitiskl zády ke gobelínu s vyobrazením Barnabáše Blouznivého, jak učí trolly balet a přitáhl Ginny vedle sebe. Když uslyšel z úst paní ředitelky svoje jméno, tak ztuhl a téměř přestal dýchat.

„Neviděla jsem Harryho u snídani...“

Sturgis odpověděl:

„Nedivím se, že si potřeboval trochu přispat. Proberu to s ním odpoledne na konzultaci...“ Profesorka se zeptala:

„A kdy, že ho Dedalus přivede?“

„V pondělí po obědě, nechtěl jsem, aby tady byl příliš dlouho,“ odpověděl jí Sturgis.

„V pondělí večer tam zajdeme s Harrym a v úterý ráno k němu vezmu celý sedmý ročník. Až si ho všichni vyzkouší, tak nechám Harryho, aby ho zničil. Zítra připravím tu prázdnou učebnu vzadu

v přízemí a až tam bude, tak ji důkladně zajistím, aby tam nějaký zvědavý student nedopatřením nevlezl..." a zmizeli spolu za rohem.

Harry vydechl tak, jako by celou dobu ani nedýchal.

Když sešli do mezipatra a ověřili si, že nikdo není v dohledu, tak zrušili zastírací kouzlo a vyrazili na kolej. Harryho oblečení bylo po tom ždímání pomačkané, tak se musel jít ještě před odchodem na snídani převléknout. Když se z ložnice vracel za Ginny, která na něj čekala ve společenské místnosti, tak jí slyšel, jak se baví s děvčaty od ní z ročníku, s kterými byla na jenom pokoji.

„Tak už jsi vzhůru? Chtěli jsme tě jít probudit, protože ráno nám Hermiona řekla, ať tě necháme, že si potřebuješ trochu přispát. Pospěš si, na snídani máš už jen čtvrt hodiny..." Ginny jim s úsměvem poděkovala a s úlevou se podívala Harrymu naproti. Ron s Hermionou na ně čekali v jídelně, aby jim skřítkové předčasně nesklidili jídlo ze stolu. Ron se významně uculoval a Hermiona jim starostlivě domlouvala:

„To byla hloupost, vy dva. Doufám, že se nám podařilo všechno zamaskovat. Dean s Ronem to na Harryho neřeknou a holky od nás z pokoje se mi snad podařilo obalamutit..."

Ginny se na ni usmála:

„To se ti opravdu povedlo, mluvila jsem s nimi před chvilkou ve společenské místnosti. Mysleli si, že jsem se právě probudila..."

Ron se zachechtal:

„A vlastně měli pravdu ne? Jen netuší, kde že ses to probudila..."

Harry se ohradil:

„Hele, nech toho. Nezaspali jsme schválně, byla to nehoda. Byli jsme oba moc unavení, neudělali jsme to úmyslně..."

Hermiona to uzavřela:

„Jistě, ráda vidím, že jste se udobřili. Nezbývá nám, než doufat, že na to nikdo z profesorů nepřijde..."

Pak se všichni vydali na návštěvu k Hagridovi, protože si Harry uvědomil, že by měl ještě jednou, důkladně poděkovat za plášť, který mu ve čtvrtek nad ránem zachránil život. Hagrid jim udělal čaj a vypadal, že má z jejich návštěvy opravdu radost.

Harry si musel připustit, že Hagrida dost zanedbával. Kdyby se občas nepotkali ve Velké síni u jídla, nebo na kroužku vaření, tak by ho vůbec neviděli.

„Hagride, nezlob se, že jsme u tebe tak dlouho nebyli. Máme toho teď tolik, že nám z toho jde hlava kolem..." Hagrid jim nalil do svých obrovských šálků pořádné dávky čaje a uklidnil ho: „Já vím, že máte teď před zkouškama spoustu učení, Harry. Vídáme se přece... Ale stejně sem rád, že ste za mnou zašli..."

Harry se na něj usmál a řekl:

„Řekl jsem si, že jsem ti ještě dostatečně nepoděkoval za ten plášť odolnosti. Skvěle se osvědčil a vypadá to, že mi ve středu v noci opravdu zachránil život...“

Hagrid se rozesmál nahlas.

„Takže dělá přesně to, pro co byl stvořen, že jo... Jsem rád, že se osvědčil Harry. Mě zase moc potěšilo, jak si chránil Kľofana před průšvihem, nechtěl bych znova před tu zatracenou komisi...“

Harry se sice zasmál, ale při tom trochu provinile kouknul po Ginny. Ta ale jen s úsměvem zakroutila hlavou.

„Vy dva jste úplně stejní blázni. Je hezké, že tě potěšilo Hagrid, že se Harry nechal kvůli Kľofanovi málem zabít...“

Hagrid se zarazil.

„Tak jsem to nemyslel, Ginny. Taky by mě ani ve snu nenapadlo, že by ta ženská mohla bejt tak nebezpečná. Rád jsem ji teda neměl, koukala na mě vždycky divně, tak jsem se jí rači vyhejbal. Ani ve snu mě ale nenapadlo, že by dokázala někoho zabít. Když mi to Sturgis vyprávěl, tak sem si myslel, že si dělá legraci...“

Na chvíli se odmlčel a dal na stůl talíř se sušenkami.

„Vemte si, to jsou ty anýzový, co nás naučila Molly...“

Harry zvědavě ochutnal a musel konstatovat, že Hagridovi kroužek vaření opravdu prospívá. Nejen, že byly stravitelné, ale dokonce byly moc dobré. Hagrid potěšeně sledoval, jak jim chutná a zeptal se Hermiony:

„A jak seš daleko s tím protivlkodlačím lektvarem?“

Hermiona se usmála:

„Ten už mám hotový, ale mám problém s jeho testováním...“

„Počkej, proč ho nevyzkoušíš na Lucasovi?“ zarazil se Harry.

Hermiona vysvětlovala:

„Ten lektvar totiž zabírá jen na aktivní vlkodlačí virus – za úplňku. Nechci Lucase vystavovat té bolestivé přeměně, dokud ho nemám vyzkoušený v praxi. Ověřila jsem si jeho účinnost jen v laboratorních podmínkách... Lucas má v sobě neaktivní, spící virus a na ten lektvar vůbec nefunguje. O velikonočních prázdninách se zastavím u Connorových a vysvětlím jim to. O tom, jestli budou chtít, abych to na Lucasovi vyzkoušela, budou muset rozhodnout oni s Lucasem. Je na nich, jestli budou radši chtít počkat, až ho vyzkouším u Svatého Munga na jiných vlkodlacích... Křiklan slíbil, že mi to tam ještě do konce školního roku dohodne, abych měla tu práci doloženou konkrétními výsledky. Má tam pár lidí z toho svého klubu oblíbenců...“

Hagrid na ni zíral s úžasem:

„Páni... Hermiono, tak si to dokázala? Takže Petra už bys uměla teď vyléčit?“

Hermiona smutně přikývla.

„Teď se dokonce snažím ten lektvar zkoncentrovat do injekční formy, protože k tomu, aby ho vlkodlak vypil, musí být i ve vlčí podobě ovladatelný a to všichni nebývají. Tak by se jim mohl ten lektvar aplikovat injekcí...“

Ron se na ni obdivně zadíval a vydechl:

„Proč si mi o tom neřekla? To je senzace... Geniální!“

Hermiona se na něj rozzářeně podívala a začervenala se.

„Nechtěla jsem to moc rozhlášovat, než budu mít trochu hmatatelnější výsledky... To, že mi to funguje v laboratoři, nemusí ještě nutně znamenat, že to bude zabírat i na vlkodlaky. Radši to zatím nikomu neříkejte, dokud to nebudu mít opravdu ověřené.“

Harry i Ginny ji poplácali po zádech a Harry dodal:

„Věděl jsem, že to jednou dokážeš, ale to, že se ti to podařilo tak rychle, je prostě úžasné.“

U Hagrida se zdrželi až do oběda. Po obědě se pustili do posledního úkolu, který jim ještě zbýval. Když si Harry přišel do ložnice pro věci, tak slyšel, jak se jeho rodiče na portrétu hádají. Harry zaslechl maminku:

„Jestli to uděláš Jamesi, tak už s tebou nikdy nepromluví, slyšíš mě?“

Harry se zarazil:

„Copak se děje? Proč se hádáte?“

Lily se na něj usmála a řekla:

„Toho si nevšímej chlapečku, táta trochu zlobí...“

Harry se chvíli rozhodoval, jestli má vyzvídat, jak táta zlobí, pak ale jen pokrčil rameny a šel radši psát úkol, aby to stihnul do konzultace a po večeři se mohl už jen věnovat nácviku programování přenášedla na formule. Před čtvrtou i s Ginny vyrazili na konzultaci o ročníkové práci. Když vešel do učebny obrany proti černé magii, tak potkal Hestii, která právě odcházela. S úsměvem se pozdravili, pak Harry zaklepal na dveře kabinetu, uslyšel „Dále...“ a vešel dovnitř.

Harry se usmál na Sturgise a pak se širokým úsměvem a rozzářenýma očima vytáhl hůlku a se slovy:

„Dovolíte, pane profesore?“ ji namířil na jeho obličej.

„Tergeo“

Sturgis se tvářil nechápavě a pak mu blesklo v očích pochopení. Otřel si ústa, trochu se začervenál a s úsměvem konstatoval:

„Zapomněl jsem na rtěnku, co? Musím si na to dávat pozor...“

Harry se rozesmál:

„Ještě, že ji Ginny nepoužívá...“

Sturgis se zeptal:

„Vypadáš, jako bys z toho měl ohromnou radost...“

Harry ze sebe nechal vytrysknout ten šťastný pocit, který tahle drobná příhoda u něj vyvolala. „Jistě že jsem šťastný, za vás za oba...“

Sturgis se na něj podíval s podivným výrazem ve tváři.

„Ty jsi neskutečný Harry, nikdy jsem se s někým takovým nepotkal... Pojd', uvaříme si čaj, mám pro tebe pár novinek...“

A tak si Harry vyslechl u čaje, že zítra po obědě přivedou Dedalus s bystrozory jednoho zajatého mozkomora, že paní ředitelka souhlasí s tím, aby si ho Harry soukromě vyzkoušel už v pondělí večer.

„Ale chtěla by být u toho...“

Harry přikývl:

„Jistě, s tím jsem počítal...“

Sturgis pokračoval:

„Taky tě poprosím, abys všechny sedmáky upozornil, že se v úterý ráno všichni střetnou s mozkomorem, tak ať si ještě procvičují Patrona...“ Harry přikývl.

„A teď co nám zbývá ještě dodělat na tvé ročníkové práci?“

Harry se zamyslel:

„Ještě bych potřeboval pořádně rozpracovat ten průzkum o původu Patronů. Napadlo mě, že si ještě před prázdninami obejdu profesory a poptám se u nich. Dokončím ho o velikonočních prázdninách doma a pak už to jen nějak sepíšu...“

Sturgis přikývl:

„Dobře, napiš si to nanečisto, po prázdninách to spolu projdeme a opravíme, přepíšeš si to a budeme mít hotovo...“

Harry mu pak vyprávěl, jak se dostala daleko Hermiona a Ginny, že už má ročníkovou práci skoro hotovou. Sturgis se usmál:

„Už sis ji udobřil?“ Harry s rozzářenýma očima přikývl.

V tom se ozval z portrétu u dveří James.

„Jistě, udobřovali se tak důkladně, že dnes v noci ani nedorazili na kolej...“

Lily se rozzlobila:

„Jamesi, já jsem tě varovala. Jak jsi mu to mohl udělat!“ a našťvaně odešla pryč.

I Sirius se na tátu tvářil našťvaně.

„Nikdy jsi nebyl práskač, ale jestli s tím teď hodláš začít, tak už s tebou nechci mít nic společného Jamesi...“ a otočil se k němu našťvaně zády.

Harry koukal na tátu a bylo mu hrozně. Cítil takové zklamání, že mu začaly vlhnout oči. Tak jen utrápeně sklopil hlavu a zadíval se upřeně na své ruce, křečovitě sepnuté mezi koleny. Sturgis se tiše zeptal:

„Má pravdu? Jak se vám to přihodilo?“

Harry smutně odpověděl:

„Neudělali jsme to úmyslně, jen jsme byli prostě moc unavení a usnuli jsme... Myslel jsem, že o tom vědí jen Ron, Dean a Hermiona. Ti to nikomu nepoví. S tátou jsem ale nepočítal...“ Dodal zklamaně. Sturgis přemýšlel a pak se ho zeptal:

„Už jsi tátovi vyprávěl, jak sis užíval dětství u Dursleyových?“

Harry zavrtěl hlavou:

„Ne, nechtěl jsem, aby se to dozvěděla máma...“

Sirius se podíval s chápavým úsměvem na Sturgise a řekl:

„No máma tady teď není a podle toho, jak byla našťvaná, se tady určitě neobjeví, dokud tu bude James. Tak hezky vyprávěj Harry.“

Harry se podíval na portrét. Táta se tvářil vzdorovitě a Sirius ho vyzval kývnutím hlavy. „Proč to chceš slyšet? Ty přece víš, jak se ke mně chovali.“

Sirius zakroutil hlavou:

„To nevím. Já vím jen to, že si u nich nebyl šťastný a že se k tobě nechovali nejlépe. Podrobností jsi mi ale nikdy moc nevyprávěl, když nepočítám těch pár poznámek z dopisů...“

Harry se podíval na Sturgise.

„Jen do toho Harry. Mě toho spousta pověděla Arabela Figgová a kdybych ji dobře neznal, tak bych jí asi nevěřil...“

Harry nejdřív zakroutil hlavou, ale pak se rozhodl. S pohledem upřeným na podlahu před sebou začal vyprávět. Jak až do svých jedenácti let bydlel v přístěnku pod schody, jak mu pořád dávali najevo, že je jim na obtíž a vyžadovali vděčnost za to, že ho vůbec nechají žít pod svou střechou. Jak si z něj, od útlého dětství, Dudley dělal boxovací pytel...

„Nejhorší to ale bylo, když se u mě nějak projeвили kouzelnické schopnosti. To mě vždycky strýc Vernon zmlátil hlava nehlava a zavřel mě o hladu do přístěnku. Myslel si, že ze mě tu úchylnost vymlátí a vychová ze mě normálního člověka...“

Sirius se zeptal:

„A co ta teta cos jí nafouknul?“

Harry zakroutil hlavou.

„Vernonova sestra, teta Marge. Ta byla asi nejhorší... ty její návštěvy jsem přímo nenáviděl. Chovala se ke mně hůř, než se mnozí kouzelníci chovají k domácím skřítkům. Nejhorší bylo, že pořád hrozně urážlivě mluvila o tátovi a o mémě. Kvůli tomu jsem ji tenkrát nafoukl. Už jsem díky Hagridovi věděl, že jste neumřeli při autonehodě, věděl jsem, co jste byli zač. Hrozně mě rozčílilo, když vás urážela a nedokázal jsem se ovládnout...“ Chvilí bylo ticho. Pak se Sturgis zeptal Jamese:

„Kolikrát jsi nestrávil noc ve své posteli, tady v Bradavicích, Jamesi?“

James se tvářil pořád trochu uraženě, i když už na něm byly trochu znát rozpaky.

„O mě tady snad nejde!“ odsekl Sturgisovi.

Ten jen zakroutil hlavou a zeptal se Harryho:

„Tak kolikrát se to stalo tobě, Harry?“

Harry se na něj překvapeně podíval.

„No párkrát jsem dorazil na kolej trochu později, než se slušelo, ale celou noc? Když nepočítám dny na ošetřovně... Vlastně se mi to stalo poprvé...“

Sturgis se usmál:

„Pár průšvihů jsi tu ale měl, že?“

Harry se usmál a s pohledem na Sturgise začal vyprávět.

Jak se v prváku dostali do průšvihu kvůli tomu, že zachraňovali před problémy Hagrida, když si choval doma Norberta. Jak ale všechno napravili, když zachránili před Voldemortem kámen mudrců. Ve druháku zase ukradli s Ronem taťkovo auto, aby se dostali do školy, když se mu, svým podivným způsobem, Dobby pokoušel zachránit život. Jak mu bylo ve druháku těžko, když ho všichni považovali za Zmijozelova dědice, protože ovládal hadí jazyk. Všechno se vysvětlilo, až když zabil baziliška a zachránil Ginny. Jak se ve třetáku dostal k Pobertově plánu a s jeho pomocí proklouzl do Prasinek a z průšvihu ho vytáhl Lupin... „Pak mi pěkně vynadal a zabavil mi plán. Myslel si totiž, že jsem hrozně riskoval, protože se kolem Bradavic potlouká šílený vrah Sirius Black, který mi jde po krku... Jak to nakonec dopadlo, už snad všichni víte... Ve čtvrtáku jsem na nějaké průšvihy moc času neměl... i když... když se tak na to dívám zpětně, tak pro mě byl čtvrtý ročník jedním velkým průšvihem, ale to tenkrát zavinil někdo jiný...“

Na chvíli se odmlčel a s těžkým srdcem zavzpomínal...

„A pátý ročník byl snad nejhorší, co jsem tady zažil. Co mi prováděla Umbridgeová už jsem vám vyprávěl...“ pak jim ale popsal, jak tehdy špatně snášel to, že se spousta lidí nechala ovlivnit Denním věštcem a jeho pomluvami. To, že se mu Brumbál vyhýbal a nic mu nevysvětlil, Snape a jeho hodiny

nitrobrany a pak peklo, které zažil po ztrátě Siriuse, když se navíc dozvěděl vše o věštbě a o tom, co ho ještě čeká...

„V šestém ročníku jsem měl vlastně jen jeden pořádný průšvih. A ten, jen díky tomu, že byl nablízku Snape, nedopadl tragicky...“ a vyprávěl, jak se střetl s Dracem Malfoyem a použil na něj kletbu *Sectumsempra*, aniž by věděl, co vlastně způsobuje.

„Je to trochu paradox, že mu vděčím za to, že mě vytáhl z toho nejhoršího průšvihu on, protože většinu školních trestů jsem dostal právě od něj a většinou naprosto nezaslouženě. Šlapal mi na paty jen proto, že jsem ti byl tolik podobný... Oplácel mi svým způsobem všechno, co jste mu vy dva, za těch sedm let vyvedli... Za Malfoye si na mě vymyslel hodně krutý trest. Vždycky mu vadilo, že mu nedovolím, aby o tobě mluvil špatně, vždycky jsem tě zapáleně bránil. A on se rozhodl, že mi ukáže, že jsi nebyl tak dokonalý a skvělý, jak jsem si tě vysnil... Nechal mě uspořádat a opravit Filchovu kartotéku školních trestů. Každou sobotu, včetně té, kdy se hrál poslední zápas sezóny, jsem opravoval a zařazoval ty kartičky. Nechal mě začít těmi ročníky, kdy jste chodili do školy vy... Pokaždé, když jsem narazil na tvé a Siriusovo jméno mě píchlo u srdce, jako by mi tam zajela dýka... A že těch kartiček bylo...“

Harry se odmlčel a díval se smutně do země pod svýma nohama. Slyšel Siriuse:

„Kampak chceš odejít Jamesi? Pročpak utíkáš?“

On se velmi rozrušeným hlasem ohradil:

„Proč to všechno? Proč jste chtěli, aby mi tohle všechno vyprávěl!? Jestli jste ve mně chtěli probudit výčitky svědomí, tak se vám to tedy povedlo!“ křičel rozčileně.

Sturgis vstal a přešel k portrétu.

„Ale o to tady přece nešlo Jamesi. Jde o to, že jsme všichni vždycky Harrymu říkali, jak je ti hrozně podobný. I tobě určitě spousta lidí řekla, že je tvůj syn celý ty. Myslím, že to je důvod, proč se k němu chováš tak, jak se chováš. Ta tvoje zarputilost, s kterou trváš na tom zatraceném výprasku... Děláš všechno proto, aby si Harry na vlastní kůži vyzkoušel to, čeho ty sis jistě užil dost, a zaslouženě... Harry si už vytrpěl dost. Nikdo ho nehýčkal jako tebe, vyrůstal v úplně jiných podmínkách, a přesto z něj vyrostl skvělý člověk, plný lásky, soucitu a radosti ze života. Byl oproti tobě téměř vzorným studentem a neměl ani chuť, ani povahu na to, aby ve škole řádil jako ty. Teď prožívá svůj poslední školní rok a má právo využít tuhle poslední příležitost na to, trochu zlobit a dohnat to, co v dětství zameškal. Všichni si to uvědomujeme a přejeme mu to... Dokonce i profesorka McGonagallová... Poté, když tebe a Justina pokárala za to, že se chováte jako malí, tak mi s úsměvem řekla, že je úžasné vidět, jak se po tom všem, co sis prožil, dokážeš chovat takhle rozpustile...“ dodal k Harrymu.

Ten jen s úsměvem zakroutil hlavou. Zvedl se a přistoupil k nim.

„Nejde o to, že bych se bál výprasku... Po tom, co jsem ti před vánocemi řekl, bych ho býval s úlevou přijal, kdyby to byla možnost, že mi to odpustíš... Jenže teď jde o Ginny. Pan Weasley slíbil, že jestli uděláme ještě nějaký průšvih, tak dostaneme tou rákoskou oba. Byla to moje vina, že jsme zaspali. Díval jsem se, jak mi spí v náručí, a věděl jsem, že bych ji měl probudit a přesunout na kolej. Ale nedokázal jsem to a usnul jsem taky. Nikdy bych nedovolil aby Ginny dostala kvůli mně...“

Pak se podíval na Sturgise.

„Jestli se dozví, co jsme vyvedli, tak snad ani nepojedeme na Velikonoce domů...”

Sturgis se usmál.

„Nevidím důvod, proč by měl a paní ředitelka se to myslím také dozvědět nemusí. Alespoň ne teď, možná jim to časem, pro pobavení, řeknu... Ale když ses k tomu vrátil... Budu vás muset nějak potrestat Harry. Vy dva dostanete na týden zákaz randění...”

Sirius se rozesmál:

„No vzhledem k tomu, že jsou rádi, když si na sebe udělají čas tak jednou za čtrnáct dní, nebo tři týdny, tak je to opravdu dost krutý trest...”

Harry se podíval Sturgisovi do očí. Zářili v nich zase ty pobavené ohníčky a ve tváři široký úsměv. Nechal ze sebe proudit své pocity – úlevu, vděčnost a pocit hlubokého přátelství. Sturgis mu s úsměvem rukou prohrábl jeho rozčepýřené vlasy.

„Já vím Harry. Teď už je ale nejvyšší čas vyrazit na večeři...”

Táta se tvářil zamyšleně a neřekl už ani slovo.

Na večeři Harry poprosil Lenku a Justina s Terry, aby všem, co s nimi chodí na obranu, vyřídili, aby si ještě pořádně natrénovali Patrony, že si je v úterý budou moct vyzkoušet na mozkomorovi v praxi. Lenka přijala tuhle zprávu s klidem a samozřejmostí, ale Justina a Terry to dost vystrašilo. Harry je uklidnil:

„Nebojte se, budeme tam se Sturgisem s vámi, dáme pozor, aby se vám nic nestalo.”

Když se najedl, tak ještě zašel do zmijozelského kouta a řekl to Harperovi. Ten se za ním rozběhl:

„Harry, nemůže se někomu něco stát? Já... víš, já ještě to moc neumím...”

Harry se na něj usmál a uklidnil ho stejně jako Justina. Zdálo se, že ho daleko víc uklidnilo to, že tam s nimi bude i Harry. Když jim po večeři maminka pomáhala s programováním přenášedla, tak s ní byl na portrétu jen Sirius.

Když skončili a chystali se jít spát, tak se Harry na tátu zeptal.

„Nedělej si s ním starosti chlapečku, nemluvím s ním a tak někde trucuje...”

Harry se zeptal:

„Ale nebudeš se na něj zlobit dlouho, vid’?”

Lily se zasmála:

„To bude záležet hlavně na něm, nemyslíš?”

Harry se na ni podíval s prosíkem v očích.

„Netrap ho moc dlouho mami, jsem nešťastný z toho, že spolu nemluvíte...”

Lily zakroutila hlavou.

„To je právě ten okamžik, kdy mě hrozně zamrzí, že ti nemůžu dát pusu chlapečku...”

„Asi takovou?” zasmála se Ginny a políbila Harryho na tvář. Harry se k ní otočil a zlehýnka ji políbil. Sirius ho napomenul:

„Nezapomeň, že máte zaracha...”

Harry se ohradil:

„No tak, pusu jí snad dát můžu ne?”

Ginny se na něj překvapeně podívala:

„Ani jsi mi neřekl, že jsme dostali zaracha.”

Harry si povzdechl:

„Týden máme zákaz randění...”

Ginny se usmála:

„To je tedy opravdu kruté, to vymyslel James?”

Harry zakroutil hlavou, povzdechl si a řekl:

„Ne, Sturgis...”

Ginny ztuhla.

„No nazdar, jak se to dozvěděl?”

„No právě, táta nás prásknul, řekl mu to odpoledne. Proto s ním máma nemluví.”

Ginny velmi zvažněla.

„Jestli to řekne tatkově...”

Harry ji uklidnil:

„Neboj, on mu to neřekne, dal nám zaracha a tím je to pro něj vyřízené. Slíbil, že to nepoví ani tatkově, ani McGonagallové.”

Ginny zakroutila hlavou.

„Sturgise jsem nemyslela, myslím Jamese. Ten si přece nenechá ujít takovou příležitost.” Z portrétu se ale ozval táta:

„Neboj Ginny, nic mu neřeknu. Dostal jsem pořádně za vyučenou. Neměl jsem to Sturgisovi říkat, bylo to prosté a nefér Harry. Omlouvám se ti, opravdu mě to moc mrzí...”

Harry se na něj dobrácky ušklíbl, kývnul hlavou a řekl:

„Dobře, tati.“

Lily se na něj krásně usmála.

„Ty odpouštíš mnohem rychleji než já Harry, se mnou to tak jednoduché mít nebude.“

V pondělí odpoledne měli první dvouhodinovku přeměňování bez Stampové. Převzala to po ní samozřejmě profesorka McGonagallová. Aby si udělala přehled o tom, jak jsou daleko, tak si s nimi udělala dvouhodinovku opakování všeho, co by už měli umět. Harry prospěl docela úspěšně. Zastírací kouzlo tentokrát předvedl tak, jak to uměl nejlépe a vysloužil si pochvalu. I ostatní přeměny mu vycházely dobře. Sice mu ještě úplně přesně nevyšla ještěrka, kterou měl udělat z Ginny, ale ten had v kterého ji proměnil, měl už alespoň zakrslé nožičky. Stejně se mu ulevilo, když ji bez problémů zase proměnil zpátky. Ginny, Hermiona a Lenka už i tyto přeměny zvládali s jistotou. Ronovi už šli mezidruhové přeměny stejně dobře jako Harrymu, ale když měl Hermionu proměnit v kočku, tak z ní udělal podivuhodného tvora. Zčásti kočku, zčásti psa, ale s ptačíma nohama a králíčíma ušima. Dean na tom byl dost podobně. Jen prostě z Lenky vždycky udělal husu, ať už bylo zadání jakékoliv. Terry s Justinem měli ještě oba problémy s mezidruhovými přeměnami a tak se zatím do přeměn člověka na zvíře nepouštěli. Když Harry sledoval, jak to jde ostatním, tak si uvědomil, že jsou všichni, jak říkal ‚z naší party‘, na tom nejlépe ze třídy. Celkem dobře na tom byli ještě Leslie a John Barrett z Havraspáru. Nejhuř na tom byli Goyle a Parkinsonová ze Zmijozelu, ale profesorka je přesto pochválila, že od loňska udělali velké pokroky. Na závěr hodiny jim řekla:

„Jsem velmi spokojená s vaší úrovní. Je vidět, že jste se letos opravdu snažili a hodně jste se toho naučili. Každý z vás ví, kde má své slabiny a co si ještě musí procvičovat. Jen přeměny z člověka na zvíře prosím bez mé přítomnosti nezkoušejte.“

Kapitola 20 – Mozkomor.

Po hodině zasedli k úkolům a do večere zvládli alespoň část toho z bylinkářství. Harry se navečeřel rychle a šel si sednout k profesorskému stolu.

„Půjdeme hned po večeri?“

Zeptal se Sturgise. Ten přikývl a profesorka McGonagallová řekla:

„Jen tu s námi chvíli vydržte Harry, nechte nás dojít, on vám neuteče.“

Harry se na ni překvapeně podíval:

„Jen jsem se přišel zeptat, paní profesorko, rozhodně jsem na vás nechtěl nějak pospíchat. Počkám rád...“

Sturgis se na něj usmál:

„Nevypadáš ani moc nervózně Harry...“

On pokrčil rameny.

„Nejsem nervózní, jsem si dost jistý, že nebudou žádné problémy.“

McGonagallová si povzdechla:

„Tak to já tedy rozhodně tvrdit nemohu...“ Harry se usmál, aby ji uklidnil.

Když dojedli, tak se vydali chodbou za schodištěm až nakonec. Sturgis namířil hůlku na stěnu, na konci chodby a použil nejprve *Finite arcanum*, pak na dveře učebny, které se objevili *Abrogo claudo* a teprve potom *Alohomora*. Když vstoupil s Harrym v patách dovnitř, tak se otřásl. Harry se rozhlédl a uviděl vysokou ojínělou skříň, obtočenou řetězy. Otočil se na Sturgise a ředitelku, která za nimi zase bezpečně zavírala dveře.

„Vy už ho cítíte?“

Sturgis se na něj překvapeně podíval.

„Ty ho necítíš?“

Harry zavrtěl hlavou.

„Je tu chladno, ale jinak nic... Přivolejte si Patrony a zůstaňte tady, já si ho vypustím. Jak je zajištěný?“

„Jen uvolni řetězy a otevři...“ řekl Sturgis a přivolal si svého mohutného koně. Profesorku McGonagallovou už také obíhala dokola její stříbřitá kočka a tak se Harry otočil ke skříni. Popošel doprostřed učebny, namířil hůlku na skříň:

„Relashio... Alohomora“.

Skříň se otevřela a vyplul z ní mozkomor. Nejistě prozkoumal svoje okolí a pak se pomalu a opatrně vydal směrem k Harrymu. Ten na okamžik pocítil slabý závan chladu, beznaděje a zoufalství a tak se připravil na vyvolání Patrona. Vzpomněl si na Ginny a naplnil ho pocit štěstí a lásky. V tom okamžiku před ním začal mozkomor rychle couvat a vmáčknul se do nejvzdálenějšího rohu učebny.

„To je neuvěřitelné...“ zašeptala profesorka McGonagallová.

„Co se děje?“ zeptal se Harry a nespouštěl oči z mozkomora. Odpověděl mu Sturgis: „Objevila se kolem tebe taková zvláštní stříbřitá, mihotavá aura. Vypadá to, jako bys byl sám sobě Patronem...“

Harry přikývl:

„Přesně stejný pocit jsem měl, když mě kolem nich nesl Hagrid z lesa. Jak to, že to Smrtijedi neviděli, tak jako vy? Budu se muset zeptat Hagrida, jestli si něčeho nevšiml...“

A pak najednou uslyšel v hlavě sípavý hlas:

„Ty jsi Pán smrti...“

Harry se zadíval upřeně na mozkomora a zeptal se Sturgise:

„Slyšeli jste to taky?“

„Ano Harry, takhle mozkomorové komunikují. Nemohou mluvit, dorozumívají se mezi sebou i s námi přenosem myšlenek...“

Tak se Harry mozkomora zeptal:

„Nemůžeš mi nijak ublížit, že?“

„Ne můj pane, nemáme nad tebou žádnou moc, budeme ti sloužit... Musíme poslechnout každý příkaz Pána smrti...“

Harry překvapeně zakroutil hlavou a pak si povzdechl:

„No dobře, tak si zase zalez do skříně.“ Když mozkomor bez zaváhání poslechl, tak ho Harry zase zavřel a zajistil řetězem.

Pak beze slova vyšli ven a zas důkladně zajistili dveře učebny.

„Půjdeme to rozebrat do ředitelny...“ Oznámila nekompromisně, stále velmi bledá, profesorka McGonagallová a tím utnula otázky, které měl Sturgis očividně na jazyku. Když přišli do ředitelny, tak se k Harrymu ředitelka otočila a zeptala se ho:

„Co s tím budeš dělat Harry?“

On jen kroutil hlavou.

„Já nevím... Jsem z toho zmatený a nevím si rady... Nesnáším je i jejich způsob existence, vím, že jsou přemnožení a představují velký problém. Přes to... potom co mi sdělil, se mi přičí zítra ho zničit... já... opravdu nevím, co mám dělat...“

Profesor Brumbál se zeptal:

„Co se tam stalo, Harry?“

Tak mu to podrobně popsal.

„Co s tím mám dělat, pane profesore?“

Brumbál se zamyslel:

„U toho by měl být i Kingsley Pastorek Harry, podívám se, jestli ještě není v práci, myslím, že se chtěl dnes zdržet...“ a zmizel ze svého obrazu.

Za chvíli se vrátil a řekl:

„Poslal mě i pro Artura, vydržte, za chvíli oba přijdou...“ a zase odešel. Během několika minut ze smaragdových plamenů z krbu vylezl Kingsley a hned po pozdravu se začal vyptávat co se děje.

„Trochu trpělivosti Kingsley, prosím. Poslal jste ještě pro Artura, tak na něj počkáme, ano?“ Krotila ho paní ředitelka. Harry tu stál, skleslý a bezradný. Hlavou mu kroužila spousta otázek. Když dorazili pan Weasley a profesor Brumbál, tak jim Sturgis vysvětlil, co se dole stalo. Kingsley se na Harryho zamyšleně podíval:

„To je fantastické Harry, uvědomuješ si, že jsi schopen jednoduše vyřešit problémy, s kterými se potýkáme už skoro rok?“

Harry se na něj nešťastně podíval:

„Jak Kingsley?“

On se na něj udiveně podíval:

„Musí tě poslouchat, ne? Alespoň tak jsem to pochopil...“

Harry pokýval hlavou.

„Jistě, tak jim mám přikázat, ať vymřou, nebo ať se navzájem zničí? Nebo si je mám pozvat na porážku a zlikvidovat je jako na jatkách? Chceme se jich zbavit navždy? Máme právo je vyhubit? Ať už jsou jacíkoliv? Hlavou se mi honí otázky, které by mě ještě před hodinou ani nenapadly. Já nevím, co mám dělat...“

Pak se s prosbou v očích podíval na portrét profesora Brumbála. Ten přejel svýma modrýma, až do duše pronikajícíma očima, všechny přítomné.

„Tohle bude na dlouho, Minervo, měla byste všechny pohodlně usadit a pak můžeme začít diskutovat o možnostech řešení...“

A tak zasedli ke kulatému stolu a u několika šálků čaje a několika talířů sušenek, hledali řešení otázky mozkomorů...

Rozběhla se bouřlivá diskuse, do které se aktivně zapojovali ze svých portrétů i mnozí bývalí ředitelé. Harry postupně upadal do podivné otupělosti a neviděl ze své situace žádné východisko. Když se Sturgis s Kingsleym začali rozčileně dohadovat o tom, jestli se mozkomorové živí jen štěstím, radostí a láskou, nebo jestli z lidí vysávají i jiné pocity, tak už ztratil trpělivost a dost ostře je okřikl:

„Dost! Tak už toho nechte! Tohle k ničemu nevede...”

Nešťastně zakroutil hlavou a pokračoval:

„Jestli dovolíte, tak bych shrnul, co z téhle diskuse vlastně vyplynulo...”

Na chvíli se odmlčel, aby si srovnal myšlenky a pak začal:

„Právě jsem pochopil, že ačkoli už s nimi bojujeme celá staletí, možná tisíciletí, tak toho o nich víme žalostně málo. Nevíme, jak vznikli, nebo byli stvořeni, nevíme ani pořádně jak se množí, ani čím vším se vlastně živí... Jak s takovými znalostmi můžeme rozhodovat o jejich osudu?”

Kingsley se po tom, co je Harry okřikl, tvářil trochu naštvaně, ale po jeho proslovu se zamyslel a pak se zeptal:

„A jak se to všechno o nich chceš dozvědět, Harry?”

Ten se na něj překvapeně podíval a odpověděl:

„Prostě se ho na to půjdu zeptat...”

Všichni na něj zírali s výrazem, jako by je takové jednoduché řešení ani ve snu nenapadlo. Pak se podívali po sobě a Artur se ho zeptal:

„A ty myslíš, že ti to všechno řekne?”

Harry pokrčil rameny:

„A proč by neřekl? Určitě alespoň to, co sám ví...”

Sturgis se na Harryho podíval ustaraně:

„Vypadáš unaveně, Harry, nechceš tam snad jít hned?”

Harry se podíval na hodinky.

„Ještě není ani devět, a když už jsme se tady takhle sešli...” a podíval se na profesorku McGonagallovou. Ta jen pokrčila rameny.

„Jestli se na to cítíte, tak klidně běžte, ale mně to jednou stačilo. Mě tam snad potřebovat nebudete. Na rozhodování je vás snad dost...”

Harry si povzdechl.

„Dobře, tak jdeme, ať to mám za sebou....“

Když po chvilce vešli do učebny v přízemí, tak se všichni, kromě Harryho, znechuceně otřásli. Kingsley okamžitě přivolal svého rysa a nechal ho procházet mezi nimi a skříní. Sturgis za nimi pečlivě zabezpečil dveře a pan Weasley přivolal čtyři židle. Harry si jednu vzal a postavil si ji doprostřed místnosti, postavil se vedle ní a vypustil ven mozkomora. Ten se nejprve rozhlédl a nasával vzduch, jako by si očichával prostředí. Pak se před Harrym uklonil a ten zase uslyšel v hlavě jeho sípavý hlas:

„Co si ode mne žádáš, pane?“

Harry se otočil na ostatní s otázkou v očích.

„Ano, slyšíme ho taky...“ odpověděl Sturgis. Tak se Harry otočil znova k mozkomorovi: „Máš nějaké jméno? Jak tě mám oslovovat?“

„Nemáme žádná jména, můj pane. Říkáme si já, ty a vy...“

„Jak tedy spolu komunikujete, to musí být obtížné, když nemáte jména?“

„Já slyším, co mi sdělují ostatní a oni zase slyší mě, vždy a všude...“ Harry se zamyslel: „Takže teď všichni ostatní slyší, o čem spolu mluvíme?“

„Ano můj pane. Jsme všichni součástí celku, všichni jsme výtvoři sami sebe a všichni jsme kopii prvního...“

Harry přikývl, posadil se a řekl:

„Dobře, takže se dostáváme k tomu důležitému. Kdo je první a kde je?“

„První už není, byl zničen už před mnoha dobami...“ odpověděl mozkomor a nehlučně se vznášel asi dva metry od něj.

„Dobře, víš, jak byl první stvořen?“

„První byl před mnoha věky živoucí bytostí. Byl to velký a mocný černokněžník a vládl dlouho a krutě. Byl však přemožen ostatními živoucími a pohřben za živa. Jeho duše však odmítla opustit jeho tělo, i když už bylo bez života a ze svého hrobu stále proklínala živoucí. Jeho duše ztratila celistvost, ale získala schopnost vysávat energii z živoucích tvorů. Ti ho nakonec vykopali a chtěli jeho tělo zničit v plamenech. První se však postavil na odpor, vysál duše živoucích a stvořil z nich první z nás...“

Harry se podívil:

„Takže vy máte v sobě duše živoucích?“

„Ne můj pane. Duše, které vysajeme z živoucích, přeměníme na energii, pomocí které jsme schopni stvořit svou kopii. Ta energie, ale v každém z nás ubývá, když není doplňována.“ „Takže duše, které z živoucích vysajete, jsou navždy ztraceny?“

„Nejsou ztraceny, můj pane, jen jejich celistvost je narušena...“ odpověděl mozkomor.

„Jak tedy tu energii doplňujete?“ pokračoval Harry ve vyptávání.

„Každá živoucí bytost vyzařuje životní energii, pane, ale lidé jí vyzařují nejméně. Říkáte tomu pocity, nebo emoce. My tu energii nasáváme a doplňujeme si tak svou životní sílu.“

Harry se zamyslel:

„Takže se dostáváme k další důležité otázce. Jakými emocemi se živíte?“

Mozkomor se lehce zachvěl a pak začal vysvětlovat:

„Jsme schopni načerpat energii z jakýchkoli pocitů, pane, ale nejvydatnější jsou pro nás ty, které nazýváte štěstím, radostí, láskou a touhou. Dost vydatné jsou i zloba a nenávist a nejméně síly načerpáme ze strachu, zoufalství a beznaděje, ale je pro nás nejchutnější.“

„Jak dlouho už vlastně existujete?“

„Vznikli jsme před mnoha věky. Živoucí v té době žili v mnoha malých společenstvích, kterým říkaly rody a kmeny. Tehdy se před námi ještě neuměli bránit, než kouzelník Merlin vymyslel bílé kouzlo. Pak se naučili, jak nás ničit. V té době byl zničen i První, ale stvořil nás tak, že jsme mohli pokračovat v existenci i bez něj...“

Harry se otočil k ostatním a zeptal se:

„Co potřebujeme ještě vědět?“

Kingsley se zeptal:

„Co se stane, když svou energii nemůžete doplňovat a vaše životní síla zmizí?“

Mozkomor mlčel a stále se soustředil jen na Harryho.

„Slyšel jsi tu otázku? Odpověz na ni!“

On se uklonil a sdělil jim:

„Jak si přejete, můj pane. Když se životní síla ztratí, tak ztratí naše tělo svou celistvost a rozpadne se na prach.“

Sturgis se zeptal:

„Co se stane s vaší životní energií, když je zničeno vaše tělo?“

Harry se proti mozkomorovi opět postavil a přikázal mu:

„Odpověz na všechny otázky, které ti budou mít přátelé klást.“

Mozkomor se zase uklonil a odpověděl na Sturgisovu otázku:

„Když je naše tělo zničeno, tak se naše životní síla rozplyne a připojí se k živoucí energii, která proudí všude kolem nás.“

„Tak proč se nežívíte touhle energií?“ zeptal se ho Artur. Mozkomor na jeho otázku odpověděl Harrymu.

„Živoucí energie je příliš rozptýlená, nemůže nám sloužit jako potrava.“

„Dobře, řekl jsi nám vše, co jsme chtěli vědět. Zůstaň na místě a čekej tady na mě.“

Pak odešel k ostatním.

„Poradíme se tady, nebo půjdeme pryč?“ Kingsley se na něj překvapeně podíval:

„Jak by nám to, co jsme se o nich dozvěděli, mělo pomoci k rozhodnutí co s nimi?“

Harry si zamyšleně mnul bradu.

„Cožpak nějaký nápad už bych měl, jen nevím, jestli mi to schválíte a také, jestli to bude fungovat...“ Sturgis zakroutil hlavou.

„Tak už nás přestaň napínat a vyklop to Harry.“

„Tak dobře... Co kdybychom z nich udělali něco jako Zložrouty, co mají v Austrálii. Ať se prostě živí jen zlem, nenávistí, záští a krutostí. Pro všechny to asi stačit nebude, většina z nich se prostě rozplyne, ale zlo a nenávist bude v lidech pořád, tak nevyhynou a budou lidi svým způsobem vychovávat. Nařídím jim, že už nesmí vysávat lidem duši, nesmějí se dál množit, protože by se jen na nenávisti nemohli ve větším počtu uživit...“ odpověděl rozpačitě Harry a podíval se tázavě na ostatní. Viděl, jak přemýšlejí na plné obrátky a za chvíli se jejich výrazy začaly rozjasňovat.

„Cožpak nápad je to skvělý, ale nevíme, jestli tě poslechnou. Co když mají nějaký pud sebezáchovy, nebo něco podobného a budou si shánět potravu proti tvému zákazu...“ Přemýšlel nahlas Kingsley. Harry se podíval i na Artura a Sturgise.

„Mám to s ním tedy probrat? Kdyby se vám něco nezdálo, tak to řekněte dřív, než mu dám jasné příkazy – ano?“

Všichni přikýkli a sledovali, jak Harry zase přistupuje k mozkomorovi.

Postavil se přímo před něj a zeptal se ho:

„Vnímáš jsi, o čem jsme spolu hovořili? Rozuměl jsi tomu?“

„Ano, pane, rozuměl jsem všemu. Neumíme si, však vybírat jakou energii přijímáme. Můžeme se pokusit přednostně přijmout zlo, nenávist, zášť a krutost, ale když se naše životní síla příliš vyčerpá, musíme přijmout tu nejdostupnější energii, která se naskytne. Nejsme stvořeni k tomu, abychom sami, ze své vůle, ukončili svou existenci.“

Harry se zamyslel:

„Dobře, ať se tedy všichni mozkomorové dozví můj příkaz. Už žádné živoucí bytosti nesmíte vzít duši, to je zločin a bude trestán okamžitým zničením. Budu vás tolerovat, jen pokud budete přijímat energii z takových lidských emocí, jako je nenávist, zášť a krutost. Ti z vás, kteří se budou živit pouze lidským zlem, budou ušetřeni. Ti, kteří budou z lidí vysávat dobro, štěstí, radost a lásku, nebo

neštěstí, strach a zoufalství budou bez milosti zničeni. Ty tady počkáš do zítřka. Ráno přijdou studenti a naučí se s tvou pomocí, jak se vám mají bránit.“ Mozkomor se mlčky vznášel před Harrym a pak se zeptal:

„Budou na mě používat bílé kouzlo?“

Harry se podívil:

„Co je bílé kouzlo?“

Mozkomor vztáhl svou slizkou ruku kostlivce a ukázal na Kingsleyho Patrona, který v podobě rysa, chránil ty tři, proti jeho vlivu. Harry přikývl:

„Ano, právě toto kouzlo se zítra budou učit. Co vám způsobuje?“

„Dotek bílého kouzla nám způsobuje velké úbytky energie. Já už jsem dlouho nepřijímal žádnou energii, bílá kouzla mě zahubí.“

Harry se na něj zamyšleně zadíval a pak řekl:

„Dobře, budu o tom přemýšlet. Teď zalez do skříně, uvidíme se ráno.“

Pak skříň uzavřel a zajistil řetězy. Když vyšli z učebny, tak se zeptal ostatních:

„Budeme se ještě radit, nebo si to nejprve všichni promyslíme a sejdeme se jindy?“

Kingsley se zamyslel:

„Co uděláš s tím mozkomorem, až s ním zítra skončíte?“

Harry pokrčil rameny.

„Jestli to přežije, tak ho buď pustím, když se bude chovat slušně, nebo ho nechám zavřeného do další porady. Tedy jestli to povolí paní ředitelka. Zdá se mi, že z něj není moc nadšená...“ Sturgis se zamyslel:

„Myslím, že si to všichni musíme promyslet. Zítra ráno se spolu dohodneme, co s ním přes den a večer se zase sejdeme, dohodneme se.“

Kingsley se přidal:

„S profesorkou McGonagallovou si promluvíme, než odejdu. Půjdeš teď s námi Sturgisi?“

Ten přikývl a dodal:

„Dobrou noc Harry...“

Harry šel nejkratší cestou na kolej a ve společenské místnosti na něj čekali Ginny, Ron, Hermiona a Dean. Když uviděl jejich napjaté výrazy, tak si uvědomil, že měl Ginny, dát zprávu, že se asi zdrží, aby neměla strach. Hned se jí taky začal omlouvat. Ona trochu naštvaně odpověděla:

„Ještě, že jsem zašla za McGonagallovou, když si o sobě nedal do devíti vědět. Kdyby mi neřekla, že si nemusím dělat starosti, tak už bych tu nejspíš umírala strachy...”

Harry se na její výtky tvářil patřičně zkroušeně a uklidňoval jí:

„Chybami se člověk učí, miláčku, příště už si určitě vzpomenu a pošlu ti zprávu, slibuji...” Pak se do něj ale pustili i ostatní, aby konečně vyklopil, co se s tím mozkomorem dělo. Harry se rozhlédl po dost zaplněné společenské místnosti a řekl:

„Půjdeme k nám do ložnice...” ještě je odstínil před prváky pomocí *Ševellissima* a pak s ohledem na to, že Dean není plně obeznámen s jeho schopnostmi a s tím, že se Harry pomocí tří relikvií stal Pánem smrti, popsal to, co se dole dělo.

„Dobrovolně se podřídili Voldemortovi. Proto budou poslouchat i mě, když jsem ho zničil...” Vysvětlil, a když viděl, že se Hermione chystá něco namítat, tak pohlédl významně na Deana. Hermione pochopila, a nechala si námitky pro sebe. Jak jim to Harry všechno vysvětlil, tak si najednou něco uvědomil:

„Myslím, že s těmito novými poznatky, budu muset rozšířit svou ročníkovou práci ještě o další kapitolu o mozkomorech...”

Pak si povzdechl:

„A to jsem si liboval, že už to budu mít skoro hotové...”

Už bylo skoro jedenáct a tak šli všichni spát, protože je zítra čekala náročná první hodina.

Ráno, už před osmou si Sturgis vyzvedl Harryho od snídaně. Tak Harry nechal na Hermioně, ať dovypráví zbytek toho, s čím seznamoval i Lenku a Justina s Terry, během snídaně. Šli za mozkomorem napřed, aby ho seznámili s tím, co bude dál. Sturgis mu sdělil, že zůstane v učebně i po hodině, protože večer přijde opět ministr kouzel, aby rozhodl o podmínkách zachování jejich druhu. Mozkomor opět Harrymu připomenul, že už je příliš slabý a nevydrží několik útoků bílého kouzla.

„Dobře, něco zkusím, abys nám tu do večera vydržel... Zkusím tě nakrmit...”

Pak se soustředil na Ginny, nechal se prostoupit láskou a touhou a pak nechal své emoce vyzařovat do prostoru. Mozkomor zhluboka nasával vzduch a před jejich očima se zotavoval. Vypadalo to, jako by rostl a zvětšoval se. Pak se uklonil a Harry zaslechl jeho hlas v hlavě. „Děkuji ti, můj pane, moje energie se doplnila na maximum...”

„Tak dobře, zalezeš si do skříně. Když na tebe pošle student silné bílé kouzlo, které by ti mohlo odebrat příliš mnoho energie, tak se do té skříně schováš a nic se ti nestane. Můžeš na studenty působit, ale žádného nesmíš přímo napadnout, nesmíš se pokoušet vzít jim jejich duši. Okamžitě bych tě zničil. Rozumíš mi?”

„Rozumím, můj pane,” odpověděl mozkomor a zalezl do skříně.

Pak Sturgis udělal asi ve třetině třídy na podlaze bílou čáru a vydali se pro studenty. Ti už stáli všichni připraveni ve Vstupní síni, pod mramorovým schodištěm. Sturgis se po nich rozhlédl a přepočítal si je.

„Jsou tu všichni? Dobře, tak jdeme na to...”

Nejdřív poslal dovnitř Harryho:

„Přivolej Patrona a nech ho vartovat po čáře, ať ten prostor za dveřmi odstíníme. Vysvětlím jim, jak to bude probíhat, a vystřídám tě, ty je pak budeš jistit, ano?” Harry přikývl a za chvíli už sledoval jak jeho spolužáci s velkými obavami za Sturgisem vstupují do učebny.

„Harry, za chvíli otevře tu skříň a vypustí mozkomora. Vaším úkolem bude, zahnat ho pomocí Patrona zpět do té skříně. Začneme podle zasedacího pořádku, první půjde Hermiona. Takže – všichni připraveni?”

Usmál se do jejich vyděšených tváří, přivola svého koně, nechal ho procházet sem tam po čáře a kývnul na Harryho. Ten se povzbudivě usmál na Hermionu a ukázal jí do prostoru za čarou. Pak mávnutím hůlky otevřel dveře skříně.

Mozkomor vyplul ze skříně, zhluboka sípavě nasál vzduch a začal se pomalu přibližovat k rozklepané Hermioně.

„Expe...cto...Expe...Expe...” Hermiona se klepala a bylo na ní vidět, že by nejraději utekla. Mozkomor se zastavil asi dva metry před ní a stále nasával sípavě její strach. Harry vešel do zóny a postavil se za ni.

„Klid Hermiono, uklidni se a zkus to ještě jednou...”

Ona se několikrát zhluboka nadechla a začala znova:

„Expe... Expecto patronum!”

Z její hůlky se nejprve vyvalil obláček stříbřité mlhy, ale pak se zformoval do podoby její vydry a zářil čím dál, tím víc. Mozkomor začal ustupovat a když se na něj vydra rozběhla, tak rychle zalezl do skříně a zavřel se v ní.

„Výborně Hermiono!” pochválil ji Sturgis, „pět bodů pro Nebelvír. Právě jste doufám všichni pochopili, že umět vyvolat Patrona v klidu a bezpečí neznamena, že to dokážete i při konfrontaci s mozkomorem. Proto je tohle cvičení tak důležité. Takže další prosím!”

Ron před blížícím se mozkomorem nejprve pár kroků couvnul, ale když při tom narazil do Harryho, tak se otřepal:

„Expecto patronum!” a z jeho hůlky vyrazil do útoku zářící teriér a zahnal ho zpět do skříně. A tak si vysloužil také pět bodů. Harry zůstal v zóně, aby ostatním dodával odvalu. Ginny vešla bledá a lehce se třásla. Uvědomil si, že se s mozkomorem ještě nikdy přímo nestřetla a tak ji přivítal povzbudivým úsměvem. Pak sledoval, jak na druhý pokus dokázala přivola svého kuguára, silného, zářícího a tak rychlého, že do mozkomora vrazil dřív, než se stihl ukrýt.

„Výborně, dalších pět bodů pro Nebelvír!” jásal Sturgis.

Lenka vešla do zóny beznaděje s úsměvem a její zajíc zahnal mozkomora zpět v okamžiku, kdy ze skříně vyplul ven.

„To bylo naprosto dokonalé, Lenko, za to si zasloužíš deset bodů...“ rozplýval se Sturgis. Deanovi její jistota sice chyběla, ale na druhý pokus to dokázal a uspěl. Stejně tak se to na druhý a třetí pokus, s trochou Harryho povzbuzování, podařilo i Justinovi a Terry.

Ostatní studenti uspěli různě. Dva mrzomorští chlapci, kteří šli po Terry, vyvolali jen velmi slabý štít, který nedokázal mozkomorovi vzdorovat a oba po chvíli snažení utekli za čáru. Pak jim ale John Barrett z Havraspáru předvedl, že to jde i se štítem. Vytvořil silný a zářící štít ve tvaru mělkého trychtýře a s jeho pomocí, zatlačil mozkomora do skříně. Sturgis opět nadšeně zajásal:

„Výborně, teď jste názorně viděli, že není nutné zvládnout fyzického Patrona, abyste si s mozkomorem dokázali poradit. Je důležité stále zdokonalovat i svůj štít, abyste se dokázali takhle ubránit. Skvělá práce Johna, zasloužených pět bodů...“ Leslie povzbuzen Johnovým úspěchem, zvládl svého berana bez větších problémů, ale na řadu přicházeli postupně ti slabší studenti. Zmijozelský chlapec, takový dlouhán, samá ruka, samá noha, o kterém Harry věděl jen to, že sedí vedle Harpera, po dvou marných pokusech dokonce ztratil vědomí. Harry ho zachytil, aby nedopadl moc tvrdě a pak svým Dvanáctákem zatlačil mozkomora zpět do skříně. Potom ho s Ronovou a Deanovou pomocí odtáhl za čáru. Tam ho kluci důrazným proplesknutím probrali a Ginny s Lenkou do něj začali cpát tabulku čokolády, kterou měl pro podobné příležitosti Sturgis nachystanou. Harper vstupoval za čáru s tak vyděšeným výrazem, že ho Harry povzbudil:

„Neboj se tolik, Harpere, připrav si šťastnou vzpomínku... no tak, soustřed' se...“

A když viděl soustředěný výraz v jeho tváři, tak mozkomora vypustil:

„Alohomora“.

Harper se nejprve zmožil jen na velmi slabou a nevýraznou mlhu, ale když ho Harry znovu tiše povzbudil, tak se mu podařil dost silný štít.

„Skvělé, teď ho můžeš dotlačit do skříně, neboj se, jdi do něj!“ povzbudil ho Sturgis a Harper to dokázal. Když odcházel ze zóny, tak se klepal jako osika, ale s úlevou se na Harryho vděčně usmál. Po něm už jen dva studenti dokázali vytvořit tak silný štít, že mozkomora zahnali. Ostatní po chvíli snažení museli ustoupit, jedna holka z Mrzimoru ještě omdlela a dostala také svou tabulku čokolády.

Když se vystřídali všichni, tak se Sturgis podíval na hodinky a řekl:

„Zbývá nám ještě tři čtvrtě hodiny, takže jestli chce někdo opravný pokus, tak má teď příležitost...“

Přihlásili se tři z těch, kteří byli nuceni utéct, a dvěma z nich se skutečně podařil tak silný štít, že uspěli. David z Havraspáru, bledý blondatý chlapec s modrýma očima, si sice na druhý pokus dokázal udržet mozkomora od těla, ale zahnat ho nedokázal.

„Tak jestli už to nikdo nechce zkusit, tak už ho Harry zavři a půjdeme si to přebrat jinam...“ John Barrett se zeptal:

„Vy ho tu necháte? Nezničíte ho?“

Sturgis zakroutil hlavou.

„Ne, zatím ho nezničíme, ale nebojte se, nebude tu dlouho. Harry ho bude ještě dnes potřebovat na svou ročníkovou práci a pak nás ho zbaví.“

Harry se usmál a zamknul skříň a zajistil ji řetězy. Pak za Sturgisem následoval ostatní studenti, kteří se rychle hrnuli ven.

„Máme ještě půl hodiny, ale nemá cenu, abychom šli do učebny. Sedneme si chvilku ve Velké síni a rozebereme si svoje poznatky z této hodiny. Pojdte prosím za mnou,“ prohlásil profesor Tobolka, když znova důkladně zabezpečil dveře učebny.

Usadili se k několika stolům vedle sebe a Sturgis rozhodil po stolech čokoládové žabky. „Vezměte si všichni, kdo se necítíte úplně dobře a zapamatujte si, že čokoláda je ta nejlepší první pomoc po útoku mozkomora.“ Pak se podíval na ty dva, co uspěli v opravných pokusech.

„Vy dva si také zasloužíte po pěti bodech, za odvahu a druhý pokus...“

Harry se trochu uculoval a potichu se zeptal:

„A co já? Já jsem si nezasloužil nic?“

Sturgis se na něj překvapeně podíval:

„Víš, že bych na tebe opravdu zapomněl, kdyby ses nepřihlásil? Nějak jsem si už zvykl na to, že pro tebe mozkomorové nepředstavují žádný problém...“

Harry se zasmál:

„Naneštěstí tomu tak nebylo vždycky...“ podíval se na ty dva, co dnes omdleli, a pokračoval:

„Nemusíte se stydět za to, že jste ztratili vědomí, mně se to zpočátku stalo mnohokrát. Trvalo dlouho, než jsem se jim naučil bránit...“

„Jo, jenže to ti bylo třináct...“ podotkl Ron.

„Jistě, ale dávali mi tenkrát hrozně zabrat...“

Harper se zeptal:

„Pamatuji si, jak se ti kvůli nim Malfoy posmíval. Řekneš nám teď, jaké u tebe tenkrát vyvolali vzpomínky, že tě to vždycky tak vzalo?“

Harry sklopil hlavu a chvíli mlčel. Pak se rozhlédl kolem sebe a viděl zvědavé a někde trochu vystrašené obličejy.

Podíval se na Sturgise, ale ten pokrčil rameny, jako by chtěl říct: „To je na tobě...“

A tak si zhluboka povzdechl a do hrobového ticha začal pomalu vyprávět:

„Když Voldemort zavraždil moje rodiče, tak mi bylo jen něco přes rok. Nic jsem si nepamatoval, jen mě občas budily noční můry plné podivného zeleného světla. Nechápal jsem to, nevěděl jsem, proč se toho světla tak bojím. Až jsem potkal mozkomory. Ti mi tuhle vzpomínku vytáhli na povrch. Když

se ke mně přiblížili, tak jsem viděl, jak Voldemort vraždí moje rodiče, před mýma očima. Byla to naprosto chladnokrevná vražda. Mysleli si, že jsou v bezpečí a nebyli ozbrojeni. Jen je prostě smetl z cesty, aby mu nepřekáželi v jeho záměru. Že to pro něj nakonec nedopadlo nejlíp, asi už všichni víte..." dovyprávěl a zlehka si přejel rukou po čele. Hrobové ticho pokračovalo. Harry viděl zděšení a hrůzu v jejich očích a tak pokračoval:

„Proto jsem se s nesmírnou paličatostí a vytrvalostí pustil do toho, abych se naučil, jak se jim ubránit. Ještě jsem sebou mnohokrát praštil, než jsem se Patrona naučil, ale nehodlal jsem to vzdát. Dokázal jsem to. Teď už jsem proti nim skoro imunní. Mám v sobě něco jako osobního stálého Patrona, nepotřebuji už hůlku, abych se před nimi ochránil, chrání mě vlastní duše..." Hrobové ticho, které během jeho řeči vládlo, po chvíli přerušil Justin.

„Takže bychom se to mohli taky naučit?"

Harry s úsměvem zakroutil hlavou.

„Myslím, že tohle se naučit nedá, Justine. Myslím, že to způsobilo to, že jsem umřel a zase obživil..."

Hermiona, když viděla nechápavé výrazy lidí okolo, tak jim to vysvětlila:

„Je to stav, kterému mudlové říkají klinická smrt. Přestane tlouct srdce a zastaví se i ostatní životní funkce. Oni ovšem dokážou pomocí masáže, nebo elektrických šoků, srdce znovu rozběhnout a vrátit pacienta k životu. Četla jsem o tom článek v jednom mudlovském časopise. Většina těch, kteří to prožili, tvrdí, že pociťovali úlevu a štěstí, procházeli temným tunelem, na jehož konci viděli jasné bílé světlo, které je lákalo blíž a vyzařovalo z něj štěstí a láska."

„Ano, bylo tam takové světlo, všude kolem mě..." poznamenal s úsměvem Harry.

Hermiona pokračovala:

„Ti lidé se také shodli na tom, že od tohoto zážitku se dívají na svět kolem sebe úplně jinak, že je to změnilo..."

Harry přikývl:

„Když něco takového prožiješ, tak prostě pochopíš, že smrt není nic tak hrozného, jak sis myslela. Je to konec jednoho života a zároveň také začátek nového, někde jinde. Měl jsem pocit, že tam na druhé straně bych byl šťastnější, ale musel jsem se vrátit, abych dokončil svůj úkol tady..." a pak s úsměvem a s pohledem na Ginny dodal:

„A taky jsem věděl, že tu na mě někdo čeká..."

Ostatní se uculovali a vypadali, že se chtějí vyptávat dál, ale Sturgis je utnul:

„Za pět minut vám začíná další vyučování, takže v diskusi na téma, co vám dalo setkání s mozkomorem, budeme pokračovat příští hodinu. Každý z vás mi odevzdá na toto téma také pojednání – to bude váš dnešní domácí úkol. Teď už radši běžte, nebo přijdete pozdě."

Když se všichni zvedli, tak ještě dodal:

„A Harry si za dnešní hodinu odnese dvacet bodů... Není to moc, ale nechci tě příliš rozmazlovat...“ a do všeobecného smíchu odcházejících studentů potichu k Harrymu dodal: „Dnes po večeři máme sraz v ředitelně...“ Harry přikývl a pospíchal za ostatními na Lektvary.

Na dvouhodinovce lektvarů dnes měli připravovat protijedy na kombinované jedy podle Golpalttova třetího zákona. Hermiona jim sice už o prázdninách vysvětlovala, jak rozlišit jedy ve směsi pomocí Scapinova odhalovacího kouzla a jak vybírat dodatečné přísady, které protijedy spojí, ale Harry to pořád ještě úplně nechápal. Byl rád, když se John Barrett Křiklana zeptal, jak správně určit tu dodatečnou spojku, protože na to také nedokázal přijít. „To se nedá naučit, pane Barrette,“ vysvětloval mu Křiklan, „v tomto případě se prostě musíte řídit instinktem... Ze své zkušenosti, vám můžu poradit, že je většinou nejlepší to, co vás jako první napadne...“

A tak, když měl Harry na konci dvouhodinovky v kotlíku tři různobarevné protijedy, které se odmítaly propojit, tak zkoumavě pokukoval po ostatních, jaké přidávají spojovací ingredience. Bezradně sledoval, jak Hermiona přidala kapku krve ze svého prstu a vzápětí se zatvářila vítězoslavně. Jak ji Ron s úlevou napodobil a z jeho kotlíku se vyvalil oblak černého dýmu a jeho dvouhodinová práce byla v čudu. Ginny se nadechla a se zatajeným dechem přidala do kotlíku svůj vlas a pak radostně zajásala, když se její protijedy propojily. Lenka se zase vrhla do skříně a do kotlíku přihodila špetku nějakého neidentifikovaného prášku. V jejím kotlíku to zasyčelo, ale lektvar se spojil. John zase pro změnu, s pokrčením ramen, přidal svůj ustřížený nehet a z jeho kotlíku se také v zápětí vyvalil hrozivý černý dým.

Harry stál bezradně nad svým kotlíkem a netušil, co má dělat a tak jen prostě míchal a míchal. Křiklan k němu přistoupil:

„Co vám říká váš instinkt Harry?“

Harry pokrčil rameny:

„Právě, že nic. Není to také způsob řešení?“

Profesor se na něj zkoumavě podíval:

„Jen zcela výjimečně, Harry... Nemyslím, že je tohle, zrovna tento případ...“ a upřeně se zadíval do jeho kotlíku, na tu hroznou tříbarevnou břečku.

Harry najednou dostal nápad a do kotlíku prostě plivnul. Nad jeho lektvarem se vytvořila hustá bílá mlha a Harry přestal míchat a čekal, až se rozplyne, aby viděl, jak to dopadlo. Mlha pomalu stoupla a pod ní se v kotlíku třpytilo tekuté zlato. Jeho protijed vypadal jako Felix felixis, tekuté štěstí. Křiklan zíral do jeho kotlíku a pak vydechl:

„Fantastické, to je... opravdu zajímavé... I mnoholicný lektvar s vaším vlasem zezlátl, že?“ Harry přikývl a zeptal se:

„Co to znamená, pane profesore?“

Ten se usmál a potichu řekl:

„Jen to, co už stejně všichni víme, Harry, že jste zcela výjimečný...“

Pak těm, kterým se protijed podařil, přidělil po deseti bodech, zadal jim úkol na příští hodinu a ukončil tu dnešní. Pospíchali na oběd, protože na dnešní hodinu Formulí měli jít ven, aby vyzkoušeli v praxi svoje přenášedla. Venku už sice bylo docela příjemně, ale stejně bylo ještě dost chladno, tak se museli jít na kolej trochu lépe obléknout. Pak z prostoru u vstupu do hradu, naprogramovali svoje přenášedla na břeh jezera. Nedopadli nakonec tak špatně. Tři studenty sice jejich hrozivě vypadající, ale celkem přátelská sépie, znechuceně vyhazovala z jezera ven a jedna z Ginniných spolubydlících, po deseti minutách, s hrůzou v očích, vyběhla ze zapovězeného lesa. Nikdo se ale úplně neztratil, což profesor Kratiknot považoval za naprostý úspěch.

„Zítřka mám toto cvičení naplánováno se Zmijozelem a obávám se, že nedopadne takto úspěšně...“

Po vyučování se vrhli na domácí úkoly a Harry opět s těžkým srdcem zjistil, že kvůli mozkomorovi je oproti ostatním zase ve skluzu. Po večeři zase nic nenapíše a tak to bude muset zase všechno dohnat ve středu.

Kapitola 21 - Politika.

Když šel po večeři do ředitelny, tak si uvědomil, že se vlastně vůbec nesnažil vymyslet žádné řešení bytí a nebytí mozkomorů. V duchu se omlouval tím, že se musel soustředit na učení, a že je to tak asi lepší, když takové rozhodování nechá na zkušenějších. Jen měl trochu strach, že se mu jejich rozhodnutí nebude líbit. Když tam došel, tak už na něj čekali. Seděli v pohodlných křesílkách a na stole měli konvici s čajem.

„Posaď se Harry, než půjdeme za mozkomorem, tak si všechno v klidu probereme...”

Vyzval ho Kingsley.

Připadal mu nervózní a tak se mu opět vrátila obava, že se mu jejich plán moc líbit nebude. Posadil se, vzal si šálek čaje a čekal, co se bude dít. Kingsley začal:

„První věc, kterou je potřeba s mozkomory vyřídit je to, aby tě přestali oslovovat Pán smrti. Je nás velmi málo, kteří tohle o tobě víme a pro tvou bezpečnost, by to tak mělo také zůstat. Po zkušenostech se Stampovou... Měl bys vymyslet, jak by tě měli oslovovat, protože bude nutné, abys s nimi komunikoval i ve společnosti jiných kouzelníků.”

Harry se zamyslel, zakroutil hlavou a bezradně pokrčil rameny.

„Vím, že máš pravdu, ale nějak mě nic nenapadá... Prostě mi budou říkat jen pane... To by bylo nejjednodušší, ne?”

Sturgis se usmál:

„A když o tobě budou mluvit s jiným kouzelníkem, tak tě můžou titulovat Přemožitel Pána zla. Zaslechl jsem, jak jsi u snídaně vysvětloval Justinovi, proč se ti podřídili a ta teorie o tom, že tě poslouchají proto, že jsi zničil Voldemorta, kterého poslouchali před tím, se mi moc líbila...”

Harry se trochu začervenal:

„No... bylo to jednodušší, než jim vysvětlovat, jak jsem se stal Pánem smrti...”

Kingsley se usmál:

„Nevím, proč se tváříš tak rozpačitě, bylo to mnohem moudřejší a hlavně, chytré a logické vysvětlení toho, co se děje... Znovu opakuji, pro tvé vlastní bezpečí, by o tom, že jsi spojil ty relikvie, mělo vědět co nejméně lidí...” Pak se nervózně ošil, podíval se po Brumbálovi a pokračoval:

„Teď se musíme věnovat politice, Harry. Vím, že tohle nesnášíš a abych pravdu řekl, tak se mi do toho moc nechce. Vůbec se mi to, co ti teď budu říkat, nelíbí, ale vím, že má profesor Brumbál pravdu. Musíme to tak udělat...”

Harry si pomyslel: „Tak a je to tady...“, ale když viděl, jak je z toho Kingsley nervózní, tak se na něj usmál a řekl:

„Tak tedy povídej, od tebe toho snad vydržím víc, než od Brouska nebo Popletala...“ Kingsley si povzdechl a spustil:

„O budoucnosti mozkomorů a podmínkách jejich spolužití s kouzelníky nemůžeš rozhodovat ani ty, ani já, ani my všichni, co tady jsme... Budu muset svolat rozšířené zasedání Starostolce, aby o nich rozhodlo. Můžu udělat jen to, že se pokusím pro tvůj návrh získat dostatek příznivců, aby prošel, ale víc to ovlivnit nedokážu. Obávám se, že jsou lidé proti mozkomorům opravdu špatně naladěni a bude to dost těžké...“

Harry přikývl, ale pak se trochu zachmuřil.

„Takže to, co jsem jim sliboval, bylo trochu předčasné... To se mi moc nelíbí...“

Kingsley se usmál:

„To není takový problém, Harry, sliboval jsi jim to sám za sebe a ty svůj slib dodržet můžeš. Za to, že se k tobě nebudou chtít připojit ostatní kouzelníci si mozkomoři můžou sami, když se přidali na Voldemortovu stranu a postavili se proti ministerstvu. To jim snadno dokážeme vysvětlit tak, aby to pochopili. Je tu ale jiná věc, kterou musíme vyřešit a to jak ji vyřešíme, závisí na tvém rozhodnutí...“ Odmlčel se a znova se nervózně podíval po Brumbálovi. Harry mlčky čekal, o jakou nepříjemnost ještě může jít.

Kingsley s povzdechem pokračoval:

„Ty se teď musíš rozhodnout, jestli chceš vstoupit do politiky a dělat mozkomorům prostředníka v tom jednání. Má to svá pro i proti. Jestli se rozhodneš dělat jim prostředníka, tak velmi zvýšíš jejich šance na přežití. Když se za ně postavíš, tak dokážeš získat na jejich stranu mnohem víc lidí, než bych to dokázal já. Musel by ses ale smířit s tím, že budeš muset trochu ustoupit ze svých zásad a podřídit své jednání určitým politickým zákonitostem. I tak to ale může dopadnout dvěma způsoby. Buď ti to pomůže odstartovat skvělou politickou kariéru, nebo tě to politicky naprosto znemožní...“

Harry během jeho řeči vrtěl hlavou, a když skončil, tak mu odpověděl:

„Nemůžu dělat politiku, Kingsley. Neumím se přetvařovat ani lhát a občas mám problémy se ovládnout... Budu bojovat se zlem, protože to umím a až mě ten boj unaví, nebo budu mít pocit, že už jsem získal dost zkušeností, tak se vrátím sem, protože vím, že tady budu šťastný...“

Kingsley se usmál a řekl:

„Nějak jsem takovou odpověď od tebe čekal... Víím, že máš pravdu a vybojoval sis šanci prožít si život podle svých představ. Tvoje rozhodnutí ale znamená, že musíš přesvědčit mozkomory, aby tě do dalších jednání nezatahovali. Aby o svém osudu vyjednávali už jen přímo s ministerstvem.“

Harry odevzdaně pokrčil rameny.

„Mám trochu pocit, že je tím zrazuji, ale je to asi nejlepší řešení... Budu je muset vypudit z hlavy, abych se mohl soustředit na zkoušky. Jen za tyto dva dny jsem se ocitl v takovém skluzu, že zítra nebudu dělat nic jiného, než psát úkoly a učit se. Už teď mi z toho jde hlava kolem...“

Sturgis se rozesmál:

„Tak já ti tedy ten dnešní úkol odpustím, abych ti trochu ulevil...“

Harry se na něj usmál a řekl:

„To je od vás hezké, pane profesore, ale moc mi to nepomůže, protože jsem se rozhodl, že nově získané vědomosti o mozkomorech si zaslouží rozšíření mé ročníkové práce o jednu kapitolu...“

Sturgis zakroutil nevěřičně hlavou:

„Jistě, ale s tím nemusíš snad tak pospíchat, řekl bych, že máš docela náskok...“

Harry přikývl, pak se ale zamyslel, podíval se zkoumavě na Kingsleyho a opatrně volil slova, když řekl:

„Napadlo mě... Když jsem se teď rozhodl, že půjdu od toho... Mohla by to být příležitost – to, že se podařilo mozkomory dotlačit k jednání... Aby se ministerstvo a především ministr kouzel trochu blýskli...“

Kingsley přimhouřil oči a trochu rozpačitě připustil:

„Nebudu zastírat, že mě to nenapadlo, ale okamžitě jsem ten nápad zavrhnul, protože by to vůči tobě nebylo fér, Harry.“

Harry se usmál:

„No Popletalovi, ani Brouskovi bych to asi nedovolil, ale s tebou je to něco jiného. Rád ti přenechám veškeré zásluhy, Kingsley. Věnuji ti i ten nápad, jak z mozkomorů udělat užitečné tvory...“

On zavrtěl hlavou:

„Proč?“

„Protože máme konečně ministra, kterému naprosto důvěřuji a přeji si, aby sis upevnil pozici. Jestli mám pracovat na ministerstvu, tak chci mít za šéfa tebe, Kingsley.“

Ten se nahlas rozesmál:

„A pak, že nemáš na politiku buňky... Jestli to myslíš vážně, tak toho opravdu využiji Harry. Jen ten tvůj nápad bych radši daroval Dedalovi. Hodně lidí nesouhlasilo s jeho jmenováním, a kdyby se něčím takovým blýsknul, tak by to pomohlo nejen jemu, ale i mě.“

Harry přikývl:

„Jistě Dedala mám rád, s tím souhlasím. Teď si tedy shrneme, co řekneme mozkomorovi a půjdeme to vyřídit, ať to uzavřeme. Třeba stihnu napsat ještě nějaký úkol...“

S mozkomorem se dohodli rychle. Souhlasil s tím, že se podřídí ministerstvu i s tím, že Harryho budou nadále nazývat Přemožitel Pána zla. Před tím, než ho vypustili, tak ho Harry varoval:

„Ti z vás, kteří se budou řídit mými zákony, budou přede mnou v bezpečí, ale ty, kteří zákony poruší, budu bez milosti likvidovat. A to platí, ať už se s ministerstvem dohodnete jakkoliv.“ Potom, zatímco Sturgis uvolňoval okno, nechal ze sebe proudit lásku a štěstí a s úsměvem mu řekl:

„Tady máš něco na cestu...”

Kingsley vrtěl hlavou a trochu jedovatě podotkl:

„Vypadáš, jako by sis ho chtěl vzít domů, jako domácího mazlíčka...”

Harry smutně sledoval, jak mozkomor opouští oknem učebnu a odpověděl mu:

„To zrovna ne, ale pořád se nějak nemůžu zbavit pocitu zodpovědnosti. Slib mi, že pro ně uděláš vše, co bude v tvých silách Kingsley...” On ho vzal konejšivě kolem ramen a řekl: „Budu se snažit Harry, po tom, co jsme se o nich dozvěděli, si také myslím, že bychom je neměli vyhubit. Konec konců, kdyby nebylo na světě zlo, tak nevíme, co je dobro... A jestli se podřídí...”

Pak se ozval taťka:

„Harry, jen to, že jsou ochotni tě poslouchat a podřídít se ti, neznamená, že máš za ně odpovědnost. Vzpomeň si, co ti dřív způsobovali, připomeň si, co dělali za zvěrstva ve špatných rukách, ať už za Popletala, nebo Voldemorta. I když ty, už jejich vliv necítíš, tak to neznamená, že to nedělají stále. Je mi z nich nanic a nebudu v klidu, dokud jejich stavy nezredukujeme na minimum. Nechci, aby byli vyhubeni, ale nebudu mít klid, dokud jejich stavy nesnížíme minimálně na čtvrtinu toho dnešního...”

Harry se na něj zaraženě podíval a sklopil oči.

„Asi máte pravdu... Teď když necítím, jak na vás působí, tak mám najednou pocit, že nejsou až tak hrozní... Ročníkovou práci jsem přitom zaměřil na to, jak je ničit. Najednou nedokážu nenávidět tvory, kteří se mi chtějí podřídít a poslouchat mě...”

Povzdechl si:

„Budu se nad tím muset trochu zamyslet...”

Sturgis se na něj usmál a řekl:

„Tak to spolu v neděli probereme, aby sis svůj vztah k nim ujasnil...”

Harry si stačil ještě napsat jeden domácí úkol, za Ginniny vydatné pomoci a pak využili toho, že zůstali ve společenské místnosti sami, Ginny se k němu přitulila a se slzami v očích mu vyprávěla, jaké vzpomínky jí dnes ráno mozkomor přivola.

„Nejdřív jsem si vzpomněla na prváka, na to jak mě ovládal ten deník, ale pak jsem najednou zas viděla Hagrida, jak tě nese z toho lesa a pokládá tvoje tělo Voldemortovi k nohám...” Harry ji konejšivě hladil po vlasech:

„Zvládla jsi ho skvěle Ginny, dala jsi mu co proto. Jen příště nesmíš váhat. Když přivoláš Patrona ihned, jak ho ucítíš, tak už ti nic nepřipomene...”

Objal ji a špital ji do ucha konejšivě:

„Nedovolím, aby ti někdy ublížili, ani mozkomoři, ani nikdo jiný, miláčku...”

Ginny si smutně povzdechla:

„Škoda, že máme toho zaracha...”

Harry se rozesmál.

„Já mám stejně moc práce s úkoly. Budu mít co dělat, abych si v sobotu udělal čas na návštěvu Prasinek ...”

Ginny se napřímila:

„Tam musíme, napsal mi George, ať se koukáme zastavit, že pro nás má překvapení. Možná vymyslel nějakou pěknou hračku pro mimina, říkala jsem mu, že musíme do jara vymyslet nějaký zajímavý dárek pro Teda k narozeninám...”

Harry se zatvářil pochybovačně.

„No tak to jsem opravdu zvědav...”

Ještě se chvíli tulili, pak je ale vyrušila Lily z portrétu nad krbem:

„Nechte si také něco na zítřka děti, už bude půlnoc, měli byste jít spát...”

Harry se šibalským úsměvem zaprosil:

„Ještě chvíli mami, prosím...”

Vedle maminky se objevil táta a s přísným výrazem ve tváři ho popohnal:

„Neodmlouvej mámě a mazej spát synku, nebo budeš zítřka na Lektvarech koukat jako sůva z nudlí...”

Harry a Ginny se rozesmáli:

„No tak dobře, když jinak nedáte...” podřídil se Harry a sbalil si učení.

Pod schody se s Ginny ještě trochu zdržel. Usínal s úsměvem na tváři a s pohledem upřeným na tátu a mámu, kteří se už udobřili, drželi se za ruce a s úsměvem mu oba přáli dobrou noc.

V sobotu v Prasinkách zamířili rovnou k Georgeovi, do jeho nově otevřeného krámků U Taškáře. Bylo tam tak nabito, že měl Harry pocit, jako by se tam sešla celá škola. George si vzal sice na výpomoc Lee Jordana a ze svého portrétu nad pokladnou a pultem s drobným zbožím, dohlížel i Fred, ale stejně měli co dělat, aby to hemžení uhlídali.

„Copak to strkáš do kapsy prcku?!” zařval najednou Fred na jednoho zmijozelského třetáka. „Naval prachy, nebo to vrať, jinak u vchodu zcepeníš!”

Právě v tu chvíli se od vstupních dveří ozvalo naříkání:

„Nemůžu se pohnout! Pomoc!“

George se rozesmál:

„*Defixio furé*. To je kletba, kterou nám pomohl vytvořit Bill. Je to past na zloděje, kterou teď dali i na vchodové dveře do Gringottovy banky...”

Zvědavě s ním došli až k hříšníkovu, který strnul uprostřed kroku přes práh s jednou nohou zdviženou do vzduchu. George chytil levou rukou zlodějku za límec, pak mávnul hůlkou. Když se mu čtvrták z Havraspáru zhroutil k nohám, tak ho odtáhl kus od dveří a namířil na něj hůlku: „*Furivus revelio*“ Z kapes mu vylétlo pár kousků záškoláckých zákusků a malá lahvička s nápojem lásky. George rychle počítal:

„Dva srpce a deset cvrčků. Zaplať, nebo se tu už neukazuj!“

Připojila se k nim i Lenka s Deanem v závěsu.

„Že se nestydíš, Monty. To tedy neděláš moc dobré jméno naší koleji... Asi požádáme paní ředitelku, aby ti znova nasadila Moudrý klobouk. Zloději nemají v naší koleji co dělat!“ Pustila se do něj rozhořčeně. Monty se rozbřečel:

„Mám jen poslední dva Srpce, chtěl jsem si je ušetřit na máslový ležák. Nezlobte se prosím, slibuji, že už to nikdy neudělám. Neříkejte to na mě ve škole, prosím...”

George a Harry se na sebe podívali a oběma jim začali cukat koutky úst. George se nadechl, aby se ovládl, otočil se k hříšníkovu:

„Dnes si máslový ležák nezasloužíš. Naval ty dva Srpce a krvácivé kokosky půjdou zpátky do krabice...” Mávnul hůlkou a balení pěti kokosů zamířilo přes obchod zpátky k pultu.

„Příště, až něco ukradneš, tak ti zcepení i jazyk. Budeš tu stát mezi dveřmi tak dlouho, dokud si tě někdo nevšimne...” S těmito slovy pustil ubrečeného chlapce ze svých spárů a zvědavě se rozhlédl po obchodě, jak tato příhoda zapůsobila na ostatní. Harry se také rozhlédl a s pobavením zaregistroval, jak někteří malí zákazníci urychleně přemísťují zboží zpět z kapes do regálů. Rozesmál se:

„Skvělé zabezpečení George...”

Ten se taky zasmál:

„Čekal jsem jen na to, až se chytne první trouba, abych mohl patřičně zapůsobit na ostatní touhle úžasnou, skvěle zrežirovanou scénou...” mrknul na Lenku:

„Díky za spolupráci, dodala jsi tomu patřičně na dramatickosti.“ Pak se zeptal Leeho:

„Teď už to tady beze mě chvíli zvládneš, že? Chtěl bych jim ukázat ty novinky, než je vrhnu do prodeje...” Lee jen přikývl a George pozval do skladu nejen Harryho a Ginny, ale také Rona, Hermionu, Deana a Lenku.

„Tak nejdřív ty blbosti pro mrňata. Víš, jak jsem s Fredovou pomocí vytvořil ta Dračí vejce? Musíš je zahřát ohněm, aby se z nich vylíhly malé modely draků, které chrlí oheň, než vystydnou. Pak se zase zakuklí do vejce. Pro mrňata jsem vymyslel něco bezpečnějšího, ale také mnohem nudnějšího...“ a ukázal na čtyři různobarevná vajíčka na stole.

„Vemte je do dlaní a chvíli zahřívejte na tělesnou teplotu.“ Sám vzal to bílé a skryl ho v dlaních. Za chvíli mu z rukou vyskočil kohout ve velikosti holuba, s krásně vybarveným peřím a dlouhými ocasioními pery, procházel se po stole a kokrhal. Lenka držela modré vajíčko a z dlaní ji vyletěl páv, postavil se na stůl, roztáhl svůj pestrý velký ocas a pronikavě zavolal. Z Deanova klopenatého vejce vyskočil krocan a začal se čepýřit a hudrovat. Ginny si vzala do dlaní strakaté pestrobarevné vajíčko, které vypadalo jako velikonoční kraslice. Během chvilky jí vylétl z dlaně krásný pestrobarevný papoušek a začal hrozně sprostě nadávat.

George se rozesmál:

„Toho si nevímejte, je zkaženej od Freda. Noví neumějí nic, naučí se opakovat to, co uslyší jako první po vylíhnutí. A Fred zrovna nebyl moc dobře naladěnej...“ Všichni se rozesmáli. Ginny se zeptala:

„A nerozbije Ted ty vajíčka? Je ještě moc malý...“

„Na to jsem myslel. Jsou nerozbitný, neudělá jim nic, ani když si na ně sedne, ani když je zahodí...“

Harry ho poplácal po zádech:

„Skvělá práce, George, vezmu si všechny čtyři. Kolik stojí?“

George odpověděl:

„Jsou po srpci, ale tobě jsme přece už jednou řekli...“

Harry ho přerušil:

„Tak na to už zapomeň, budu toho od vás kupovat čím dál tím víc, za chvíli bych vás přivedl na mizinu. Ty vajíčka zaplatím a už nechci slyšet ani slovo. Koukej na příští rok vymyslet k Tedovým narozeninám zase nějakou novinku...“ a podával mu čtyři Srpce.

George se zatvářil kysele, ale nakonec si peníze vzal.

„Tohle ale dostanete s Ginny ode mě jako dárek. Na ten nápad jsi mě přivedl ty, když ses mě minule ptal na ta dvousměrná zrcátka. Poptával jsem se a zjistil jsem, že je to naprosto nedostatkové zboží. Chvíli to trvalo, než jsem se je naučil vyrábět, ale nakonec se mi to podařilo.“

Z krabice na stole vytáhl dvě, jako dlaň veliká zrcátka. Jedno růžové a druhé bledě modré. „Jsou naladěné na sebe tak, že není možné je odposlouchávat. Já a Lee je máme taky a je to skvělá záležitost...“

Ginny se rozesmála:

„A který z vás si vzal to růžové?“

George nevěřicně zakroutil hlavou:

„To jsem udělal speciálně pro tebe, sestřičko, ty jsi na tuhle děsnou barvu zatížená. My máme zelené a modré. Dělán je ještě v dalších barvách, takže si každý vybere...” a vytáhl z krabice další spárované exempláře v červené, žluté, fialové, zelené a modré barvě. Pak se naklonil k Hermioně, která na ně hleděla se zřejmým zalíbením, a zašeptal jí do ucha:

„Moc na ně nekoukej, to bude můj dárek k Ronovým narozeninám...”

Hermiona si zklamaně povzdechla a pokrčila rameny.

Ginny si ta dvě zrcátka od George vzala, oddělila je od sebe, růžové si nechala a světle modré dala Harrymu.

„Měli bychom je hned vyzkoušet...”

Podívala se do něj a zavolala:

„Harry!”

Její hlas se ozval z Harryho zrcátka, a když se do něj podíval, tak uviděl její obličej.

„Ahoj, slyším tě dobře a vidím ještě líp...” zasmál se Harry do zrcátka a strčil si ho do kapsy. „Díky George, myslím, že to je velmi užitečný dárek. Alespoň budu moci dát Ginny vědět, kdybych se musel zase někde zdržet. Aby o mě neměla strach...”

Ginny sice zvedla obočí, ale pak se zasmála:

„Teď už tě budu mít pořád pod kontrolou, ať už budeš kdekoli...”

George se rozesmál:

„Tak to tedy nevím, jestli je to tak užitečný dárek, leda bys ho občas zapomněl...” zase se všichni rozesmáli.

Když se vraceli do krámu, tak se Harry George zeptal:

„Jak rušíš to spoutání ve zlodějské pasti?”

George zakroutil hlavou:

„Snad se zase nechystáš vykrást Gringottovy, Harry?”

Ten se rozesmál:

„Ne, jistě že ne, jen to chci vědět, kdyby se do ní náhodou chytil někdo jiný.”

George mu zašeptal do ucha:

„*Exsolvo*” a pak nahlas dodal:

„Ale zloděje v mém obchodě mi neber, ty si budu vychutnávat sám. A hele, mi o vlku a vlk na dvoře...” Dodal ještě, když došli do obchodu.

Tam se právě s Lee Jordanem srdečně bavil Mundungus Fletcher.

„Ahoj George, rád tě zase vidím... a Harry... tebe samozřejmě taky Harry. Já, jen jsem se stavil, abych tě pozdravil George, nemůžu se moc dlouho zdržet... Nebudu tě zdržovat, máš tu plno, na panáka se mnou jít nemůžeš, co? No tak já rači pudu...“ a mazal k východu. George s celou partou se zastavili u Leea a pobaveně sledovali, jak Dung zcepeněl uprostřed kroku, chvíli se chvěl a pokoušel se dosáhnout rukou do kapsy. Všichni se nahlas rozesmáli a Dung zabručel:

„No to je fakt hrozná legrace, co? Zase si mě dostal, že jo?“

George k němu došel a ukázal na něj hůlkou:

„Furivus revelio“

Z jeho kapes se vykutálely čtyři děsivé dělobuchy.

„Hele Dungu, neříkej, že nedáš dohromady dvanáct Srpců? Ty to už prostě jinak neumíš, co?“ Harry k němu přistoupil taky.

„George, neměl bys ho tady nechat až do večera, jako odstrašující případ?“

Dung už žadonil:

„Ale, no tak George, to byla jen taková legráčka, že jo... Pusť mě... Prosím...“

George se zasmál a uvolnil ho.

„Hlavně si pamatuj, že už máš u mě se zlodějiny utrum.“

Harry a Ginny odvedli Rona ke Třem košťatům. Hermiona se s nimi už ve škole dohodla, aby ho trochu zabavili, že bude potřebovat trochu volnosti, aby mu mohla koupit dárek k narozeninám. Měl je už tuto středu a v pátek odjížděli domů na Velikonoční prázdniny. Celý zbytek dopoledne se skvěle bavili, ale po obědě se zase pustili do učení. Od příštího týdne měli mít prohozenou úterní dvouhodinovku obrany, aby měli na lektvary celé čtyři hodiny. Protože u zkoušek měli na přípravu lektvarů právě čtyři hodiny a tak mohli klidně dostat jako zadání i několik velmi těžkých lektvarů. A právě ty se teď začali učit. První z nich byl vlkodlačí lektvar, a když si ho všichni od Hermiony opisovali, tak jim vstávali vlasy hrůzou nad tím, jak je to hrozně složité. Přesné časové intervaly, naprosto přesné dávkování a konkrétní počet zamíchání po přidání každé ingredience. Navíc se během přípravy několikrát mění i intenzita plamene...

„Tohle se přece nikdo nedokáže naučit nazpaměť...“ hlesnul vyděšeně Ron.

Hermiona ho uklidnila:

„U některých hodně složitých lektvarů, jako je tento, prý zkušební komise dovolí studentům pergamen s předpisem, proto je důležité, abyste si to opsali naprosto přesně a čitelně...“ Harry se zajímal:

„Jak přesně ti to Křiklan říkal? V úterý budeme mít čtyři hodiny lektvarů a obranu ve čtvrtek dopoledne a v pátek odpoledne?“

„Ano,“ přisvědčila Hermiona, „dohodli se spolu včera...“

Harry si vzpomněl na páteční dvouhodinovku obrany. Sturgis si od studentů vybral domácí úkoly hned na začátku vyučování, postupně je procházel a žádal po studentech, aby je doplnili o detaily. Začal s tou dívkou z Mrzimoru, co omdlela:

„Píšete mi tady, že vám jeho působení vyvolalo tu nejhorší vzpomínku, ale nepíšete jakou...“ Ona seděla a nepřítomně hleděla na své ruce položené na lavici. Sturgis se podíval na Harryho a kývnutím hlavy ho pobídl. Harry se otočil na Justina a Terry a šeptem se zeptal:

„Jak se jmenuje?“

Terry mu odpověděla:

„Paula...“

A tak Harry do nastalého ticha řekl:

„Já jsem vám to také prozradil Paulo, měla bys nám to říct. Alespoň konečně umlčíš ty posměváčky, kteří ti nedají pokoj, kvůli tomu, že jsi omdlela.“

Jí se začaly z očí hrnout slzy, začala nahlas vzlykat a vyprávět:

„Když mi bylo osm...vzlyk...tak mojí babičku zasáhla zlá kletba...vzlyk...z prokletého náhrdelníku, který našla v pozůstalosti...vzlyk...po prastrýci... Dopravili jsme ji ke Svatému Mungovi, ale tam už pro ni nedokázali nic udělat...vzlyk. Řekli nám, že bychom u ní měli zůstat, že jen naše přítomnost jí může ulehčit odchod...vzlyk. Umírala skoro hodinu... vzlyk... Měla hrozné bolesti... Bylo to strašné...“ a usedavě se rozplakala.

Ve třídě bylo ohromené ticho. A do toho ticha se ozval z portrétu za Sturgisem profesor Brumbál:

„Ano, smrt může být někdy velmi krutá...“

Náhle vstala Hermiona:

„Takže vy jste věděl... Čekal vás podobný osud, pane profesore?“

Brumbál přikývl:

„Ano Hermiono, věděli jsme, já i profesor Snape jsme věděli, že mě čeká dlouhé a kruté umírání... Dostal jsem od něj ten největší dar, který vám přítel může dát. Daroval mi rychlou a bezbolestnou smrt...“ Harry dodal:

„K tomu je potřeba velká statečnost... Já bych to asi nedokázal...“

Do toho se postavila Paula:

„Já bych to pro své milované dokázala udělat. Nemohla bych se znova dívat, jak někdo, koho miluji tak nevýslovně trpí...“

Harry se rozhlédl po třídě a viděl v očích spolužáků úctu a uznání, které ta její odhodlaná slova vyvolala.

Pak došlo i na ostatní. Po Paulině vyznání už nedělalo nikomu problémy mluvit o tom, co jim mozkomor způsobil. Robin, ten dlouhán ze Zmijozelu, který také omdlel, jim vyprávěl, jak jeho rodiče, přesto že oba studovali ve Zmijozelu, nechtěli spolupracovat s Voldemortovými Smrtijedy a tak na ně poslali Šedohřbeta. Byl bílý jako křída, když vyprávěl:

„Roztrhal Luisu, moji sedmiletou sestřičku na kusy před našima očima... a my jsme nemohli dělat nic, vůbec nic... Všude kolem nás byli mozkomoři, drželi nás v šachu, nemohli jsme se ani pohnout... Chtěl jsem tehdy umřít...”

Harry měl oči zalité slzami a zíral nepřítomně před sebe. Pak vzlédl vyčítavě ke Sturgisovi. I on měl v očích utrpení a na Harryho vyčítavý pohled odpověděl celé třídě.

„Vím, že je to pro vás velmi bolestné a těžké, ale věřte mi, že tyto kruté vzpomínky pomůžou vám všem. Každý z nás, si už v životě prožil méně, nebo více krutou chvíli. Těm, co mají v duši jako závaží, něco moc zlého, pomůže, když o tom dokážou promluvit. Najednou zjistíte, že už vás to netíží tolik, jako dřív. A vy ostatní si zase uvědomíte, jak nepatrná a jak nevinná, je ta vzpomínka, která vás dosud tížila... Až se příště setkáte s mozkomorem, tak budete připraveni na to, co vám způsobuje a už vám to neublíží tolik, jako poprvé. Když vyvoláte svého Patrona hned v okamžiku, kdy ucítíte jeho vliv, tak ho zastavíte dřív, než vám stačí zlé vzpomínky vyvolat. Lenka už na to přišla – že?”

Lenka přikývla:

„Už jsem se s nimi párkrát setkala. Věděla jsem, že když ho neodstíním Patronem hned, tak zase uvidím umírat svou maminku...”

Harry pochopil, že touto hodinou, pomáhá Sturgis hlavně jemu, aby si dokázal ujasnit svůj vztah k mozkomorům.

Kapitola 22 - Křiklanův večírek.

Když v neděli na konzultaci Sturgis nad svým bezedným džbánem máslového ležáku, opět zavedl řeč na mozkomory, tak mu Harry odpověděl:

„To už není nutné, pane profesore. Ta páteční hodina mi pomohla ujasnit můj postoj. Plně souhlasím s panem Weasleym. Nechci je vyhubit, ale zredukovat jejich stavy je nutné, to už si uvědomuji...“

Sturgis se usmál:

„Takže už se k tomu nebudeme vracet?“

Harry zakroutil hlavou.

„Dobře, tak mi řekni, jestli jsi nějak pokročil se svým výzkumem, kde se v nás bere podoba našeho Patrona...“

Harry přikývl.

„Už jsem obešel skoro všechny... Profesorka Prýtová, madam Pomfreyová a madam Pinceová mají jen štít, nemají fyzického Patrona. Profesor Kratiknot zdědil čápa po své mamince, madam Hoochová má kaloně, vypadá to jako velký netopýr, nebo spíš lemur s netopýřími křídly. Byl to její domácí mazlíček, když byla malá. Hestie je podobný případ. Toho puštíka dostala v jedenácti letech, jako mazlíčka, když byla s rodiči poprvé v Příčné ulici...“

Sturgis s úsměvem Harryho opravil:

„Ještě pořád profesorka Jonesová Harry.“

Harry si povzdechl:

„Už aby bylo po zkouškách. Je pro mě čím dál tím těžší, mluvit o vás jako o profesorech... Vy to máte jednodušší, pro vás se nic nemění...“

Sturgis se rozesmál.

„Mě by to nevadilo, Harry, naopak.... Ale profesorka McGonagallová na tom trvá. Upozornila mě na to už na začátku roku, když ses před ní přeřekl. Pak ti nabídl tykání Kingsley a ona dostala strach, abychom nespádli do velmi důvěrného vztahu příliš brzy. Zvláště, když spolu trávíme spoustu času, takhle v soukromí...“

Harry přikývl a s přehnanou pokorností dodal:

„Dobře, budu si na to dávat pozor, pane profesore.“

Pak nakoukl do svých poznámek a pokračoval:

„Profesorka Sinistrová má slaboučku a nevýraznou kočku, také mazlíček z dětství, jako u profesorky McGonagallové, profesorka Vektorová zase zdědila supu po své babičce.... Řekl bych, že se za něj trochu stydí. Připomněl jsem jí klobouk Nevillovy babičky, který tenkrát Neville posadil na hlavu bubákovi v podobě profesora Snapea, a myslím, že si na to vzpomněla. Docela jí to pobavilo.“

Pak si povzdechl:

„Profesor Křiklan mi dal nejvíc zabrat. Než byl se mnou ochoten o svém Patronovi mluvit, tak jsem mu musel příslibit účast na jeho Velikonočním večírku ve čtvrtek.... Ale i potom jsem z něj musel všechno tahat jak z chlupaté deky.... Nemá svého Patrona moc rád, ale zároveň je na něj dost pyšný. Když se mi nakonec podařilo z něj vypáčit, že po svém dědečkovi zdědil velkého hada, tak mi zasmušile vyprávěl, jak jeho dědeček choval doma spoustu všelijakých hadů a jak ho jednou, když byl ještě malý, dědečkův hroznýš málem zardousil. Pak ale hrdě vyprávěl, jak jeho Patron dokáže obtočit mozkomora a škrtit ho tak dlouho, dokud ho nezničí....“

Na chvíli se odmlčel a pak dodal:

„Napadlo mě, jestli by něco podobného nedokázal i Justin s tou svou chobotnicí...“

Sturgis nejistě pokrčil rameny.

„Teď asi ještě ne, Harry, není na to dost silný, ale časem.... A s tím večírkem si nedělej předčasně starosti. Já i He... tedy profesorka Jonesová, jsme také dostali pozvání. Je sice pravda, že nás při tom profesor Křiklan žádal, abychom se přimluvili u tebe a přesvědčili tě, abys jeho pozvání tentokrát také přijal...“ Dokončil s úsměvem.

Harry si povzdechl.

„To mě tedy moc neuklidnilo. Bojím se, že si na mě připravil zase nějakého spisovatele, nebo nedej bože novináře. Víte, co říkal Kingsley. Musím se na takový rozhovor předem připravit, musíme probrat, co na veřejnost vypustit a v jaké podobě... Mám z toho večírku čím dál, tím horší pocit.“

Sturgis se zamyslel:

„Ron s Hermionou dostali pozvání také?“

Harry přikývl.

„Tak dobře, budeme se tam držet všichni pohromadě. Vezmi si sebou protilátku na veritasérum a my tě budeme chránit před případnými dotěry. Souhlasíš?“

Harry se usmál a pak najednou otočil list.

„Napadlo mě, že bych vás požádal, abych si mohl okopírovat tenhle pěkný džbáněk, plný výtečného máslového ležáku. Ron má ve středu narozeniny a tak by malé občerstvení určitě přijal s povděkem. Koupil jsem sice v sobotu u madam Rosmerty láhev té nejlepší medoviny...“ Sturgis zvedl výhružně obočí a tak rychle pokračoval:

„Ale protože se rozhodně nechceme opít, tak by to možná chtělo něco lehčího...“

Sturgis se rozesmál a sám mu svůj džbáněk okopíroval. Harry ho přebarvil na modro a ještě jednou si ho důkladně prohlédl, než ho nechal zmizet.

V úterý, na první čtyřhodinovce Lektvarů všichni, kromě Hermiony, ostudně selhali při přípravě vlkodlačího lektvaru. Harry nestihl včas posekat kořínky mordovníku a lektvar převařil, takže mu místo nachové barvy hrozivě zčernal a pak na závěr, když měl přidat tři kapky výtažku z třemdavy, zapomněl snížit teplotu pod bod varu a lektvar se mu nechutně zdrcnul. Podíval se nešťastně po ostatních a trochu ho utěšilo, že se dívají do svých kotlíků stejně znechuceně jako on. Na konci vyučování si tedy jen Hermiona vysloužila zasloužených dvacet bodů a začala plnit svůj dokonalý lektvar do lahviček, protože ho měl Lucas začít od čtvrtka užívat. Ostatní dostali ale úkol navíc.

„Přísady do tohoto lektvaru jsou příliš drahé na to, abychom s nimi mohli ještě jednou takto plýtvat,“ řekl jim zklamaně profesor Křiklan.

„Proto mi všichni, kromě slečny Grangerové - samozřejmě, příští hodinu odevzdáte pojednání o tom, kde jste v přípravě udělali chybu a jak se podobných chyb hodláte při zkouškách vyvarovat. Kromě toho, si všichni připravíte na příští čtyřhodinovku recept na lektvar proti amoku. Ten má totiž zkušební komise obzvlášť v oblibě, protože je podobně náročný jako vlkodlačí lektvar...“

Když Harry před večeří sepisoval to pojednání, tak sice dokázal popsat, kde udělal chyby, ale marně si lámal hlavu nad tím, jak se toho příště vyvaruje. Když Hermiona viděla, jak se nad svým úkolem mračí, tak mu s úsměvem poradila:

„Ale vždyť je to jednoduché Harry. Prostě si před tím, než začneš vařit, musíš všechny přísady přesně odvážit, odměřit, nadrtit a nakrájet, srovnat si je na stole tak, jak je máš do lektvaru přidávat a pak už se můžeš soustředit jen na přípravu a správné střídání teploty...“ Harry se nad tím zamyslel a pak řekl:

„Myslím, že tahle metodika by se měla osvědčit u všech, těhle složitých lektvarů...“ Poděkoval a hned si to do úkolu dopsal.

„Po večeři se můžeme vrhnout ještě na ten úkol z přeměňování, už mě docela štve, že mi ta velká zvířata pořád nejdou...“ otočil se na Rona.

„Ty jsi už v pondělí koně z prasete přeměnil skvěle, ale ten můj měl ještě pořád Prasecí nohy...“

Ron se rozesmál:

„Jo, vypadal dost legračně...“

A Ginny se s úsměvem přidala.

„McGonagallová umí přeměnit na koně i myš, viděla jsem to.“

Hermiona se usmála:

„Jako ta čarodějka z Popelky...“

Ron se zamyslel.

„Tahle mudlovská pohádka mi vůbec připadá, jako skutečná, třeba je to jen prostě příběh, který se stal. Ty šaty mohla mít v oříšku díky rozšiřovacímu kouzlu...“ Ginny se podívala: „Tuhle pohádku neznám, nechcete mi ji vyprávět?“

A tak jí a Lence, Harry s Hermionou během večeře vyprávěli pohádku o Popelce, občas je doplnili i Justin, Terry, nebo Dean, kteří ji také znali. Když dovyprávěli, tak to zase shrnul Ron:

„Jak říkám, všechno se to takhle mohlo stát... Jen mi nejde na rozum, proč ty šaty a kočár s koňmi, v půlnoci mizely.“

Lenka se usmála a odpověděla mu:

„Vždyť ta čarodějka byla vlastně její maminka, ne? Prostě jen chtěla, aby se holka vrátila z rande do půlnoci domů...“ Všichni se rozesmáli.

Se skvělou náladou se pustili po večeři do úkolu z přeměňování, a protože spolupracovali, tak měli do devíti hotovo. Mohli si dovolit ještě hodinku si v klidu posedět, trochu relaxovat a jen si tak přátelsky tlachat. Ve středu ráno se Ron vrhnul na dárky, které se mu přes noc nahromadili v nohách postele. Harry mu popřál všechno nejlepší a řekl:

„Ode mě tam žádný dárek nemáš, ale na oslavu mám ve svých zásobách výtečné víno, Rosmertinu nejlepší medovinu a vynikající máslový ležák od Sturgise. Musíme se dohodnout s ostatními, kde a kdy to oslavíme...“

Na snídani dostal dárky nejen od Ginny a Hermiony, ale i od Deana s Lenkou a Justina s Terry, a tak je pozval na oslavu taky:

„Mám tam od mamky krásný čokoládový dort, Bill a Fleur mi poslali nějaké francouzské zákusky, takže záleží jen na tom, kdy a kde se sejdem.“

Justin navrhnul odpoledne, ale Dean měl po obědě dvouhodinovku studia mudlů a Harry chtěl jít do knihovny, protože potřeboval dodělat úkol z obrany – metody zneškodnění draků a obrů a také si chtěl vyhledat nějaké historické záznamy o vzniku mozkomorů a boji s nimi v běhu času, aby mohl trochu rozvinout kapitolu o mozkomorech na svou ročníkovou práci. Tak se dohodli, že Ronovu oslavu udělají až po večeři, na neutrální půdě štábu BA v sedmém patře.

Oslava se opravdu vyvedla. Všichni se skvěle bavili, snědli mamčin dort i cukroví od Fleur, popili podle chutě trochu vína, nebo medoviny a Sturgisův máslový ležák ochutnali všichni. Když se v devět rozcházeli do svých kolejí, tak potkali v chodbě před komnatou nejvyšší potřeby, paní ředitelku s profesorem Křiklanem.

„Copak to tady vyvádíte? Vy jste opilí!“ zhrozila se ředitelka.

„Nejsme opilí, paní ředitelko,“ uklidňoval ji Harry.

„Pili jsme jen máslový ležák a snědli dort a trochu cukroví, na oslavu Ronových narozenin. Jsme jen trochu rozdovádění, protože jsme se na oslavě dobře bavili...“ vysvětloval.

Všichni se hned zklidnili a chovali se způsobně. Křiklan se jich zastal:

„No, oslava narozenin je dobrý důvod k tomu, dobře se pobavit a na kolej odcházejí v docela rozumnou dobu, že Minervo?“

Ta po něm hodila zvláštní, znechucený pohled a pak se podívala významně na Harryho. Ten zpozorněl a nepatrně na ní kývnul.

„Dobře, tak se vraťte na své koleje a nedělejte při tom na chodbách žádný hluk,“ uzavřela jejich setkání ředitelka, pak se otočila ke Křiklanovi:

„A my už jsme vlastně také dohodnutí, Horácio, tak si půjdu dodělat ty rozpis...“

Rozloučila se s Křiklanem a znova pohlédla na Harryho. Ten přikývl, aby věděla, že pochopil a zapadl s Ginny do výklenku pod schody o patro níž. V objetí tam počkali, až Křiklan projde dolů a pak šli oba za ředitelkou nahoru. Prošli kolem chrliče, zaklepali na dveře ředitelny a hned jak vešli, tak se Harry, profesorky McGonagallové zeptal:

„Tak copak si na mě na zítřek přichystal? Bandu novinářů?“

Ředitelka strnula.

„Jak víte, že.... To je jedno. Právě si ode mě vyžádal povolení ke vstupu do školy pro Barnabáše Cuffea, šéfredaktora Denního věštce a dva jeho redaktory...“

Harry se vyděsil:

„Snad mezi nimi není i Rita Holoubková?“

Profesorka zakroutila hlavou.

„Ne, nejspíš si uvědomil, že s ní máš nepěkné zkušenosti. Navíc... mám takový dojem, že ani on ji nemá příliš v lásce. Nedávno se nehezky vyjádřil o té její nechutné knize o Albusovi.... Navíc novináři, které neznáte, by se mohli pokusit dostat z vás nějaké informace, aniž byste si to uvědomili....“

Harry zamyšleně zakroutil hlavou:

„Čekal jsem od něj nějaký takový podraz, měl jsem z toho večírku od začátku špatný pocit.“ Na chvíli se odmlčel, pak se mu rozjasnila tvář a se škodolibou radostí se usmál:

„Nejspíš to zařídím tak, aby mi je sám profesor Křiklan držel pěkně od těla...“

Ginny i profesorka na něj nevěřičně zírali a zeptali se:

„Jak?“

Harry zamrkal na profesora Brumbála, který už začínal chápat, co ho napadlo. Tak jim to Harry vysvětlil:

„Při tom našem vyprávění jsem o něm nemluvil, ale profesor Křiklan sehrál v mém příběhu také svou roli a moc pyšný na ni asi nebude. Stačí, když mu opatrně naznačím, že když se dostanu nepřipravený do spárů novinářů, tak bych mohl nechtě prozradit i jeho úlohu v tom příběhu...“

Brumbál se rozesmál nahlas.

„A pak, že nemáš buňky na politiku Harry. Jen jsi mu to měl možná připomenout dřív, než je pozval. Můžou se tě pokusit opít, nebo ti podstrčit veritasérum....“ Harry se usmál. „Protilátku si беру sebou, už ji mám připravenou a budou se mnou Ginny, Ron, Hermiona a taky profesori Tobolka a Jonesová. Svěřil jsem se mu se svými obavami z toho večírku, tak se nabídl, že mě pohlídají.“

Profesorka se zatvářila nerozhodně:

„A neměla bych vědět, jakou roli sehrál profesor Křiklan v tom vašem příběhu?“

Harry se podíval na portrét profesora Brumbála. Ten s úsměvem přikývl:

„To vám můžu vyprávět já, Minervo, nemějte obavy, to, že se Horácio za tu vzpomínku trochu stydí, neznamená, že je to vážné...“

Harry si povzdechl:

„A my půjdeme spát, abychom na zítřek byli odpočnutí a zůstali ve střehu. Děkuji za varování, paní profesorko a přeji dobrou noc.“

Ve čtvrtek, přes to, že to byl poslední den vyučování před prázdninami, nebo možná právě proto, dostali dva úkoly jak z obrany, tak z bylinkářství. A tak si Harry i Ginny ještě napsali alespoň jeden, než si šli zabalit učení na prázdniny domů. Hermiona je přesvědčila, aby se na večírek oblékli do společenských hábitů a pak je pochválila, že jim, v Austrálii koupené hábity, opravdu moc hezky spolu ladí. Cestou na večírek se ještě všichni čtyři dohodli, že se na prázdniny domů přemístí, aby se zase zbytečně nemačkali u krbu. Pak už dorazili ke Křiklanovu kabinetu.

„Držte se poblíž a občas po nás mrkněte, jestli nepotřebujeme výpomoc.“ Požádal Harry Rona a Hermionu, než tam vstoupili.

Samozřejmě už je předem varoval, co je asi čeká. Křiklan se na Harryho vrhnul okamžitě, jak se objevil mezi dveřmi, jako by ho už vyhlížel.

„Harry, no konečně, jsem rád, že jste si konečně dal říct. Nemůžete se přeci pořád jen učit, potřebujete se trochu odreagovat, že? Pojdte, představím vám pár přátel. Mám tady i překvapení pro vás Hermiono, tak pojdte s námi...“

Harry popadl Ginny za ruku a táhl ji za sebou. Už chtěl Křiklana upozornit, že by s ním neměl takhle cloumat, když se zastavil u skupinky čtyř mužů. Hermiona s Ronem dorazili hned za nimi a tak začal Křiklan představování od ní.

„Hermiono, Harry, tohle je pan Hippokrates Smetwyck, vedoucí léčitel od Svatého Munga, z oddělení Zranění způsobená kouzelnými tvory. Hippokrate, to je slečna Hermiona Grangerová, o jejímž projektu jsem s vámi nedávno hovořil. Pan Smetwyck přijal moje pozvání především proto, aby si s vámi pohovořil a domluvil se s námi na vyzkoušení toho lektvaru, který jste vytvořila...“

Hermiona se rozzářila a Křiklan pokračoval:

„A tady je pan Harry Potter...“

Léčitel Smetwyck se na ně usmál a řekl:

„Jsem rád, že vás poznávám.“

Harry na své tváři vykouzil srdečný úsměv a řekl mu:

„Jsem také rád, že vás konečně poznávám osobně, pane Smetwycku, vaše jméno už nějaký ten rok známe...“ a když se na něj léčitel podíval s úžasem v očích, tak Hermiona dodala: „Jistě, vždyť jste to byl vy, kdo vyléčil pana Weasleyho, když ho tenkrát, tak hrozně pokousal ten had.“

Léčitel se trochu zakoktal:

„Weasley... ach ano, jistě... vzpomínám si. Ale jak to, že vy... Jste snad s Weasleyovými nějak spříznění?“

Harry se usmál ještě zářivěji.

„Jak se to vezme... dovolu, abych vám představil svou snoubenku: Ginny Weasleyová...“

A Hermiona navázala:

„A můj snoubenec – Ronald Weasley...“

Léčitelovi svitlo:

„Ach tak, tedy... budete brzy z přízně, že?“ a uvolněně se zasmál. Pak se na Hermionu zahleděl s profesionálním zájmem:

„Teď bych ale rád, kdybyste mi mohla říci něco bližšího, o tom vašem lektvaru. Horácio mi toho moc neprozradil...“ a odváděl si Hermionu stranou.

Harry viděl, jak se za ní Ron dívá a nemůže se rozhodnout, jestli má jít s ní, nebo radši hlídat Harryho. Naklonil se k němu a zašeptal mu do ucha:

„Nehni se od ní ani na krok, mohli by se pokusit něco vytáhnout z ní...“

Viděl, že se mu ulevilo, když se vydal za Hermionou. Pak obrátil svou pozornost ke Křiklanovi a k těm třem, kteří tam zůstali. Křiklan se ujal představování:

„Rád bych vám Harry představil i své další vzácné hosty: Barnabáše Cuffea, šéfredaktora Denního věštce a dva jeho redaktory, Benny a Danny.“ Podali Harrymu ruce a představili se: „Benny Presscot“

„Danny Furrowle“

Šéfredaktor dodal:

„Je pro nás velká čest, že vás konečně poznáváme osobně...“

Harry se na něj podíval s přimhouřenýma očima:

„Také jsem rád, že vás konečně poznávám osobně, po tom, co už jste o mě za ta léta napsali. Musím se vám omluvit, ale váš deník od určité doby vůbec nečtu...“

Jeho slova trefila do černého. Viděl, jak šéfredaktor upadl do rozpaků a pohled, který si vyměnil s Křiklanem, svědčil o tom, že se podobné reakce od něj obávali.

Slova se ujal šéfredaktor Cuffe:

„Naší redakci denně zaplavují spousty dopisů, v kterých nás lidé žádají o váš příběh, pane Pottere. Obdivují vás a rádi by se o vás a vašem boji s Lordem Voldemortem dozvěděli víc.... Neměl byste spolupráci s námi odmítnout, můžeme vám pomoci ve vaší kariéře.“

Harry zakroutil hlavou:

„Nemyslím si, že bych ve své kariéře potřeboval vaši pomoc, pane Cuffe. A než se rozhodnu, že se s veřejností rozdělím o své vzpomínky, tak si budu muset nejdříve pořádně rozmyslet, co z toho můžu zveřejnit a co bude lepší si nechat jen pro sebe. Domnívám se, že někteří lidé by byli radši, kdyby se úloha, kterou v mém příběhu hráli, raději na veřejnost nedostala...“ a významně se při tom podíval po Křiklanovi.

Ten zrudnul a honem to rozpačitě začal zamlouvat:

„Pánové si jistě nepředstavovali, že jim poskytnete rozhovor hned a přímo zde. Jen se s vámi chtěli osobně poznat, abyste věděl na koho se obrátit v případě, že byste se chtěl veřejnosti svěřit...“

Harry se usmál:

„No, v případě, že bych pocítil takovou potřebu, tak si nejspíš dobře rozmyslím, jaký list a jakého novináře si zvolím. K vašim novinám však, jak jistě chápete, mnoho důvěry nemám.“ Uzavřel Harry ten nepříjemný rozhovor, zamával na Sturgise a Hestii, kteří je zpovzdálí sledovali, a rozloučil se:

„Jestli dovolíte, pánové, rád bych teď ještě něco probral s panem profesorem Tobolkou, o své ročníkové práci, než odjedu na prázdniny“ a odvedl Ginny pryč.

Vzali si ze stolu s občerstvením pár dobrot a postavili se do rohu, aby se nerušeně najedli. Na večeri nebyli a tak měl Harry už docela hlad. Přišli za nimi Sturgis s Hestií a přinesli jim každému šálek čaje.

„Nechcete se někam posadit?“ zeptala se Hestie.

Harry s plnou pusou jen zakroutil hlavou, spolkl a poděkoval za čaj. Sturgis se zajímal:

„Ti novináři nevypadali příliš nadšeni z toho vašeho rozhovoru...“

Ginny se zasmála:

„Byl to zajímavý rozhovor, netušila jsem, že Harry dokáže být tak zdvořile jedovatý, dal jim co proto.... Trochu se obávám, aby tě zase pořádně v Denním věštci neproprali...“ a vyprávěla jim, jak to probíhalo. Sturgis se zamračil:

„To by si snad dnes nedovolili... ačkoliv... Možná si jim neměl brát naději na rozhovor, Kingsley přece chce, abys veřejně vystoupil.“

Harry pokrčil rameny.

„Mým mluvčím se už kdysi stal Jinotaj, a jestli veřejnost po mém příběhu tak touží, tak alespoň zvedneme panu Láskorádovi náklad.“

Sturgis zakroutil hlavou:

„Co jiného bychom od tebe také mohli čekat, že? Kingsleymu se to ale, asi líbit nebude....“ Harry si povzdechl:

„Já nejsem a nikdy nebudu politik jako on. Nehodlám zapomínat na těch pár lidí, co mi byli věrní i v těžkých časech.“ Sturgis a Hestie se na něj usmáli.

Harry s pohledem za ně, náhle změnil téma:

„Vyhledal jsem si v knihovně několik historických záznamů, nebo spíš legend, které by se mohly vztahovat ke vzniku prvních mozkomorů, myslím, že už mám dost podkladů, abych o prázdninách napsal nanečisto tu kapitolu o mozkomorech a také snad stihnu, ještě trochu rozpracovat, ten průzkum...“

„Ale no tak Harry,“ ozval se profesor Křiklan, který k nim přistoupil, „nemůžete svoje studium pustit z hlavy ani na večírku? Měl byste se trochu pobavit...“

Hestie se na Křiklana mile usmála a odpověděla:

„Když ta jeho ročníková práce je tak fascinující, pane profesore a Harry o těch věcech dokáže tak poutavě vyprávět. Však i vy byste měl být pyšný na svoje studenty, slyšela jsem, že se s Hermionou blížíte k obrovskému úspěchu a přelomu v léčitelství...“

Harry se rozhlédl:

„Kde je vlastně Hermiona s panem Smetwyckem?“

Křiklan pokrčil rameny:

„Myslím, že mu šla ukázat svou laboratoř. Byl docela fascinován jejími mudlovskými metodami pěstování vlkodlačích virů...“

„A ti novináři? Doufám, že jsem je příliš neznechutil? Snad už neodešli?“ zajímal se Harry. Křiklan zakroutil hlavou:

„Myslím, že šli s nimi do té laboratoře, něco málo jsem jim o tom jejím projektu řekl, tak zavětřili senzaci...“ Harry se podíval vyplašeně na Sturgise, on přikývl a nenápadně se vzdálil. Hestie se zatím, společně s Harrym a Ginny, bavila s Křiklanem o tom, že také dělá regenta Deanovi na jeho ročníkové práci.

„Není to nic tak obdivuhodného, jako ty vaše práce, je to ale velmi zajímavé téma a já si to opravdu užívám....“ S úsměvem nenuceně konverzovala, aby odvedla Křiklanovu pozornost od Harryho nervózního pokukování po dveřích kabinetu.

Trochu se uklidnil, až když Hermiona s Ronem vešli zpátky do kabinetu a připojili se k nim. Chvilku po nich přišli i Sturgis s léčitелеm Smetwyckem a třemi novináři. Sturgis i Smetwyck se tvářili trochu rozhořčeně. Tak Harry využil toho, že se Křiklan opět připojil k novinářům a zeptal se jich:

„Co chtěli?“

„Zajímali se nejprve o ten můj lektvar, tak jsem je začala brzdit, že je to ještě předčasné. Řekla jsem jim, že jim poskytnu rozhovor, až se ukáže, že ten lektvar skutečně funguje a společně s panem Smetwyckem ověříme, že umí vlkodlaky vyléčit definitivně a ne třeba jen přechodně. Pak jen tiše sledovali, jak to všechno Smetwyckovi vysvětlují. Když jsme odcházeli, tak najednou zavedli řeč na tebe a na Ginny. Jestli to vaše zasnoubení nebylo unáhlené a podobné řeči. Tak jsem jim vysvětlila, že se znáte už sedm let a chodíte spolu už téměř dva roky, takže si nemyslím, že by zasnoubení nebylo na místě...“

Na Harryho udivený pohled dodala:

„Já vím, že jsem trochu přeháněla, ale připadalo mi to, jako by vůči tobě nebyli příliš přátelsky naladěni a došlo mi, že jsi je asi odmítl. Nechtěla jsem, aby se do vás zase zkoušeli nějak navázat... Pak přišel Sturgis a jeho přítomnost je trochu zbrzdila. Jen se zkusili zeptat Rona, jestli by jim nechtěl vyprávět o dobrodružstvích, která s tebou v posledních letech prožíval, on odmítl, tak už dali pokoj.“

Harry si povzdechl:

„Kingsley mě bude tlačit do toho rozhovoru pro noviny. Škoda, že nemá pan Láskorád slušného novináře, který by se mnou mohl ten rozhovor udělat. Takhle se nebude Kingsleymu líbit, že chci udělat rozhovor pro Jinotaj...“

Hermiona se rozesmála:

„Ty už jsi asi dlouho Jinotaj nečetl, že? Myslím, že pan Láskorád sehnal báječného redaktora....“

„Koho?“ zbystřil Harry.

Hermiona jen s úsměvem kroutila hlavou.

„Skus si od Lenky půjčit poslední tři čísla a přečti si je. Schválně jestli poznáš, kdo pro něj píše...“ Harry se to z ní ještě chvilku pokoušel dostat, ale ona nepovolila. Vzbudila ovšem zvědavost i u ostatních a tak se nemohli dočkat, až si poslední tři čísla přečtou. Nakonec se na večírku docela dobře bavili. Dobře se najedli, vypili pár máslových ležáků a po desáté se šli na zítřejší cestu domů, na prázdniny, vyspat.

Kapitola 23 - Velikonoce.

Na snídani už přišli oblečení na cestu, se svými malými, ale prostornými batůžky. Ginny ho dostala k Vánocům také a Hermiona si pořídila také podobný, aby pořád nenesla tu svou bezednou korálkovou kabelku. Harry si od Lenky půjčil poslední tři čísla Jinotaje a do prvního se začel už při snídani. Kromě rozvláčného, nudného článku o *Gernumbli gardensi*, v kterém se nejspíš, pan Láskorád osobně, rozplýval nad úžasnou magií Gernumbliů a dalších, podobně praštěných článcích, o výskytu muchlorohého chropotala a účinnou obranou před strachopudy, tam našel článek se zajímavým titulkem: **Co v Denním věštci nenajdete...**. Byl to velmi vtipně napsaný článek o prohrěšcích vlivných a vážených kouzelníků. Harryho zaujal druhý odstavec, doplněný fotografií.

Bývalý ministr Kornelius Popletal, má zvláštní libůstku. Dvakrát, až třikrát do týdne bývá spatřen ve společnosti mladých děvčat, jasně mudlovského původu. Tyto dívky se překvapivě tváří velmi zamilovaně, jako by byly, zjevem toho starého páprdy, okouzlené. Však také spotřeba ingrediencí na nápoj lásky, které Kornelius Popletal pravidelně doplňuje v lékárně v Příčné ulici, je značně převyšující běžné normy. Jestlipak paní Popletalová o těchto manželových výletech ví? Není náhodou podobné zneužívání mudlů, pomocí kouzel, v rozporu se zákonem?

Pod článkem byla fotografie rozesmátého Popletala, s mladou mudlovskou dívkou, asi dvacetiletou, oblečenou v minisukni, která se k němu zamilovaně tulila. Kromě toho, tam byla zpráva o utajeném Novoročním zasnoubení ministra kouzel Kingsleyho Pastorka s Angelinou Johnsonovou.

„Proč takové tajnosti pane ministře? Vždyť už máte pomalu věk na to, abyste se oženil...“

A pak střízlivá zpráva o tom, že manželé Diggoryovi adoptovali šestiletého sirotka, u kterého se, v mudlovském sirotčinci, objevily kouzelnické schopnosti.

„Všichni vám přejeme, aby vám váš adoptivní syn dělal radost, a jsme přesvědčeni, že z něj vychováte čestného, spolehlivého muže a skvělého kouzelníka...“

Harry přečetl článek celý, až k podpisu – **Řeka**.

Srdečně a uvolněně se rozesmál.

„Tak Lee Jordan a jeho drbna?“

Hermiona se usmála a Lenka mu odpověděla:

„Na konci roku ho vyhodili z rádia, protože se jim nelíbilo, že si nechce nechat cenzurovat svoje relace. Tak přišel o Vánočních prázdninách za tátou a dohodli se. Táta psal, že ty jeho články začaly hned zvedat náklad a lidé píšou a volají po tom, aby vydával Jinotaj víckrát, než jen jednou za měsíc....“

Harry se usmál:

„Doufám, že se mi podaří Kingsleyho přesvědčit, to bychom vám zvedli náklad ještě víc...“ Ginny se uculovala:

„Třeba přijde s Angelinou o prázdninách na návštěvu, slíbil jsi holkám, že je naučíš Patrona. Tak ho můžeš zkusit začít zpracovávat.“ Pak už jen v klidu dojedli a vydali se na cestu domů.

Brána směrem k Prasinkám byla nejbližší a tak byla otevřena pro ty, kteří se domů přemísťovali, nebo si pro ně přijeli rodiče. U brány hlídal Hagrid, tak se s ním rozloučili a Ron s Hermionou, Harry s Ginny se chytli za ruku, zamávali Justinovi, Terry, Lence a Deanovi a přemístili se na příjezdovou cestu k Doupěti. Když si odbyli všeobecné vítání s mamkou, Kráturou a Winky, tak Harryho, když vybaloval portrét svých rodičů, mamka nabádala:

„Jestli máte nějaké úkoly, tak byste si je měli udělat už dneska, protože na zítřek se objednala spousta lidí, aby je Harry naučil Patrona...“

Harry se zhrozil:

„Jaká spousta? Domlouval jsem se jen s Katií, Angelinou a Alicí, s nikým dalším jsem nepočítal.“

Mamka pokrčila rameny.

„Ten jejich nápad se setkal s širokou odezvou. Ještě u Aberfortha v hospodě se s děvčaty domluvil Oliver Wood, aby mu dali vědět, kdy za tebou půjdou, že se k nim připojí a pak se tady s Georgem zastavil Lee Jordan a chce přijít taky. Těm ostatním jsem doporučila, ať se raději domluví s tebou, že by jich tu bylo najednou moc a tak za tebou asi dnes, nebo zítra, někdo přijde, aby si s tebou dohodli termín.“

Harry si povzdechl:

„No nazdar, to jsem si pěkně zavařil. Oni nepochopili, že musím mít na dotyčného šťastnou vzpomínku, takovou, ve které prožívá štěstí on v mé přítomnosti. Na holky už jsem se připravil, Olivera a Leeho bych měl také snad zvládnout, ale ostatní? Kdo tu vlastně byl?“ Mamka se zamyslela:

„Byl tady Michael Corner a ten mluvil o dvou kamarádech, pak tu byla ta dvojčata Patilova s Levandulí... Věděl jsi, že Levandule chodí s tím tvým bratrancem Dudleym?“

Harry na ni vyvalil oči a vyhrknul:

„Cože?!“

Hermiona s Ginny se rozesmály.

„Vy jste to věděly?“

Ron se usmál:

„I já to vím, Hermiona usoudila, že bude lepší, když ti to zatím neřekneme...“

Hermiona ho uklidňovala:

„Seznámila se s ním, po tom, co se změnil. Říkala, že tě moc obdivuje a má tě opravdu rád...“

„Jo, že se Dudley změnil k nepoznání, jsem si všiml, ale tetě a strýcovi se to určitě moc nezamlouvá. Neumím si představit, že by přijali do rodiny čarodějku....“

Harry kroutil hlavou, vstal a řekl:

„Jdu se pustit do těch úkolů, jak se zdá, tak toho zítra moc neudělám...“

Ginny se zvedla také a šla s ním. Rozložili si učení v obývací místnosti a pustili se společně do domácích úkolů s takovou vervou, že je na oběd musela mamka volat dvakrát. Hermione šla po obědě domů a tak se k nim odpoledne přidal i Ron. Díky tomu, že spolupracovali, tak stihli do večere udělat všechny úkoly, které na prázdniny dostali. Harry si pochvaloval:

„Teď už se budu moct nerušeně věnovat jen ročníkové práci...“

Začal s tím hned u večere. Dozvěděl se, že mamka zdědila poštolku po své mamince a tatka svou lasičku zase po dědečkovi z máminy strany. U Fleur, která přišla s Billem na večeri také, to byl zase ten druhý případ.

„Bydlíme u velkého jezera. Hnízdí tam každý rok sspoussta různých ptáků a několik různých druhů volavek. Mě sse vždy líbili ty bílé, měly krásný ssvatební tanec. Vydržela jssem ssedět u jezera celé hodiny a dívat sse na ně...“

Harry si všiml, že už se dost zdokonalila v angličtině, jen ty sykavky jí dělaly ještě trochu problémy. Řekl jí to a vykouznil na její tváři úsměv. Pak se otočil na Billa:

„Kde se v tobě vzal ten orel?“

Bill pokrčil rameny.

„Já do toho tvého schématu moc nezapadám. Probírali jsme s mamkou a tatkou, po kom bych ho mohl zdědit, ale na nikoho jsme nepřišli. Orly mám rád, ale až od té doby, co umím Patrona, před tím jsem o nich nijak zvlášť nepřemýšlel...“

Harry se zamyslel:

„Ale on se k tobě fakt hodí. Připadá mi to, jako byste k sobě přirozeně patřili. Možná, že se někteří Patroni tvoří tak, že zobrazují stav tvé duše...“

Pak se podíval na tátu:

„Kde se vlastně v tobě vzal ten jelen a v mámě laň? Byl jsi dřív zvěromág, nebo jsi nejdřív uměl Patrona?“

Sirius mu odpověděl:

„Zvěromágy jsme se stali už v pátém ročníku Harry, to ti přece Remus vyprávěl... Patrona jsme se učili až v sedmém...“

„Nevím, kde se ve mně ten jelen vzal. Nevím o nikom z příbuzenstva, kdo by měl takového Patrona. Probíhalo to u mě jinak než u Ginny, nejdřív jsem se jelenem stal a teprve pak, jsem ho dokázal vyčarovat,“ řekl táta. Maminka dodala:

„A já jsem se svou laň naučila, až když jsem byla až po uši zamilovaná do táty a viděla jsem jeho Patrona...”

Harry se nad tím zamyslel a po chvíli se zeptal George:

„A co ty a Fred?”

Ten se usmál, mrknul na Fredův portrét a řekl:

„U nás by to mělo být spíš obráceně, Fred se vždycky před holkama natřásal jako kohout a já jsem byl chytřejší...”

Fred ironicky odvětil:

„Cha, cha, cha, tohle moc vtipné nebylo...”

Mamka jim sdělila:

„Vy jste svoje Patrony zdělili po mých bratrech. Byli rok od sebe a ti Patroni k nim seděli přesně. Gideon byl starší, tišší a chytrý jako liška. Fabián byl mladší, hezčí a rád se předváděl. Byli nerozlučná dvojice, jako vy...” a zvlhly jí oči.

Harry rychle odvedl řeč jinam:

„A co tvůj Tichošlápek, Siriusi, kde se v tobě vzal?”

Sirius zakroutil hlavou.

„Nevím, nikdy jsem psa neměl...”

Lily s úsměvem vysvětlovala:

„Ale vždyť je to jasné Harry. Táta byl vždycky sebevědomý a rád se předváděl, pravý vládce lesů. A Sirius? Velký, silný a věrný přítel...”

Harry se na ni zaculil:

„A ty – plachá laň....”

Táta se rozesmál:

„No, nevím, plachá nikdy moc nebyla...”

Máma ho výhruzně plácla po rameni.

„Vidíš, občas mě i bije....” rozesmál se táta.

Všichni se zasmáli s ním a atmosféra se zase uvolnila. Harry už se raději dál nevyptával, řekl si, že Charlieho a Percyho si nechá na později. Perci s Penelopou měli přijít na oběd v neděli. Po večeři se rozvinula příjemná zábava, Harry vytáhl Jinotaje, vypůjčené od Lenky a nahlas četl Leeovy články. Pan Weasley jim vyprávěl, jak Popletala vyšetřovali.

„Uprostřed jednání nám tam vlítla Popletalová, vytáhla z kabelky pořádnou sukovici, mávla hůlkou.... Než se nám podařilo tu hůl zastavit, tak ho tak zmalovala, že skončil u Svatého Munga.... Řekli jsme si, že to jako trest stačí a když slíbil, že už to dělat nebude, tak jsme mu odpustili i tu pokutu. Většina těch holek, co za nimi chodil, byla stejně... jak se říká těm, co se tím živí, berou za to peníze?“

Ron řekl:

„Poběhlce?“

Harry se rozesmál:

„Teď jim mudlové říkají prostitutky...“

Artur na něj ukázal:

„To je to správné slovo, tak je jmenovali.“

„Také už jsem viděl toho malého Thomase Diggoryho, Amos se s ním dnes odpoledne zastavil na chvíli v práci. Myslím, že tu návštěvu ministerstva trochu uspěchal. Klučina byl z toho mumraje dost vyděšený a držel se ho jako klíště. Děvčata z něj byla unešená. Má jasně modré oči a kudrnaté zlaté vlasy – vypadá jako potomek nějaké víly...“

Fleur zbystřila:

„Možná bych sse na něj mohla jít podívat. Poznám, jestli má vílí krev...“

Bill se na ni usmál:

„Jestli jsi zvědavá, tak nám to tatka může s panem Diggorym domluvit,“ podíval se na tátu. Ten přikývl, ale dodal:

„Divil bych se, kdyby měl. Jak by se ocitl v mudlovském sirotčinci?“

Harry se na něj udiveně podíval:

„Raddle tam přece skončil také a kdyby se Dursleyovi nebáli Brumbála, tak bych tam nejspíš skončil taky....“ pak se zarazil a rozpačitě kouknul po mámě.

Portrét profesora Brumbála ho uklidnil:

„Nenechal bych tě v sirotčinci Harry, kdyby se tě teta se strýcem neujali, tak bych ti našel jiný bezpečný domov...“

Harry radši odvedl řeč k jinému tématu. Zeptal se Artura:

„Myslíte, že bude Kingsley souhlasit, abych ten rozhovor pro noviny udělal s Lee Jordanem pro Jinotaj?“

Artur se zasmál:

„No, nevím, když si přečetl tu poznámku o svých zasnubách, tak vyhrožoval, že si to s ním vyřídí....“

Harry se usmál:

„Možná se tady zítra potkají, jestli přijde s Angelinou... Říkal, že si přijde přečíst tu moji ročníkovou práci.“

George se rozesmál:

„Tak to tady bude pěkně živo, možná bude lepší, když se potkají dřív, než vyjde to dubnové číslo...“

Tatka se na něj pozorně podíval:

„To se do něj chce zase trefovat?“

George pokrčil rameny:

„Nevím, říkal, že připravuje takovou malou satyru o boji ministerstva s mozkomory.“

Harry se zamyslel a uložil si do paměti další věc, kterou bude muset zítra vyřešit.

Ráno ho probudil něčí pohled. Otevřel oči, sáhl na noční stolek pro brýle a podíval se. U nohou jeho postele stál Krátura a povídá:

„Dobré ráno pane, paní mě poslala, abych se podíval, jestli už jste vzhůru.“

Harry zatřepal hlavou a odpověděl:

„No, myslím, že ještě úplně ne...“

Krátura pokračoval:

„Pan ministr Pastorek, by si chtěl přečíst pánovu ročníkovou práci, ale nechce, bez vašeho svolení pane...“

Harry vyletěl:

„On už je tady?“ a posadil se na posteli.

„Ano pane, přišli před chvílkou, Winky jim podává v obývacím pokoji čaj a koláč, pane. Řekli, že vás Krátura nemá budit, když máte prázdniny...“

Harry se zvednul a po cestě do koupelny řekl Kráturovi:

„Ať si tu moji práci klidně přečte, mám ji v obýváku, na pracovním stole, v deskách z dračí kůže. Já se dám zatím trochu do kupy a za chvíli přijdu....“

Krátura s hlasitým PRÁSK zmizel a probudil tím Rona.

„Co je, co se děje?!“ vyletěl.

„To nic, Krátura mi přišel říct, že už se mi scházejí hosti... Kolik je vlastně hodin?“ podíval se na hodinky.

„No nazdar, už je skoro devět. Trochu jsme si přispali....“

„No a co? Máme přece prázdniny, ne?“ mračil se Ron.

Za pár minut, ale oba umytí a oholení nakoukli do obývacího pokoje.

„Á, tady máme ty dva spáče...“ vítala je s úsměvem mamka, „pojdte do kuchyně, udělám vám snídani,“ a společně s Ginny se zvedla. Ginny se po cestě k Harrymu přitulila a dala mu na přivítanou pusu. Pak jim s mamkou udělaly vajíčka na slanině, Ron si dal čaj a Harry kávu. Během snídáně přišel zadním vchodem do kuchyně Lee Jordan, posadil se k nim a dal si s nimi kávu.

„S tebou bych potřeboval dost nutně mluvit, Lee, kolik na mě budeš mít dnes času?“

Ten pokrčil rameny a odpověděl:

„Na dnešek jsem nic neplánoval, takže jsem ti k dispozici....“

Když po snídani přišli do obývacího pokoje a Lee si všiml Kingsleyho, který se probíral, za Harryho pracovním stolem, poznámkami k jeho ročníkové práci, tak jen vyjel:

„U Merlinových plesnivých vousů, neřekli jste mi, že tu máte i ministra....“ Harry se usmál, Kingsley vstal a vykročil k nim se slovy:

„Ale, ale, kohopak to náhoda přivedla do mých rukou?“

Lee se schoval za Harryho a ten s úsměvem Kingsleyho uklidňoval:

„Vždyť to napsal hezky, ne? A navíc měl pravdu, pročpak jste ty své zasnuby tak tajili?“ Kingsley se zarazil a pak vyčítavě odvětil:

„Hlavně, že ty jsi své zasnuby roztroubil do celého světa, že?“

Harry pokrčil rameny:

„Nijak jsme to netajili, hlavně před přáteli ne....“

Kingsley také pokrčil rameny:

„Nu, což... Tím jak píše, si stejně brzy vyslouží pár pohlavků, tak mu to pak spočítám najednou....“

Harry se šibalsky usmál:

„No, já nevím, ale myslím, že bys měl trošku změnit svůj postoj k Leemu. Protože po mě chceš, abych udělal rozhovor pro tisk, a já rozhodně odmítám Denního věštce...“

Kingsley ztuhnul:

„Ne, to ne, to přece nemůžeš myslet vážně Harry. Nemůžeš přece chtít, aby rozhovor s tebou vyšel za článkem o škrknách a před dalšími spekulacemi o výskytu Muchlorohých chropotalů! Harry vzpamatuj se!“

Harry se rozesmál:

„Ale Kingsley, už jednou takhle můj rozhovor vyšel a přečetla si ho spousta lidí, pamatuješ? A teď získal pan Láskorád skvělého redaktora, lidi ho čtou rádi a mám jistotu, že nezveřejní nic z toho, co se na veřejnost dostat nesmí.“

Odpověděli mu Kingsley i Lee najednou:

„Jsi si jistý? ... Myslíš?“

Harry jim oběma se smíchem odpověděl:

„Ale ano, jsem si jistý. Nemůže prozradit žádná tajemství řádu, protože přece přísahal, ne?“ Oba se na něj překvapeně podívali a najednou se jim ve tvářích mihl výraz pochopení. Kingsley se zamyslel:

„No, když se na to díváš takhle....“

Lee začal okamžitě myslet dopředu:

„Ale, tvůj příběh vydá na celé jedno zvláštní vydání, nebo spíš celý seriál článků....“

Harry ho s úsměvem přibrzdil:

„Než si začneš plánovat můj příběh, tak si dobře rozmysli, jestli budeš ochotný splnit, jednu podmínku. Chtěl bych, abys ještě dnes s Kingsleym zkonzultoval ten článek o boji ministerstva s mozkomory... To je totiž pro mě hodně citlivé téma. S mozkomory tančíme na velmi tenkém ledě a jediná prasklinka by mohla zhatit naše záměry, Lee....“

Ten se na něj překvapeně podíval:

„Co máš ty, společného s tím jednáním?“

Harry se usmál:

„No vidíš, chybí ti spousta důležitých informací a chceš vypustit do světa článek, který by mohl zmařit to, co už jsme s Kingsleym, panem Weasleyem a Sturgisem dojednali....“

Lee se zarazil.

„Dobře, souhlasím. V úterý začneme tisknout, tak stihnu dodělat případně nějaké opravy. I když mi to začíná trochu zavánět cenzurou...“

Harry se rozesmál:

„Ale no tak, ty přece nechceš svými články škodit mě, nebo řádu... nebo ano?“

Lee zavrtěl hlavou:

„Ne, jistě že ne. Ale jestli nechcete, abych škodil, tak mi taky občas musíte něco říct, abych věděl, co se děje...“

Kingsley se na něj zkoumavě podíval, chvíli přemýšlel a pak, jako by dospěl k rozhodnutí, nepatrně přikývl.

„Dobře, až tady skončíme, tak si spolu probereme ty mozkomory a pak se můžeme předběžně dohodnout, jak to uděláme s tím Harryho příběhem. Uvědomuješ si vůbec, jakou tím dostáváš šanci? To bude skvělá příležitost k odstartování tvé novinářské kariéry...”

Lee našpulil pusu, zamyslel se nad tím, pak se mu oči rozzářily a s úsměvem odpověděl:

„Jo, bude to prostě senzace,” a uvolněně se rozesmál.

Harry si uvědomil, že právě před sebou vidí velmi šťastného Lee Jordana. Tak do sebe začal nasávat to jeho štěstí, zavřel oči a zašeptal:

„Expecto patronum...”

Z jeho hůlky se vynořil... velký, stříbřitě bílý ohař.

„Hele, to je přece dědečkův Bardík...” zíral na něj s úžasem Lee. Harry se usmál: „Představuji ti tvého Patrona Lee. Teď si ho skus sám....”

Pak se podíval na ostatní. Oliver, Angelina, Alicia a Katie.... Na všechny měl připravenou jedinou vzpomínku. Ve třetím ročníku, poslední zápas sezóny se Zmijozelem. Harry chytá zlatonku a Nebelvír vyhrává zápas a tím i pohár. Byli u toho všichni a byli šťastní bez sebe. A tak se Harry podíval na Olivera a vybavil si ho, jak mu, vzlykajíc šťastím, předává pohár.... „*Expecto patronum*” a po obýváku se rozběhl načepýřený krocan. Pak se podíval na Angelinu a z jeho hůlky vyskočila nádherná, velká lvice, mohutným skokem přeskočila pohovku a zastavila se přímo před ní. Harry nevnímal výkřiky úžasu, protože už se soustředil na Katii. Lvice zmizela a vzápětí se z jeho hůlky vynořila malá ovečka s velkou mašlí kolem krku. Katie vydechla:

„Ale to je přece Belinda... to je už tak dávno, to mi bylo asi pět....”

Pak se Harry zaměřil na Alicii.

„*Expecto patronum*” jeho hůlka však vytvořila jen štít, velký, silný, ale jen štít.

„Je mi líto Alicie, asi v sobě zatím nemáš žádného fyzického Patrona....”

Do obýváku mezitím přišla paní Weasleyová, doprovázená Hermionou, Parvati a Padmou Patilovými a Levandulí Brownovou.

„Páni, to bylo úžasné Harry...” žasla dvojčata. Levandule se zeptala:

„Dokážeš to s námi také?”

Harry si povzdechl:

„To opravdu nevím, holky. Na ně jsem se předem přichystal, měl jsem připravenou vzpomínku, ve které jsem s nimi prožíval velké štěstí....”

Oliver se usmál:

„Náš společný Famfrpálový pohár, že mám pravdu? Tam jsme byli všichni...”

Harry s úsměvem přikývl. Oliver se zasn timer, zavřel oči a nechal se zase naplnit tím obrovským štěstím, které ho tehdy úplně pohltilo a pak, poprvé v životě, přivolal svého krocana. Díval se, jak kolem něho pobíhá a šťastně se rozesmál.

„Toho jsem zdědil po prastrýci Michaelovi, měl jsem ho moc rád, byla s ním hrozná legrace....“

Charlie se usmál, podíval se na Harryho a řekl:

„Já jsem zdědil svého jezevce, zase po strejdovi Biliusovi, to byl také hrozný vtipálek. Když jsem byl malý, tak jsem ho zbožňoval....“

Harry se podíval na holky a řekl jim:

„Musíte mi pomoci. Potřebuji, abyste zapály v paměti, jestli jsem někdy byl u toho, když jste byly opravdu šťastné. K tomu, abych vytvořil vašeho Patrona, potřebuji vzpomínku na vaše štěstí, chápete?“ Holky se zamyslely a Parvati řekla:

„Tehdy, když jsi mě pozval na Vánoční ples, jsem byla fakt štěstím bez sebe....“

Harry si ten okamžik matně vybavil, ale ať se namáhal sebevíc, pamatoval si jen na příšerné pubertální hihňání těch dvou a své zoufalství, protože ho těsně před tím, odmítla Cho... Pokoušel se v té situaci vybavit, jak by asi měla vypadat šťastná Parvati a v duchu ji uviděl s rozzářenýma očima a širokým úsměvem na tváři. Tak to zkusil....

„Expecto patronum“

Z jeho hůlky vylétla rozčepýřená slepice a s roztaženými křídly se rozběhla po obývacím. Parvati zrudla a Padma se rozesmála:

„Babiččina slepice... chi, chi, chi. Říkala jsem ti, že ji určitě zdědíš ty, rozuměla sis s babičkou mnohem víc než já. Chi, chi, chi....“

Harry zakroutil hlavou, ale zkusil to znova s pohledem na Padmu. Představil si, jak by asi vypadala opravdu šťastná Padma.

„Expecto patronum“ a byl tu najednou malý chundelatý špic, s rozvrtěnou chlupatou oháňkou nad hřbetem.

„Jé, to je můj Míša, když jsem byla malá, tak jsem si ho tajně brala na noc do postele, než jsi to na mě řekla mámě...“ a dívala se s rozzářenýma očima na svého Patrona, jak splašeně pobíhá po pokoji.

Pak se Harry zaměřil na Levanduli, už mu nedělalo takové problémy, představit si ji šťastnou a tak za chvíli vyčaroval malého bílého králíčka, s dlouhýma ušima.

„Binky! To je Binky!“

Zajásala Levandule a nadšeně Harryho objala. Šťastná vypadala úplně stejně, jak si ji Harry představil. Tomu to najednou došlo....

Se zamyšleným výrazem si sedl za svůj pracovní stůl a jen, jako z velké dálky vnímal, jak se ostatní pokoušejí vyvolat Patrony, s kterými je právě seznámil. Kingsley přišel k němu a zeptal se:

„Copak tě trápí Harry?“

Harry si povzdechl:

„Budu to muset předělat. Všechno je to totiž trochu jinak...“ a ukázal na svou rozloženou ročníkovou práci. Pak, jako by mu najednou něco došlo, pohlédl na Kingsleyho. „Jak by asi vypadal opravdu šťastný Alastor Moody?“

Kingsley se usmál, zakroutil hlavou a odpověděl:

„To opravdu nevím, Harry, nikdy jsem ho skutečně šťastného neviděl....“

Harry se zamyslel, zavřel oči a představil si Pošuka tak, jak ho poznal on sám. Představil si ho, jak sedí ve Velké síni po tom, když porazil Voldemorta. Viděl ho, jak své čarodějné oko upírá směrem k postranní místnosti, kam uložili jeho tělo a své vlastní oko na Harryho. Viděl, jak mu stéká slza štěstí a odkapává z jeho useknutého nosu. Na jeho tváři spatřil úšklebek, který jen ti jeho nejbližší přátelé dokážou považovat za úsměv, a zkusil to....

„*Expecto patronum...*“ z jeho hůlky se vynořil velký býk a prošel zvolna a rozvážně mezi trochu vylekanými přítomnými.

„Kdo byl tohle?“ zajímali se. Harry se usmál a odpověděl:

„Alastor – Pošuk – Moody...“

Hermiona se zarazila:

„Říkal jsi, že ho neumíš, že na něj nemáš dost šťastnou vzpomínku...“

Harry přikývl:

„Právě jsem se ho naučil...“ a znova zakroutil hlavou nad tím, jak je to vlastně jednoduché. Pochopil, že nemusí mít dotyčného z celého srdce rád, jak si dosud myslel, že stačí jen určité sympatie. Že nemusí mít skutečnou šťastnou vzpomínku, ale jen dostatečnou představivost...

Popadl brk a na kus prázdného pergamenu si hned svoje nové poznatky zapsal, dokud měl tu formulaci čerstvě v paměti. Kingsley mu koukal přes rameno a pak si povzdechl:

„To už nezní zdaleka tak poeticky, jako ta původní verze Harry. Možná bys to tam ani psát neměl...“

Harry se zasmál a odpověděl mu:

„To nechám na mém regentovi....“

Najednou se ozvala Angelina:

„Kingsley, podívej se!“ Povedlo se jí přivolat Patrona. S rozzářenýma očima sledovala velkou lvici a divila se.

„To tedy opravdu netuším, po kom jsem ji zdědila... Probírala jsem to s našima a s dědou a babičkou, ale nikdo z mých příbuzných lva, ani lvici neměl...“

Harry se na ni usmál:

„Ale hodí se k tobě. Máš prostě svého vlastního Patrona, který odráží charakter a stav tvé duše. Zrovna jako Bill, moji rodiče, nebo Sirius....“

Během půl hodiny zvládli svého Patrona všichni, kterým ho Harry ukázal. Jako by to pro ně bylo snazší, když věděli, jak má vlastně vypadat. Harry je nechal, ať se baví, odtáhl Leea a Kingsleyho do kuchyně, kde si přečetli jeho satiru o boji s mozkomorou a oba se při tom srdečně zasmáli. Nakonec mu opravili v jeho článku jen pár drobností....

„Trocha kritiky ministerstvu jen prospěje, tohle mě, ani Dedalovi neuškodí. Jsem rád, že jsi postřehl ten jeho nápad, jak udělat z mozkomorů užitečné tvory a to, jak se mu za něj posmíváš, možná přinutí skeptiky, aby se nad ním alespoň zamysleli... Hezky jsi to napsal...“ se smíchem, dost důrazně poklepal Kingsley Leeho po rameni a zamrkal na Harryho.

Lee si oddechl a pak se zeptal:

„Nechtěli byste mi říct, jakou roli v tom jednání, vlastně hraješ ty, Harry?“

Ten se usmál:

„První kontakt, Lee. Dedalus nám do školy dodal mozkomora, na nácvik Patronů v praxi a ten mozkomor mi nabídl, za všechny svého druhu, že mi budou, jako přemožiteli Pána zla, sloužit a poslouchat mě, stejně jako poslouchali jeho. Zavolali jsme se Sturgisem Kingsleyho, ten si sebou přivedl pana Weasleyho, a pak jsme jednali s mozkomorem a spolu. Dohodli jsme se, že mou osobu z dalších jednání vyloučíme, protože nějak nechci mít s politikou nic společného a tak jsem jim poručil, že mají jednat s ministerstvem a podřídit se jejich rozhodnutí. Jestli bude fungovat ten Dedalův nápad, tak bychom je nemuseli vyhubit, jsou tady už dlouhá staletí, chtějí se podřídit a poslouchat... Jak řekl Kingsley: Kdyby nebylo zlo, tak bychom nevěděli, ani co je dobro....“

Lee jen kroutil hlavou.

„To jsem netušil, myslel jsem, že je konečně začali citelně likvidovat a tak je přinutili k jednání...“

Kingsley přikývl:

„To je také oficiální verze. Kdybychom prozradili Harryho úlohu, tak by členové Starostolce vyžadovali jeho přítomnost při jednáních a on by se nemohl připravovat na zkoušky. Ty jsou teď pro něj, jako pro budoucího bystrozora, nejdůležitější.“

Pak se s ním dohodli, ať si promyslí, jak podat veřejnosti Harryho příběh, udělá si průzkum mezi lidmi, co se chtějí dozvědět. Potom může navštívit Kingsleyho, kde společně s profesorem Brumbálem udělají předběžný návrh toho, co se může pustit ven a až bude mít Harry po zkouškách, tak se do toho pustí. Po obědě ještě Harry pomohl s Patrony Anthony Goldsteinovi a Terry Bootovi. Michael Corner měl jen štít a s tím Harry nic dokázat nemohl. Zbytek odpoledne si vyčlenil na odpočinek. I když jak se to vezme.... Celý zbytek odpoledne strávili s Ginny v domě na Grimmauldově náměstí. Mimo jiné se tam také dohodli, že půjdou zítra navštívit Teda a tak večer Harry vzal to strakaté vajíčko, vylíhnul si papouška a naučil ho opakovat krátké přání pro Teda. Po večeri ještě pracoval na své ročníkové práci a dodělal si nanečisto kapitolu o vzniku a způsobu existence mozkomorů.

V neděli dopoledne strávili pár krásných hodin s Tedem. Vzali sebou portrét rodičů a pak se společně s Remusem, Tonksovou, jejím tátou a mámou skvěle bavili. Když pak po jídle Ted usnul, tak Harry předal Andromedě pro něj dárek k narozeninám.

„Nepamatuji si přesně datum, kdy se narodil, vím jen, že to bylo po Velikonocích...“ Andromeda se usmála a odpověděla:

„Narodil se dvacátého dubna a Remus hned spěchal k Billovi...“

Harry přikývl:

„To jsme tam ještě byli a plánovali, jak vyloupíme Gringottovy. Vtrhnul jsi tam jako velká voda, objal jsi mě a oznámil mi, že jsem se stal kmotrem...“

Smál se na Remuse. On se také zasmál a bránil se:

„Zeptal jsem se tě, nic jsem ti neoznamoval...“

„Já měl takovou radost, že už se na mě nezlobíš, že jste všichni v pořádku, že bych ti stejně nedokázal odmítnout...“ řekl mu Harry.

James se zajímal:

„Co se to mezi vámi vlastně stalo, že by se na tebe měl Remus zlobit?“

Harry sklopil oči a mlčel. Remus mu s úsměvem odpověděl:

„Jen mi, docela drsným způsobem připomněl, kde je, v dané situaci, mé místo a přinutil mě, abych přehodnotil své priority...“ objal kolem ramen svou ženu a přitiskl ji k sobě.

„Hodně jsem o tom přemýšlel... Myslím, že ty bys ke mně byl ještě tvrdší, Jamesi...“ „Opravdu?“ rozzářil se Harry. Remus jen s úsměvem přikývl.

Během oběda se ještě pokusil vytáhnout z Percyho, jakého má Patrona a Perci mu to zatvrzele odmítal říct. Když na něj znova, asi po páté naléhal, tak mu řekla Ginny:

„Proč se to z něj pořád snažíš vypáčit? Prostě si jeho Patrona vyčaruj....“

Harry pokrčil rameny a zkusil to. Vzpomněl si na Percyho na svatbě, šťastného, že se obřad v kostele vyvedl podle jeho představ, jak si pyšně vede svou ženu a z jeho hůlky vyběhla stříbřitá krysa a rozběhla se po stole.

„Prašivka? To snad ne...“ vyhrknul překvapeně Ron. Perci pokrčil rameny:

„Proto ho nemám rád, po tom co se z Prašivky vyklubalo....“

Harry se usmál:

„Můžeš svého Patrona změnit Perci, už se to pár lidem povedlo. Třeba profesor Brumbál měl nejdřív jednorožce, Fénixe získal, až po několikaletém soužití s Fawkesem.“

Kapitola 24 – Protivlkodlačí lektvar.

Zbytek prázdnin už spíš odpočívali, bavili se společně s Ronem a Hermionou procházkami jarní přírodou, nebo s Ginny dopisovali své ročníkové práce. V úterý dopoledne, si s Ginny ještě odskočili na Grimmauldovo náměstí a po obědě se už balili na cestu zpátky do školy. Hermiona si hned po příchodu odběhla do své laboratoře, připravit všechny ingredience, na přípravu několika dávek protivlkodlačího lektvaru.

„Léčitel Smetwyck poslal zprávu, že má na oddělení pět vlkodlaků, kteří všichni souhlasili, že můj lektvar vyzkouší. Užívají vlkodlačí lektvar pravidelně a tak si při přeměně zachovávají zdravý rozum a měli by ho vypít bez problémů i ve vlčí podobě. Tak musím zítra připravit pět dávek a po rychlém poslu je odeslat Smetwyckovi.“

Ve středu měli jen přeměňování a Harrymu se konečně podařilo přeměnit židli na psa a potom ze psa udělal krásného velkého koně, kterého pak proměnil zase zpátky na židli. Profesorka McGonagallová ho pochválila a řekla:

„Teď se můžete pokusit přeměnit v koně i pana Weasleyho...“

Ron se tvářil dost vyděšeně, ale Harry, povzbuzen předchozím úspěchem, i tuhle přeměnu zvládl a z hodiny odcházel spokojený sám se sebou. Protože, kromě nového úkolu z přeměňování, žádné úkoly neměli, tak šli s Ronem a s Ginny po obědě navštívit Hagrida. Hermionu viděli až na večeri, kam dorazila celá uříčená, ale šťastná.

„Právě jsem to všechno odeslala. Poslala jsem jim osm dávek lektvaru pro vypití a pro jistotu ještě pět dávek upravených na aplikování injekcí, kdyby některý z těch vlkodlaků, přece jen nechtěl spolupracovat a lektvar nevypil... Léčitel Smetwyck slíbil, že mi hned pošlou zprávu o tom, jak léčba probíhala a krevní vzorky všech léčených vlkodlaků, abych si mohla ověřit, jak se léčba odrazila na virech v jejich krvi. Snad by to mohlo přijít už v pátek ráno, abych je mohla prozkoumat co nejdříve....“

Ve čtvrtek, po obraně, si Harryho zavolal Sturgis:

„Mluvil jsem s Kingsleym, vyprávěl mi, jaké si udělal pokroky s Patrony, že si dokázal pomoci všem, kteří přišli. Myslíš, že bys mi mohl ukázat toho Pošukova býka?“

Harry se usmál a předvedl mu to. Sturgis si povzdechl:

„Je ho hrozná škoda, měl jsem ho moc rád...“

Pak zatřepal hlavou, jako by chtěl vzpomínky na Alastora Moodyho vyklepat z hlavy a pokračoval:

„Myslíš, že by ses mohl pokusit pomoci, ve středu na doučování, těm, kterým Patron ještě pořád nejde, nebo se nedokážou dostat ze stádia štítu?“

Harry pokrčil rameny:

„Můžu to zkusit, ale za výsledek neručím....“

Po obědě je na bylinkářství čekala úmorná, piplavá práce s pikýrováním Nevillových kříženců bylinek, které Hermiona použila na protivlkodlačí lektvar, protože, jak jim sdělila profesorka Prýtová, jestli se ukáže, že ten lektvar skutečně funguje, tak po nich bude velká poptávka.

Po vyučování se skvěle odreagovali na tréninku. Byli všichni ve skvělé formě, včetně náhradníků a se sebevědomým úsměvem sledovali znechucené a otrávené tváře havraspárského kapitána a několika jeho hráčů, kteří se na ně přišli podívat.

„Nevím, proč se teď soustředí na nás, když je čeká nejdřív zápas s Mrzimorem....“

Divil se Harry. Ron mu s kyselým úsměvem odpověděl:

„Slyšel jsem, že si na Mrzimor dost věří, tak si asi zkouší dělat plány na získání celkového vítězství... Nemají letos špatné mužstvo, ale vypadají, jako by právě pochopili, že na nás asi mít nebudou.“

Uvolnění a spokojení usedli po večeři ke svým domácím úkolům. Do deseti hodin měli hotovo a tak seděli ve svých oblíbených křeslech u zapáleného krbu a bavili se o tom, co podniknou během svých posledních prázdnin, protože než dostanou výsledky zkoušek, tak stejně do zaměstnání nastoupit nemůžou. Bylo už skoro jedenáct, když na portrét nad krbem vběhl udýchaný Sirius.

„Harry! Právě jsem potkal madam Sedmikráskovou z ošetřovny. Pospíchala pro ředitelku. Někdo otevřel Lucasovi dveře jeho úplňkové ložnice a vypustil ho ven. Lucas se proměnil, ale poslechl madam Pomfreyovou a nechal se zase bezpečně zavřít. Nikoho tam neviděla, tak je z toho celá vyplašená.“

Harry vyletěl jako střela a na jedno nadechnutí vyběhl do ložnice. Vytáhl Pobertův pláněk a rychle prohlédl chodby kolem ošetřovny. Mezitím za ním doběhli i ostatní.

„Goyle... Právě se plíží zpátky na svou kolej... Jdete se mnou?“

Nečekal na odpověď a řekl Fawkesovi:

„Potřebujeme přenést do vstupní haly Fawkesi.“

Ten se vznesl a zůstal viset ve vzduchu nad nimi, s roztaženými ocasními pery. Všichni čtyři se beze slova natáhli, uchopili jeho ocasní pera a s ohnivým zášlehem v jednu chvíli zmizeli z ložnice a v tu samou se objevili ve vstupní hale, pod mramorovým schodištěm. Schovali se pod schody a čekali, až se na pláňku, na schodišti objeví tečka, s Goylovou jmenovkou. Harry se šeptem domluvil s Hermionou:

„Ty ho odhalíš, já odzbrojím a Ron ho spoutá...“

A tak všechna tři kouzla zazněla téměř současně:

„Homenum revelio“... „Expelliarmus!“... „Petrificus totalus“.

Během okamžiku stál na schodech už viditelný Goyle, bez hůlky, úplně tuhý, jen oči mu vyděšeně přejížděly z jednoho na druhého. Harry zvedl ze země jeho hůlku, pak se otočil na Hermionu:

„Zbyl ti ještě nějaký ten lektvar?“

Hermioně se rozšířili oči pochopením a přikývla. Harry začal velet:

„Rone, půjdeš s Hermionou do laboratoře a přijdete hned za námi na ošetřovnu. Já a Ginny tam zatím dopravíme Goyla a počkáme tam na vás.“

Ginny přikývla, namířila na Goyla svou hůlku a zavelela:

„Mobilicorpus!“

Goyl se poslušně začal vznášet pár centimetrů nad zemí a plul vzduchem, kam ho její hůlka vedla. Hermiona popadla Rona za ruku a upalovala do své laboratoře v podzemí.

Harry a Ginny dorazili s Goylem jako první. Když vešli na ošetřovnu, tak se k nim vyděšeně otočily profesorka McGonagallová s madam Pomfreyovou.

„Co tady děláte? Jak jste se u strašné Agrippy dozvěděli....“

Z jednoho portrétu v ošetřovně jí odpověděl Sirius, který už tam byl zpátky i s Jamesem a Lily.

„To já paní profesorko, potkal jsem na toulkách madam Sedmíráskovou a hned jsem běžel pro Harryho...“

„A já, Ginny, Ron a Hermiona jsme chytili tady pana Goyla, když se snažil proklouznout zpátky na svou kolej. Tady máte jeho hůlku, abyste se mohla přesvědčit, jestli v tom, co se tady stalo, nemá náhodou prsty. Hermiona šla pro ten svůj lektvar – á – už je tady....“ Vysvětloval Harry. Obě ženy na ně koukaly jako na přízrak. Profesorka McGonagallová se vzpamatovala jako první, vzala si od něj Goylovu hůlku, namířila na ni tu svou a zašeptala: „*prior incantato*“.

Hůlka ukázala, jak odemyká a otvírá dveře Lucasovy ložnice a to probralo i madam Pomfreyovou. Nevěřicně kroutila hlavou, vyděšeně zírala na Goyla a zeptala se:

„Proč?“

Harry ji zarazil:

„Goylovi se budeme věnovat později, teď je na řadě Lucas. Hermiono, mluvila jsi o prázdninách s jeho rodiči?“

Hermiona se ještě vydýchovala z toho úprku a tak trochu přerušovaně vyprávěla:

„Byla jsem tam...měli velkou radost, ale báli se, že by to nemuselo fungovat... aby Lucas zbytečně netrpěl tou přeměnou... proto chtěli počkat, až to vyzkoušíme... na jiných vlkodlacích. Aby měli jistotu, že ta jeho přeměna, bude poslední. Ale teď, když už si tím stejně prošel, by byl hřích ten lektvar mu nepodat – nemyslíte?“

Profesorka McGonagallová na ni hleděla trochu vyplašeně, trochu nevěřicně a hodně užasle. „Jak byste to ale chtěla bezpečně udělat?“

„Tak to bych věděl...“ řekl Harry, podíval se na Ginny:

„Lucas zná tu tvoji kočičí podobu, že?“

Ginny přikývla a usmála se. Pak Harry zavolal:

„Dagby! Fawkesi!“

Když se tam oba naráz objevili, tak jim řekl:

„Potřebuji, abyste šli za Lucasem. Proměnil se, je tam sám a určitě se hrozně bojí. Chci, abyste ho uklidnili a ty mu Dagby řekneš, že za ním já, Hermiona a Ginny chceme přijít. Až uvidíš, že je klidný a poslušný, tak nám otevřeš dveře – rozuměl jsi mi Dagby?“

Skřítek vzrušeně třepal ušima.

„Ano pane, jistě pane. Pan Lucas má Dagbyho moc rád, určitě bude hodný. Dagby ho pohlídá, pane...“ a oba vzápětí zmizeli.

Harry přešel ke dveřím a vysvětloval Ginny:

„Půjdeš první. Vlkodlačí štěně, s Dagbyho a Fawkesovou pomocí zvládneš i kdyby se rozrušil. Jestli poslechl madam Pomfreyovou, tak poslechne i nás. Všechno mu vysvětlím a Hermiona mu dá ten lektvar. Pak uvidíme co dál, podle toho, jak to zabere...“

Profesorka McGonagallová zatím jen mlčky přihlížela, ale teď se ozvala:

„Harry, myslíš, že je to bezpečné?“

Harry se na ni odhodlaně podíval a rozhodně prohlásil:

„To zvládneme... Lucas nebude dělat problémy, a kdyby je dělal, tak to zvládneme taky.“

To už se otevřely dveře, Ginny se proměnila a vešla dovnitř. Harry, Hermiona a v závěsu za nimi i ředitelka, vešli za ní. Lucas opravdu vypadal jako trochu odrostlé štěně. Seděl v nejvzdálenějším rohu ložnice a tvářil se velmi nešťastně. Vedle něj na podlaze seděl Fawkes, potichu mu prozpěvoval krásnou melodii, která uklidňovala a konejšila. Dagby klečel z druhé strany a držel ho kolem krku. Ginny došla pomalu až k němu a přátelsky se mu otřela o čumák. Tak na něj Harry promluvil:

„Ahoj Lucasi, neboj se, není to tvoje vina. Víme, že za to, co se ti stalo, nemůžeš. Hermiona ti přinesla lektvar, chci, abys ho teď všechen vypil. Rozumíš mi?“

Lucas na něj upřel oči, souhlasně zakňučel a zavrtěl ohonem.

Hermiona ze vzduchu vyčarovala porcelánovou misku a přelila do ní lektvar z lahvičky. Pak ji postavila mezi ně a Lucase. Ten seděl a bál se pohnout, tak ho Dagby pustil, došel mu pro misku a přinesl mu ji přímo pod nos. Domlouval mu:

„Tady to máte, pane Lucasi, hezky to všechno vypijte. Udělá vám to dobře, uvidíte...“

Lucas se sklonil, líznul si a znechuceně ohrnul pysky. Pak vrhl nešťastný pohled na Hermionu.

„Ale no tak Lucasi, nemůže to chutnat hůř, než ten lektvar, co pravidelně piješ...“

Harry se usmál.

„Asi má jako vlk citlivější chuťové buňky. Musíš se přemoci Lucasi, musíš to vypít.“

A on sklonil hlavu a s odporem ohrnutými pysky, všechno vypil.

Najednou se celý roztřásl. Hermiona vyděšeně vyjekla, když viděla, jak celý vibruje. A během okamžiku se začal měnit. Harry zavelel:

„Dámy, všechny ven, ať se před vámi nemusí stydět...“ a ukázal na roztrhané pyžamo na podlaze. Hermiona se rozesmála, ale ona, Ginny i profesorka McGonagallová se otočily a odešly ven.

Za pár vteřin se už Lucas omámeně zvedal z podlahy. Harry mu podal hábit přehozený přes židli a Dagby jásal:

„Pan Lucas je vyléčený! Sláva, hurá!“

Harry ho začal krotit:

„Nezakřikni to Dagby, to se ještě uvidí....“

Podal Lucasovi ruku a vyvedl ho do ošetřovny. Lucas vyšel ven trochu nejistě a plaše se usmál na Rona a ten zástup žen, který ho vítal úsměvem. Ginny, už zase v lidské podobě vydechla:

„Zabralo to, opravdu to zabralo....“

Hermiona neříkala nic a z očí se jí valila záplava slz štěstí.

Najednou Lucas zahlédl oknem měsíční světlo a jako hypnotizovaný zamířil k němu. Došel k oknu a díval se přímo do měsíce v úplňku. Všichni ho s napětím sledovali, ale on se otočil a se širokým úsměvem jim řekl:

„Je tak krásný, když je v úplňku, všimli jste si?“

To už zvlhly oči i Harrymu. Došel k němu a objal ho:

„Ano, je nádherný Lucasi.“

Tato scéna, jako by probírala k životu, do té doby úplně strnulou, profesorku McGonagallovou.

„Musím informovat vaše rodiče...“ pak přeskočila pohledem na stále ztuhlého Goyla a pokračovala:

„A budu tady také potřebovat profesora Křiklana...“

Vyrazila rázně ke dveřím ošetřovny a po cestě z její hůlky vystartovala stříbřitá kočka, se zprávou pro Křiklana. Ubrečená Hermiona přistoupila k Harrymu, který pořád držel v náručí malého, šťastného Lucase a oba je objala.

„Musím ti ještě odebrat trochu krve Lucasi, abych se mohla podívat, jestli jsi opravdu úplně vyléčený...“

A tak, zatímco Hermiona s madam Pomfreyovou, odebírali Lucasovi krev, přešel Harry k němu do ložnice a prohlížel si, jak dopadlo jeho pyžamo. Skřítek mu ho vzal z ruky a řekl:

„Dagby to opraví, pane, Dagby umí dobře zašívát prádlo.“

Harry se na něj usmál a požádal ho:

„Tak bys zatím mohl potichu zajít do Lucasovy ložnice a přinést mu náhradní pyžamo, aby měl v čem spát. Madam Pomfreyová si ho tady asi bude chtít nechat až do rána.“

Hermiona, se zkumavkou krve v ruce, prohlásila:

„Jdu do laboratoře hned, nevydržela bych čekat na výsledek do rána.“

Ron přikývl:

„Jdu s tebou...“ a jako její stráž se při odchodu tyčil nad její drobnou postavou.

Za chvíli byl zpátky Dagby s pyžamem a županem, a Lucas se v soukromí své úplňkové ložnice převlékl. Pak se znova, zachumlaný v županu, postavil k oknu a upřeně hleděl na velký zářící měsíc. A takhle ho našli jeho rodiče, které přivedla profesorka McGonagallová. „Lucasi! Chlapečku můj...“ vzlykala maminka, která už měla znatelně zakulacené břicho. Harry a Ginny se od nich odvrátili, aby nenarušovali jejich dojemnou chvíli a soustředili se na ředitelku, právě vysvětlující Křiklanovi, který přišel zároveň s ní a Connorovými, co se tady vlastně stalo. Připojila se k nim i madam Pomfreyová, zrušili Goylovi úplné spoutání a začali s výslechem.

„Proč jste to udělal, pane Goyle? Co vám ten malý chlapec udělal?“ ptala se madam Pomfreyová.

„Já jsem nic neudělal,“ bránil se Goyle. „Potter s těmi svými kumpány mě přepadli...“

„Nelžete, Goyle, vaše hůlka už vás prozradila!“ zarazila ho ostře profesorka McGonagallová. „Co vám ten nešťastný chlapec udělal, že si od vás zasloužil takovou krutost?“ vyštěkla a namířila na něj svou hůlku. Goyle se přikrčil a začal, vztekem přiškrčeným hlasem:

„Smál se mi, tehdy dole v chodbě, když mě tihle dostali, všichni ti malí smradi se mi smáli. Přitom je to jen hnusný, prašivý vlkodlak. Nikdo si na něj netroufl... **Je to přece chránělec Harryho Pottera, nech ho radši na pokoji...**“ pitvořil se rozčileně. „Už jsem to nesnesl. Začali se proti mně obracet i lidi z mojí koleje. Už i oni začali obdivovat toho... Musel jsem jim všem ukázat...“ odmlčel se a díval se nenávisťně na Harryho.

Ten si jen povzdechl a znechuceně se k němu otočil zády.

Křiklan jen zklamaně kroutil hlavou.

„Víte, co vás čeká, že? Sbalte si své věci a zítra po snídani už navždy opustíte tuto školu.“ Pak ho popadl za ruku, vzal si od ředitelky jeho hůlku a odváděl ho pryč. Ve dveřích se střetli s Ronem a Hermionou, která se zářivým úsměvem hlásila:

„Úplně čistá, v jeho krvi jsem nenašla jediný virus. Jsi vyléčený Lucasi, nadobro vyléčený!“ a znova se rozbřečela.